

History of Sri Lanka - Part I

Associate Professor S Krishnarajah

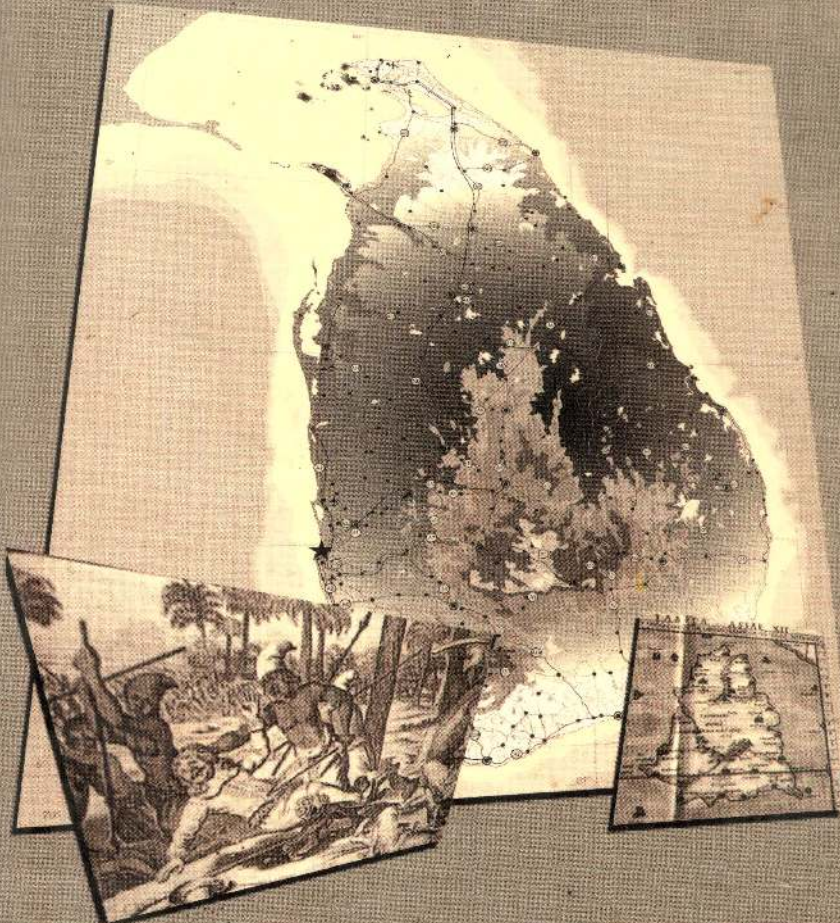
இலங்கை வரலாறு

பாகம் - I

செ. கிருஷ்ணராசா MA

இணைப் பேராசிரியர் வரலாற்றுத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

430/

இலங்கை வரலாறு

பாகம் 1

கி. பி. 1500 ஆண்டுகள் வரை

பல்கலைக்கழகப் புகழுக மாணவர்களுக்கான கைநூல்

செ. கிருஷ்ணராசா M.A.,
இணைப் பேராசிரியர்,
வரலாற்றுத் துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி,
2005.

இலங்கை வரலாறு : பாகம் 1
(கி. பி. 1500 ஆண்டுகள் வரை)

சமூக, பொருளாதார நோக்கில் இலங்கையின் வரலாற்று வளர்ச்சி (பாடநூல்)

செல்லையா கிருஷ்ணராசா M.A.,
இணைப் பேராசிரியர்,
வரலாற்றுத்துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி.

கலட்டி 2ஆம் ஒழுங்கை,
கோண்டாவில் மேற்கு,
கோண்டாவில்.

பிறைநிலா வெளியீடு

பதிப்பு
இரண்டாம் பதிப்பு - 2005
முதற் பதிப்பு - 1999

பதிப்புரிமை
ஆசிரியருக்கே

ISBN 955-1037-02-2

DEDICATION

THIS TEXT BOOK IS DEDICATED TO THE MEMORY OF
ALL THE STUDENTS AND THE TEACHERS WHO HAVE
BEEN KILLED AT SCHOOL AND THE UNIVERSITY DUR-
ING ACADEMIC SESSIONS BY THE ARMED FORCES IN
THE NORTH & EAST OF SRILANKA

மன்றியரை

இலங்கை வரலாறு பாகம் I (கி.பி. 1500 ஆண்டுகள் வரை) என்ற இந்நூலானது வரலாற்றினை ஒரு பாடமாகக் கொண்டு பொதுப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்ற முயலும் க.பொ.த. சாதாரண தர, உயர்தர மாணவர்களுக்கும், ஓரளவிற்குப் பல்கலைக்கழக பொதுக்கலை வரலாற்று மாணவர்களுக்கும் ஒரு வழிகாட்டி நூலாக உதவும் பொருட்டு மிகவும் எளிய உரைநடையில் எழுதப்பட்டதாகும். கடந்த ஆண்டில் இந்நூலை எழுத ஆரம்பிக்கு முன்னர் இந்நூலில் க. பொ. த. சாதாரணதர - உயர்தர நிலைகளிலுள்ள இலங்கை வரலாற்றுப் பாடவிதானத்திற்கு ஏற்பவே விடய தானங்கள் இணைக்கப்படவேண்டும் எனத் திட்டமிடப் பட்டிருந்த பொழுதிலும், இறுதி நேரத்தில் அந்நோக்கத்தினைக் கைவிட நேர்ந்தது. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன. ஒன்று : வரலாறு என்பது வெறுமனே ஆட்சிக் காலமும் மன்னர் பெயர் வரிசையுமே மாத்திரமல்ல என்பதை வரலாற்று மாணவர்களுக்கும் வரலாற்றைக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் ஆணித்தரமாக உணர்த்த வேண்டும் என்றவொரு நோக்கினை இந்நூலினூடாக எய்த வேண்டும் என்பது. இரண்டாவது : வரலாற்று வளர்ச்சியை சமூக - பொருளியல் நிறுவனங்களின் அடிப்படையில் வைத்து நோக்கப்படவேண்டும்

என்ற ஓர் அடிப்படை. இவ்விரண்டு அம்சங்களும் ஒருங்கே அடையப் பெறவேண்டும் என்ற ஆவலில் வரையறுக்கப்பட்ட பாடவிதானப் பரப்பிலிருந்து சற்று விலகி, சாதாரண பொதுமனிதன் ஒருவனுடைய வரலாற்று அறிவினையும் வளப்படுத்துவதற்கேற்ற வகையில் இந்நூலை வடிவமைக்கத் தூண்டியது.

இந்த வரலாற்று நூலில் இலங்கையின் புராதன தொழினுட்பவியலின் வரலாறு, கலைகளின் வளர்ச்சி போன்ற சில அம்சங்கள் உள்ளடக்கப்படாது தவிர்க்கப்பட்டமைக்கான காரணம் அவை தனியான இன்னொரு நூலில் இலங்கையின் கலைவரலாறு பாகம் 1 என்ற தலைப்பில் விரைவில் வெளிவர இருப்பதனாலாகும். இக்காரணங்களினால் இலங்கை வரலாறு பற்றிய இந்நூலில் புராதன இலங்கையின் கலையம்சங்கள் இடம்பெற்றுக் கொள்ளாததினை ஒரு பெருங் குறைபாடாக கல்வி உலகம் கருதி விடக்கூடாது.

மேலும், இந்நூலை 1999ஆம் ஆண்டு முடிவடைவதற்குள் எழுதி, அச்சேற்றி முடிக்க வேண்டும் என்றவொரு நிபந்தனைக்குட்பட்ட திட்டத்திலேயே உருவாக்க ஆரம்பித்திருந்தபோதிலும், இத் தமிழகமும் நல்லுலகு காலத்திற்குக்காலம் தவறாது அனுபவித்துவரும் உயிர்காக்கும் இடப்பெயர்வுகள், துன்பங்கள், துயரங்கள், பொருள் இழப்புக்கள் ஆகியனவற்றின் பின்னணியால் தாமதமும் பின்னடைவும் அடைய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இருந்தும் இந்நூலை எழுதி முடித்து வெளிக் கொணருவதற்கேற்ற சூழ்நிலை இன்னும் இங்கு உருவாகாது இருப்பினும், மனதில் ஏற்பட்ட விரக்தியுணர்வு கலந்த பிடிவாத நிலையின் காரணமாகவே இந்நூலை இவ்வடிவிலாவது வெளிக்கொணர முடிந்ததனை இட்டு திருப்திகொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இலங்கை வரலாற்றைப் பாடசாலைகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஒரு பாடமாகக் கற்க முனையும் மாணவர்களுக்காகவும், பொதுவாக இலங்கை வரலாற்றை அறிய விரும்பும் தமிழ் மக்களுக்காகவுமே இந்நூல் மிகவும் எளிய தமிழ் உரைநடையில் எழுதப்பட்டது. அவர்களுக்காகவே புராதன இலங்கையின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பண்பாட்டு மையங்களைத் தாங்கிய புற உருவப் படங்களும் இந்நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே இந்நூலில் காணப்படும், வரலாற்றுத் தகவல்கள் பற்றிய இன்னோரன்ன விடயங்கள் தொடர்பான பிரதான ஆலோசகர்களாகவும், ஆக்கபூர்வமான விமர்சகர்களாகவும், அங்கீகாரத்தை வழங்குவோர்களாகவும் இந்நூலினைப் பயன்படுத்தும் வாசகர்கள் தொழிற்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதுடன், அவர்களுக்கு அவ்வாறு தொழிற்படுவதற்குப் பூரண உரிமையும், கடமையும் உண்டு என்பதனையும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

இவ்வரலாற்று நூலை மேலும் விரிவாகவும், சிறந்த கட்டுக்கோப்பிற்கு உட்பட்டதாகவும் புதுப்பித்து எதிர்காலத்தில் மறுபதிப்புச் செய்யவேண்டும் என்ற ஆவல் என் மனதில் இழையோடுகின்றது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் இவ் இலங்கை வரலாற்று நூல் தொடர்பாக வாசகர்களாகிய உங்களது ஆலோசனைகள், கருத்துக்கள், தகவல்கள் போன்றவற்றை இணைத்தும், புதுப்பித்தும் வெளியிட ஆவலாக இருப்பேன்.

இச் சிறிய வரலாற்று நூலுக்கான அணிந்துரையை பேராசிரியர் ச. சத்தியசீலன் அவர்கள் வழங்கி என்னைக் கௌரவித்துள்ளார்கள். அவர் என்னுடைய ஆசானாகத் தோன்றி, பின்னர் தொழில்நுட்பப்படையில் நண்பராக மாறி, இப்பொழுது எமது வரலாற்றுப் பாடத்துறையின் தலைவராக இப்பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கின்றார். அவரது வரலாற்றுத்துறைத் தலைமைத்துவத்தின்போதே இந்நூல் எழுதி முடிக்கப்பட்டு, வெளிவருவதனையிட்டு நானும் அவருடன் மகிழ்வடைகின்றேன். அதற்காகவும் நான் அவருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எமது பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த நூலகவியற்றுறை நண்பர்களான திருவாளர்கள் எம். சின்னராஜா, எஸ். செல்வராஜா (மாஸ்டர்), எஸ். பத்மநாதன் ஆகியோர் இந் நூலுக்கான தகவல் திரட்டினை மேற்கொண்டபோதெல்லாம் மனமுவந்து தேவையான நூல்களை மட்டுமல்லாது, தரவுகளையும் சேகரித்துத் தந்துள்ளார்கள். நூலகத்தினுள் நான் புகுந்துவிட்டால் இவர்களும் உடனே என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு எனக்காகச் செயற்பட ஆவலாய் நிற்பார்கள். அவர்களுக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றிகள் உரித்தாக வேண்டும்.

இறுதியாக இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் அச்சிடுவதற்காகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதோடு மட்டுமல்லாது அச்சிட்டு முடித்த காலம் வரைக்கும் அதன் வாசகத்தினை திரும்பத்திரும்ப ஒப்பு நோக்கித் திருத்தம் மேற்கொண்டதோடு முன்னுக்குப் பின்னாக கருத்து முரண்பாடுகள் வரும் இடங்களிலெல்லாம் அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி திருத்தமேற்பட வழிவகுத்துத் தந்த சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர் அவர்களுக்கும் அங்கு கடமையில் ஈடுபட்டிருக்கும் சக உத்தியோகத்தர்களுக்கும் எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இந்நூலின் அடடையைச் சிறந்த முறையில், குறைந்த செலவில் கொழும்பில் அச்சிட்டு அனுப்பி வைத்த திரு. வி. சடகோபன் (R. S. T. Enterprises, Colombo) அவர்களுக்கும், அம்முயற்சிக்கு நிர்வாக உத்தியோகத்தர் திரு. என். லோகராஜா அவர்கட்கும் எனது நன்றியறிதல்கள் உரித்தாக வேண்டும். இந்நூல் எழுத்துருப் பெற்று, நூல்வடிவில் வெளிவரும் வரைக்கும் எனக்காக எனது குடும்பப் பொறுப்புக்களையும் தாங்கித், தன் ஆசிரியப் பணியையும் ஆற்றிவந்த என் அன்பு மனைவிக்கும், அன்பு மகளுக்கும் நான் நன்றி கூறாமல் விடுவேனாகில் அது யதார்த்தமாகாது.

ஆசிரியர்

கோண்டாவில் மேற்கு,

03 - 07 - 1999

ஒன்பாம்பதிப்பு

இந்நூலினை திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடும் கொழும்பு - லங்கா புத்தகசாலையினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா M.A.

மாசி 2005

அணிநகுவா

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறையின் முதுநிலை விரிவுரையாளர் திரு. செ. கிருஷ்ணராசாவின் இலங்கை வரலாறு பாகம் 1 என்ற நூல் வெளிவருவதையிட்டுப் பெரு மகிழ்வடைகின்றேன். கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணி செய்துவரும் அவர் தனது அனுபவம், ஆற்றல், ஈடுபாடு என்பவற்றின் துணைக்கொண்டு இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் ஆக்கியுள்ளார்.

தமிழ்மொழிமூல பல்கலைக்கழகக் கல்விப்போதனை ஆரம்பித்து நான்கு தசாப்தங்கள் முடிவுற்ற நிலையிலும் அம்மொழிமூலப் பாடநூல்கள் இல்லாமை பெருங் குறைபாடாகவே சுட்டிக்காட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. வரலாற்றுப் பாடநூல் தொடர்பான அக்குறையை இலங்கை வரலாறு பாகம் 1, (கி.பி. 1500 ஆண்டுகள் வரை) பொறுத்து ஆசிரியரின் இந்நூல் குறிப்பிடத்தக்களவு நிறைவு செய்யும் என நம்புகின்றேன். சிங்கள மொழிமூல மாணவர்களுக்கு சிங்கள மொழிமூலமான பல பாடப் புத்தகங்கள் வெளிவந்திருப்பது இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. இந்நூல் பண்டைய

இலங்கை வரலாற்றை தமிழ்மொழிமூலம் பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்பில் கற்கும் மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் மாணவர்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படும் என நம்புகின்றேன்.

நூலாசிரியர் வேறுபட்ட தலைப்புக்களில், வழமைக்கு மாறான கோணத்தில், பண்டைய இலங்கை வரலாற்றை ஆய்வு செய்துள்ளார். அத்தியாயம் ஒன்றில் வரலாற்றின் பொருள் விளக்கம், பரப்பு, நோக்கம், அணுகுமுறை பற்றி தனது கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இலங்கையின் வரலாற்றைக் கற்பதற்குரிய மூலாதாரங்கள் பற்றி அத்தியாயம் இரண்டில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தியாயம் மூன்றில் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலச் சமூக இருப்பும் பண்பாடும் பற்றியும், அத்தியாயம் நான்கில் ஆக்ககால இலங்கையின் அரசியல் பண்பாடு பற்றியும் தொல்லியல், இலக்கிய ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தி தனது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு மைய அரசும், பன்மத - சமூக நிறுவனங்களின் எழுச்சியும் பற்றிய ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் சாசனவியல் மூலாதாரங்களைப் பயன்படுத்தி ஆசிரியர் தனது சிறப்பாய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார். அத்தியாயங்கள் ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது ஆகியவற்றில் முறையே நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும் அரசின் மேனிலையாதிக்கமும் (அநுராதபுரகாலம்), நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும் அரசின் மேனிலையாதிக்கமும் (பொலன்னுவைக்காலம்), இராசரட்டை நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சியும், தென்மேற்கு, வடக்கு-கிழக்கு நோக்கிய அரசியல் பண்பாட்டுப் புலப்பெயர்ச்சியும், அரசியற் கோட்பாடுகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும் (அநுராதபுரம் - பொலன்னுவைக் காலங்கள்) பற்றி தனித்துவமான வகையில் புதிய அம்சங்களுடன் இலங்கை வரலாற்று வளர்ச்சியை ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். இக் குறிப்பிட்ட நான்கு அத்தியாயங்களில் இதுவரையில் பல்கலைக்கழக புகுமுக மாணவர்களும், வரலாற்றுப் பாட நெறியினை பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரிய ஆலோசகர்களும் அறிந்திருக்காத பல வரலாற்றுத் தரவுகளை ஆசிரியர் மிகத் தெளிவாகக் கொடுத்திருப்பது அந்நூலைக் கற்போருக்கு மிகவும் பயன்தரக் கூடியதாகவுள்ளது.

இந் நூலாசிரியர் இப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே பண்டைய இலங்கை வரலாற்றிலும், தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகளிலும், தொல்லியல் மேலாய்வுகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். இதே பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்று விரிவுரையாளராக இணைந்து கொண்டதன் பின்பாக இந்த ஆர்வமானது குடாநாட்டின் முக்கிய தொல்லியல் வரலாற்று மையங்களில் தொல்லியல் மேலாய்வுகளையும், தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகளையும் தனது சொந்த நிதி மூலம் செய்யுமளவிற்கு வளர்ச்சியடைய வைத்தது. இவ்வாய்வுகள் ஊடாக பெறுமதிமிக்க தொல்லியல் மூலங்களின் கண்டுபிடிப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்தவராக அவர் விளங்குகின்றார். அத்துறை பற்றிய அறிவும், பரிச்சயமும் அவரது இந்நூலில் விரிவிருவதை நாம் அவதானிக்கலாம். தொல்லியலைப் போல சாசனவியலிலும் அந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக நூலாசிரியர் விளங்குவதை நூலின் பல விடயங்களிலும் பார்க்கலாம். பொதுவாகப் பண்டைய இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக

நிலைமைகளை தனது நூலின் ஆய்வுத் தளத்திலிருந்து சிறப்பான வகையில் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளதனை அவதானிக்கலாம். இலங்கையின் கலை வரலாறு பற்றித் தனியானதோர் நூலை எழுதி வருவதனால் அத்துறை சார்பான அம்சங்களை இந்நூலில் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டாது தவிர்த்துள்ளார்.

தமிழ்மொழி மூலம் பண்டைய இலங்கையின் வரலாறு பொறுத்து பல்கலைக்கழக மட்டத்திலிருந்து வெளிவரும் முதல் நூலை ஆக்கியவர் என்ற பெருமையை இந் நூலாசிரியர் ஈட்டியவராகச் சிறப்புப் பெறுகின்றார். க.பொ.த. உயர் வகுப்புக்களிலும், பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் வரலாற்றை ஒரு பாடமாகக் கொண்டு பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் நூலாக இது விளங்கும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அவ்வாறே பண்டைய இலங்கை வரலாறு பற்றியறிய ஆர்வமுற்றோருக்கும் இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும். ஆசிரியரின் இம் முயற்சி பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

நூலாசிரியர் தனது சொந்த நிதியைப் பயன்படுத்தி இந்நூலின் முதற் பதிப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். அவருக்கு பூரணமான ஆதரவைத் தமிழ்சூறும் நல்லுலகம் வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதுடன், ஆசிரியர் மேலும் பல நூல்களை வெளியிட்டுச் சிறப்புப் பெற வேண்டும் என்று மனமுவந்து வாழ்த்துகின்றேன்.

பேராசிரியர் ச. சத்தியசீலன் BA Hons(Cey), MA, PhD (Jaffna)

தலைவர்;

வரலாற்றுத்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,

திருநெல்வேலி.

03-07-1999

பொருளடக்கம்

1. வரலாற்றின் பொருள் விளக்கமும் பரப்பும் நோக்கமும் அணுகுமுறையும்	13
2. இலங்கை வரலாற்றைக் கற்பதற்குரிய மூலாதாரங்கள் I இலங்கை வரலாற்றைக் கற்பதற்குரிய மூலாதாரங்கள் II	27 44
3. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலச் சமூக இருப்பும் பண்பாடும்	69
4. ஆக்ககால இலங்கையின் அரசியல், பண்பாடு (பெருங்கற்காலம் Megalithic Culture)	84
5. ஒரு மைய அரசும் பன்மத, சமூக நிறுவனங்களின் எழுச்சியும் ஆக்க கால வளர்ச்சி தொடர்பான சாசனவியல் மூலங்கள் பற்றிய சிறப்பாய்வு	122
6. நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும் அரசின் மேனிலையாதிக்கமும் (அநுராதபுரக் காலம்)	135
7. நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும் அரசின் மேனிலையாதிக்கமும் (பொலன்னறுவைக் காலம்)	163
8. இராசரட்டை நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சியும் தென்மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு நோக்கிய அரசியல் பண்பாட்டுப் புலப்பெயர்ச்சியும்	217
9. அரசியற் கோட்பாடுகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும் (அநுராதபுரம், பொலன்னறுவைக்காலங்கள்)	234
அநுராதபுரகால மன்னர் வரிசையும் கால ஒழுங்கும்	277

அத்தியாயம் ஒன்று

**வரலாற்றின் பொருள் விளக்கமும்
பாப்பும் நோக்கமும் அணுகுமுறையும்**

“வரலாறு என்பது செத்துப்போன காலத்தின் புதை குழிக்குள் உக்கிப் போன எலும்புகளைத் தேடுவதல்ல, கடந்துபோன நிகழ்வுகளைக் கால வரிசையில் நிரைப்படுத்தி விடுவதும் வரலாறாகிவிடாது. வரலாறு என்பது மனித சமூக வாழ்வியக்கம் பற்றியது, அந்த அசைவியக்கத்திற்கும் மாற்றத்திற்கும் உந்தியல்பான தன்மைகள், சக்திகள், விதிகள் பற்றியது.”

- பிரம்மஞானி

மனித இனம் இப்பூமியில் தோற்றம் பெற்ற காலத்திலிருந்தே வரலாற்றுப் பதிவுகள் நிகழத் தொடங்கி விட்டன. இற்றைக்கு 450 கோடி வருடங்களுக்கு முன்னர் தோற்றம் பெற்ற இப்பூமியில் உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிப் பாதையூடாக மனித இனமானது இற்றைக்கு 50 கோடி வருடங்களுக்கு முன்னர் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாக மாஸிடவியல் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இற்றைக்கு 50 கோடி வருடங்களுக்கு முன்னர் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இம் மனித இனமானது இற்றைக்கு 5 000 ஆண்டுகளுக்கு சற்று முன்னரேதான் நாகரிக வாழ்வுநிலையை எய்தியது எனத் தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். அதாவது இற்றைக்கு 50 கோடி வருடங்கள் தொடக்கம் இற்றைக்கு 5 000 ஆண்டுகள் வரைக்கும் வாழ்ந்த மனித சமூகம் சீரற்ற குழும வாழ்வியலின் அடிப்படையிலேயே வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள் என்பது வெளிப்படையாகின்றது. நாட்டுக்கு நாடு, பிரதேசத்திற்குப் பிரதேசம் இவ்வாழ்வியக்கமானது சீரற்ற தன்மையின் அடிப்படையில் தட்ப-வெட்ப சூழலியற் காரணிகளுக்கு ஏற்ப இசைவாக்கம் பெற்று வந்தமையைக் காண்கிறோம். இந்நிலையானது இற்றைக்கு 5 000 வருடங்களுக்கு முன்னர் உலகின் குறிப்பிட்ட பிராந்தியங்களில் சடுதியான மாற்றத்திற்குட்பட வேண்டி நேர்ந்தது. அதுவே பழம்பெரும் புராதன நிதிப்பள்ளத்தாக்குகளில் தோற்றம் பெற்ற நாகரிக வாழ்வு என்ற அலகாகும். நாகரிக வாழ்வு முறை ஆரம்பமானதிலிருந்து குழும வாழ்க்கை முறை கைவிடப்பட்டுச்சென்ற நிலையைக் காண்கின்றோம். பதிலாக பல குழுமங்களை அதாவது சிறப்புத் தேர்ச்சி அலகுகளை ஒன்றிணைத்த வகையிலான நகரசமுதாய அமைப்பு முறை ஒன்று உருவாயிற்று. அதன் பின்னணியிலேயே தொழிற்புற - சுகாதார - அனுபவக் கண்டுபிடிப்புக்கள் பற்றிய செய்திகளைப் பதிவு செய்து வைத்து பாதுகாத்து, அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கையளிக்கும் ஒரு போக்கு உருவானது. இங்கு மொழியுடன் இணைந்த எழுத்து வழக்கு, மக்கள் கூடும் ஒரு மன்று, குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையை உள்ளடக்கியதாக வாழும் ஒரு மக்கட் கூட்டத்தினைக் கொண்ட ஒரு நகரம் என்பன வளர்ச்சி பெற்றன. இப் பின்னணியானது மனித வாழ்வு பற்றிய நேரடியான வரலாற்றுப் பதிவு முறை - வரலாறு எழுதும் முறை - ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது எனலாம். முதன் முதலாக இலக்கியங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன, கல்வெட்டுக்கள் பதியப்பட்டன, நாணயங்கள் (வெள்ளி, தங்கம், செப்பு, ஈயம் முதலானவை.) பரிவர்த்தனைக்குட்படுத்தப்பட்டன. லிபியாவை மையமாமாகக் கொண்ட மத்தியாசியப் பரப்பிலேயே முதன்முதலாக மேற்கூறப்பட்ட அபிவிருத்திகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. முதலாவது பேரரசமுறையும் அங்கேயே தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்றால் அது மிகையான கூற்றாக அமையாது.

எனவே மனித இனத்தின் வரலாற்றுப் பரப்பானது எழுத்து வழக்கு அறியப்பட்ட 5000 ஆண்டு கால எல்லையை விட அதற்கும் முற்பட்ட 45

கோடி வருட அதி நீண்ட காலப் பரப்புக்குரியதாக அமைவதனை இங்கு அவதானிக்க முடிகிறது. இக்காலப் பரப்பிலேயே மனித வரலாற்றின் கூர்ப்பு நிகழ்ந்தேறியது. மிருகங்களுடன் மிருகங்களாக (Period of Savagery)வும், வேட்டையாடி அலைந்து திரியும் வாழ்வு முறையாகவும், விலங்குகளை வளர்க்கும் மந்தையோட்டியாகவும் உணவு உற்பத்தியை மேற்கொண்ட ஒரு நிலையிலுமே அம் மனித சமூகத்தின் பரிணாமம் நிகழ்ந்தேறியது. கருவிகளின் பயன்பாட்டு நோக்கில் பழங்கற்கால யுகம் (Palaeolithic Era), புதிய கற்கால யுகம் (Neolithic Era), குறுணிக்கற் காலயுகம் (Microlithic Era), பெருங்கற்கால யுகம் (Megalithic Era) என்றவோர் ஒழுங்கில் அம்மனித இனத்தின் கருவிப் பயன்பாடு அமைந்து கொண்டது. சமூகவியல் நோக்கில் விலங்கு வாழ்க்கை முறை, தாய்வழிச் சமூகம், அடிமைச் சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம், சோசலிஸ்ச் சமூகம் என மனித வாழ்வின் பரிணாமத்தை சமூகவியலாளர் வகுத்துக் கூறுவர். எனவே வரலாற்றின் பொருளானது மனித சமூகத்தின் பரிணாம நோக்கில் அதன் கருவிப் பாவனையின் வரன்முறையையோ அல்லது சமூகக் கட்டமைவின் வளர்ச்சி அடிப்படையிலோ அல்லது தேசியத்தின் அடிப்படையிலோ எழுதப் படுவதற்குரிய ஒரு பிரச்சினையாக (Problem) உருவாக்கப்பட்டது. இங்கு பிராந்தியங்கள் வரலாற்று வளர்ச்சியில் முனைப்பான அலகாக தோற்றுவிக்கப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் கீழைத் தேயம், மேலைத்தேயம், லத்தீன் - அமெரிக்க நாடுகள், ஆபிரிக்க நாடுகள் என்று பாகுபடுத்தும் போது வரலாற்றியலின் பொருள், நோக்கம், பரப்பு என்பன பெரிதும் முற்கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து மாறுபாடடைவதனைக் காணலாம். கீழைத்தேய - மேலைத்தேயப் பாகுபாடானது மத உணர்வின் அடிப்படையிலோ அல்லது நிற - காலனித்துவக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலோ எழுந்ததாக அமையலாம். அல்லது ஆரிய - ஆரியரல்லாதார் என்ற சமூகப் பிறழ்வின் அடிப்படையில் தோற்றுவிக்கப் பட்டதாக இருக்கலாம். ஆண்டான் - அடிமை என்ற கோட்பாடே இவ்வாறான சமூகப் பிறழ்விற்குரிய ஓர் அடிப்படைக் காரணமாக இருந்திருக்க முடியும். எனவே வரலாறானது அதன் பொருள் விளக்கத்தின் அடிப்படையிலும், அதன் பரப்பு, நோக்கம், அணுகுமுறை என்பவற்றின் அடிப்படையிலும் காலத்திற்குக் காலம் வெவ்வேறு வடிவங்களையும், கோட்பாடுகளையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு இயக்கம் பெற்று வந்தமையைக் காணலாம். இன ஒடுக்கல் இன அழிப்பிற்காகவும், மதவாதத்திற்காகவும், பிரதேச வர்த்தகத்திற்காகவும், சர்வ தேசியத்திற்காகவும் (Pan - Nationalism) வரலாற்று எழுத்தியல் முறை இன்று பயன்படுத்தப்படுவதனைக் காண முடிகின்றது. எனவே வரலாறு பற்றி நாம் கொள்ளும் பொருளும், பரப்பும் நோக்க விதானமும் அவ்வப் பிராந்திய அரசியல் அலகுகளால் தீர்மானிக்கப்படுவதனை மறந்துவிடலாகாது. இவை

எல்லாவற்றையும் விஞ்சி அப்பழுக்கற்ற நிலையில் ஓர் ஒழுக்கமாக அணுகப்படும் போதே வரலாறானது காலத்தினையும் விஞ்சி நிற்கின்றது. கீழைத்தேயத்தில் அவ்வாறான ஒரு வரலாற்றாசிரியர் (தூஷிடைட்ஸ் போன்று) உருவாகாமல் இருப்பதற்குரிய அடிப்படையும் அதுவாகின்றது. வரலாறு பற்றிய ஒரு தெளிந்த தரிசனம், வரலாற்று ஆய்வு முறைமை பற்றிய ஒரு திண்ணியமான அறிவியல் பார்வை, சுய விருப்புச் சலனங்களற்ற புறநிலை நோக்கு, சமூகவியல் பற்றிய ஓர் ஆழமான கண்ணோட்டம் என்பன ஒருங்கே கைவரப்பெற்ற நிலையில் ஒரு வரலாற்றாசிரியன் உருவாகவேண்டுமெனில் அவன் எந்நேரமும் தற்கொலை செய்துகொள்வதற்குச் சித்தமான மனநிலையில் நடமாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய பரிபக்குவ நிலையை எய்தவேண்டும். (அல்லாதுவிடில் நச்சுக் கோப்பை தானாகவே அவர் முன் பிரசன்னமாகும் நிலையே ஏற்படும்.)

வரலாறும் இனமும் தொடர்பான பிரச்சினைகளானவை உலகெங்கிலும் புதிய நாடுகளைத் தோற்றுவிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளன. அவை அனைத்துலகிலும் சமகால அரசியலில் ஒரு பிரதான இடத்தைப் பிடித்துள்ளதோடு, அநேக நிலைமைகளில் தேசியப் பிரச்சினையின் பிரிக்க முடியாத அம்சமாகவும் மாறியுள்ளன. தென்னாசியாவைப் பொறுத்த வரையிலும் இக்கூற்றானது மிகப் பொருத்தமானதாகவே காணப்படுகிறது எனலாம். சிறப்பாக இலங்கை வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் வரலாற்று எழுத்தியலானது மிக மிகப் பாரபட்சமான முறையில் பெரும்பான்மை இனத்தின் இருப்பினை நியாயப்படுத்தும் நோக்கிலேயே வரையப்பட்டுவரும் போக்கினை மிகவும் எளிதாகக் காணமுடிகிறது. பாலர் பாடம் முதல் பல்கலைக்கழகப் போதனைவரையில் வேதனையான வகையில் இன முரண்பாட்டுக்குரிய வரலாற்றுப் பாடவிதானம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனை இலங்கைத் தீவில் காணமுடிகிறது. வளர்ந்து வரும் இனப்பகைமைக்கான அடிப்படைகளை வேரறுக்கத்தக்க வகையில் வரலாற்றுப் போதனையும், பாடவிதானமும் மாற்றியமைக்கப்படுதற்குரிய சூழ்நிலை இன்னும் இங்கு கைகூடிவரவில்லை. இங்கு பரீட்சை - பாடவிதானத்துக்குரிய வரலாற்று விடயங்கள் வேறாகவும், வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குரிய பொருளடக்கம் இன்னொன்றாகவும் இருந்து கொண்டிருப்பதனையே காண்கின்றோம். ஆகவே இருவகையான வரலாற்று எழுத்தியல் மரபு இத்தீவில் வளர்ச்சி பெற்று வருவதனைக் காணலாம். ஒன்று அரசியல் இலக்கினை எய்து வதற்கான வரலாற்றுப் போதனை, மற்றையது அறிவியல் நோக்கத்திற்குப் பயன்படத்தக்க வரலாற்றுப் பாடவிதான அமைப்பு என்பனவாகும். இவ்விரு மரபுகளின் வளர்ச்சியின் அறுவடையாகவே இனப்பகைமையின் உச்சநிலையை அனுபவிக்க வேண்டிய முறைக்குள் இலங்கையர் இன்று உட்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

இலங்கைத்தீவின் வரலாற்று மரபு பற்றிய எழுத்துக்களும் அணுகு முறைகளும் இந்திய வரலாற்று அணுகுமுறையில் ஏற்பட்டிருந்த வளர்ச்சியைப் போலன்றி மிகவும் தனித்துவமாகவே அமைந்து கொண்டது. சோவியத் (ரஸ்யா) வரலாற்று ஆசிரியர்களினால் இந்திய வரலாறு நோக்கப்பட்டமை போன்றோ அல்லது K. M. பணிக்கர், D. D. சோசாம்பி, ரோமிலா தாப்பர் ஆகியோரால் இந்தியப் பெருநில வரலாறு எழுதப்பட்ட மையை ஒத்தவகையிலோ இலங்கைத் தீவின் வரலாறு ஒப்புநோக்கி, சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து எழுதப்படுவதற்கு இன்னும் காலம் கைகூடி வரவில்லை என்பதே யதார்த்தமாகும்.

புராதன இலங்கையின் வரலாற்று வளர்ச்சி மரபுகள் பற்றிய அணுகு முறைகள் இன்னும் தலைநகர்கள் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றிருந்த அநுராதபுரம், பொலனறுவை, தம்பதேனியா, யாப்பகுவ முதலானவற்றின் பெயர்களின் அடிப்படையிலேயே காலப்பகுப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வகையில் நோக்கப்படுவதைக் காணலாம். இம்முறையானது பிரதான அரச பாரம்பரிய காலவரன்முறை அதன் தொடர்ச்சி போன்றவற்றை அறிவதற்கு ஓரளவிற்கு உதவினாலும் கூட, தொடர்ச்சியான சமூக வரலாற்றுத் தொடர்புகள் பற்றி அறிவதற்கோ அல்லது பன்மத - பல சமூகங்களுக்கான கட்டமைப்புக்கு அடிப்படையாக இருந்திருக்கக்கூடிய அடிமட்ட உற்பத்தியுறவு முறைகளையும், அவற்றின் பரிணாம வளர்ச்சி நிலைகளையும் தெளிவுபடுத்திக் காட்டுவதற்குரிய உகந்த முறை எனக் கூறமுடியாது. தலைநகர்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட, மையப்படுத்தப்பட்ட வரலாற்று நோக்கமானது பிராந்தியங்களினது வரலாற்றுப் பங்களிப்புக் களையும், சமூக - பொருளாதார வரலாற்றில் அவை கொண்டிருந்திருக்கக் கூடிய தொடர்புகளையும் மூடி மறைத்துவிடுவதாகவே உள்ளது. ஒரு நாட்டின் நிலப்பரப்பிற்குள் ஒரே சீராய் - சம காலத்தில் மையநாட்டப் பரப்பிலும், மைய நீக்கப்பரப்பிலும் (விளிம்புப்பகுதியிலும்) சமூக - பொருளாதார வாழ்வியக்கம் ஒத்த வளர்ச்சியுடையதாகவும், சீரானதாகவும் இருந்திருக்கும் எனக் கூறமுடியாது. அமைவிடமும், புவியியற் கூறுகளும், கால நிலையுமே அக்குறிப்பிட்ட சீரற்ற சமூக அசைவியக்கத்தினை நிர்ணயித்திருக்கும் காரணிகளாக அமையும்.

இந்திய உப கண்டப்பரப்பின் வரலாற்று வளர்ச்சியை உதாரணமாக எடுத்துநோக்கும்போது பிராந்தியங்களினதும், மையங்களினதும் வரலாற்று வளர்ச்சியானது சமச்சீரற்ற முறையில் இருந்தமையைத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. வடமேற்கிந்தியாவில் இந்துநதிப் பள்ளத் தாக்கில் சிந்துவெளிநாகரிகம் உச்ச நிலையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்த பொழுது (கி. மு. 3500) தக்கணத்திலும், தென்னிந்தியாவிலும் செம்புப் பண்பாடு (Copper Culture) நிலவிக் கொண்டிருந்தமையைக் காணும்போது, இலங்கைத்தீவிலும்

வரலாற்று வளர்ச்சியானது அதன் மையப்பரப்பிலும், கரையோரப் பகுதியிலும் சமச்சீரற்றதாக இருந்திருக்கவேண்டிய தன்மையை உணரமுடிகிறது. அண்மைக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வின் முடிபுகள் தென்னிந்திய - ஈழப் பண்பாட்டுத் தொடர்புகள், குறிப்பாக, **மன்னார்க்குடா** உள்ளிட்ட கரையோரப் பிராந்தியங்களின் வரலாற்று வளர்ச்சியானது தீவுப்பகுதியின் உட்பரப்பில் ஏற்பட்டிருந்த வளர்ச்சி நிலைக்கு முற்பட்டது என்பதனையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மன்னார்க்குடாவில் விளைந்த **முத்துக்களை** சிந்துவெளி மாந்தர் விரும்பியணிந்து உள்ளமைக்கான தொல்லியல் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளமையை அவதானிக்கும்போது அவ்வளர்ச்சி நிலையை உறுதிப்படுத்த முடிகிறது. இலங்கைத்தீவின் ஈழக - பண்பாட்டு உருவாக்க மையமானது மாந்தை உள்ளிட்ட மன்னார்க்குடாப் பரப்பிலிருந்தே உருவாகி மல்வத்து ஓயா வழியாக தீவின் உட்பரப்பினைச் சென்றடைந்தது.

இலங்கைத் தீவிற்குள் பிராந்திய அடிப்படையிலான வரலாற்று எழுத்து மரபுகளை உருவாக்கி, அவற்றின் அடிப்படையில் ஈழக - பொருளாதாரக் கட்டமைவுகளுக்குரிய தரவுகளை வெளிப்படுத்துவதன் மூலமே ஒரு பொதுமையான வரலாற்று மரபின் வளர்ச்சிப் போக்கினைக் காணமுடியும். இப்பெறுபேற்றினை அடைந்துகொள்வதற்குரிய பிராந்திய வரலாற்று அலகுகளை எவ்வாறு நிர்ணயம் செய்துகொள்வது என்றவோர் அடிப்படையான பிரச்சினை எழுவதும் இயல்பே. தற்போதைய நிலையில் உள்ள பண்பாட்டுப் பகைப்புலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அப்பிராந்திய அலகுகளை நிர்ணயம் செய்துகொண்டு வரலாற்று மரபுகளைப் பதிவுசெய்யலாம். அவ்வாறு பதிவு செய்யும்போது ஓர் அடிப்படையான பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளவேண்டி நேரிடும். அதாவது உதாரணமாக யூப்பிரட்டீஸ், ரைகிறிஸ் நதிப்படுக்கைகளில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்த சுமேரிய நாசகரிக்கத்தின் மையம் இன்று அரபுப் பண்பாட்டின் பின்புலமாக விளங்குவதனையொத்த வகையில், இலங்கையிலும் பிராந்திய அலகுகளின் தற்போதைய நிலை காணப்படக்கூடும். தற்போதைய பாகிஸ்தானிய நாடு முன்னைய இந்துப் பண்பாட்டுக்குரிய பிராந்தியமாக விளங்கியமையைப் போன்ற - ஒத்த - பிரச்சினைகளையும் இலங்கைத் தீவிற்குள் பிராந்திய அலகுகளின் வரலாற்று மரபுகளைப் பதிவு செய்யும் போது எதிர்கொள்ள நேரிடும். தக்கணத்திலும், தென்னிந்தியப் பரப்பிலும் ஏற்பட்ட இடையீடற்ற - தொடர்ச்சியான வரலாற்று மரபினையொத்த வகையில் இலங்கையில் பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கவில்லை என்பதே யதார்த்தம். புராதன மனிதன் இலங்கையில் தனது எல்லாப் படிநிலைகளிலும் வாழ்ந்திருந்தானா என்ற வினாவிற்கு திட்டவாட்டமாகப் பதிலளிக்க முடியாதவொரு சூழ்நிலை இருப்பது போன்றே, இலங்கையின்

கரையோரப் பிரதேசங்கள் உள்ளிட்ட மையப்பரப்பும் சமகாலத்தில் பண்பாட்டு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனவா என்பதும் ஐயத்திற்கிடமாகவுள்ளது. இக்காரணிகளினாலேயே இலங்கையின் பண்பாட்டு, பொருளாதார ரீதியாக ஆராயும்பொழுது அவற்றின் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியையும், அவற்றின் இடையீடு அல்லது தடங்கல்களையும் உன்னிப்பாக அவதானிக்க வேண்டிய பொறுப்பு வரலாற்றாசிரியர்க்குண்டு.

தற்போது உள்ள நிலையில் இலங்கைத் தீவின் வரலாற்று மரபின் பரிமாணத்தினைப் பொறுத்தவரையில் மதச்சார்புடைய மையங்களை நிரைப்படுத்தி எழுதப்பட்டு வகுக்கப்பட்ட வரலாற்று இலக்கியங்களையே காணமுடிகிறது. இதனால் இலங்கையின் வரலாற்று மரபின் வளர்ச்சியை மதவரலாறாகவே காணமுடிகிறது. தென்னாசியாவில் பாதுகாக்கப் பட்டுள்ளவை யாவும் இன்றைய நிலையில் பெருமளவிற்கு மதச்சார்பு உடையவையாகவே காணப்படுவதனை ஒத்த வகையில் இலங்கைத் தீவின் வரலாற்று மரபும், வரலாற்று இலக்கியங்களும் சமயசார்புடையனவாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் இலங்கையின் வரலாற்றுப் பரிணாமத்தில் இருந்திருக்கக்கூடிய சமூக உற்பத்தியுறவுகள் பற்றிய தரவுகள், உலோகாயுத உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்திருக்கக்கூடிய வர்த்தகப் பட்டுவாடா நடவடிக்கைகள் - போர் ஒழுங்குகள் - போக்குவரத்துத் தொடர்புகள் - சமூக மேம்பாட்டு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் பற்றிய தரவுகள் முதலானவை அவ்வகையான இலக்கியங்களில் வெளிப்படையாக பொறிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. எனவே இலங்கையின் வரலாற்று ஆய்வில் சமூக, பொருளாதார நிறுவனங்களின் கட்டமைப்புக்களை ஆராயமுற்படும்போது தொல்லியற் சான்றுகளையே பெருமளவிற்குப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை காணப்படுகிறது. அவையே சமூக இயங்கியலின் மூலங்களை உள்ளவாறு தரக்கூடிய முறைமையையும் கொண்டுள்ளன.

இலங்கையின் வரலாற்று எழுத்தியலுக்கு தொல்லியற்சான்றுகளின் தேவையும் பங்கும் முறையே அவசியமானதும், தனித்துவமானதுமாக உணரப்பட்டுள்ளது. இவையே இலங்கை வரலாறு தொடர்பாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள ஐதீகங்களையும், புராண இதிகாசக் கருத்துருவங்களையும் தர்க்க ரீதியாக நோக்கிக் கொள்வதற்குரிய அடிப்படைகளாகின்றன. மதச்சார்புடைய இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவாறான இலங்கை வரலாற்றுத் தொடக்கமும், அதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்ததாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் தொடர்பான கதைகளையும், விளக்கங்களையும் நுணுகி ஆராய்வதற்கு தொல்லியற் சான்றாதாரங்களே முக்கிய மூலங்களாகின்றன. இவற்றுள் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்த சாசனச் சான்றுகளே மிகவும் நம்பகமான

தகவல்களை அரசியல், சமூகம், சமயநிலை, பொருளாதார நிறுவனங்கள் தொடர்பாக எடுத்து வழங்குகின்றன. கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரைக்கும் தொடர்ச்சியான வகையில் கிடைத்துள்ள சாசனச் சான்றுகளே இலங்கைக்குள் முகிழ்த்த சமூகத் தளத்தினைப் பற்றியும், நிலம் - உற்பத்தி அலகுகள் - உற்பத்தியுறவுகள் போன்றவற்றை நிரைப்படுத்துவதற்குரிய ஆதாரங்களாகின்றன. புராதன இலங்கையின் சமூகவியல் பற்றிய ஆரம்பக் குறிப்புக்களை இச்சாசன மூலங்களே வழங்குகின்றன என்றால் அது மிகையாகாது.

சாசனச் சான்றுகளின் செறிவும், அவை கண்டுகொள்ளப்பட்ட பிராந்தியங்களிலே வரலாற்று வளர்ச்சியில் முதலிலை பெற்றிருந்தன எனலாம். இவற்றோடு இணைந்த வகையில் செறிவாகக் கண்டு கொள்ளப்பட்ட புராணாஸ் நாணயங்களும், வெளிநாட்டு ரோம நாணயங்கள் முதலானவையும் வர்த்தக - வாணிப தொழில் ஈட்டத்துடன் இணைந்த வகையிலான சமூக உருவாக்கத்தினைக் கோடிட்டுக்காட்டும் சான்றுகளாகின்றன. தீபகற்ப இந்தியாவில் கண்டுகொள்ளப்பட்டமை போன்ற வெளிநாட்டு வாணிபக் குடியிருப்புக்களை இலங்கையில் காண முடியாவிட்டாலும்கூட - வெளிநாட்டு வாணிபக் கலங்கள், நாணயங்கள் தொடர்பான சான்றுகள் நிறையக் கிடைத்துள்ளன. எனவே புராதன இலங்கையின் சமூக உருவாக்கத்தில் உண்ணாட்டு விவசாயப் பகைப்புலமும், வெளிநாட்டு வாணிப மேலீட்டமும் இணைந்து சர்வதேச வியாபார முகப்பு ஒன்றை இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அமைந்த இலங்கைத்தீவிற்கு ஈட்டிக் கொடுத்திருந்தது. இதுவே சர்வதேச வியாபார மார்க்கங்களின் வலைப்பின்னலுடன் இச்சிறு தீவினையும் இணைப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. இவ்விணைப்பானது பிராந்திய அடிப்படை யிலான சமூக - பொருளாதார நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கே முதலில் வழிகோலியிருந்தது என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது. அதாவது இலங்கைத்தீவு முழுமைக்குமான வெளிநாட்டு வாணிபத் தொடர்புகள் என்று குறிப்பிடுவதிலும் பார்க்க அதன் கரையோரப் பிராந்தியங்கள் பகுதி பகுதியாகக் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் என்றே குறிப்பிடுவது சாலவும் பொருத்தமாகும். ஏனெனில் இலங்கையில் அண்மைக் காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வின் முடிவுகள் இந் நிலைப்பாட்டை நன்கு உறுதி செய்கின்றன எனலாம்.

எனவே இலங்கையின் புராதன வரலாற்றுப் போக்கினை நிர்ணயித்த உற்பத்திக்காரணிகளை ஆராயும் ஒருவர் இத்தீவில் பிராந்திய ரீதியில் அமைந்த சமூக உருவாக்க முனைப்புக்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ளத் தவறமாட்டார். அண்மைக்காலங்களில் தீபகற்ப இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமூகவியல் பற்றிய ஆய்வின் முடிவுகள் இதனையே வலியுறுத்துகின்றன. இதுவரையில் இந்திய உபகண்டத்திலிருந்து

மக்களின் குடிப்பெயர்வு இத்தீவு நோக்கி ஏற்பட்டது என்றே மக்கட் பரப்பியலாளரும், வரலாற்றாசிரியரும் முடிபு கொண்டிருந்தனர். ஆனால் தென்னிந்திய குலங்குடிகள் பற்றி ஆய்வுசெய்த அமெரிக்க சமூகவியலாளர் களுடைய முடிபுகள் இலங்கைத் தீவிலிருந்தும் குடிப்பெயர்வுகள் தீபகற்ப இந்தியா நோக்கி இடம்பெற்றது என்பதனைக் காட்டுகின்றன. தென்கிழக் காசியத் தொல்லியலாளர்கள் அண்மைக் காலங்களில் மேற்கொண்ட ஆய்வின் விளைவாகக் கண்டுகொண்ட முடிபுகளின்படி புராதனகால நெற்பயிர்ச் செய்கையானது பிலிப்பீன்ஸ் நாட்டிலிருந்து தென்னிலங்கை ஊடாக வடக்கு நோக்கி நகர்ந்து தீபகற்ப இந்தியப் பரப்பினை சென்றடைந்தது என வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இதேபோன்று ஆடை நெய்யும் கைத்தொழில் மரபும் இலங்கையூடாகவே தென்கிழக்காசியா விலிருந்து தீபகற்ப இந்தியப் பரப்பினைச் சென்றடைந்தது என எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். ஆகவே புராதன இலங்கையிலிருந்தும் குடிப்பெயர்வும், பண்பாட்டுப் பெயர்வும் தீபகற்ப இந்தியா நோக்கி ஏற்பட்டுக் கொண்டமையை ஏற்றுக்கொள்ளமுடிகிறது. விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது குவேனி என்ற இயக்கி கிணற்றடி ஒன்றின் அருகில் நூல் நூற்றுக்கொண்டிருந்தாள் என்று மகாவம்சம் தரும் குறிப்பு இங்கே நினைவு கூரத்தக்கதாகவுள்ளது.

புராதன இலங்கையின் சமூக வரலாற்றில் இதுவரையில் ஆய்வுசெய்து எழுதப்பட்ட தரவுகளின்படி இயக்கர், நாகர் என்போர் அமானுஸ்யமானவர் என்ற கருத்துத் தொனிக்க வரையப்பட்டனர். ஆனால் அண்மைக்கால ஈழத்துத் தொல்லியல் ஆய்வின் முடிவுகள் அவர்களை வரலாற்று வளர்ச்சியின் முனைப்புக்களுடன் தொடர்புபட்டவர்கள் என்பதையே எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. செ. பரணவிதான என்ற வரலாற்றாசிரியரின் நோக்க விதானத்தினின்றும் மாறுபட்டு, இன்று தொல்லியலாளர்கள் குறிப்பாக சிரான் தெரணியாகல போன்றோர் நாகர்களை குறுணிக்கற்காலப் பண்பாட்டினை முடித்து வரலாற்றுதயகால வாழ்வினைத் தொடக்கிவைத்த மக்களாகக் கொள்கின்றனர். அதாவது குறுணிக்கற்காலப் பண்பாட்டு யுகத்தினை முடிவுக்குக் கொணர்ந்து, செம்புக்காலத்தினைக் குறிக்கும் பெருங்கற்கால யுகத்தினை இலங்கையில் தொடக்கிவைத்த மக்கள் கூட்டத்தினராக நாகர் இன்று கருதப்படுகின்றனர். அவ்வகையில் இலங்கைத் தீவில் பிராந்திய ரீதியாக வாழ்ந்த நாகர் சமூக மக்களே உள்நாட்டு - வெளிநாட்டு வாணிப முனைப்புக்களால் முதன்முதலில் உந்தப்பட்ட மக்களினமாகத் திகழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. எழுத்தறிவுடைய முதற் சதேச மக்களாகவும் இலங்கையில் திகழ்ந்தவர்கள் நாகர் சமூகத்தினரே என்றால் அது மிகையாகாது. கந்தரோடையிலிருந்து மீட்டெடுத்த நாகலிங்கம், நாக நாணயம் என்பன அச்சமூகத்தினரின் வழிபாடு, வாணிப நடவடிக்கைகளை கோடிட்டுக் காட்டுகின்ற தொல்லியல் ஆதாரங்களாகும்.

எனவே இலங்கையின் வரலாற்று மரபு பற்றிய கோட்பாட்டில் நாகர்களை முதற்குடிமக்களாகக் கொள்ளக்கூடிய நிலை இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள வகையில் இலங்கையின் ஆக்க காலப்பகுதி (Formative Period)யின் அபிவிருத்தி பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் பற்றிய மறுமதிப்பீடு அவசியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. நாகர் மக்கட் கூட்டம் வளர்த்தெடுத்திருந்த பன்முகப்படுத்தப்பட்டிருந்த விவசாய நிறுவனங்களின் பிணைப்போடு வெளிநாட்டு வாணிப முனைப்பும் இணைந்து அரசு உருவாக்கமுறைமை ஒன்றிற்கு வழிவகுத்திருந்தது எனலாம். அவ்வரசு உருவாக்க முறையுடன் பின்னர் பௌத்த வாழ்வியக்கமும் கலந்து புதியதொரு கலப்புச் சமூக இயக்கவியலுடன் வழிகோலப்பட்டதையே மகாவம்ச மரபு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“இலங்கை வரலாற்றினை எழுதுவதில் இனவாதமும், பாரபட்சமும்” என்ற தலைப்பில் G. C. மென்டிஸ் அவர்களின் ரூபகார்த்தச் சொற்பொழிவு வொன்றினை வரலாற்றுப் பேராசிரியர் C. R. De. சில்வா நிகழ்த்தியிருந்தார். அவருடைய உரையின் முக்கிய பகுதிகளைக் கவனிக்கும்போது இலங்கையின் வரலாற்றியல் வரையு எத்தகையதொரு பரிமாணத்தினைக் கொண்டுள்ளது என்பதனைத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அது பின்வருமாறு:

“இலங்கையின் சமூகவியல் சம்பந்தமான துறையில் வரலாறு முக்கிய இடத்தினை எடுத்துள்ளது. இதற்கு கலாநிதி G. C. மென்டிஸ் போன்ற கல்விமாண்களின் சேவையே பெரிதும் காரணமாகும். சென்ற காலங்களில் வரலாற்றுக் கல்விக்கு இருந்த மதிப்பும், செல்வாக்கும் இப்பொழுது குறைந்து வருகிறது.”

“வரலாற்றை ஒரு பாடமாகப் படித்துவரும் மாணவரின் தொகை குறைந்துவருவது இலங்கை வரலாறு எழுதுவதில் ஒரு பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தப் போகின்றது. பல பின்தங்கிய நாடுகளிற்போல இலங்கையிலும் வசதி படைத்த சிலர் இலங்கை வரலாற்றைப் பொழுதுபோக்காகப் படித்தும், நூல்கள் எழுதியும் வருகின்றனர். இவற்றுட் சில தரம் உடையவை, நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் வரலாற்று ஆராய்ச்சி செய்பவர்கள் பெரும்பாலும் பல்கலைக்கழகங்களின் பேராசிரியர் ஆகவும், விரிவுரையாளர்கள் ஆகவும் இருப்பவர்களே பல்கலைக்கழகங்களிலும் வரலாற்றுக் கல்வியின் சிரத்தை குறைய மக்கள் மத்தியில் இத்துறையில் ஊக்கம் அதிகரித்துவருவது வினோதமாக இருக்கிறது.”

ரல்கொட் பார்சன்ஸ் (Tolcott Parsons) என்பவர் இனத்தைப் பற்றிக் கூறுவது பின்வருமாறு: “இனமென்பது தனித்தன்மையுடைய பண்புகள் உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். இத்தனித் தன்மையை பிறரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். இந்த இனத்திற்கு ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியும் இருத்தல் வேண்டும்.” இனம்பற்றிய உணர்ச்சி அவர்களுடைய

எதிர்காலத்திற்கு ஆபத்து வரும்பொழுதுதான் தலைதூக்கும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்தர்களுடைய சமயத்திற்கு கிறிஸ்தவர்களால் ஆபத்து ஏற்பட்டபொழுது பௌத்த சமய உணர்வு வலுவடைந்தது. சிங்கள மொழியை ஆங்கில மொகத்தினால் புறக்கணித்தபொழுது சுத்தசிங்கள மொழி ஆங்கிலமொழியைவிடத் தொன்மையானதென நிரூபிக்க முனிதாச குமாரதுங்க என்பவர் பல சான்றுகளை எடுத்துக்காட்டினார். 1950ஆம் ஆண்டளவில் சிங்களமொழிக்கேற்பட்ட விழிப்புணர்வுக்கு தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளும் அரசு மொழிகளானால் சிங்கள மொழிக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும் என்ற அச்சமே காரணமாக அமைந்தது.

தமிழர் மத்தியிலும் இதே நிலையைக் காணலாம். 1950 ஆம் ஆண்டளவிலேயே தமிழ் மக்கள் தங்கள் மொழியின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி அச்சங்கொள்ளத் தொடங்கினர். இதனால் தங்கள் பூர்வீகம் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினர். இந்த நிலையில் வரலாற்றுப் பேராசிரியர்கள் எப்படி நடந்து கொண்டார்கள்? அவர்கள் இனத்துவேசத்திற்கு இடம்கொடுக்கவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். ஓரளவிற்கு இதற்கு கலாநிதி G. C. மென்டிஸ் வழிகாட்டியாய் இருந்தார் என்று கூறலாம். அவர் 1936ஆம் ஆண்டிலேயே சிங்கள இனம் கலப்பினம் என்று கூறியுள்ளார். அவர் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு: “இலங்கையிற்கு குடியேறியவர்களுள் திராவிடரும் அடங்குவர். அவர்கள் எப்பொழுது குடியேறினார்கள் என்று கூறமுடியா விட்டாலும், அவர்கள் போர் வீரராகவும், சாதாரண குடியேறிகளாகவும் இத்தேசத்திற்கு காலத்திற்குக் காலம் வந்தனர். அவருட் பலர் சிங்கள மொழியைக் கற்று சிங்களவராயினர்.”

பரணவிதானவினால் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டு, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தால் வெளியிடப்பட்ட இலங்கை சரித்திரத்தில் இனக் கலப்புப்பற்றிய கொள்கையை ஏற்றுள்ளார். அவர் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு: “இப்பொழுது சிங்களம், தமிழ் முதலிய மொழிகளைப் பேசுவோர் இயக்கர், நாகர் என்பவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்று கூறுவது சாத்தியமானதாகும்.”

“இனங்களைப் பற்றி இலங்கையில் எழுதப்பட்ட நூல்களில் மூன்றை விசேடமாகக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். முதலாவதாகச் சமூகவியலிலும், மொழித்துறையிலும் ஈடுபாடுள்ள பேராசிரியர் K. N. O. தர்மதாஸ வரலாறு சம்பந்தமாக எழுதிய ஒரு கட்டுரையைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அவற்றுள் “இடப்பெயர்களும் இன பேதங்களும்” என்னும் கட்டுரையை விசேடமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவருடைய கட்டுரையானது வரலாற்று விரிவுரையாளரான S. குணசிங்கம் திருகோணமலை பற்றி எழுதிய கட்டுரையால் தூண்டப்பட்டதாகும். திருகோணமலை என்னும் பெயர் அந்த ஊருக்கு ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேல் இருந்து வருவதால் அங்கு

அக்காலந் தொடங்கி தமிழர் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் எனக் குணசிங்கம் கூறியுள்ளார்.”

“பேராசிரியர் தர்மதாலாவின் நோக்கம் மேற்படி விரிவுரையாளர் போன்றவர்களுடைய எழுத்துக்களால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதங்களை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். ஓர் ஊர்ப்பெயரைக்கொண்டு அந்த ஊரில் வாழ்பவர்களின் இனத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. மசாச்சுசெற் என்ற அமெரிக்காவிலுள்ள இடத்தின் பெயரைக்கொண்டு அங்கு சிவப்பிந்தியர் (வேடரைப் போன்ற ஒரு சாதியார்) வாழ்கின்றனர் என்று கூறமுடியாது. பாணந்துறைக்கு அருகாமையில் சிங்களவர் வாழ்ந்து வரும் ஒரு கிராமத்திற்கு ‘நல்லகுலா’ என்ற தமிழ்ப்பெயர் உண்டு. இதைக்கொண்டு தமிழர் அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்று கூறமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் தனிச் சிங்களப் பெயரைக் கொண்ட கிராமங்களில் முற்றுமுடிவதாக தமிழர் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பேராசிரியர் தர்மதாலா திருகோணமலை என்னும் சொல் உற்பத்தியை முற்றுமுடிதாகத் தமிழ் என்று கூறமுடியாது என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த இடம் கோனா (பாளியில் கோகன்னா) என்று சிங்களத்தில் கூறப்பட்ட இந்தப் பெயரே திரு என்ற (ஸ்ரீக்குப் பதிலாக) மங்களச் சொல்லுடன் தொடங்கி மலை என்ற தமிழ்ச் சொல்லோடு முடிகிறது. இதனால் இடப் பெயரைக்கொண்டு அங்கு வாழும் மக்களைப் பற்றி நிர்ணயிப்பதில் உள்ள சங்கடத்தை நன்கு காட்டுகின்றது.”

“இரண்டாவதாக நான் எடுத்துக்காட்டும் உதாரணம் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா ரோயல் ஏசியாற்றிக் சொசைற்றியில் 1969 ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், 6ஆம் திகதி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவாகும். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியில், சரித்திர சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் மக்களின் தோற்றத்தில் (உடலமைப்பு) உள்ள வேறுபாடு பற்றிய ஆராய்ச்சிகளின் உதவி இல்லாமல் மக்களின் குடியேற்றங்களைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாதென அவர் கூறியுள்ளார். ஆனால் சில தொல்பொருளாராய்ச்சிச் சாதனங்களும், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்களும், பாளி, சிங்களச் சரித்திரக் குறிப்புக்களும், இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் பழைய மட்பாண்டங்களும், கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தமிழர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதனைக் காட்டுகின்றன.”

“நான் குறிப்பிடவிருக்கும் கட்டுரை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த R. A. L. H. குணவர்த்தனா என்பவர் எழுதிய ‘சிங்கத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் - (The People of the Lion) சரித்திரத்தில் அவர்களின் இடம்’ என்பதாகும். அவர் கூறியிருப்பவற்றைச் சுருக்கிக் குறிப்பிடுவது மிகக் கஷ்டமான காரியம் ஆகும். ஆரம்பத்தில் சிங்களம் என்னும் சொல் தென்னிலங்கையில் வசித்து வந்த ஒரு குழுவையே குறித்தது. அங்கு வசித்த எல்லோரையும் சிங்களவர்

என்று குறிப்பிடவில்லை. கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்கள உணர்ச்சி ஏற்பட்ட பின்னரே சிங்களவர் அல்லாதவர் இலங்கையில் அரசராக வருவதை அவர்களாற் தடுக்க முடியவில்லை.”

“கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் ஆதிக்கம் படைத்த தமிழ் அரசர்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பின்புதான் அங்கு இந்துக்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன் இந்துக்களும் பௌத்தர்களும் அந்நியோன்யமாகவே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். சிங்கள - பௌத்தர்களுக்குள் ஓர் எழுச்சி பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்தில் 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்டது. இந்த எழுச்சி சமூகத்திலும், பொருளாதாரத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் உண்டானது. இக்காலத்திற்குள் ஆரியர் பற்றிய கொள்கையும் மேல்நாட்டில் ஏற்பட்டது.”

“மாக்ஸ் முல்லர், வில்லியம் கைசர் போன்றோர் முறையே வேத இலக்கியங்கள், பாளி இலக்கியங்கள் போன்றவற்றை ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்திருந்த காலங்களே ஆரிய - திராவிடப் பிரச்சினைகள் எழுந்த காலகட்டங்களாகும். இலங்கையில் ஏற்பட்ட கிறிஸ்தவர் - கிறிஸ்தவரல்லாத சிங்கள பௌத்தர் என்ற இன - மத உணர்வே பின்னர் ஆரிய - திராவிடப் பிரச்சினையாகவும், சிங்கள - தமிழர் பிரச்சினையாகவும் உருவெடுக்கக் காரணமாகிறது. இதனால் வரலாற்று நூல்கள் எழுதும்போது இயல்பாகவே மொழி - மத ரீதியான பண்பாட்டுப் பங்களிப்புகள் பற்றிய பரப்பு பரஸ்பரம் காழ்ப்புணர்வுடன் எழுதப்படக் காரணமாயிற்று. ஓரினத்தினுடைய பண்பாட்டுப் பங்களிப்புகள் பரஸ்பரம் மறைத்தொழிக்கப்படவும் காரணமாகியது.”

எது எவ்வாறிருப்பினும், இலங்கையின் வரலாறு பற்றிய இந்நூலானது பல்கலைக்கழக மாணவர்களினதும், பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களதும் பாடவிதானத்தை உள்ளடக்கிய வகையில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நிலையில் இலங்கை வரலாற்றைப் படிப்பதில் உள்ள சிக்கல்களையும், பொதுமையான வரலாற்று வளர்ச்சியின் போக்கினையும் இணைத்து இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகளின் முடிபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், வரலாற்றாய்வாளரின் முடிபுகளையும் தளமாகக் கொண்டே இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்பு வரையிலான மாணவர்களுக்குரிய பாடவிதானத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில வரலாற்றுத் தகவல்களுக்கு முரணாகக்கூட வரலாற்றுச் செய்திகள் இங்கு எடுத்துக் கையாளப்படக் கூடும். அவற்றை ஆசிரியர்களின் உதவியுடன் மாணவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள எத்தனிக்க வேண்டும். ஏனெனில் பாடவிதானத்தில் கொடுக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் இன்னும் இன - முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்திக்

கொண்டிருக்கின்ற காரணத்திலாகும். உதாரணமாகக் குறிப்பிடுவதாயின் இலங்கையில் இரும்பின் உபயோகத்தினை அறிமுகம் செய்து வைத்தவர்கள் ஆரியர்கள் என்றே இற்றைவரைக்கும் பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்பிற்கு உட்பட்ட பாட விதானங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தொல்லியல் அகழ்வாய்வு அறிக்கைகளில் கி.மு. 1000 இல் கி. மு. 800 இல் வாழ்ந்த பெருங்கற்கால மக்களாலேயே இரும்பின் (வேல்) உபயோகம் இலங்கைக்கு முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது எனக் கொடுக்கப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறான வரலாற்றுச் செய்திகள் சில மாறுபட்ட வகையில் பாட விதானங்களில் திரித்துக் கூறியிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

அத்தியாயம் கீழ்க்

இலங்கை வரலாற்றைக்

கற்பதற்குரிய மூலாதாரங்கள்

“வரலாற்றியற் கோட்பாடானது, தற்காலத் தலைமுறையைக் கடந்த காலத்தோடு இணைக்கும் ஓர் உயிரியல் ஒருமைப்பாடு. அது மக்களின் முழுச் சமூகவாழ்வையும் ஆட்சி செய்கிறது. மனித இயல்பிற்கு அப்பாற்பட்ட மனதிற்கெட்டா சக்தியொன்று கடந்த காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும் இணைப்பாகச் செயல்படுகிறது. அது நாடுகளின் எதிர்காலத்தையும், மனித இனத்தின் தலைவிதியையும் நிர்ணயிக்கின்றது.”

- கு. ராஜய்யன்

பகுதி 1

அ. மூலாதாரங்கள்

அநுராதபுரத்தினைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு இலங்கையில் அரசியல், பண்பாட்டு வளர்ச்சிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம் முதல் ஈழத்திராவிட மக்களதும், அவர்களைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்த மக்களதும் வாழ்வு நடவடிக்கைகளை அறிவதற்கு சாசன ஆதாரங்களே முதன்மையான சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. தொல்லியற் சான்றுகளை நீக்கிப் பார்க்கும்போது இம்மக்களது ஆரம்பகால நடவடிக்கைகளை ஓரளவுக்காவது சாசனங்களே பதிவு செய்து வைத்துள்ளன. அநுராதபுரகால இலங்கைத் தீவின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் கட்டடங்களில் ஈழத் திராவிட மக்களதும், அவர்களைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்த மக்களதும் பங்களிப்பினை சாசனச் சான்றுகள் வாயிலாகவே தெளிவாக புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. இக்காலத்தில் தோற்றம்பெற்ற இலக்கிய மரபுகளில் காணப்படும் ஒரு பக்கச் சார்பான செய்திகளைப் பகுப்பதற்குக் கூட இச்சாசனங்களே உதவியாகவுள்ளன. இலக்கியச் சான்றுகளில் காணப்படும் இடைச்செருகல், அதீத கற்பனை, தழுவல்கள் போன்ற நம்பகத்தன்மையைக் குறைக்கும் அம்சங்களை இச்சான்றுகளில் மிக அரிதாகவே காணமுடியும் என்பதால் அவை வரலாற்றுச் சான்றுகளுள் முக்கியமானவையாக உள்ளன.

சாசனப் பொறிப்பின் தன்மை

அநுராதபுரக்காலம் வரையிலான சாசனச் சான்றுகள் பல வகையான உண்மைகளைக் கொண்டுள்ளன. ஒரு நிலையான தலைநகரம் இக்காலப்பகுதி அரசியல், பண்பாட்டு அபிவிருத்திகளுக்குரிய இருக்கையாக அமையும் வரைக்குமுள்ள காலப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற சாசனங்களாக உள்ளன. ஒருவகையாக இவ்வகையான சாசனங்களின் பரவலானது உலர்வலயப் பரப்பில் பயிர்ச்செய்கை மூலமாக ஜீவனோபாயத்தினை மேற்கொண்ட மக்கள் குடியிருப்புக்களினூடே காணப்படுகின்றன. தெளிவாகக் குறிப்பிடுவதானால் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுப் பரப்புகளில் அவை பொறிக்கப் பட்டுக் காணப்படுகின்றன எனலாம். இத்தகைய சாசனப் பொறிப்புக்கள் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் உள்ள காலத்தில் வெளியிடப்பட்டன எனலாம்.

கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இராஜரட்டையில்துள்ளி ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங் காரணமாக சாசனப் பொறிப்புக்களிலும், வெளியீடுகளிலும்

மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. பெரும்பாலான இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்களது கருத்துப்படி இலங்கைத் தீவு முழுவதனையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தக்கூடிய வகையில் ஓரணிப்படுத்தப்பட்டதன் காரணமாகவும், சமூக பொருளாதார நிலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாகவும் சாசனப் பொறிப்பில் சிறிது மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. அதாவது இராஜரட்டையில் இதுவரையில் நிலவி வந்திருக்கக்கூடிய செவிவழிச் செய்தி மரபுகள் முதன்முறையாக கல்லில் பொறிக்கப்படுவதற்குரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கல்பொத்த எனக் குறிப்பிடுமளவுக்கு சாசனப் பரப்பு அதிகரித்தமையைக் காணலாம். இந் நிலையானது கி. பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 4ஆம், 5ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரைக்குமாவது நீடித்திருக்க வேண்டும்.

கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் இருந்து இப்பிராந்தியத்தின் புவிசார் அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக சாசனப் பொறிப்பு முறைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சாசனப் பொறிப்பில் தென்னிந்திய சொற்பதங்களும் பாணியும் இக்காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டன. வட மொழிச் சுலோகங்கள் தென்னிந்தியப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் இச் சாசனங்களில் பொறிக்கப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டன. சாசனங்கள் நீண்டவையாகவும் மங்களச் சொல், பொருள், ஒம்படைக்கிழவி (சாசனத்தின் பாதுகாப்பு) என மூன்று ஒழுங்குகளில் பொறிக்கப்பட்டன. இந்நிலையானது கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து வளர்ச்சி பெற்றுச் சென்று கி.பி 9 ஆம், 10 ஆம், 11ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தனித்துவமான தன்மையை அடைந்தன.

கி. மு. 3ஆம் - கி. பி. 1ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட சாசனங்கள்

தென் ஆசியாவில் கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தே சாசனப் பொறிப்புக்கள் கிடைக்கத் தொடங்குகின்றன. அவ்வகையில் இலங்கைத் தீவினது வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரைக்கும் இதே காலவரையறையே பொருந்துவதாக உள்ளது என்பர் சிலர். இக்காலகட்டத்திற்குரியதாகக் கொள்ளப்படும் சாசனப் பதிவுகளை ஆதி பிராமிச் சாசனங்கள் எனக் குறிப்பிடுவர். இராஜரட்டையின் பல பாகங்களுடன் இணைந்த வகையில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்தும் இத்தகைய பதிவுகள் காணப்பட்டுள்ளன. இப்பதிவுகளானவை அதிகளவு அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட குறிப்புக்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இருந்தும் சமகால சமூக நிலைகளைப் பற்றியும், பொருளாதார சமய நிலைகளையிடும் சில தரவுகளைக் கொண்டிருப்பதாகக் கொள்ளலாம். சமூக, பொருளாதார, சமய நிலைகளைப் பற்றிய தகவல் தேட்ட ஒழுங்கமைப்பே தற்போது வரலாறாக அமைவதன் காரணத்தினால் இவ்வாதிப் பிராமிச் சாசனங்களைப் பற்றிய விளக்கமானது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைகின்றது.

சமகாலச் சம்பவங்களின் பதிவாகக் காணப்படும் ஆதிப் பிராமிச் சாசனங்கள் பிராமி எனப்படும் வரிவடிவின் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிராமி வரிவடிவின் உபயோகமானது தென்னாசியாவில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை மக்கள் மத்தியில் இருந்தது. ஆனால் பிரதேசத்திற்குப் பிரதேசம் சுதேசிய மொழிகளுடைய பயன்பாட்டிற்காக அல்லது அவற்றினை பதிவு செய்வதற்காக இவ்வரிவடிவம் உபயோகப்பட்டது. உதாரணமாகக் குறிப்பிடுவதாயின் வட இந்தியாவில் இதே காலகட்டத்தில் பிராகிருதம், கரோஷ்டி மொழிகளைப் பதிவுசெய்வதற்காக அசோகன் பிராமி வரி வடிவத்தினை உபயோகித்திருந்தான். தக்கணத்தினைப் பொறுத்தவரையில் சதவாஹனர்கள் தாம் வெளியிட்டிருந்த இரட்டைமொழி நாணயங்களில் தமிழ்மொழி, பிராகிருதம் இவையிரண்டையும் பதிவு செய்வதற்காக பிராமி வரிவடிவத்தினை உபயோகித்தனர். தமிழகத்தினைப் பொறுத்தவரையில் ஆதித்தமிழ் மொழியை விளங்கிக்கொள்வதற்கு இவ்வரிவடிவம் உபயோகிக்கப்பட்டது. இதேபோன்று இலங்கைத் தீவில் தமிழ் மொழியையும் பாளிமொழியையும் அல்லது ஆதிச்சிங்கள, எஃயு மொழிகளையும் பதிவு செய்துகொள்வதற்காகப் பிராமி வடிவம் உபயோகிக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். அண்மையில் பூநகரிப் பிராந்தியத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பிராமி எழுத்துக்கள் பொறித்த ஏராளமான மட்பாண்ட ஓடுகள் ஆதித்தமிழ்மொழியில் பரவலான உபயோகத்தினைக் குறித்து நிற்கின்றன. இவை அவ்வப் பிராந்தியங்களில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்த பண்பாட்டு அம்சங்களை ஓரளவுக்காவது பதிவு செய்துள்ளமையால் அவற்றை நம்பகமான வரலாற்றுச் சான்றாகக் கொள்ள முடிகிறது.

தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்களும் ஈழத்துப் பண்பாட்டு வரலாறும்

தெளிவான, ஆய்வு செய்யப்படாத நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் பிராமிச் சாசனங்கள் பற்றி இங்கு சற்று நோக்குதல் வேண்டும். ஏற்கனவே இலங்கையில் ஓரிரு இடங்களில் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளதாக இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவற்றுள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது அநுராதபுரத்தில் தமிழ் வணிக கணத்தினர் தங்கியிருந்ததாகக் கொள்ளப்படும் இருக்கைத் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டாகும். பரணவிதான இது தொடர்பாக பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பிராமி வரிவடிவ வளர்ச்சி நிலையில் இத்தமிழ் வணிக கணத்தினர் அறுவரது பெயர் இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டுள்ள இப்பெயர்கள் படிமுறை ஒழுங்கில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது ஆராய்வதற்குரியது. உயர் அதிகார வரம்பு முறையில் அமையப்பெற்ற (செப்பனிடப்பட்ட பாறைப்) படிக்கட்டுகளில் காரவ என்பவனது பெயரைத் தலைமையாகக் கொண்டு

இக்கற்பொறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. நசத(ன்), சாக(ன்), குபிரசஜாத(ன்), திஸ்ஸ(ன்), குபிர(ன்) என்பனவே ஏனைய பெயர்களாகும். கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட கால அநுராதபுரத்தில் காணப்பட்ட தமிழர் கட்டிடத்தின் அமைப்பு என்ற வகையிலும் இச்சாசன பதிவினைத் தாங்கியுள்ள அடித்தளப் பரப்பு தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடாகவுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. இது பற்றித் தெளிவாக எதிர்காலத்தில் ஆராயப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசன வரிசையில் மட்டக்களப்பில் இருந்து கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற வேளிர் பற்றிய சாசனம் பிரதானமானதாகும். வேளிர் பற்றிய சாசனமொன்று பூநகரியில் இருந்து மிக அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டுவிட்டது. சங்ககாலத் தமிழகத்தில் காணப்பட்டிருந்த வேளிர்குல குறுநிலத் தலைவர்களை ஒத்தவகையில் மட்டக்களப்பிலிருந்து கதிர்காமம் வரையுள்ள கரையோரப்பகுதியில் குறுநில அரசு அமைப்பு காணப்பட்டிருந்தது. பஞ்சவர் ஆட்சி மரபு ஒன்று கதிர்காமத்தில் நீண்டகாலம் நிலைத்திருந்ததற்குச் சாசன ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. பஞ்சவர் மரபு பாண்டியருடைய குலமுறையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது என்பதனை கதிர்காமப் பகுதியில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மீன் சின்னம் பொறித்த (தமிழ்ப்) பிராமிச் சாசனங்கள் உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பெரிய புளியங்குளம் என்ற இடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனம் தமிழ் எழுத்துக்களுக்குரிய விசேட எழுத்துக் களைக் கொண்டுள்ளது. இதேபோன்று தமிழ் வரிவடிவங்களுக்குரிய சிறப்பு வடிவங்களைக் கொண்டுள்ள பல பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் இராஜரட்டைப் பகுதியிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஆதிப்பிராமித் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாக கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முற்பட்டகால ஈழத்தின் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பரப்பின் சமூக பொருளாதார அம்சங்களை ஆராய முடியும்.

ஆ. ஆதிச்சிங்கள பிராமிச் சாசனங்களும் இலங்கைப் பண்பாட்டு வரலாறும்

அநுராதபுரத்திற்கு பௌத்த சமயம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னரே இங்கு பிராமி வரிவடிவம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆனாலும் தமிழ் நாட்டினூடாக பௌத்த சமயம் அநுராதபுரத்திற்கு அறிமுகமான நிகழ்வு தமிழ் நாட்டுச் செல்வாக்கினூடாக பிராமி வரிவடிவத்தின் உபயோகம் இங்கு பரவலாக அமைவதற்கு வாய்ப்பாயிற்று. இக்காலகட்டத்தில் ஓரிருவரிச் சாசனங்கள் குகைகளில் மேல்

விளிம்புகளின் கீழ்ப்பகுதிகளில் பொறிக்கப்பட்டன. இதனால் இவ்வகைச் சாசனங்கள் பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுக்கள் என அழைக்கப் பட்டன. இவ்வகைச் சாசனங்கள் இக்கால வரலாற்றிற்கு மிகவும் நம்பகமான ஆதாரமாக விளங்குவதனைக் காணலாம்.

ஆதிப்பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுக்களின் பதிவின் பிரதான நோக்கம் முதலில் குகைத் தானங்களையே பதிவு செய்வதாகும். கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையுள்ள காலப்பகுதியில் இலங்கையில் குடியிருப்பாளர்கள் பலதரப்பட்டவர்களும் குகைகளைத் தானமாக வழங்கியிருந்த செய்தியினையே இச்சாசனங்கள் பதிவுசெய்திருந்தன. பலதரப்பட்ட குடியிருப்பாளர்கள் என்று குறிப்பிடும் பொழுது வணிகர், நெசவாளர், எண்ணெய் வியாபாரி, உப்பு வியாபாரி, மணிகர போன்றோர் அடங்குவர்.

நான்கு திசைகளிலுமுள்ள பௌத்த சங்கத்திற்கு, இறந்த காலத்திலும், எதிர் காலத்திலும் நான்கு திசைகளிலுமுள்ள சங்கங்களுக்கு என இப் பிராமிப் பொறிப்பில் பெருமளவிற்கு ஒரே தன்மையை உடையதாய் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம். இச்சாசனங்களில் தானம் வழங்கியவரின் பெயர், அவருடைய விருதுப்பெயர், அவரது பரம்பரை, தொழில், சமுதாயத்தில் அவரது அந்தஸ்து முதலான பல விபரங்களைப் பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. எனவே கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரைக்கும் பொதுமக்களால் பௌத்த சங்கங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட குகைத்தான விபரங்களை இச்சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ள நிலையில் அவை எமக்கு சான்றாதாரமாக அமைகின்றன.

கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட சாசனங்கள்

கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு முடியும் வரையுள்ள காலப்பகுதியில் வெளிவந்த பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுக்களின் தன்மை, பொருளடக்கம் என்பன வேறுபட்டமைகின்றன. இப்பொழுது அப்பிராந்தியத்தின் அதிகாரம்மிக்க ஒருவன், ஒரு வேளை சிற்றரசனாகக் கூட இருப்பவன் பௌத்த சங்கங்களுக்கு குகைத்தானங்களுடன், வாவி, கால்வாய், நிலம் போன்றவற்றை தானமாகக் கொடுக்கின்ற பண்பு உருவாக்கப்படுகிறது. இதனால் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் சிலவேளைகளில் நான்கு வரிசைகளை உடையனவாகவும் அமைக்கப்படுவதனைக் காணலாம்.

இக்காலகட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் ராஜா, தீபராஜ, மகாராஜ என்ற பதங்கள் இடம்பெறுவதிலிருந்து சமூக அமைப்பானது சமகாலத்தில் பல இராச்சியப்பிரிவுகளுக்குள் அடங்கியிருந்தமையினையும் பின்னர்

வலுவான அரசு பிரிவுக்குள் உள்ளடங்கிச் செல்வதனையும் காணமுடிகிறது. தீபராஜா என்ற பதப்பிரயோகமானது ஒருவேளை நாக என்ற முத்தர்பதம் கெட்ட நிலையில் யாழ்ப்பாணத்து மன்னன் ஒருவனைக் குறித்து நின்றது எனக் குறிப்பிடலாம். இதேபோன்று தென் இலங்கையிலும் கல்யாணி, மகாகம, திகவாவி போன்ற மையங்களில் சிறுசிறு அரசமுறைகள் இக்காலத்தில் காணப்பட்டிருந்தன என்பதனை இப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் சான்று காட்டி நிற்கின்றன.

தோணிகல, வெகரகல, பெருமியன்குளம், பகலகயினாட்டம், ருவான்வலிதாபக, திம்பரிவேவ, வேலன்கோள, நாகரிகந்த, ராஜகெல ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வழங்கப்பட்ட தானங்களின் பல்வேறுபட்ட தன்மைகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. மதகுருமாரின் வசிப்பிடங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல், அதில் திருத்த வேலைகளைச் செய்தல், விளக்குகளுக்காக எண்ணெய் வழங்கல், விழாக்களுக்காக உணவு வழங்கல் போன்றன பதிவுசெய்யப்பட்ட செய்திகளாகும். இப்பொழுது கிராமங்கள்கூட தானமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டதனைக் காணமுடிகிறது. தோணிகலக் கல்வெட்டில் தனிப்பட்ட ஒருவர் சங்கத்திற்கு உணவு வழங்கிய செய்தி பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. லபுஆத்தபண்டிகல என்ற இடத்திலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்று குறிப்பிட்ட வணிக கணத்தினர் பௌத்த சங்கமொன்றிற்கு தலைநகரில் இருந்து நெல்மணி தானம் செய்தமையைப் பதிவு செய்துள்ளது. ஹிங்குராஹல பிராமிக் கல்வெட்டொன்று போர்வீரர் குழு ஒன்றிடமிருந்து விகாரை ஒன்றுக்கு நிலத்தொகுதியை வாங்கிக்கொண்டமையினைப் பதிவு செய்துள்ளது. இதே காலகட்டத்திற்குரிய வல்லிபுரம் பொற்சாசனமானது நாகதீபத்தில் விகாரை ஒன்று கட்டுவிக்கப்பட்ட செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டு முடியும்வரைக்குமுள்ள காலப் பகுதியில் ஆதிப் பிராமிச் சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ள சமூக, பொருளாதார, சமயச் செய்திக் குறிப்புக்கள் இக்காலப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியைக் கண்டுகொள்வதற்கு உதவுவதாக உள்ளது.

பொதுவாக இவ்வாதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, படிப்படியாக பொதுமக்களிடமிருந்த சொத்தானது பௌத்த சங்கங்களுக்குச் சென்றடைவதனையும், பின்னர் செல்வாக்குப் பெற்ற அச்சங்கம் வலுவான அரசு ஒன்றினை அமைப்பதனையும் காணலாம். சிற்றரசுகள் பல படிப்படியாக மறைந்து அநுராதபுரத்தினை மத்தியாகக் கொண்ட பெரிய அரசின் கீழ் ஒற்றுமைப்பட்டமையினையும் அவ்வாறான ஒரு நிலை கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டது என்பதனையும் இச்சாசனங்களில் இருந்து கண்டு கொள்ள முடிகிறது. இவ்வளர்ச்சியின் போதே வடபகுதியில் இருந்த தமிழ்

அரசுகளும், தென்கிழக்குப் பகுதியிலும், மகாவலிகங்கைப் பள்ளத்தாக்குப் பகுதிகளிலும் இருந்த தமிழ் அரசுகளும் அரசியல் அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் வெற்றி கொள்ளப்பட்டமையையும், அதன் விளைவாக சிங்கள அரசு தனி முதன்மையைப் பெற்றமையினையும் இந்தப் பிராமிச் சாசனங்களினூடாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்வளர்ச்சியினூடாகவே சிங்கள மொழி ஒன்றும் அதன் வரிவடிவமும் தோற்றம் பெற்றமையைக் காண முடிந்தது.

மகாயானப் பௌத்த கருத்துக்களுடன் இலங்கையில் புதியவகையில் அமைந்த சாசனங்கள் வெளிவந்தன. திருகோணமலையில் உள்ள குச்சுவெளிக் கல்வெட்டானது வடமொழியில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு பதிவாகும். அது குறிப்பிடுகின்ற செய்தியானது ஒருவன் பல சைத்தியங்களை அமைப்பதன் மூலம் சுவர்க்கத்தினை அடையலாம் என்ற கோட்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளது. வடமொழியில் அமைந்த திரியாய்க் கல்வெட்டு ஒன்று அவலோகிதீஸ்வரர் பற்றிய வர்ணனைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்காலப் பகுதிக்குரிய மிகிந்தலைச் சாசனம் ஒன்று திரிகயஸ்டவம் என்ற சொற்பிரயோகத்தினைக் கொண்டு மகாயான பௌத்தக் கோட்பாட்டினை விளக்கி நிற்கின்றது. இவ்வாறு மகாயான பௌத்த சமயக் கருத்துக்களுடன் இலங்கையின் சாசனப்பொறிப்பு முறையிலும், பொருளமைதியிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டமையைக் காணலாம்.

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் சாசனங்கள்

அநுராதபுரகால இலங்கையில் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்கள் மிகமிகக் குறைவாகவே இருந்த பொழுதிலும் அவற்றின் தன்மை, பொருளடக்கம் என்பன தென்விந்திய முறைகளைத் தழுவி அமைந்தமையைக் காணலாம். குறிப்பாக தூண் சாசனங்களை உருவாக்குகின்ற முறையை இலங்கை மன்னர்கள் தெரிந்திருந்தனர். ஸ்ரீமேகவர்ணனைத் தொடர்ந்து பல்லவப் பண்பாட்டின் தாக்கம் இலங்கையை ஊடுருவியமையால் பல்லவ அரண்மனையின் மாதிரி முறை இங்கும் பின்பற்றப்பட வாய்ப்பாயிற்று. பல்லவ நிர்வாக முறையின் மாதிரி இங்கும் பின்பற்றப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் உள. வாரிகிரிமை தொடர்பான விடயத்தில் இக்காலத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. சிங்கள வாரிகிரிமைக் கோட்பாடான மூத்த சகோதரன் வழி கைவிடப்பட்டு இப்பொழுது தகப்பன் - மகன் வழி பின்பற்றப்பட்டது. எனவே அரசு பொறிப்பு முறைகளிலும் பல்லவர் பாணி பின்பற்றப்பட்டது என்பது தெளிவு. எனவே ஏராளமான தூண் பொறிப்புக்கள் இக்காலத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெறுகின்றன.

1ஆம் சேன மன்னன் காலத்திலிருந்து தூண் சாசனங்கள் பெருந்தொகையாகக் கிடைக்கின்றன. நிலங்கள் அல்லது கிராமங்கள் அல்லது விகாரைகள்

தொடர்பாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட சில விதிகளை இவை வெளிப்படுத்துகின்றன. வரிவிலக்குப் பெற்ற நிலங்கள், வரிவிதிப்புக்குட்பட்ட நிலங்கள் பற்றிய தகவல்களை அவை வழங்குகின்றன. இத்தகைய பதிவேடுகள் யாவும் அநுராதபுரகால அரசியல், நிர்வாக வரலாற்றுக்கு முக்கியமானவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவை நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களையும், உத்தியோகத்தர்களது பல்வேறு நிலைப்பட்ட தரங்களையும், சூடிக்கொண்ட விருதுப் பெயர்களையும் தருகின்றன. இவ்வகைப்பட்ட சாசனங்களுட் சில மத்திய அரசினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டவையாகவும், சில மாகாண அரசியலமைப்பினாலும், மற்றும் சில நிர்வாக சபைகளினாலும், வெளியிடப்பட்டனவாகவும் உள்ளன. இவற்றிலே ஒரே தன்மைத்தான பொருளடக்கத்தினையும் ஒழுங்கினையும் காணமுடிகின்றது.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டாரம்பத்தில் மிக நீண்ட தன்மையுடன் ஒரு சில சாசனங்கள் வெளிவந்தமையைக் காணமுடிந்தது. பல்வேறு வகையான நோக்கங்களுக்காக நீண்ட சாசனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இத்தகைய சாசனங்கள் யாவும் பாறைகளின் மேற்பரப்பில் பொறிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் மிகவும் பிரசித்தபெற்ற சாசனமாக விளங்குவது மிகிந்தலையில் உள்ள கற்பலகைச் சாசனமாகும். இது விகாரைகளுக்குரிய நிலங்களின் பரிபாலனங்களை பௌத்த குருமார் எவ்வாறு மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வகையான ஏனைய கற்பலகை சாசனங்களாக அநுராதபுரத்திலுள்ள 5ஆம் கல்ஸபனுடைய சாசனம், கருதிய பொக்குணவில் உள்ள 3ஆம் சேனனுடைய சாசனம். புளியங்குளத்திலுள்ள 5ஆம் தப்புலனது சாசனம் என்பன பிரதானமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. பதுளையில் உள்ள ஒரு தூண் கல்வெட்டானது வியாபார நகர் ஒன்றின் பொதுநிர்வாக அமைப்பு முறையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. 4ஆம் மகிந்தனுடைய வெஸ்ஸகிரி கற்பலகைச் சாசனமானது அரசனுக்குரிய பிரதான குளத்திலிருந்து நீரினை வழங்குவதற்கான சில ஒழுங்குவிதிகளை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அபயகிரி விகாரையிலுள்ள நீண்ட சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டானது புத்தகுருமாரின் வதிவிடம் பற்றிய சில ஒழுக்க விதிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக்காலகட்டத்தில் நிலத் தானங்களினைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுக்கள் மிகக்குறைவு என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் பமுனு நிலம் எனக் குறிப்பிடப்படும் நிலங்களைப் பற்றிய குறிப்பினையும் சில இடங்களில் உள்ள சாசனங்களில் காணமுடிகின்றது.

சிகிரியின் பளிங்குச்சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்ட அந்த ஓவியங்களைப் பற்றிய பாடல்கள், பாடற் தொகுப்புக்கள் அநுராதபுரகால சாசனவியற்றுறை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவற்றுள் 100க்கும் மேற்பட்டவை சுவரோவியங்களில் காணப்படும் கன்னிகளின் அழகினைப் பற்றிச் சித்தரிப்பனவாக உள்ளன. இவற்றிலிருந்து தற்செயலாகக்

குறிப்பிடப்பட்ட சில பெயர்கள், விருதுப்பெயர்கள், இடப்பெயர்கள், அந்த ஓவியங்களை வரைந்தவர் பற்றிய குறிப்புக்கள், காலம் முதலியவற்றை அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. பெருமளவிலான பாடல்கள் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாகவே உள்ளன. இவை பெரும் அளவுக்குச் சிங்கள மொழியிலும், குறிப்பிடத்தக்களவிற்குத் தமிழ் மொழியிலும் உள்ளன. சிங்கள மொழியில் அமைந்தனவற்றைப் பேராசிரியர் பரணவிதான படியெடுத்து வெளியிட்டு விட்டார். ஆனால் தமிழ்ப் பாடல்கள் இன்னும் பிரதி செய்யப்படாமல் காணப்படுகின்றன. இவை 8ஆம், 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவையாகும். சில இக்காலகட்டத்திற்கு முற்பட்டவையாகவும் உள்ளன. இவை அநுராதபுர காலப் பண்பாட்டு வரலாற்றிற்கு முற்பட்டவையாகவும் உள்ளன. இவை அநுராதபுர காலப் பண்பாட்டு வரலாற்றிற்கு உதவுவனவாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இலங்கை தொடர்பான வெளிநாட்டு சாசனப் பதிவுகள்

அநுராதபுரகால அரசியல், சமூக, பொருளாதார வரலாற்றுத் தடயங்களையும், தொடர்புகளையும் இலங்கைக்கு வெளியே குறிப்பாக இந்தியாவில் உள்ள சில சாசனப் பதிவுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய சாசனப் பதிவுகள் இவ்விரு பிராந்தியங்களுக்கும்ிடையே ஆதிதாலம் முதல் இருந்து வருகின்ற அரசியல், பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன.

வட இந்தியாவில் ஆட்சிசெய்த அசோகப் பேரரசன் தனது ஆட்சிக் காலத்தின்போது இலங்கைத் தீவுடனும், அரசியல் பண்பாட்டு அடிப்படைகளில் தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்பதனை அவனது கிரீனார் பாறைப் பிரகடனத்தின் 2ஆம், 13ஆம் இலக்கப் பிரதிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. குறிப்பிட்ட இக் கல்வெட்டுக்களில் இலங்கையானது தம்(ப்) பபம்ணி (தாமிரபரணி) எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. இம் மன்னன் தனது பாறைப் பிரகடனங்களில் தன்னை தேவானம் பிறியேன பிரியதர்ஸி ராஜா என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். சமகாலத்தில் இலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த தீசன் என்ற மன்னனும் அதே விருதினைக்குடி ஆட்சி புரிந்திருந்தான் என்பதனை இங்குள்ள சாசனங்கள் காட்டுகின்றன. எனவே இத்தகைய தொடர்புகளை அரசியல் அடிப்படையிலும், பண்பாட்டடிப்படைகளிலும் இவ்விரு மன்னர்களும் கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அதன் வழியே பௌத்த சமயத் தூதுக்குழுவின பிரிமாற்றம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது என்பதும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

குப்தப் பேரரசர்களின் ஆட்சியின் போது (கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில்) வட இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் இருந்தமையினை சமுத்திரகுப்தனின் அலாஹாபாத் தூண் பிரஸஸ்தி சாசனம்

குறிப்பிடுகின்றது. சமகால இலங்கை மன்னனான ஸ்ரீ மேக வர்ணன் சமுத்திர குப்தனுடன் தொடர்பு கொண்ட வகையில் புத்தகாயாவில் இலங்கை யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்கான மடம் ஒன்றினைக் கட்டிய செய்தியினை அது குறிப்பிடுகின்றது.

தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்த வரையிலும் இலங்கையுடனான தொடர்புகளைக் குறிப்பிடும் பல சாசனப் பதிவுகளைக் கொண்டிருப்பதனைக் காண முடிகின்றது. சங்ககாலப் பகுதிக்குரிய தமிழ்ப் பிராமிப் பதிவுகளில் ஈழம் பற்றிய பல குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதே போன்று பல்லவ வம்சத்தினர்களுடைய செப்பேட்டுப் பட்டயங்களில் அவர்களுடைய தோற்றத்தினை மணிபல்லவத்துடன் எடுத்துக்காட்டப்படுவதனையும் காணலாம். இவ்வாறாக தென்னிந்தியச் சாசனங்களிலும் அநுராதபுரகால வரலாற்றினை அறிவதற்கு உதவும் பல செய்திகள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம்.

இலக்கியச் சான்றுகள்

இலங்கைத்தீவின் வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரையில் அதனைத் தொடர்ச்சியாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் இலக்கியச் சான்றுகள் கிடைப்பது ஒரு சிறப்பியல்பாகும். வேறு எந்த நாட்டுக்கும் இல்லாத ஓர் இயல்பு இது எனலாம். வரலாற்றுக்காலம் முதற்கொண்டு ஏறத்தாழ கி.பி. 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரைக்கும் தொடர்ச்சியான வரலாற்றினைக் கூறிச்செல்லும் இலக்கியங்களை இலங்கைத்தீவு உருவாக்கியுள்ளது. அவ்வகையில் அநுராதபுர கால அரசியல், பண்பாட்டு வரலாற்றினை அறிந்துகொள்வதற்கு உள்நாட்டில் தோற்றம்பெற்ற இலக்கியங்கள் உதவுகின்றன. இவற்றுள் தீபவம்சம், மகாவம்சம், குளவம்சம் (1ஆம் பாகம்) மகாவங்ஸ தீகா, ஸீகை அட்டகதா மகாவங்ஸ போன்றன முக்கியமான வரலாற்று மரபுகளை எடுத்துக் கூறுகின்றன. குறிப்பாக இந்தியாவிலுள்ள இதிகாசங்களான மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தமிழில் எழுதப்பட்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற இரட்டைக்காப்பியங்களும், சங்க நூல்களும் இத்துறையில் யாத்திரைக் குறிப்புக்களையும் இப்பிரிவிற் குள் இணைத்து நோக்கலாம். இவற்றுள் பிளிஸியின் நூல் (உரோமில் நான்கு இலங்கைத் தூதுவர்கள்), பாஹியானது குறிப்புகள், தொலமியினது குறிப்புகள் (தொலமியினது இலங்கைப் படம் முதலானவை) போன்றன முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை ஆகும்.

உள்நாட்டு இலக்கியச் சான்றுகள் (பாளி இலக்கியங்கள்)

அ. தீபவம்சம்

அநுராதபுரகாலத்து அரசியல், பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு உதவுகின்ற, இதுவரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள, இலக்கிய வடிவங்களுள் தீபவம்சமே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். இவ்விலக்கியமானது அதன் பெயரில் கொண்டுள்ள பொருளுக்கேற்ப தீவகத்தின் வம்சாவழிப் பட்டியலை அது தொகுக்கப்பட்ட காலம் வரையில் தருவதாக உள்ளது. பாளி மொழியில் கொண்டு சேர்க்கப்பட்ட இத்தொகுப்பு கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் பூரணத்துவப்படுத்தப்பட்டது எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்நூலானது தனிப்பட்ட ஒருவரினால் செய்யப்பட்டது எனக் கொள்ளமுடியாது. இந்நூலை வாசிக்கும் பொழுது ஏற்படுகின்ற சொற்பிரயோக வேறுபாடு, தொடர்பற்றதன்மை, செய்யுட் தொகுப்பில் வேறுபாடு என்பன காலத்துக்குக் காலம் இதனைப் பலர் எழுதிப்பூரணப்படுத்தினர் எனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. தீபவம்சம் என்ற இந்நூல் கி. பி. 4ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் எழுதிமுடிக்கப்பட்டாலும், அதில் கூறப்பட்ட வரலாற்று விடயங்கள் பல கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கும் முற்பட்ட காலப்பகுதிக்குரியவை என்பது புலனாகின்றது. ஆனால் இந் நூலின் ஒரு சிறப்பியல்பு என்னவெனில் பௌத்த சங்கத்தின் தொடர்பில்லாமல் உருவாக்கப்பட்ட ஒர் இலக்கியம் என்பதாகும்.

தீபவம்சத்தில் புத்தருடைய இலங்கைக்கான மும்முறை விஜயம் பற்றிக் காணப்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று சர்ச்சைக்குரியதுட்டகாமணி, எல்லாளன் வரலாறானது தீபவம்சத்தில் 13 செய்யுள்களில் மாத்திரம் கூறப்பட்டுள்ளது. பெருமளவிற்கு இந்நூலானது செவிவழிச் செய்தி மரபினை அவ்வப்போது பதிவு செய்து கொண்டதன் விளைவாக உருவாக்கப்பட்டது எனலாம். திட்டமிடப்பட்ட ஒரு வரலாற்று மரபு பௌத்த சங்கங்களில் உருவாக்கப்படமுன் தீபவம்சநூல் தோற்றம் பெற்றமையால் தொடர்பற்ற தன்மைகள், தெளிவற்ற சம்பாஷணைப் பகுதிகள், விளங்கமுடியாத நடைமுதலியனவற்றை அவதானிக்கமுடிகிறது.

பௌத்த மதத்திற்கு முற்பட்ட கால இலங்கை வரலாற்றினை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டதனை இந்நூலில் காண முடிகிறது. இந்நூலிற்குச் சற்றுப் பிற்பட்ட காலத்தில் எழுந்த மகாவம்சம் என்ற பாளி மொழி நூலில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட பாகங்கள் இந்நூலில் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. அதில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்காத பாகங்கள், குறிப்பாக வம்ச வரலாற்றுப் பாகங்கள் தீபவம்சத்தில் முக்கியத்துவம் உடையனவாக உள்ளன. இதனால் மஹாவங்ஸத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை பகுத்து எடைபோடுவதற்கு தீபவம்சம் என்ற நூல் அடிப்படை ஆதாரமாக உள்ளது.

ஆ. மகாவம்சம்

இலங்கையின் வரலாற்று மரபின் வளர்ச்சியில் மகாவம்சமானது பிரதானமான ஒரு பங்கினைக் கொண்டுள்ளது. இலங்கையில் வரலாற்று மரபு ஒன்று வடஇந்திய பௌத்தப் பண்பாட்டு பின்னணியுடனான முகவுரையுடன் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் மகாவம்சம் தோற்றம்பெற்றது. இந்நூலினை பாளி மொழியில் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்த பிக்குவான மகாநாம தேரர் என்பவர் எழுதி முடித்திருந்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்நூலினையே இலங்கை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலரும் மூலநூலாகக் கொண்டு வரலாற்றினை எழுதி வருவதைக் காணலாம்.

பாளிமொழியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சமானது 37 அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் 11 அத்தியாயங்கள் மட்டுமே துட்டகாமணி காவியமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. துட்டகாமணியை மகாநாமதேரர் தனது நூலின் காவிய நாயகனாகக் கொண்டு இந்நூலினைப் படைத்துள்ளார். அரசியல் அடிப்படையிலும், பௌத்த சமய அடிப்படையிலும் காவிய நாயகனுக்குரிய சிறப்பினை இந்நூலில் ஆசிரியர் சேர்த்துள்ளார். இதனாலேயே தீபவம்சத்தில் 13 நினைவுச் செய்யுள்களில் காணப்பட்ட அவ் வரலாறானது இங்கு 11 அத்தியாயங்களாக உருமாற்றம் பெற்றுக்கொண்டது. இது ஒரு பெருங்குறைபாடாகும்.

ஆனால் மகாவம்சத்தில் இடம்பெறுகின்ற வம்ச வரலாற்றுப் பாகமானது அநுராதபுர கால வரலாற்றிற்கு குறிப்பாக மகாசேன மன்னன் வரையுமுள்ள ஆட்சிக்கால வரலாற்றிற்கு (கி.பி. 303 வரை) பிரதானமான சான்றாதார மாக அமைகின்றது. இதேபோன்று மகாவம்சத்தில் பௌத்தத்துக்கு முந்திய நிலையைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற பாகமான பண்டுகாபய மன்னன் கால வரலாறு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இப்பகுதியில் பௌத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட முன்னர் இலங்கையில் நிலவின இயற்கை வழிபாடு, வாழ்ந்த மக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை செவிவழி மரபாக வந்து மகாவம்சத்தில் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக உள்ளன.

இந்நூலில் பல குறைபாடுகள் காணப்படுவது அவதானிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது மகாவம்சம் எழுதப்பட்டபொழுது சில அடிப்படையான நோக்கங்களுக்காக வரையப்பட்டது என்பது இந்நூலிலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளது. தேரவாத மதப் பிரிவினையுடைய மகாநாம தேரர், மகா விகாரையைச் சார்ந்து நின்று, அம்மதத்தின் மேன்மையைப் பற்றி எழுத முற்பட்டபொழுது ஏனைய சமூக, பொருளாதார, மத அம்சங்களை இணைக்கத் தவறியிருந்தார். இதனால் ஒரு மதப் பிரிவினருடைய வரலாறே ஒரு பக்கச் சார்பாக எழுதப்படவேண்டி ஏற்பட்டது. இந்துமதத்தினைப் பற்றியோ அல்லது அம்மதத்தினைத் தழுவிருந்த தமிழ் மக்களைப்

பற்றியோ எவ்விதமான செய்திகளையும் ஆசிரியர் சேர்க்க மறந்துவிட்டார். இதனால் மகாவம்ச நூலானது மகா விகாரையின் புராணமாக அமைந்தது. ஆனால் மகாநாம தேரர் தம்மையும் அறியாது சேர்த்துக் கொண்ட வம்ச வரலாற்றுப் பாகங்களுடாக ஏனைய மதப்பிரிவினரைப் பற்றியும், அவர்களுக்கு பண்பாட்டினைப் பற்றியும் ஓரளவுக்காவது அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட நோக்கங்களுள் பிரதானமானது இத்தீவில் தேரவாத பௌத்தமதம் மட்டுமே வாழும் என்ற கோட்பாடாகும். இதனைத் தம்மதீபக் கோட்பாடு எனக் குறிப்பிடுவர். எனவே தம்மதீபக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் பௌத்த - சிங்கள அரசு, பௌத்த சிங்கள அரசன், பௌத்த மதம் என்பன வலியுறுத்தப்பட்டன. இந்நிலையில் ஓரினம், ஒரு மதம், ஒரு தலைநகர் என்ற கோட்பாடும் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனால் மகாவம்ச நூலை வாசிக்கும் ஒருவர், திடீரென சிங்கள அரசொன்று, தலைநகர் அநுராதபுரத்தைக் கொண்டு வலிமையான பௌத்த அரசனின் ஆணையின் கீழ் தோற்றம்பெற்றதையே உணர்வர். ஆனால் நடைமுறையில் இதற்கு முரணாக இத்தீவின் வரலாற்றுப்போக்கு அமைந்திருந்தமையினை சாசனச் சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. அவற்றின் அடிப்படையில் படிப்படியாகவே பல சிற்றரசுகள் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில், பெரிய அரசொன்றின் கீழ் ஆதிக்கம் இழந்த நிலையில் அரசியல் அமைப்பு, தோற்றம்பெற்று நின்றமையைக் காணலாம். கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு பின்னரேயே இந்நிலை இலங்கையில் ஏற்பட்டது. எனவே மகாவம்சம் என்ற பாளி நூல் எடுத்துக்கூறுவது போல் அரசியல், பொருளாதார, சமூக வளர்ச்சி நிலைகள் திடீரென ஏற்பட்டு நிற்கவில்லை. அவை படிப்படியான மாற்றங்களினூடான வளர்ச்சி நிலைகளையே கொண்டிருந்தன.

இ. சூளவம்சம் (முதலாம் பாகம்)

மகாசேன மன்னன் காலம் தொடக்கம் முதலாம் மகாபராக்கிரமபாகு வரையிலான இலங்கையின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றினை சூளவம்சம் என்ற பாளி நூல் கூறிச் செல்கின்றது. இந் நூலினைத் தொகுத்தவராக தர்மகீர்த்தி தேரர் என்பவர் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றார். முதலாம் மகாபராக்கிரமபாகுவை காவிய நாயகனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சூளவம்சமானது அநுராதபுரத்தின் வீழ்ச்சியை சோழருடைய படையெடுப்பு நடவடிக்கைகளுடன் இணைத்துக் காட்டுவதைக் காணலாம். பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலத்தில் ஏற்பட்ட நீர்ப்பாசனவியல் நாகரிகத்தின் அபிவிருத்திகளை சூளவம்சம் மிகவும் விரிவாக எடுத்துக் கூறியிருப்பது இங்கு நோக்கத் தக்கது. அதுமாதிரிமன்றி அரசியல் அடிப்படையில் தென்னிந்தியாவுடன் இலங்கையானது முதன் முதலாகக் கொண்ட தொடர்புகள், பண்பாட்டுக் கலப்புகள், பாண்டிய - சிங்களவர் நட்புறவு, சோழர் - சிங்கள பகைமை உறவு போன்றனவற்றினை சூளவம்சம் தொடர்ச்சியாக எடுத்துக்கூறியிருப்பதனைக்

காணலாம். இலங்கைக்கும் - தென்னிந்தியாவிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட தொடர்புகளின் விளைவாக அரசியல் அடிப்படையிலான பகைமையுணர்வே வளர்ச்சி பெற்று வந்தது என்பதனை சூளவம்சத்தினூடாகக் காணமுடிகிறது.

வெளிநாட்டு இலக்கியம்

இலங்கையின் அமைவிடமானது சர்வதேச வர்த்தகத்தினை ஈர்க்கின்ற ஒரு மையப்பகுதியில் அமைந்திருந்தமை காரணமாக பல வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படுவதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது. இவ்வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளானவை மத அடிப்படையிலும் வர்த்தக அடிப்படையிலும் ஏற்பட்டிருந்தன. இதனால் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களிலும், யாத்திரிகர்களுடைய யாத்திரைக் குறிப்புகளிலும் இலங்கையைப் பற்றிய செய்திகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் சில சரியான நேரடியான முறையில் தகவல்களைப் பெற்றும் சில கேள்விச் செவி மூலமான தகவல்களைப் பெற்றும் பதிவு செய்யப்பட்டவையாக உள்ளன.

அ. மகாபாரதம், இராமாயணம்

இந்தியாவின் பழம்பெரும் இதிகாசங்கள் என்ற வகையில் இவ்விரண்டு நூல்களிலும் இலங்கையைப் பற்றிய பல செய்திகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இலங்கையில் ஆட்சிசெய்த வம்சாவழி மரபானது மகாபாரதத்தில் பாண்டவர் மரபுபோல் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. மகாவம்சத்தின் முன்னுரையில் பின்பற்றப்பட்டுள்ள மரபானது மகாபாரத முறையைப் பின்பற்றியதாக உள்ளமையைக் காணலாம். இராமாயணத்தில் காணப்படும் இராமம், இராவண யுத்த ஜெனியத்துடன் தொடர்பாக இலங்கைத் தீவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. லங்கா எனக் குறிப்பிடப்படும் லங்காபுரியின் தலைவனாக இராவணேசன் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளான். இக்கதைகளின் பின்னணியில் இராமேஸ்வரம், இராமர் அணை, சீதா எலிய, இராவணன் நீர்வீழ்ச்சி போன்ற மையங்கள் இணைக்கப்பட்ட வகையில் பல செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே இதிகாச காலத்தில் இலங்கை நன்கு அறியப்பட்டிருந்த ஒரு தீவு என்பதை இவற்றினூடாகக் காணலாம்.

ஆ. சங்ககால இலக்கியங்களும், இலங்கையும்

சேரன் செங்குட்டுவன், கஜபாகு முதற்கொண்டு, கரிகாலச் சோழன் வரையிலான சங்ககால ஆட்சியாளர் இலங்கையுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதனை அக்கால இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன இவற்றிற்குரிய ஆதாரங்களாகும். இமயத்திலிருந்து கல்லெடுத்து வந்து சேரநாட்டில் பத்தினிக்கு விழா எடுத்த அரங்கில் இலங்கை மன்னனான முதலாம் கஜபாகு மன்னனும் பங்குபற்றியிருந்தான் என சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. கரிகாலச் சோழன் இலங்கையிலிருந்து 35 ஆயிரம் கைதிகளைக்

கொண்டுசென்று காவிரியாற்றில் அணை எழுப்பினான் என்றவொரு ஐதீகமும் அதே நூலில் காணப்பட்டுள்ளது. சங்க நூல்களான புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்தில் ஈழத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பட்டினப் பாலை ஈழத்துணவு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஈழத்திலிருந்து பல தமிழ்ப் புலவர்கள் சங்கப்பலகையில் அமர்ந்து இலக்கியங்கள் செய்ததாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் அவர்களுள் சிறந்தவர் என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

இ. ஐரோப்பிய இலக்கியங்கள்

முதலாம் அலெக்சாந்தர் காலத்திற்குப் பின்னர் மத்தியதரைக்கடல் கீழ் நாடுகளுக்கிடையில் வர்த்தக முயற்சிகள் பெருமளவிற்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டமையினைத் தொடர்ந்து, கடலோடிகளும், ஆய்வாளர்களும், வர்த்தகர்களும் இலங்கை வந்து திரும்பினர். அவர்கள் மூலம் பெறப்பட்ட செய்திகள் பல ஐரோப்பிய இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறலாயின. அரிஸ்ரோட்டல் என்பரால் எழுதப்பட்ட டிமுண்டோ என்ற நூலில் இலங்கையைப் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. மௌரியப் பேரரசனது அரண்மனையில் இருந்த மெகாஸ்தனஸ் என்ற கிரேக்கத் தூதுவன் தனது இன்டிக்கா என்ற நூலில் இலங்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளான். விசேடமாக இலங்கையின் முத்துப்பற்றி அவன் குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. இவர்களைவிட கிப்போக்ஸ், ஆட்டிமிடோறஸ், மாக்கியன் ஆகியோர்களது நூல்களில் இலங்கையைப்பற்றிய குறிப்புக்களைக் காணலாம். மொஸ்கஸ் இன்டிக்கோ பிரெஸ்ஸ் என்ற தொலமி யினுடைய நூலில் இலங்கைப் படத்தினைக் காணலாம். இந்த நூல்களில் இலங்கையைப் பற்றி இடம்பெற்ற செய்திகள் யாவும் பெருமளவிற்கு வர்த்தகப் பாதைகளினூடாகவே சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஈ. அராபிய இலக்கியங்கள்

இஸ்லாமிய சமயத்தின் எழுச்சிக்கு முன்னர் அராபிய வர்த்தகர்கள் இலங்கையைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர். கிரேக்கர்களும் உரோமர்களும் இங்கு வந்து வர்த்தகம் நடத்துவதற்கு முன்னோடிகளாக அராபியர்களே விளங்கினர். ஆரம்பகால உல்லாசப் பயணிகளில் ஒருவனான அபுசாயிட் என்பவன் எழுதிய நூலான சில் சிலாட் அல்தவறிக் என்ற நூலில் இலங்கையைப் பற்றிய பல செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவனுக்குப் பின்னர் கி.பி. 950 இல் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்த குர்டாவே, மசூதி ஆகியோர் இலங்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மசூதி என்பவன் இலங்கைக்கு நேரடியாகவே வந்து, தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த அனுபவங்களைக் குறிப்பிட்டிருந்தான். இவ்வாறு அராபிய வர்த்தகர்களும், கடலோடிகளும் அநுராதபுரகால இலங்கை பற்றிய பல செய்திக் குறிப்புக்களை தமது பதிவேடுகளில் வரைந்துள்ளனர்.

உ. சீன இலக்கியங்கள்

மிக நெடுங்காலமாக இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்குமிடையே இருந்து வந்த தொடர்புகள் கால ஓட்டத்தில் இலங்கைக்கும் ஏற்பட்டுக்கொண்டது. இலங்கையில் வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்ற பௌத்தமதத்தின் சிறப்பியல்புகளே சீனாவை நேரடியாக இலங்கையுடன் இணைத்துவைத்த அடிப்படைகளாக அமைந்தன. இதனால் சீனாவிலிருந்து மதம், வர்த்தகம் ஆகிய நோக்கங்களுக்காக பலர் இலங்கைக்கு வருகை தந்திருந்தனர். இவர்களுள் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் வருகை தந்திருந்த பாகியான் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவன். பாகியானது சமயக் குறிப்புகள் அநுராதபுரக் காலத்தில் பௌத்தமதம் அடைந்திருந்த மேன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அதேபோன்று தேரவாத மகாயான சமயப் பிரிவுகளுக்கிடையே ஏற்பட்டிருந்த விரிசல் நிலைகளையும் எடுத்துக்காட்ட உதவுகின்றது. பாகியான் கி.பி. 414இல் இலங்கை வந்து அநுராதபுரத்தில் 2 வருடங்களாக புத்ததாசனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தங்கியிருந்ததாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

ஊ. பிளினியின் “உரோமில் நான்கு இலங்கைத் தூதுவர்கள்”

செங்கடலில் வரி சேகரித்துக்கொண்டிருந்த கப்பல் ஒன்று புயற்காற்றில் அகப்பட்டு இலங்கையிலுள்ள ‘கிப்ப றோஸ்’ என்ற இடத்திற்கு அடித்துச் செல்லப்பட்டது. இங்கு அரசனால் கைப்பற்றப்பட்டு, அதன் கப்பற் தலைவனான ‘அன்னிஸ்பின்க்காமுஸ்’ பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டான். ‘சாந்தமுத்தசிவ’ (கி.பி. 44 - 52) என்ற மன்னனே சம்பாஷணையின்போது அக் கப்பற் தலைவன் ஊடாக ரோமாபுரியைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தான் எனக் கூறப்படுகிறது. ரோமர்களுடைய நாணயங்களைக் கண்டு பிரமிப்படைந்த மன்னன் அக் கப்பற் தலைவனுடன் நான்கு இலங்கைத் தூதுவர்களை ரோமுக்கு அனுப்பி வைத்தான் எனவும் அதன் அடிப்படையில் ரோமருடன் தொடர்பு கொண்டான் எனவும் கூறப்படுகிறது. இச்செய்தி இயற்கையின் வரலாறு என்ற 37 பகுதிகளையுடைய பிளினியின் 6 ஆம் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. தப்ரபேன் என்ற பெயர் இந்நூலிலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அநுராதபுர கால வர்த்தக வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவற்றை இந்நூல் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

இலங்கை வரலாற்றைக் கற்பதற்குரிய மூலாதாரங்கள்

பகுதி II

வரலாற்று மரபின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் மகாவம்சம் பற்றிய சிறப்பாய்வு

பேட்டோ லொக்கி என்பவர் இலங்கையைப் பற்றி எழுதிய தனது நூலில் உலகிலேயே தொடர்ச்சியான முறையில் வரலாறும், நாகரிகமும் உடைய ஒரு நாடு இலங்கையாகும் என விதந்து குறிப்பிட்டமையானது வெறும் புகழ்ச்சியாக அல்ல. அவர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டமைக்கான காரணம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கையின் வரலாறு தொடங்கி கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் தொடர்ச்சியான முறையில் இலக்கிய ஆதாரங்கள் இங்கு கிடைத்துள்ளமையே ஆகும். அவ்வகையில் முதலில் தீபவம்சம், மகாவம்சம், மகாவம்சடகா, வம்சபாசாதிகா, சூளவம்சம்: முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் பாகங்கள் ராஜாவலிய என்று வரலாற்று இலக்கிய மரபின் தொடர்ச்சியை இலங்கையில் காணமுடிவது ஒரு சிறப்பியல்பாக உள்ளது.

மகாவம்சம் என்ற வரலாற்று நூலானது ஏறக்குறைய கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் மகாநாமதேரர் என்ற பௌத்த பிக்குவினால் எழுதப்பட்டது. 37 அத்தியாயங்களாக வகுத்து எழுதப்பட்டுள்ள நிலையில் மிகவும் முற்பட்டகால இலங்கை வரலாறு தொடங்கி மகாசேன மன்னன் காலம் வரைக்கும் (கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு) உள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள் தொடர்ச்சியான வகையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. எமக்கு கிடைத்துள்ள பிற மூலாதாரங்களைவிட மகாவம்சமானது வரலாற்றாசிரியர்களாலே மிகக் கூடியளவிற்கு பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதனைக் காணலாம். பாடநூல்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வரலாறு கூடியளவிற்கு மகாவம்சத்திலிருந்தே பெறப்பட்டதாக உள்ளது. இந்நிலையில் மகாவம்சத்தினை ஒரு வரலாற்று மூலாதாரமாக சிறப்பாய்விற்குட்படுத்தும்போது இயல்பாக எழும் பலவகைப்பட்ட கேள்விகளுக்கு விடைகொடுக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒரு பௌத்த பிக்கு தன்னுடைய காலத்திலிருந்து பல நூற்றாண்டுகள் முன்பு நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் பற்றி

தொகுத்து எழுதி வைத்த ஒரு நூலை (மகாவம்சத்தினை) தற்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் (நம்பத்தகாத நிலையிலும்) பயன்படுத்தி தமது நூல்களை எவ்வாறு எழுதத் துணிந்தனர்? கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகாநாமதேரர் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட இலங்கையின் வரலாற்று விடயங்களை எவ்வாறு அறிந்திருந்தார்? என்னென்ன காரணங்களுக்காக, எவ்வாறு வட இந்தியாவின் பௌத்தமத வரலாறு ஈழவரலாற்று மரபின் தோற்றத்திற்கு முகவுரையாக அமைக்கப்பட்டது? இவ்வாறான வினாக்களுக்கு விடையளிக்க முயலும்போது மகாவம்சத்தைப் பற்றிய ஒரு சிறப்பாய்வினை நிகழ்த்த முடியும்.

முதலில் மகாவம்சத்தின் பொருளடக்கம் கொண்டுள்ள செய்திகளின் நம்பகத்தன்மையை நிரூபிக்கவேண்டும். மகாநாமதேரர் உண்மையான வரலாற்றுச் செய்திகளைத்தான் பதிவு செய்திருந்தார் என்று கொண்டாலும், அவ்வரலாறு எமக்கு எந்தவிதமான திரிபுகளுமின்றிக் கிடைத்துள்ளதா என்பதும் அவதானிக்கப்பட வேண்டும். இலக்கிய வரலாற்று மூலாதாரங்களில் திரிபும், இடைச் செருகல்களுமே பிரதான பின்னடைவாகக் காணப்படுகின்றன.

மகாநாமதேரர் தன்னுடைய காலத்திற்கும் ஆறு அல்லது எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற சம்பவங்களை அவரது காலத்திற்கு முன்னர் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடிய ஆவணங்களைப் பயன்படுத்தியும், பரம்பரைக் கதை மரபுகளைப் பயன்படுத்தியும் இந்நூலை எழுதி முடித்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செவிவழி மரபாகக் கிடைத்த தகவல்களை மகாவம்சத்தில் மகாநாம தேரரால் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பின் அவற்றின் வரலாற்றுத்தன்மையை நாம் ஆராயவேண்டும். அவ்வாறு காண்பதற்கு நாம் பிற இலக்கிய மூலாதாரங்களையும், சாசன, தொல்லியல் சான்றுகளையும் கையாளவேண்டும். மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட செய்திகளை சாசன - தொல்லியற் தகவல்களுடன் இணைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மகாவம்சத்தின் நிலையை வரலாற்று ரீதியாகக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

மகாநாமதேரர் தனது நூலின் ஆரம்பத்தில் முதன் மூன்று செய்யுட்களிலேயே தன்னுடைய நூல் முற்பட்ட ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தி எழுதப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது மிக முக்கியமான ஒரு விடயமாகும். இவர் தனது நூல் மரபுவழி வந்த மகாவம்சமானதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியமையால் இதற்கு முன்பு இருந்த மகாவம்சத்திற்கு விளக்கமாக இம்மகாவம்சத்தை எழுதுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வாறு மகாநாமதேரர் பயன்படுத்திய முற்பட்ட நூல்களாக இருந்த இரு நூல்களை எடுத்துக்காட்ட முடிகின்றது. (1) தீபவம்சம், (2) ஸமந்தபாஸாதிசாலின் முன்னுரை என்பனவே அவையாகும். இவ்விருநூல்களும் கி.பி. 4ஆம் அல்லது 5ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோற்றம் பெற்றவை என நம்பப்படுகின்றன.

மகாவம்சத்திற்கு பிற்கால கட்டங்களில் அந்நூலுக்காக எழுதப்பட்ட உரைநூல்களும் மகாவம்சத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை ஆராய்வதற்கு உதவுகின்றன. மகாவம்ச டீகா அல்லது வங்ஸத்த பாகாவின் என்ற நூலும், ஸீகை - அட்டகதா மஹாவங்ஸ என்ற நூலுமே உரைநூல்களாகப் பிற்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றவையாகும். மகாவங்ஸ - டீகாவையும் பிற வரலாற்று மூலாதாரங்களையும் ஆராயும்போது கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஒரு நம்பகமான வரலாற்றுமரபு இலங்கையில் தோற்றம்பெற்று, வளர்ச்சியடைந்து வந்தமை பற்றி அறிய முடிகிறது. பொதுவாக இத்தீவின் வரலாற்று மரபுகள் ஆரியர் வருகையின் பின்னர் தான் பேணப்படத் தொடங்கப்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் பௌத்த மதத்தின் வருகை வரை (கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு) இம்மரபுகள் ஓர் ஒழுங்கான முறையில் பேணப்பட்டிருந்தன எனக் குறிப்பிடமுடியாது. பௌத்த சங்கம் ஒன்று இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதன் பின்னர் தான் ஒழுங்காக வரலாற்று மரபுகள் பேணப்படுவதற்குரிய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பௌத்த சங்கம் இங்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது வட இந்தியாவில் பௌத்த மதம் சம்பந்தமாகப் பேணப்பட்டிருந்த மரபொன்று மகிந்ததேரராலும், துதுக்குழுவினராலும் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டதெனலாம். கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இங்கு வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்ற வரலாற்று மரபிற்குரிய கருவாகவே வடஇந்திய பௌத்த மரபு அமைந்தது. இந்த வரலாற்று மரபே பௌத்தநூல்களுக்கெல்லாம் முன்னுரையாகவும் அமைந்து கொண்டது. இந்த மரபு இரு பிரதான பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவையாவன: (1) மத வரலாறு, (2) அரசியல் வரலாறு.

புத்தர் காலம் தொடக்கம் மகிந்ததேரர் காலம் வரைக்கும் வளர்ந்த வரலாற்றுச் செய்திகள், அதேநேரத்தில் இவ்வரலாற்றுக்கு காலவரையறை கொடுப்பதற்காக பக்கம் பக்கமாக ஆச்சாரியர்களின் மகாநாட்டு அரசியல் தொடர்புகளும் இணைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன. இதனால்தான் மகாவம்சம் ஒரு சமய நூலாக மட்டுமன்றி, அரசியல் வரலாற்று நூலாகவும் இருப்பதனைக் காண்கின்றோம். இதுவே இந்நூலின் முக்கியத்துவமும் ஆகும்.

தேரவாத பௌத்த மத வரலாற்றிற்கு தேவநம்பியதீசன் காலம் தொடக்கம் அரசியல் வரலாற்றோடும் தொடர்புடைய பல விடயங்களை இணைத்து மகாவம்சம் தகவல்களைத் தருகின்றது. இங்கு அரசியல் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய விடயங்கள் மட்டும்தான் கிடைக்கின்றது. கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் போதனை செய்யப்பட்ட பௌத்த மரபினை மையமாகக் கொண்டே பிற்கால வரலாற்று மரபு வளர்ச்சியடைந்தது. இவ்வாறு ஆரம்பித்த வரலாற்று மரபு பௌத்தமதப் போதனை நூல்களுக்கு முன்னுரையாக அமைந்தபோது அந்நூல்களுடன் ஆதி சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட உரைப்பகுதிகள் இணைக்கப்பட்டன. இங்கு பௌத்த மதம்

பரப்பப்பட்டபோது போதனை நூல்கள் பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டுக் காணப்பட்டன. பொராண அட்டகதா என்ற பெயரில் அப் பாளி நூல்கள் அமைந்திருந்தன. இந்நூலில் உரை நடைப்பகுதியும், வரலாற்றுப் பகுதியும் கலந்து அமைந்திருந்தது. இவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற வரலாற்று மரபு இலங்கையில் புதிய போக்கில் வளரத் தொடங்கியது. வட இந்திய பௌத்தமத வரலாற்றோடு இலங்கையில் பௌத்தமதம் பரப்பப்பட்ட, வளர்க்கப்பட்ட வரலாறும் இணைக்கப்பட்டது. கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மகிந்ததேரரால் பௌத்தமதம் பரப்பப்பட்ட பகுதியில்தான் விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டன. சங்கமித்தையின் வருகை, வெள்ளரகக் கிளை நாட்டில், பிக்குணி சங்கம் ஆரம்பித்தல் போன்ற சம்பவங்கள் இலங்கைப் பௌத்த மத வரலாற்றோடு சேர்க்கப்பட்டது. இக்காலத்தில்தான் முதன்முதலாக பௌத்தம் அரசியல் வரலாற்றோடு சேர்க்கப்பட்டது. இக்காலத்தில்தான் முதன் முதலாக அரசியல் செய்திகள் மத வரலாற்றுப் போர்வைக்குள் சேர்க்கப்பட்டு, மத வரலாறாக்கப்பட்டது. தேவநம்பியதீச மன்னனுக்குப் பின்னர் இலங்கையில் இருந்த மிக முக்கிய விகாரைகளில் ஒவ்வொரு மன்னருடைய காலத்திலும் பௌத்தமதத்தின் வரலாற்றில் காணப்பட்ட அபிவிருத்திகள் பற்றிய செய்திகள் பேணப்பட்டு வந்தன. சிறப்பாக மகாவம்சத்தில் இவ்வாறு காலத்துக்குக் காலம் ஆரம்ப வரலாற்று மரபுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட புதிய வரலாற்று விடயங்கள் உரைநூலான பொராண அட்டகதாவிலே அடக்க முடியாதளவிற்கு வளர்ந்து கொண்டு சென்றது. அவ்வாறான ஒரு வளர்ச்சிக்கட்டத்தில் உரைநூலிலிருந்து வரலாற்றுச் செய்திகளை வேறுபடுத்த வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டது. வரலாறு விகாரைக்கு விகாரை வேறுபடத் தொடங்கியது. இக்கட்டத்தில் இலங்கையின் வரலாற்று மரபானது தனியான ஒரு நூல்வடிவினைப் பெற்றுக்கொண்டது. அந்நூல் தான் ஸ்ஹோள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸ என்பதாகும். இவ்வாறு தனிநூலாக மாறியபோது இந்நூலில் இலங்கை வரலாறு சம்பந்தமான வேறு பகுதிகளும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. அவ்வாறு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட பகுதிகளாக பௌத்த மத வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஈழத்தில் இருந்த நிலை, ஆரியர் வருகைக்குமுன் இலங்கையில் இருந்த மக்கள் நிலை, ஆரியர் வருகையைத் தொடர்ந்து தேவநம்பியதீசன் காலம் வரை உள்ளடங்கியுள்ள வரலாறு ஆகியனவும் ஸ்ஹோள - அட்டகதா மஹாவங்ஸத்தில் சேர்க்கப்பட்டது.

பொராண அட்டகதா பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலத்தில் நிலவிய சூழ்நிலை காரணமாக எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டது. ஏனெனில் பஞ்சத்தின் நிமித்தம் பிக்குகள் பலர் பிரிந்து செல்ல வேண்டியும், இறக்கவும் நேரிட்டது. உணவுப் பஞ்சம் காரணமாக பலர் இடம் பெயர்ந்து தமிழ் நாட்டிற்குக் கூடச் செல்ல வேண்டி இருந்தது. இச் சந்தர்ப்பத்திலேயே பொராண அட்டகதா எழுத்து வடிவம் பெற்றது. கௌதம புத்தருடைய போதனைகள் முதன் முதலில் இலங்கையில் எழுத்து வடிவில் பதிவாகியது. இந் நிகழ்விற்குப் பின்னர் தான்

ஸீஹள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸ என்ற நூல் தனிவடிவம் பெற்றது. விஷு, பந்து, தேவநம்பியதீச காலந்தொடக்கம் இந்நூலில் வரலாற்று மரபு பேணப்பட்டது.

துட்டகாமணி காலத்தில் பொதுமக்களிடையே நிலவிய கதைகள் பல ஸீஹள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸ என்ற நூலோடு சேர்க்கப்பட்டது. ஸீஹள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸ தனி நூலாக எழுந்த காலத்திலும், அதற்குச் சிறிது பிற்பட்ட காலத்திலும் இலங்கை வரலாறு சம்பந்தமாக சில புதிய கருத்துக்கள் ஈழத்து பௌத்த சங்கத்தாரிடையே தோற்றம் பெற்றிருந்தன. அவ்வாறான ஒரு முக்கியமான கருத்து நிலையாகவே தம்மதீபக்கருத்து தோற்றம் பெற்றிருந்தது. அந்தக் கருத்து நிலையானது ஸீஹள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸ காலத்திலும், அதற்குப் பிந்திய காலங்களிலும், தற்காலத்திலும் கூட ஈழத்து மக்களிடையே ஒரு வலிமை வாய்ந்த கருத்து நிலையாகக் காணப்பட்டது. அதற்கேற்பவே இலங்கையில் பௌத்த சங்க வரலாறும் பொதுமையான வரலாறும் அப்புதிய நோக்கு நிலையில் பேணப்பட்டன. தம்மதீப என்பது கௌத்தமபுத்தரின் போதனைகள் இலங்கைத் தீவிர்தான் இறுதிவரை நின்று நிலைக்கும் என்ற பொருளையுடையது. இவ்வாறான கருத்து நிலை தோன்றியதனால் புத்தரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, துறவு, ஞானம் அடைந்தமை, பரிநிர்வாணம் போன்ற வரலாற்று விடயங்களும் அந்நூலில் பொறிக்கப்பட்டன. இதே காலப்பகுதியில் இந்தியாவில் மகாயான பௌத்த சமயம் தோன்றியபோது தேரவாத பௌத்த சமயம் நலிவடையத் தொடங்கியது. அதனாலேதான் இலங்கையில் அச்சமயப்பிரிவு இறுதிவரை நின்று நிலைபெறும் என்ற அத் தம்மதீபக் கருத்து மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. புத்தரின் இலங்கைக்கான மும்முறை விஜயம், விஜயன் வரலாறு, விஜயன் வருகையை புத்தரின் பரிநிர்வாணத்துடன் இணைத்துக் காட்டப்படல் போன்றன இந்நூலில் பின்னர் சேர்க்கப்பட்ட பகுதிகளாகும். தம்மதீபக் கருத்து வளர்ச்சி அடைந்தமையால் இலங்கை வரலாற்றை வட இந்திய பௌத்த வரலாற்றிலிருந்து பிரித்து எடுத்துக் கூறவேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது. இவ்விதம் வளர்ச்சி பெற்ற இலங்கையின் வரலாற்று மரபானது பாளியும் ஆதிச் சிங்களமொழியும் கலந்த நிலையில் எழுதிப் பேணப்பட்டது. ஆனால் வடஇந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வரலாற்று மரபு பாளி மொழியிலேயே தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டது.

கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் ஸீஹள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதன் முறையாக தனிப் பாளி மொழியில் இலங்கை வரலாற்றினை எழுதுவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அம்முயற்சியின் விளைவுதான் தற்போது எமக்குக் கிடைத்த தீபவங்ஸ என்ற நூலாகும்.

தீபவங்ஸ என்ற நூல் ஒரே காலத்தில், ஒரே ஆசிரியரால், ஓர் இடத்தில் வைத்து எழுதி முடிக்கப்பட்ட நூல் அல்ல. உரைநடையும் செய்யுட்களும் மாறி மாறி கலந்து விரவிய வகையில் இந்நூல் தோற்றமளிக்கின்றது. பல செய்யுட்கள் இங்கு மக்கள் மத்தியில் இருந்திருக்கக்கூடிய நினைவுச் செய்யுட்களாகவே காணப்படுகின்றன. பௌத்தமதம் தொடர்பாக பாளியும் ஆதிச்சிங்களமும் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே ஈழத்துப் பௌத்த சங்கத்தாரால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இந்த ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் ஆதிச்சிங்களத்திலும் பாளியிலும் எழுதப்பட்ட நூல்கள், சிறப்பாக உரைநூல்கள் தெளிவற்ற நிலையில், இலக்கியச் சிறப்பற்ற தன்மையில் காணப்பட்டன. உரைநடைப் பகுதிகள் பண்படாத ஆதிச்சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தன. அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சில செய்யுட்கள் பாளிமொழியில் இலக்கணப் பிழையுடனும் பொலிவற்ற தன்மையடிப்படையிலும் எழுதப்பட்டன. கி.பி. 3ஆம், 4ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பேச்சு மொழியிலேயே, செம்மையற்ற நிலையில் இலக்கியங்களைப் படைக்கும் போக்கு ஈழத்தில் காணப்பட்டது. இவ்வாறான பொலிவற்ற பாளிமொழி, சிங்கள மொழிகளில் எழுதப்பட்ட உரைநடை நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே தனிப் பாளி மொழியில் இலங்கை வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் இலக்கியமொன்றை உருவாக்குவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அம் முயற்சியின் விளைவாகத் தோன்றியதே தீபவங்ஸ என்ற நூலாகும். ஈழத்தில் எமக்குக் கிடைத்த காலத்தால் முற்பட்ட ஒரு வரலாற்று இலக்கியமாக தீபவங்ஸ விளங்குகின்றது. இந்நூல் தனியொரு ஆசிரியரால் எழுதி முடிக்கப்பட்டது என்று கூற முடியாதுள்ளது. இந்நூலைப் படிக்கும் போது அதனைப் பலர் எழுதி ஒன்று சேர்த்துள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகிறது.

தீபவங்ஸ நூல் கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ஆக்கப் பட்டதாயினும், அதில் அடங்கியுள்ள எத்தனையோ விடயங்கள், பிரிவுகள் அந்நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. முன்பு எழுதப்பட்டுக் கிடைத்த நூல்களை அடிப்படையாக வைத்தே பல செய்திகள் பெறப்பட்டு தீபவங்ஸ ஆசிரியர்களால் அந்நூல் தொகுத்து முடிக்கப்பட்டது. பௌத்த சங்கத்தின் செல்வாக்கோ, தொடர்புகளோ அற்ற நிலையில் இந்நூல் உருவாக்கி முடிக்கப்பட்டது.

தீபவங்ஸ நூல் கி.பி 4ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வரலாற்று இலக்கியமாக இருந்தபோதிலும், அதில் கூறப்பட்டுள்ள பாகங்கள் பல கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவையாகவே உள்ளன. இந்நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ள பல நினைவுச் செய்யுட்கள் அத்தன்மையை நன்கு உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவை கி.மு 3ஆம் 2ஆம் நூற்றாண்டைச்

சேர்ந்தவையாக உள்ளன. இந்நினைவுச் செய்யுட்கள் பழைய சமுதாயங்களிடையே நன்கு புழக்கத்திலிருந்தவை என்பதும் தெளிவாகின்றது. இந்நினைவுச் செய்யுட்களில் சில தன்கூற்றாகவும் சில பிறர்கூற்றாகவும் அமைந்துள்ள தன்மையைக் காணும்பொழுது நாட்டார் வழக்கியல் மரபு தீபவங்ஸத்தில் காணப்படுவதனைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

தீபவங்ஸத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட சம்பவங்கள் இடம்பெற்றதாகக் காட்டப்படும் மையங்களின் பெயர்கள், அரசர்களின் பெயர்கள் போன்ற வற்றையே அந்நினைவுச் செய்யுட்களிலிருந்து பெறமுடிகிறது. தீபவங்ஸத்தில் புத்தரின் இலங்கை வருகை கூறப்பட்டுள்ளது. மகாவங்சத்தையும் தீபவங்ஸத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தீபவங்ஸத்தில் 13 நினைவுச் செய்யுட்களில் கூறப்பட்ட ஒரு விடயமானது மகாவங்சத்தில் 11 அத்தியாயங்களாக விரிந்துரைக்கப்பட்ட தன்மையும் காண்கிறோம். தீபவங்ஸத்தில் விடயங்களை எளிதில் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத நடை காணப்படுவதும், சில பாகங்களில் தன்கூற்றில் பேசுபவரது பெயர் குறிக்கப்படாது சம்பாஷணைப் பரப்பு இடம்பெற்றிருப்பதனையும் அவதானிக்கமுடிகிறது. இங்கு பேசுபவர யார் என்பதனைச் சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்தியே அறியவேண்டியுள்ளது. இவ்வாறான பாகங்கள் இலங்கையின் வரலாற்று மரபு எழுத்தில் பொறிக்கப்படாத ஒரு காலகட்டத்தில் செவிவழிச் செய்தி மரபுகளை ஆதாரமாக வைத்து வரலாற்றினை விரித்துக் கூறுபவரையும், சம்பாஷணை செய்பவரையும் பதிவு செய்வதாக தீபவங்சத்தின் அமைப்பு காணப்படுகின்றது. இந் நிலையில் வரலாற்றுத் தன்மை (Historicity) அடிப்படையில் தீபவங்ஸமானது மகாவங்சத்தினைவிட கூடிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. ஆனால் மகாவங்சத்தைப் போன்று விரிவான தகவல்களை தீபவங்ஸ தரவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் வரலாற்று மரபின் வளர்ச்சியில் அடுத்த நிலையில் ஸமந்தபாஸாதீக என்ற நூல் இடம்பெறுவதனைக் காணமுடிகிறது. கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இந்நூலுக்கான முன்னுரையை புத்தகோசர் எழுதினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் இலங்கையில் பாளிமொழி இலக்கியங்கள் மேலிலை பெறுவதனைக் காணமுடிந்தது. புத்துணர்வு பெற்றிருந்த ஈழத்து பாளி இலக்கிய வளர்ச்சியில் இந்தியாவிலிருந்து வருகை தந்திருந்த பௌத்த பிக்குவான புத்தகோசரும் பங்கு கொண்டிருந்தார் என்பதனை ஸமந்தபாஸாதீகவிற்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையிலிருந்து தெளிவாகின்றது. இந்த முன்னுரையானது சிறந்த பாளிமொழி நடையில் எழுதப் பெற்றதாகவும் பல் வரலாற்று ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்றதாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நூலின் முன்னுரையில் புத்தகோசர் பௌத்த மகாசங்கத்தின் வரலாற்றையும், ஈழத்திலே பௌத்தம் வளர்ந்த வரலாற்றையும் மிக முக்கிய அம்சங்களாகக் கொண்டு எழுதினார்

என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் இம் முன்னுரையில் தேவநம்பியதீசனின் காலத்துப் பௌத்தம் பரப்பப்பட்ட வரலாறாகவே உள்ளது. இம் முன்னுரையை புத்தகோசர் எழுதுவதற்கு ஸிஹள - அட்டகதா - மஹாவங்ஸத்தையும், தீபவங்ஸத்தினையும் ஆவணங்களாக அவர் பயன்படுத்தியிருந்தார் என்பதும் இவற்றின் மொழிநடையில் எந்தவிதமான அதிக மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தாது அப்படியே ஸமந்தபாஸாதீகாவின் முன்னுரையில் சேர்த்துக் கொண்டார் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

மகாவம்சத்தினை எழுதிய ஆசிரியரது பெயரோ காலமோ அந்நூலில் குறிப்பிடப்படாதவொரு நிலையில் அதன் உரை நூலானது மகாவம்ச டீகாவின் முன்னுரையில் இருந்துதான் மகாநாமதேரரின் பெயரை அறிய முடிந்துள்ளது. மகாவம்சத்தின் அமைப்பினையும், உரைநடையையும், கொண்டு அந்நூல் தீபவங்ஸத்திற்கு பிற்பட்ட நூல் எனக் கூற முடிந்தாலும், குறிப்பாக அதன் காலத்தினைக் கூறுவது கஷ்டமாகும். மகாநாமதேரர் என்ற பெயர் மகாவம்ச - டீகாவைவிட வேறு ஆதாரங்களிலும் காணப்படுகின்றது. 5ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆட்சி புரிந்த தாதுசேனனின் காலத்தில் மகாநாமர் என்றவோர் அறிஞர் பாளி நூல்கள் சிலவற்றிற்கு உரை எழுதியதாக அறிகின்றோம். இந்த மகாநாமதேரர் தாதுசேன மன்னனின் மருகன் எனவும் அறியமுடிகின்றது. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியினைச் சேர்ந்த இரு சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுக்களில் மகாநாமதேரர் என்பவர் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைத்துள்ளன. இக்கல்வெட்டுகள் வட இந்தியாவிலுள்ள பௌத்த தலமான புத்தகாயாவில் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு கல்வெட்டுக்களிலும் சில இலக்கிய ஆதாரங்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ள மகாநாமதேரர்தான் மகாவம்சத்தை இயற்றிய ஆசிரியர் எனப் பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இருந்தும் அவரது பெயரே திட்டவாட்டமாக மேற்குறிக்கப்பட்ட ஆதாரங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனவா என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. புத்தகாயாக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்ட மகாநாமதேரர் ஒரு வேளை மகாவம்ச ஆசிரியராக இருக்கக்கூடும். ஆனால் இலக்கிய ஆதாரங்களில் தாதுசேன மன்னனின் மாமனாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர் மகாவம்ச ஆசிரியருடைய காலத்தினை திருப்திகரமான முறையில் நிர்ணயிக்க வேண்டியுள்ளது. அதில் சிறப்பாக முற்பட்ட வரலாற்று ஆதாரங்களில் இடம்பெறாது கி.பி. 5ஆம் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட சில நூல்களிலே காணப்படும் தகவல்கள் மகாவம்சத்திலும் காணப்படுகின்றமையால் மகாவம்ச நூல் கி.பி. 5ஆம் அல்லது 6ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதெனக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இதைவிட மகாவம்சத்தையும் தீபவங்ஸத்தையும் ஒப்பிடும்போது இரண்டு நூல்களுக்குமிடையில் 100 அல்லது 150 வருடங்கள் இடைவெளி காணப்படுகின்றதென கொள்ளமுடியும். மொழியியல் அடிப்படையிலும், வரலாற்றுச் செய்திகளை கூறிச் செல்லும் அடிப்படையிலும் அக்கால வேறுபாட்டினை நன்கு உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

மகாவம்சமானது கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. முன்பு குறிப்பிட்டது போன்று மகாவம்ச ஆசிரியர் இந்நூலை எழுதும்போது சில குறிப்பான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தார். அவற்றுள் ஒன்று தனக்கு முன் எழுதப்பட்ட மகாவம்சத்தில் பல குறைப்பாடுக்கள் காணப்படுகின்றமையால் அக் குறைபாடுகளை நீக்கி, புதியதொரு வரலாற்று நூலை எழுதும் நோக்கம் என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரது இரண்டாவது நோக்கம் ஒரு சமய நோக்கமாகும். அதாவது இப்படியான வரலாற்றைப் பலரும் வாசித்து தூய களிப்பினையும் உணர்ச்சியினையும் பெறவேண்டுமென்ற நோக்கம் ஆகும். இந்நோக்கத்தை முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஆரம்பத்தோடு கூறியது மட்டுமன்றி அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதியிலும் திரும்பத்திரும்பக் குறிப்பிடப்படுவதனையும் காண்கின்றோம்.

மகாவம்சத்தின் இயல்புகளும் தன்மையும் - ஒரு நுண்ணாய்வு

ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்று மரபானது இந்தியாவின் இலக்கிய வரலாற்று மூலகங்களின் ஒரு பாகமாகும். இருந்தபோதிலும் இங்கு தோற்றம் பெற்றிருந்த மகாவம்சத்தையொத்த வேறொரு நூல் இந்திய இலக்கியங்களிடையே காணப்படவில்லை. மத்திய காலத்தில் வட இந்தியாவில் உருவான காஷ்மீர் வரலாற்றோடான கல்கணரால் எழுதப்பட்ட இராஜதரங்கினீ என்ற நூல் ஓரளவுக்கு மகாவம்சத்தை ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றது எனலாம். இவ் இரண்டு நூல்களுக்குமிடையே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டனும் மதநிறுவனங்களால் பேணப்பட்ட மரபுகளை உள்ளடக்கிய வகையிலான வரலாற்று வளர்ச்சி வரன்முறைகளைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதில் ஒத்ததன்மையாகக் காணப்படுகின்றன. இராஜதரங்கினீ தீவிர வீரசைவத்தினையும், மகாவம்சம் தீவிர தேரவாத பௌத்த மதத்தினையும் ஆதரித்தன.

மகாவம்சத்திற்கு கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிலேயே எழுத்து வடிவம் கொடுக்கப்பட்டு முழுமையாக்கப்பட்டது. அந்தக் காரணத்தினாலேயே இந்திய இலக்கியங்களில் காணப்படும் பல பண்புகள் மகாவம்சத்திலும் இயல்பாக இணைவதற்கு அடிப்படையாயிற்று. அப்பண்புகளானவை சிறப்பாக வடமொழி இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள காவியமரபு மகாவம்சத்திலும் காணப்படுவது தவிர்க்கமுடியாததாயிற்று. இதேநேரத்தில் வடமொழி இலக்கியங்களில் காணப்பட்ட புராணமரபும் இந்நூலில் இணைக்கப்பட்டது; ஆனால் மகாவம்சத்தினைத் தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு தனிக்காவியமாகவோ அல்லது தனிப் புராணமாகவோ கொள்ள முடியாது. இராமாயணத்துடனும், மகாபாரதத்துடனும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது இராமாயணத்தை விட ஓரளவுக்கு மகாபாரதத்தை

ஒத்துள்ள நூலாக மகாவம்சம் விளங்குகின்றது. தற்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள மகாபாரத நூலின் வடிவம் கிறிஸ்துவுக்கு பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் நிறைவுபெற்றது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை நன்கு அறிந்திருந்த மகாநாமதேரர் அந்நூலைப் போன்றதொரு வடிவமைப்பில் மகாவம்சத்தையும் உருவாக்க விரும்பினாரா என்பதும் ஆய்விற்குரியது. ஏனெனில் மகாவம்சத்திலுள்ள சில பாகங்களில் **காவியமரபிற்கேற்ப வரையப்பட்ட அத்தியாயங்கள் இணைக்கப் பட்டிருப்பதனாலாகும்.** இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில மன்னரினதும் வீரர்களினதும் குணாதிசயங்கள் மகா பாரதத்தில் வருகின்ற கதாபாத்திரங்களை எமக்கு நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளன. இருப்பினும் மகாவம்சம் முழுவதனையும் **ஒரு காவியம்** என்று குறிப்பிட்டுவிடமுடியாது. இராமாயணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு முக்கிய பாத்திரங்களான **இராமர், சீதை** ஆகியோரது கதைகள் அக்காவியத்தின் மையமாகக் காணப்பட, மகாபாரதத்தில் **குரு பரம்பரை** அக்காவியத்தின் மையமாகக் காணப்படுகிறது. மகாவம்சத்திலும் அவ்வாறான ஒரு **மையக்கரு** காணப்படுகின்றதா என ஆராயும்போது, மகாவிகாரையை மட்டும் மையமாகக்கொண்டு அதன் அமைப்பு காணப்படுவதனை அவதானிக்கலாம். அதற்காக மகாவம்சத்தை **ஒரு காவியம்** எனக் குறிப்பிட்டுவிடமுடியாது. வடமொழியிலுள்ள காவியங்கள் வரலாற்று நூலாக அமையவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாவம்சம் ஒரு **வரலாற்று நூல்** என்ற ஓர் அடிப்படையில் வைத்து நோக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. மகாபாரதமும், இராமாயணமும் சத்திரியமரபினை உயர்வாகக் குறிப்பிடும் தன்மை கொண்டவை ஆகும். அதனால் சத்திரியரின் வீரதீரச் செயல்கள் அடிக்கடி காவியமரபில் இடம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. இவ்வாறான ஒரு பாகம் மகாவம்சத்தில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அதுவே பண்டுகாபய மன்னரின் வரலாற்றுப் பாகமும், துட்டகாமணி வரலாற்றுப் பாகமுமாக இரு இடங்களில் அக்காவிய பாகம் அமைந்துள்ளது.

பண்டுகாபயன் கதைத்தொகுப்பு, துட்டகாமணி மன்னன் பற்றிய தொகுப்பு என்பனவற்றில் துட்டகாமணி வரலாற்றுப் பாகமானது உண்மையில் ஒரு காவிய மரபுக்கேற்ப வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். இவ்விடத்தில் மகாவம்சம் முற்பட்ட நூல்களின் அமைப்பு முறையிலிருந்து பெருமளவிற்கு விலகிச் சென்றுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. புராணங்களுடன் மகாவம்சத்தினை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இன்னும் கூடியளவிற்கு ஒற்றுமைத் தன்மையைக் காணமுடிகிறது. காவியங்களைப் போல் அல்லாது புராணங்களானவை கிட்டத்தட்ட வரலாறாகவே எழுதப்பட்டவையாகும். இவை ஓர் ஒழுங்குமுறையில்

எழுதப்பட்டவையாக உள்ளன. அத்தகைய ஓர் ஒழுங்கு முறையை மகாவம்சத்திலும் காணமுடிவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாகப் புராணங்கள் ஐந்து பெரும் பாகங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. அவையாவன:

1. ஸர்க - உலகத் தோற்றம்
2. பிரதிஸர்க - உலக அழிவு - ஊழிக்காலம்
3. மனுவந்தர - யுகம் பற்றியது
4. வங்ஸ - ஆச்சாரியர் வரலாறு பற்றியது
5. வங்ஸ சரிதி - மன்னர் வரலாறு பற்றியது

மகாவம்சத்தினை எடுத்துக் கொண்டால் ஸர்க்க, பிரதிஸர்க இவை இரண்டும் (உலகத் தோற்றம், உலக அழிவு பற்றியவை) அங்கு காணப்படவில்லை. இதற்கான காரணம் அடிப்படையில் மகாவம்சமானது ஒரு பௌத்த மரபிற்குரிய நூலாக விளங்குவதாகும். புராண மரபானது இந்துசமய நூல்களிலேயே இடம்பெறுவதனையும் காண்கின்றோம். அங்கு ஊழ், உலக அழிவு என்பன பிரதான கருப்பொருளாக அமைவதனைக் காணலாம். இதனால் ஸர்க்க பிரதிஸர்க ஆகிய இரு அம்சங்களும் புராண மரபுகளில் இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. பௌத்த மதத்தில் ஊழ், அழிவு இவை இரண்டு அம்சங்களிலும் கோட்பாட்டு ரீதியான நம்பிக்கையின்மை காரணமாக, யுக வரலாறுகளையும் அம்மதம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் மகாவம்சத்தினைப் பொறுத்தவரையில் யுகவரலாறானது மாற்றுமுறையில் கணித்து இடம்பெறச் செய்யப்பட்டுள் ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் பின்னர் வங்ஸ என்ற பகுதியில் ஆச்சாரியர் வரலாறும் வங்ஸ சரிதப் பகுதியில் பௌத்தமதத்தோடு இணைந்த மன்னர் பற்றிய வரலாறும் மகாவம்சத்தில் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எவ்வாறு இந்துமரபில் ஒவ்வொரு புராணமும் இந்துத் தலமொன்றினை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டனவோ அதேபோன்று மகாவம்சமும் பௌத்த தலமான மகாவிகாரையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. அவ்வடிப்படையில் மகாவம்சத்தினை மகாவிகாரையின் புராணம் என்று குறிப்பிடுவதனையும் காணலாம். மகாவிகாரையை மையப்படுத்தி மகாவம்சம் எழுதப்பட்டிருப்பினும், அங்கு பெரும்பாலும் ஈழத்தின் பௌத்த சங்க வரலாறும், அச்சங்கத்தோடு தொடர்புடைய பிற பௌத்தம் சாரா மரபுகளின் வரலாறும் கூறப்பட்டுள்ளன.

முன்பு குறிப்பிடப்பட்டதைப் போன்று மகாவம்சத்தை பின்வருமாறு வகுத்து ஆராயமுடியும். அவையாவன :

(அ) வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்தைய வரலாற்றைக் கூறும் பகுதி

(அ) வரலாற்று ஆரம்பகாலம் முதல் பௌத்த மதம் இலங்கையில் பரப்பப்பட்ட காலம் வரையுள்ள வரலாற்றுப் பகுதி

(ஆ) வம்ச வரலாற்றுக் காலப் பகுதி

(ஈ) துட்டகாமணி காவியப் பகுதி

என்பனவே அவையாகும்.

முதலாம் அத்தியாயமும் ஆறாம் அத்தியாயம் தொடங்கி, பத்தாம் அத்தியாயம் ஈறாக உள்ள பகுதிகள் தேவநம்பிய தீசன் காலத்திற்கு முற்பட்ட இலங்கை வரலாற்றைக்கூறும் பாகமாகக் காணப்படுகின்றன. இரண்டாம் அத்தியாயம் தொடங்கி ஐந்தாம் அத்தியாயம் வரையுள்ள பாகங்கள் இந்தியாவில் பௌத்தமதம் பெற்றிருந்த வரலாற்று வளர்ச்சியை எடுத்துக் கூறும் பகுதியாக உள்ளது. பதினோராம் அத்தியாயம் தொடங்கி இருபதாம் அத்தியாயம் வரையுள்ளவை தேவநம்பியதீசனது வரலாற்றையும், மகிந்ததேரரால் பௌத்த சங்கமொன்றை ஸ்தாபித்த வரலாற்றையும், எடுத்துக் கூறுவதாக உள்ளது. 21ஆம் அத்தியாயமும், 33 தொடக்கம் 37ஆம் அத்தியாயங்கள் வரையுள்ள பாகங்கள் மன்னர்களுக்குரிய வம்ச வரலாற்றுப் பாகங்களாகும். 22ஆம் அத்தியாயம் தொடங்கி 32ஆம் அத்தியாயம் வரையுள்ள பாகம் துட்டகாமணியின் காவியமரபுப் பரப்பாகக் காணப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் பதினொரு அத்தியாயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. மொத்தமாக மகாவம்சத்தில் 37 அத்தியாயங்கள், அவற்றில் துட்டகாமணியின் காவியப்பகுதி மட்டும் நூலின் 1/3 பங்காகக் காணப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாவம்சத்தில் அதன் முதலாம் பிரிவினை எடுத்து நோக்கும்போது இங்கு இரு முக்கிய பாகங்கள் இடம்பெறுவதனைக் காணலாம். இவ்விரண்டு பாகங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்ட வகையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். அவையாவன:

- (1) வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இங்கு வாழ்ந்த பழங்குடிகள் பற்றிய செய்திகள்
- (2) இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியர் குடியேற்றம் பற்றிய கதைகள் ஆகியனவாகும்.

மகாவம்சத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்தில் ததாகரர் (புத்தர்) இலங்கைக்கு மூன்றுமுறை வருகை தந்திருந்தார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. முதலாம் வருகை மகியங்கணைக்கும் இரண்டாம் வருகை நாகதீபத்திற்கும், மூன்றாம் வருகை கல்யாணிக்கும் என புத்தரின் வருகை நிகழ்ந்தமையை மகாவம்சம் குறித்துள்ளது. ஆறாம் அத்தியாயம் தொடங்கி பத்தாம் அத்தியாயம் வரையுள்ள பாகத்தில் விஜயன் வருகை, அவனது பட்டாபிஷேகம்,

பந்துவாசமன்னனுடைய பட்டாபிஷேகம், அபயமன்னனுடைய பட்டாபிஷேகம் இறுதியாக பந்துகாபய மன்னனுடைய பட்டாபிஷேகம் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியில் இலங்கைபற்றிய பொது விடயங்களே அதிகளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால் வரலாற்று விடயங்கள் அதிகளவில் இடம்பெறவில்லை.

மகாவம்சத்தில் அதன் முதலாம் பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆரியக் குடியேற்றம் பற்றிய கதைகள் ஆய்விற்குரிய மிக முக்கியமான பகுதிகளாக உள்ளன. ஆரியர் குடியேற்றம் பற்றிய கதைகள் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலப்பரப்பிலிருந்து இந்திய ஜாதக்க கதை மரபுகளிலும், சில இலக்கிய நூல்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளன. இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியக் குடியேற்றம் பற்றிய கதைகள் பல வகைப்பட்டனவாக உள்ளன. அவற்றுள் இருமுக்கியமான கதைத்தொகுப்புக்களாகக் காணப்பட்டவை இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்று மூலாதாரங்களிலும் சேர்க்கப்பட்டன. அக்கதைத் தொகுப்புக்களாவன :

- (1) விஜயமன்னன் கதைத் தொகுப்பு
- (2) பந்துகாபய மன்னன் கதைத்தொகுப்பு

இந்த இரண்டு கதைத்தொகுப்புக்களிலும் இலங்கையை எக்காலத்தில், எத்தகைய சூழ்நிலையில், எந்த வடஇந்திய ஆரிய இனங்களினால் குடியேற்ற நடவடிக்கைக்குட்படுத்தப்பட்டன என்ற செய்திகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியப்பண்பாடு முதலில் வட கிழக்கிந்திய குடியேற்ற அலையினாலும், இரண்டாம் முறை ஏற்பட்ட ஆரியப் பண்பாடு வடமேற்கிந்திய குடியேற்ற அலையினாலும் பாதிக்கப்பட்ட தன்மையை மேலே குறிக்கப்பட்ட இரு கதைகள் வாயிலாக மகாவம்சம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இருப்பினும் இந்த வரலாற்றை ஆராய்ந்து கொள்வதற்கு பெருமளவிற்குச் சமகாலத்து நம்பகமான சில சாசன ஆதாரங்களும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதே நேரத்தில் இலங்கையில் பேசப்படும் ஆரியமொழியின் அடிப்படையிலும் மொழியியலாளர் ஆராய்ந்து ஆரியப் பண்பாட்டுப் பரவல் பற்றிய தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். ஓரளவிற்குப் பிற்பட்ட கால இலங்கை மக்களுடைய உடற்தோற்ற இயல்புகளின் அடிப்படையிலும் இலங்கை யில் ஆரியர் குடியேற்றம் பற்றிய கதைகளின் உண்மைத் தன்மையை மானிடவியல் அடிப்படையில் ஆராய்ந்துள்ளனர். அதேவேளையில், இங்கு ஆரியக்குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த அநாகரிகமக்கள் எனக் குறிப்பிடப்படும் மக்கள் பற்றிய தொல்பொருட் சான்றுகள் ஓரளவிற்குக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதனை விட இந்தியாவிலும், இந்தியாவிற்கு வெளியேயும் இங்கு ஏற்பட்ட ஆரியக்

குடியேற்றங்கள் பற்றிய பல கதைமரபுகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றையும் மகாவம்சத்துடன் ஒப்பிட்டு அக்கதைகளின் - ஐதீகங்களின் வரலாற்றுத் தன்மையை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

வட இந்தியாவில் ஆரியப் பண்பாடும் குடியேற்றமும் முதன் முதலாக ஏற்படுத்தப்பட்ட காலப்பகுதியாக கி.மு. 2ஆவது ஆயிரமாண்டின் நடுப்பகுதி எனப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. (கி. மு. 1500) பௌத்த சமயத்தின் தோற்றத்திற்கு முன் அதாவது கி. மு. 1000 ஆண்டின் நடுப்பகுதிக்கு முன்னர், வட இந்தியாவில் ஆரிய மக்கள் (இந்தோ - ஆரிய) பரவிக் குடியேறி, வட இந்தியப் பிரதேசத்திற்கு அப்பாலும் தங்கள் பண்பாட்டைப் பரப்ப ஆரம்பித்தனர். திட்டவட்டமாக கி.மு 1000 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் ஆரியப் பண்பாடானது இந்திய மலைத் தொடர்களையும் தாண்டி, எல்லை கடந்து, தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. அதே நேரத்தில் கடல் வழியாகவும் இந்தியா விற்கு அப்பாற் சில இடங்களிலும் வர்த்தகத் தொடர்பு மூலமாகவும் இந்தோ - ஆரியருடைய பண்பாடு பரவத் தொடங்கியிருந்தது.

இந்தோ - ஆரியப் பண்பாட்டின் நான்கு முக்கிய அம்சங்களாவன :

1. **மொழி அம்சம்:** அதாவது சமஸ்கிருத மொழி அல்லது பிராகிருத மொழி அல்லது இவை இரண்டிலுமிருந்து தோன்றிய வேறு - இந்தோ - ஆரிய மொழிகள் தத்தமது செல்வாக்கினை வட இந்தியாவிற்கு அப்பால் பரப்பிக் கொள்ளல். 2. **சமய அம்சம்:** அதாவது இந்தோ - ஆரியரால் வட இந்தியப் பிரதேசத்தில் பேணப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட **பிராமணிய** மதத்தின் செல்வாக்கினை நிறுவனரீதியாகப் பரப்பிக்கொள்ளல். 3. இந்தோ ஆரிய மக்களால் வட இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்ட சமுதாய அமைப்பு முறை அல்லது நான்கு வர்ணப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு பரவிக்கொள்ளல். 4. ஆரியர் இனக்கலப்பு ஏற்பட்டுக்கொள்ளல். இந் நான்கு அம்சங்களும் ஆரியப் பண்பாடு பரவிய எல்லா இடங்களிலும் ஒரே அளவில் காணப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பதிலாக **மொழியின் செல்வாக்கே** கூடியளவிற்கு தாக்கத்தினை ஏற்பட்டிருந்தமையைக் காணலாம்.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியப் பண்பாடு தொடர்பாக வரலாற்று விடயங்கள் பலவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு பல ஆய்வாளர் பயன்படுத்தியிருந்த முக்கியமான ஒன்று **மொழியியல் ஆதாரமாகும்.** அதாவது இங்கு பரப்பப்பட்ட **ஆரிய மொழியின் தன்மை, சிறப்பியல்புகள், இலக்கண அமைதி** ஆகியவற்றை வட இந்தியாவில் பேசப்படும் இந்தோ - ஆரிய மொழிகளுடைய இலக்கண அமைதியுடன் ஒப்பிடுவதன் மூலம் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த ஆரியப்பண்பாடு பற்றி சில முடிபுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

பொதுப்பட ஈழத்துச் சிங்கள மொழிக்கும் வட இந்திய ஆரிய மொழி களுக்குமிடையே இருக்கக்கூடிய தொடர்புகளை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் சில முக்கியமான கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். ஆனால் அவர் களுடைய கருத்துக்களிடையே பொதுமையான வேற்றுமை ஒன்றும் காணப்படுகின்றது. இவ்விரு பிராந்திய மொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த அறிஞர்களுள் ஒருவரான ஷா - ஹிதுல்லா, சித்தார்த்ததேரர் போன்றவர்கள் சிங்கள மொழிக்கும் இந்தியாவின் கிழக்குப் பிராந்தியத்தில் பேசப்படும் மொழிகளுக்கும்மிடையே மிக நெருங்கிய ஒற்றுமைகளை எடுத்துக் காட்டி யுள்ளார்கள். அந்த ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் இலங்கையில் குடியேறிய ஆரியர் அல்லது இலங்கையில் ஆரியமொழியொன்றைப் பரப்பிய மக்கள் வடகிழக்கிந்தியப் பரப்பிலிருந்து வந்து இங்கு குடியேறியிருந்தனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதே நேரத்தில் வில்ஹெலம் கைசர் போன்ற ஜேர்மானிய அறிஞர்கள் வடமேற்கிந்திய மொழிவழக்கிற்கும் சிங்கள மொழிகளுக்கும்மிடையே மிக நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கண்டுள்ளார். அவ்வடிப்படையில் இலங்கையில் முதலில் ஆரியமொழி ஒன்றைப் பரப்பிய மக்கள் மேற்கிந்தியாவிலிருந்தே முதலில் வந்து இங்கு குடியேறிக் கொண்டனர் என அவர்கள் தமது கருத்தினை முன்வைத்துள்ளனர். அதன்பின்னர் தான் வடக்கிழந்தியாவிலிருந்தும் ஆரியக் குடியேற்றங்கள் இலங்கையில் ஏற்பட்டன என மேலும் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

எவ்வாறிருப்பினும் மொழியியல் அடிப்படையில் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த ஆரியப் பண்பாட்டுக் குடியேற்ற முறைமை தொடர்பாக எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண முடியாதுள்ளது. யதார்த்தத்தில் நிகழ்ந்தது என்னவென்றால் இந்தியாவின் இரு பக்கங் களிலிருந்து தான் ஆரியர் குடியேற்றம் இலங்கையில் ஏற்பட்டது என்பது வில்ஹெலம் கைசர் குறிப்பிட்டுக் கூறிய சான்றுக்கு அடிப்படையில் ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. சிங்களமொழிச் சொற்களஞ்சியத்தைப் பொறுத்தவரையில் வடகிழக்கிந்தியத் தொடர்புகளையும் மேற்கிந்தியத் தொடர்புகளையும் காணமுடிவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாவதாக மானிடவியல் அடிப்படையிலான ஆய்வினை எடுத்துக் கொண்டாற்கூட மேலே கூறப்பட்டனவற்றிற்கும் மேலாக பல பிரச்சினைகள் எழுவதனைக் காணலாம். சிங்கள மக்களின் உடற்தோற்ற இயல்புகளை ஓரளவிற்கு ஆராய்ந்து அதேபோன்ற இயல்புகளை கிழக்கிந்திய மக்களிடையேயும் மேற்கிந்திய மக்களிடையேயும் விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் காண்பதற்கு முயன்றனர். இவ்வாறான ஆய்வு முடிபுகள் திட்டவாட்டமான முடிபுகளைத் தரவேண்டுமானால் இலங்கையில் மட்டுமல்ல கிழக்கிந்தியாவிலும், மேற்கிந்தியாவிலும் வேறு இனங்களி னுடைய கலப்பு எதுவும் ஏற்படாது இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் யதார்த்தத்தில் அவ்வாறான ஒரு நிலை என்றுமே இருக்கமுடியாது என்பது

வெளிப்படையாகின்றது. ஆதலால் இம்மானிடவியல் ஆராய்ச்சி மூலம் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைக்கு ஒரு திட்டவட்டமான சான்றினையும் தரவில்லை. பொதுப்பட இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் ஓரளவிற்கு ஆரியமக்களின் உடற்தோற்ற இயல்புகளையும், பெருமளவிற்கு பிற இனங்களான ஆதி - ஆஸ்திரேலிய மத்தியதரைக் கடற் பிராந்தியத்தின் இனங்களின் உடற்தோற்ற இயல்புகளை அம்மக்கள் கொண்டிருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. எனவே இத்தகைய சான்றுகள் நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்கு அடிப்படையான உறுதிப்பாட்டைத்தர முடியவில்லை.

இந்நிலையில் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வுச் சான்றுகள் எத்தகைய முடிவுகளைத் தந்துள்ளன என நோக்குவது பொருத்தமாகின்றது. கி.மு. 2000 ஆண்டுக்கு முன் இங்கு வாழ்ந்த மக்களுடைய எலும்புக்கூடுகள், மண்டையோடுகள் ஆகியவை எத்தகைய சான்றுகளைத் தருகின்றன என்று பார்க்கும்போது அங்கும் தற்போதைய நிலையில் எமக்குக் கிடைத்த சான்றுகள் ஆரிய மக்களுக்குரியனவாக அல்லது அவர்களின் வருகைக்கு முன்னர் வாழ்ந்திருந்த பூர்வீக மக்களின் சான்றுகளாகவே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் அவற்றை இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாடு பற்றி ஆராய்வதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும் என்பது தெளிவாகின்றது.

மகாவம்சம் காட்டும் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்டகால இலங்கைப் பழங்குடிகள் வரலாறு

மகாவம்சத்திலே புத்தருடைய இலங்கைக்கான மும்முறை வருகை பற்றிக் கூறுகின்ற அத்தியாயம், அதற்குப் பின்னர் விஜய மன்னன் பற்றிக் கூறுகின்ற அத்தியாயங்களும் இலங்கைக்கு ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதே போன்ற குறிப்புக்கள் தீபவங்ஸத்திலேயும் குறைந்தளவில் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்குறிப்புக்களின்படி இலங்கையில் ஆதியிலிருந்து இயக்கர், நாகர், ராட்சதர் எனப்பட்ட அநாகரிக மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதாகும். இந்த மக்கட் கூட்டங்கள் நாகரிக முன்னேற்ற மற்ற நிலையில், விசித்திரமானதும் கொடூரச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர் எனவும், இதே மக்களைத்தான் முதலில் கௌதமபுத்தரும், பின்னர் விஜயனும் சந்திக்க நேர்ந்தது எனவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மகாவம்சத்தில் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலங்களில் இலங்கையில் வாழ்ந்த அநாகரிக மக்கள் பற்றிச் சொல்லப்பட்ட செய்திகள் எந்தளவிற்குத் தொல்லியல் அகழ்வாதாரங்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதென்பதை ஆராய வேண்டும். அவ்வாறு நோக்குகையில் குறிப்பிடத்தக்களவில் நம்பகமான சில தகவல்கள் தொல்லியல் அகழ்வாய்வின் மூலம் கிடைக்கப்

பெறுவதனைக் காணலாம். திட்டமிட்ட முறையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் விசாலமான வகையில் நடைபெறா விட்டாலும், இலங்கையில் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் முடிபுகள் பிரத்தியேகமான பல செய்திகளை அம்மக்கள் தொடர்பாகத் தந்துள்ளமையைக் காணலாம். சிறப்பாக சிராந்தெரணியாகல என்பவரின் ஆர்வமுடிபுகள் இத்துறை ஆய்வில் குறிப்பிடக்கூடியளவிற்கு திருப்திகரமான சான்றுகளைத் தந்துள்ளன எனலாம்.

இலங்கையின் மத்திய பாகத்தில் வரலாற்றிற்கு முற்பட்டகால கற்கருவிகளும், மனித எலும்புக்கூடுகளும், மனித மண்டையோடுகளும் ஒரு குறிப்பிட்டளவிற்குக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள்ளே சில பழைய கற்காலத்தைச் (Palaeolithic Culture) சேர்ந்த இனக்குழுமங்கள் பயன்படுத்தியிருந்தாக குறிப்பிடப்படும் கற்கருவிகளும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மேலும் சில கற்கருவிகள் புதிய கற்காலத்தினைச் (Neolithic Culture) சேர்ந்தனவாகவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் இரத்தினபுரியிலும், பலாங்கொடையிலும் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்திய மனித எலும்புக்கூடுகளும் மனித செய்பொருட்களும் (Artifacts) அப்பண்பாட்டுக்குரிய மக்களை இடைக்கற்காலப் (Microlithic Culture) பண்பாட்டுக்குரியதாக (குறுணிக்கற்காலத்திற்குரியதாக) அடையாளம் காணவைத்துள்ளன. சிராந்தெரணியகலவின் விரிவான வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால இலங்கை பாகம் 1, பாகம் 2 என்ற நூல்கள் இத்தன்மையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இரத்தினபுரிப் பண்பாடு, பலாங்கொடைப் பண்பாட்டிலும் பார்க்க காலத்தால் முற்பட்டிருந்தாலும் இவற்றின் கால வரையறையை கி.மு. 29,000 ஆண்டுகள் என நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருப்பது இலங்கையின் கற்காலப் பண்பாடு குறுணிக்கற்காலத்துடன் ஆரம்பிக்கின்றது என்பதனைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. இக் குறுணிக்கற்காலப்பண்பாட்டினை முடித்து வைத்து இரும்புக்கால யுகத்தினை இலங்கையில் ஆரம்பித்து வைத்தவர்களாக நாசர்களைக் கொள்கின்ற போக்கு சிராந்தெரணியகலவின் ஆய்வின் மூலம் இன்று உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

பண்டாரவளை, பலாங்கொடை, இரத்தினபுரி ஆகிய மையங்களில் கிடைத்த தொல்லியல் எச்சங்களிடையே காணப்பட்ட மண்டையோடுகள், எலும்புக்கூடுகள் ஆகியனவற்றை ஆராய்ந்தபோது அவற்றின் தோற்ற இயல்புகள் இரண்டு பிரதான மனித இனங்களை அல்லது வர்க்கங்களைச் சேர்ந்ததாகக் காணப்பட்டமை அவதானிக்கப்பட்டது.

அவையாவன:

1. நீக்ரோ இனவியல்பு
2. ஆதி ஆஸ்திரேலிய இனவியல்பு

என்பனவாகும்.

இந்த இருவர்க்கங்களைச் சேர்ந்த மக்கள், திராவிட, ஆரிய இன மக்கள் இலங்கைக்கு வருகை தரமுன்னர் இத்தீவில் வாழ்ந்தவராவர். ஆகையினால் இந்த மானிடவியல் கூறுகளை உள்ளடக்கிய சான்றுகளையும் அவற்றோடு இணைந்து காணப்பட்டிருக்கக்கூடிய பிறதொல்லியல் ஆதாரங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நோக்கும்பொழுது ஆரம்பகாலத்திலிருந்து இலங்கைக்கும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்குமிடையே மிக நெருங்கிய மக்களியற் தொடர்புகள் இருந்து வந்துள்ளன என்பது தெளிவாகின்றது. கி.மு 3000க்கும் முன்னதாக நீக்ரோ, ஆதி - ஆஸ்திரேலிய வர்க்கத்தினர் இலங்கையில் வந்து குடியேறினர் எனக் கொள்ள முடிகின்றது. புதிய கற்காலத்திற்குப் பின்னர் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் சிறப்பாக தீபகற்ப இந்தியப் பரப்பில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள் பக்கம் பக்கமாக இலங்கைத் தீவிலும் ஏற்பட்டதன் காரணமாக குறுணிக்கற்காலப் பண்பாடு, செம்புக்காலப் பண்பாடு, வரலாற்றுக்காலம் எனத் தொடர்ச்சியான வகையில் பண்பாட்டு வரலாறு இவ்விரூ பிராந்தியங்களையும் இணைத்துச் செல்வதனைக் காணலாம். குறுணிக்கற்காலத்தின் பின் இலங்கையில் இரும்பின் உபயோகத்தினை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை பெருங்கற்கால மக்களையேசாரும். இலங்கையின் வடக்குக்கிழக்குப் பகுதியில் குறுணிக்கற் காலப் பண்பாட்டினை முடித்து வைத்து, செம்புக் காலத்தினைத் தொடக்கி வைத்தவர்கள் நாகர் இனமக்களே என்றால் அது மிகையாகாது. பெருங் கற்கால மக்களான நாகர்கள் ஈழத்து வரலாற்று வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்தவர்கள் என்பது தற்போது வரலாற்று வெளிச்சத்திற்குக் கிடைத்துள்ளது.

கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி தீபகற்ப இந்தியாவில் ஆரம்பித்திருந்தது. ஆனால் இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் கி.மு. 800ஆம் ஆண்டில் அப் பண்பாடு தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பிராமி வரிவடிவம் பொறிக்கப்பட்ட நிலையில் எழுத்தாதாரம் இங்கு தோற்றம் பெற்றுவிட்ட தன்மையைக் காண்கின்றோம். இவ்வரலாற்றாரம்பகால முன்னேற்றங்கள் இலங்கையில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயமே விஜயன் வருகை எனக் குறிக்கப்படும் ஆரியர் வருகை நிகழ்ந்ததாக மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் ஆரியப் பண்பாட்டுப் பரவல் பற்றியும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கக் கூடிய சுதேச மக்கள் பற்றியும் தகவல்களைத் தருகின்ற பல கதை வடிவங்களின் தொகுப்புக்கள் இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் பல நூற்றாண்டுகளாக வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளன. அவ்வாறான ஐதீகங்கள், மரபுகள் என்பன இலங்கையில் முறையான ஒரு வரலாற்றுக் காலம் ஆரம்பிக்க முன்னர் மக்கள் மத்தியில் செவிவழிமரபாகப் பேணப்பட்டிருந்தனவாகும். அத்தகைய கதைத் தொகுப்புக்களில் மூன்றினை மகாவம்சம் தன்னுள்ளும் பதிவுசெய்து கொண்டது.

அக்கதைத் தொகுப்புக்களாவன :

- (1) இராமன் பற்றிய கதைத்தொகுப்புகள்
- (2) விஜயன் பற்றிய கதைத்தொகுப்புகள்
- (3) பௌத்தம் பற்றிய கதைத்தொகுப்புகள் என்பனவாகும்.

முதலாவது கதைத்தொகுப்பானது பெருமளவிற்கு இராமாயண நூலிலேயே காணப்படுகின்றது. அதில் கி.மு. 6ஆம், 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2ஆம், 3ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரைக்கும் வழக்கிலிருந்து வந்த கதை மரபுகள் இதிகாச வடிவத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இராமாயணத்தை இயற்றிய வால்மீகி நிச்சயமாக தனக்கு முற்பட்ட காலத்து வரலாற்று மரபுகளையும் நாடோடிக் கதைகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது நன்கு தெளிவாகின்றது. வால்மீகியின் காலத்திற்கு முன்னர் இராமர் பற்றிய கதை ஒன்று தஜரத ஜாதக கதையில் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு கொடுக்கப்பட்ட இராமர் கதையில் அவர் தென்னிந்தியா சென்ற தாகவோ, இலங்கைக்கு சென்றதாகவோ அல்லது இராவணனைச் சந்தித்த தாகவோ கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. இச்சம்பவங்கள் பற்றிய கதை மரபுகள் காலத்துக்குக் காலம் வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்ற ஐதீகங்கள், மரபுகளினால் செல்வாக்குப் பெற்று அம்மரபினூடாக இராமாயணத்தில் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. H. D. சங்காலியா என்ற தொல்லியாளர் குறிப்பிடுவதன் பிரகாரம் கிருஷ்ணா நதிக்குக் கீழ்ப்புறமாகவும் கோதாவரி நதிக்கு மேற்புறமாகவும் உள்ள கிழக்கு இந்தியத் தீபகற்பத்தில் (தற்கால ஒரிசா மாநிலம்) இராமர், இராவணன், வங்கா பற்றிய ஐதீகமொன்று நெடுநாட்களாக நிலவிவந்திருந்த தன்மையைக் காணமுடிகிறது. இராமாயணத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்ற **வங்காதீப** என்பது தற்போதைய **வங்காதீபவைக்** குறிக்காது ஒரிசா மாநிலத்திலுள்ள வங்காவையே குறிப்பிடுகிறது என சங்காலியா தொல்லியல் அகழ்வாய்வின் அடிப்படையில் தெரிவித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் இராமாயணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பல விடயங்கள், இலங்கையுடன் தொடர்புபடுத்திக் கதைகள் முதலியன நிச்சயமாக இலங்கையுடன் சம்பந்தப்பட்டவை என்று ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இன்று பலர் மறுக்கின்றனர். இக்கதையானது ஈழ வரலாற்றின் மரபில் **தொடக்கத்தில்** இடம் பெற்றிருக்காத தன்மையை நோக்கும்போது இலங்கை வரலாற்றிற்கும் இராமர் கதை மரபுகளுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புகளும் இருந்திருக்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இராமாயணம் என்ற ஐதீகம் ஏற்படுத்தியிருந்த தாக்கத்தினை ஒத்த வகையில் இலங்கையில் அது பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை என்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் எழுதப்பட்ட **இராஜாவலீ** போன்ற நூல்களிலே இராமர் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்பட்டாலும் இதற்கு

முற்பட்ட காலத்தில் உருவான இலக்கியங்களில் இராமர் போன்ற ஐதீகவுருக்களின் கதைகள் எவையும் இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. அவ்வாறான கதையுருக்கள் வடஇந்தியாவிலேதான் அதிகளவு பிரசித்தி பெற்றவையாக இருந்தும், ஈழத்து வரலாற்று நூல்களில் அவை இடம்பெறாமல் இருந்தமைக்கு ஒரு காரணத்தைக் குறிப்பிட முடியும். இராமருடைய வரலாறு புத்தருடைய வரலாற்றிற்கு முற்பட்டதாகையாலும் ஈழத்தின் வரலாறு புத்தரின் வருகையோடு ஆரம்பிக்கப்பட்டமையாலும், பௌத்தமதத்திற்கும் ஈழத்திற்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்தன என்பதை நிரூபிக்க முயன்றமையாலுமே இராமர் கதை தொகுப்பு மகாவம்சத்தில் இடம்பெறாமல் போனமைக்குரிய காரணங்கள் எனலாம்.

விஜயன் பற்றிய கதைத் தொகுப்பானது மகாவம்சத்தில் மட்டுமன்றி இலங்கையின் எல்லா முக்கிய வரலாற்று நூல்களிலும், இலங்கைக்கு வெளியே எழுதப்பட்ட நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். மிகவும் முற்பட்ட காலத்தில் இக்கதையைப் பதிவு செய்த நூல்களை வட இந்தியாவிலும் காணமுடிகிறது. தீவங்ஸத்திலும், மகாவம்சத்திலும் காணப்படுகின்ற விஜயன் பற்றிய கதைமரபினைத் தழுவிய பல கதைகள் 'வலாஹஸ்ஸ ஜாதக' என்ற கதையிலும், 'திவ்வியாவதான்' என்ற நூலிலும் காணப்படுகின்றன. இக்கதைகள் இலங்கைத் தீவின் வரலாற்று ஆரம்பம் பற்றிக்கூறப்படுகின்ற கதைகளாகும். ஹீவான் - ஸ்வாங் என்ற சீன யாத்திரிகள் கூட தனது பிரயாணக் குறிப்புக்களில் விஜயன் கதையை பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு கிடைத்த விஜய மன்னன் பற்றிய கதை வடிவங்களை ஒன்றோடு ஒன்று ஒப்பிட்டு ஆராய்வதன் மூலம் காலத்தால் பிற்பட்ட - முற்பட்ட பகுதிகளை இலகுவாக பகுத்தறிந்து கொள்ளமுடியும். அத்துடன் மகாவம்சத்திலே காணப்படுகின்ற விஜயன் கதைதான் அதிகாரபூர்வமான கதைதானா என்பதனையோ அல்லது அவற்றில் தவறானது, பிழையானது எது என்பதனையும் நன்கு உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். இந்தக் கதைகள் இலங்கையிலே ஆரியர் குடியேற்றம் ஏற்பட்டு, சிலகாலத்தின் பின்னர் இலங்கை வரலாற்றின் ஆரம்பத்தினை விளக்கிக்காட்டுவதற்காக கூறப்பட்ட கதைகளாகும். இலங்கையில் சிங்கள இனத்தின் தோற்றம் மறக்கப்பட்ட ஒரு காலத்தில் அத்தோற்றம் பற்றி விளக்குவதற்காக இக்கதைகள் குறிக்கப்பட்டன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

விஜய மன்னன் கதையில் அடிப்படையில் காணப்படும் விடயமானது வடமேற்கு இந்தியாவிலிருந்து இந்தோ - ஆரிய இனக்கூட்டத்தினர் இலங்கைக்கு வந்து குடியேறிய சம்பவமாகும். இவ்வாறான குடியேற்றத்திற்குப் பொறுப்பாகவிருந்த ஆரியக் கூட்டத்தினரின் தலைவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பல பெயர்களில் விஜயன் என்ற பெயரும் ஒன்றாகும்.

விஜயன் என்றால் வெற்றிவாகை சூடுபவன் என்பது பொருளாகும். ஸிங்கள என்றவோர் பெயரும் அத்தலைவனுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். தீபவங்ஸத்திலும், மகாவம்சத்திலும் இந்த இரண்டு நாமங்களும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. விஜயன் என்ற தலைவன் ஒரு சிங்க மிருகத்தின் வழித்தோன்றல் எனப் பொதுவாக அக்கதைகளில் சூட்டப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். இக்கதைகள் பலவற்றில் அத்தலைவன் வாழ்ந்த நகரம் வட இந்தியாவிலுள்ள சிம்மபுரம் எனக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் சிம்மபுரம் வடமேற்குப் பாகத்திலேயே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதலால் இலங்கையின் முதற்றொடர்பு வடமேற்கிந்தியாவிலிருந்தே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது சாத்தியமாகின்றது. அத்துடன் தீபவங்ஸத்திலும், மகாவம்சத்திலும் இக்கதை சம்பந்தமாகக் காணப்படும் இடப்பெயர்கள் மேற்கிந்திய இடப்பெயர்களாகவே காணப்படுகின்றன. விஜயனும், அவனது சகாக்களும் இலங்கைக்கு கடல் வழியாக வரும்போது இரு முக்கிய துறைமுகங்களில் தரித்து நின்றதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் முதலாவது 'சுபராக்', மற்றையது 'பாருகச்ச' என்பவையாகும். அத்துடன் இலங்கையில் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலகட்டங்களில் இங்கு ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் கொண்டிருந்த விருதுப் பெயர்களாகிய 'கமணி', 'மஹரிஜ்' என்பன வடமேற்கு இந்தியாவில் ஆட்சி செய்த மன்னர்களால் சூடிக்கொண்டிருந்த விருதுப் பெயர்களாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய காரணங்களினால் விஜயமன்னன் கதையிலே அடிப்படை அம்சமாகக் காணப்படும் ஆரியக் கூட்டம் ஒன்றின் இடப்பெயர்ச்சி வடமேற்கு இந்தியாவினின்றும் இலங்கை நோக்கிய இடப்பெயர்ச்சி என்று கருதப்படுகிறது.

இதே கதையில் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அடிப்படைக் கருத்திற்கு முரணான வகையில் சில சம்பவங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. மகாவம்சத்தில் விஜயன் கதையில் இடம்பெறும் வேறு சில இடப்பெயர்களாக மகத(ம்), வங்க(ம்), லாள-லாட(ம்), கலிங்க(ம்) ஆகியன இடம்பெற்றிருப்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்விடப் பெயர்களுள் மகத, வங்க, கலிங்க ஆகியன கிழக்கிந்தியாவிலும், லாள - லாட என்பது வடமேற்கிந்தியாவிலும் காணப்பட்டமையங்களாகும். கிழக்கிந்தியாவில் லாடம் (உத்தரலாடம் - சோழர் மெய்க்கிர்த்திகளில் உள்ளது) என்ற மையம் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மகாவம்சத்தில் மேற்கிந்திய - கிழக்கிந்திய இடப்பெயர்கள் கலந்த நிலையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறான கலப்புநிலை பிற்பட்ட காலங்களிலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மகாவம்சத்தில் இடம்பெறும் விஜயன் பற்றிய கதைத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள விரிவான பகுதிகளை ஆராய்ந்து சென்றால் சில பகுதிகளை அப்படியே ஆதாரபூர்வமற்றவை என இலகுவாக ஒதுக்கி விடலாம். வேறு சில பகுதிகள் ஓரளவிற்கு வரலாற்றுத்தன்மை வாய்ந்தவை என இனங்கண்டுகொள்ள முடியும், முதலாவதாக இக்கதையில் ஆரியக் கூட்டத்தின் தலைவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பெயர் பெரிதும் கருத்து வேறுபாடுகளுக்குட்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளமை போன்று உண்மையில் ஆரியத் தலைவன் ஒருவன் விஜயன் என்ற பெயரைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தார் என்பதனைப் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. விஜய என்றால் வெற்றி என்பது பொருள். இக்காரணத்தினால் வெற்றியுடன் இலங்கையில் குடியேறிய காரணத்தினால் ஆரியத் தலைவன் தனக்குப் பின்னால் உள்ளவனுக்கு இட்ட பெயராக விஜயன் என்பது அமைந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக விஜயன் என்பவன் இளமை முதல் ஆரிய மன்னனாக ஆட்சி புரிந்தவனா என்பதும் அவனுக்குப் பின் ஆட்சிபுரிந்த ஆரிய மன்னர்களுக்கிடையில் மகாவம்சம் குறிப்பிடுவது போன்ற இனத் தொடர்புகள் யாதேனும் உண்டா என்பதும் ஆய்வுக்குரிய விடயங்களாகின்றன. மகாவம்சத்தில் வரும் விஜயன் வரலாற்றையும், அவனுக்குப் பின்னர் வரும் சிங்கள மன்னர் வரலாற்றையும் எடுத்து நோக்கினால் இவ்விருபாகங்களும் எல்லாவிதமான தொடர்புகளும் இன்றி தொகுக்கப்பட்டு இருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. விஜயனை இலங்கையில் முதலாவது ஆரிய மன்னனாக்கி, அங்கு அவனுக்குப் பின்னால் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களுக்கும் அவனுக்கும் இடையே எந்தவிதத் தொடர்புகளையும் காட்டாமல் இலங்கை வரலாறு கூறிச் செல்லப்பட்டிருப்பதனைக் காண்கின்றோம். உண்மையிலே இவ்விரண்டு பகுதிகளுக்குமிடையே தொடர்புகள் இல்லை. மகாவம்சத்தில் இவ்விடத்தில் தொடர்புகள் அற்ற, முரணான பல விடயங்கள் விஜயனோடு இணைத்து, எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. (1) இங்கு குடியேறிய இனம் சிங்கமொன்றின் வழித்தோன்றல் என்பது (2) விஜயனுடைய தந்தையும் தாயும் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த உடன் சகோதரர்கள் என்பது. (3) துஷ்டனான விஜயன் அவனது கூட்டாளிகளுடன் நாடுகடத்தப்பட்டான் என்பது. இவ்வாறான அம்சங்கள் உண்மையான வரலாற்று முறையியலுக்கு முரணானவையாக இருப்பினும் அவையாவும் இலங்கையின் வரலாற்று முகவுரையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதன் பின்னணி யாது?

பொதுவாக உலகில் உள்ள மனித இனங்கள் தத்தம் இனத்தோற்றம், வம்சாவழி ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பாக பல குறியீடுகளையும் சின்னங்களையும் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம். இச்சின்னங்களுள் பெரும்பாலானவை மிருகச் சின்னங்களாகவே காணப்படுகின்றன.

இந்தியாவில் அரசு வம்சங்கள் பல மிருகச் சின்னங்களையே தத்தமது அடையாளமாக வைத்திருந்தமையை சான்றுகள் வாயிலாகக் காணலாம். அவ்வகையில் ஆரிய மொழிக் குடும்பங்கள் கொண்டிருக்கும் மிருகச் சின்னங்களில் சிங்கமும் ஒன்றாக அமைந்தது. இலங்கையில் சிங்கள இனம் சிங்கத்தையும், வட இந்தியாவில் மௌரிய குடும்பத்தினர் நான்கு சிங்கங்களையும் தமது இலச்சினையாகக் கொண்டிருந்தனர். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இந்தோ - ஆரியப் பிரிவாகிய சிங்களர் இனம் சிங்க மிருகத்தைத் தமது இலச்சினையாகக் கொண்டு, தமக்குச் சிங்களவர் என்ற பெயரையும் இட்டு, தாம் சிங்கத்தின் வழித்தோன்றல்கள் என்ற கருத்தினையும் ஏற்றிருந்தனர். தாம் கலப்பற்ற தூய இனத்தவர் என்பதனைக் காட்டுவதற்காகவே தமது ஆண் - பெண் சந்ததியைக் காட்டாது, ஒரே தாய் வயிற்றில் பிறந்த சந்ததி என்பதனை அழுத்திக் காட்டியுள்ளனர் போலும்.

மகாவம்ச ஆசிரியர் தனது காலத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற வேறு சில கதை மரபுகளையும் தமது நூலில் இணைத்துள்ளமையைக் காணலாம். இதுவரையில் வரலாற்றில் இடம்பெறாத அம்மரபுகள் புதிய பல் சமுதாயச் செய்திகளைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது. இக்கதைகளைக் குறிக்கும் சம்பவங்களைக் கொண்ட கதைக்கோவை பதபுஸலமானவை ஜாதகக் கதையி லிருந்தும் வலாஹஸ்ஸ ஜாதகக் கதையிலிருந்தும் பெறப்பட்டவை ஆகும். மகாவம்சத்தில் சிங்கபாகு, சுபாதேவி ஆகியவற்றைப் பற்றிய பாகங்கள் இந்த இரண்டு ஜாதகக்கதைகளிலிருந்தும் பெறப்பட்டிருக்கின்றன. குவேனி பற்றிய கதை தீபவம்சத்தில் காணப்படவில்லை. மகாவம்ச ஆசிரியர் அதனை தன்னுடைய நூலிலே சேர்க்கும்போது அதனை நாடோடி மரபிலிருந்து பெற்றிருக்க வேண்டும். இதேபோன்ற ஒரு கதை வலாஹஸ்ஸ ஜாதகக் கதைமரபிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வலாஹஸ்ஸ ஜாதகக் கதை கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதிக்குரியதாகும். மகாவம்ச ஆசிரியர் இச் ஜாதகக் கதையை தனது நூலை விரித்து எழுதுவதற்கு நன்கு பயன்படுத்தியிருந்தார். வட கிழக்கிந்தியாவிலிருந்து சில வர்த்தகர்கள், இலங்கைக்கு ஆரியர் வருகை தருவதற்கு முன்னரே வந்திருக்க வேண்டும். இப்படியான காலகட்டத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்த அநாகரிக மக்கள் இவ்வர்த்தகர்களை சந்தித்திருந்த சம்பவங்கள் தொடர்பாகவே வலாஹஸ்ஸ ஜாதக குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். பாகியானுடைய இலக்கியக் குறிப்பில் மட்டுமே இங்கு ஏற்பட்ட ஆரியக் குடியேற்றமானது வடஇந்தியரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வர்த்தகக் குடியேற்றம் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இக்கூற்று வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

வட இந்தியாவிலிருந்து வர்த்தகத்திற்குவந்த ஆரியர் இலங்கையிலுள்ள வர்த்தகக் குடியிருப்புக்களைக் கண்டு கொண்டதன் அடிப்படையில் தம் வமிசத்தவரை மேலும் வட இந்தியாவிலிருந்து வருவித்து குடியேற்றங்களைத்

தாபித்துக் கொண்டனர் எனலாம். விஜயன் கதை மரபினை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்து ஆரியக் குடியேற்றம் பற்றியும், அக்குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்து வந்த பூர்வீகக்குடிகள் பற்றியும் சில அடிப்படையான உண்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகிறது.

அவையாவன :

- (1) ஆரியர் வருகைதந்த காலத்தில் இலங்கையில் நாகரிக முன்னேற்றம் காணாத மக்களின் அநாதியான குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டமை
- (2) அநாதியான குடியேற்ற வாசிகளுக்கும் வர்த்தகக் குடியேற்ற வாசிகளுக்குமிடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட முதற்தொடர்புகள்
- (3) இத்தகைய வர்த்தகத்தொடர்புகள் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க இலங்கையைப் பற்றி ஆரியர் கூடுதலான அறிவினைப் பெற்றமையும், படிப்படியாக வர்த்தகரல்லாத ஆரியர் இங்கு வந்து குடியேற்றங்களைத் தாபித்துக் கொள்ளலும், இதையே தீபகற்ப இந்தியாவிலும், தென் கிழக்காசிய நாடுகளிலும் காண்கின்றோம்.

இங்கு ஆரியக் குடியிருப்புக்கள் ஏற்பட்டபோது ஆரியருக்கும் ஆதிவாசிகளுக்குமிடையே ஓரளவிற்கு இனக்கலப்பு ஏற்பட வாய்ப்பாயிற்று. ஆதிவாசிகளான வேடர் விந்தனை மற்றும் மத்திய மலை நாட்டிலுள்ள அடர்ந்த காடுகளுக்குள் வாழ்ந்தனர். இயக்கர், நாகர் என்போர் இலங்கையின் கரையேர மாகாணங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். இலங்கைக்கு வந்த ஆரியர் முதலில் இயக்கரையும், பின்னர் நாகரையும் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. விஜயன் - குவேனி சந்திப்பு, புத்தர் - நாகர்கள் சந்திப்பு என்பன இலங்கை வரலாற்று நிகழ்வில் முக்கியமான சம்பவங்களாகக் கருதப்பட வேண்டியவையாகும்.

இலங்கையில் ஆரியக் குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்த காலத்திலிருந்து சுதேச மக்களுக்கும் ஆரியருக்குமிடையே ஏற்பட்ட கலப்புக் காரணமாக ஒரு புதிய சமூக உருவாக்கம் ஏற்பட வாய்ப்பாயிற்று. குறிப்பிட்ட சில ஆதிவாசிக் குடும்பங்கள் கலப்புக்குள் ஈர்க்கப்படாது தள்ளி வைக்கப்பட்டனர் அல்லது இலங்கையின் வேறு பகுதிகளுக்கு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். இறுதியாக இங்கு குடியேறிய ஆரிய குடியேற்றவாசிகள் வடமேற்கிலங்கையிலுள்ள மல்வத்து ஓயாப் பள்ளத்தாக்கு, அதன் வழியே அனுராதகாமம், வடகிழக்கிலங்கையில் கோக்கண்ணவின் மேற்பகுதி ஆகிய இடங்களில் உள்ள விவசாயக் குடியிருப்புக்களோடு தம்மையும் இணைத்துக் கொண்டனர். பெருங்கற்கால பண்பாட்டு மக்களுடன் ஆரியர் கலந்து கொண்டதன் விளைவாக தனித்துவமான பண்பாட்டுக் குழுமங்கள் உருவாகின. **பூரீகள் அல்லது சிங்கள** என்ற தலைவனின் பெயரில் அல்லது

கூட்டத்தினரின் பெயரில் ஆரியக் குடியிருப்புக்கள் பெருங்கற்கால பண்பாட்டுக் குழுமங்களுடன் கலந்து புதிய சமுதாய அமைப்பிற்கு வித்திட்டனர்.

மகாவம்சத்தில் உள்ள விஜயன் பற்றிய கதைத் தொகுப்பின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை ஆராயும் போது சில முரண்பாடுகளும் தோன்றாமல் இல்லை. முதல் தடவையாக புத்தர் இலங்கைக்கு வந்தபோது **இயக்கர்களை** கிரிதீபத்திற்கு தூரத்தியதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. பின்னர் விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது இங்கு இயக்கர்களின் வளம் மிகுந்த அரசு இருந்ததென்பதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. எனினும் தீபவம்சம் கூறும் விஜயன் கதை குவேனி பற்றியோ இயக்கர்களுடனான அவனது தொடர்புகள் பற்றியோ எதுவும் கூறவில்லை. இதனால் இது புத்தரின் வருகை பற்றிய கதையுடன் ஒத்ததாய் உள்ளது. இவ்விரு வரன்முறை ஏடுகளுக்கிடையேயுள்ள இம்முரண்பாடானது ஒருவேளை தீபவம்சத்தில் விஜயன் கதையில் வரும் முரண்பாடான பகுதிகளை நீக்கி விட்டதா அல்லது மகாவம்சத்திலுள்ள **இயக்கர்** பற்றிய செய்திகள் பிந்திய சேர்க்கைகளா? என்ற சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. எனினும் பின்வரும் விடயங்கள் வரலாற்று வளர்ச்சியுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கக் கூடியவையாகும்.

அவையாவன:

1. குவேனிக்கும் விஜயனுக்குமுள்ள தொடர்பு
2. தென்பாண்டி இளவரசியை விஜயன் மணம் முடித்தமை
3. விஜயன் இலங்கையில் கால்வைத்த நாளன்று புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்தமை
4. இலங்கையில் பின்பு ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் விஜயனின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது
5. விஜயன் வரலாறும் கௌதம புத்தரின் வரலாறும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்ட தன்மை

மகாவம்சத்தில் புத்தரே தன் மதத்தை இலங்கையில் பாதுகாக்கும் படியும், தம் மதம் இலங்கையிற்றான் நிலைக்கப்போகின்றது என்பதனையும் தன் சீடர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியதாகக் குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. விஜயனையும் பௌத்த சமயத்தையும் இணைப்பதற்காக பிற்கால கட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு கதையாக இது இருக்கக் கூடும். வரலாற்றியலில் இது ஒரு சுவையான முரண்பாடான அம்சமும் ஆகும்.

அத்தியாயம் ஸூக்து

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்

சமூக இருப்பும் பண்பாடும்

“வரலாற்றிலிருந்து ஒருவன் சுற்றுக் கொள்ளும் பாடம் என்னவென்றால் ஒருவரும் ஒருபோதும் வரலாற்றிலிருந்து எதுவும் சுற்றுக் கொள்ள வில்லை என்பதுதான்”

- ஹெக்கல்

இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலப்பரப்பின் தொடக்கம் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு எனப் பொதுவாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள போதிலும், பிராந்திய அடிப்படையிலும் எழுத்து மூலாதாரங்கள் கிடைத்ததன் அடிப்படையிலும் வரலாற்றுக் காலத் தொடக்கத்தினை கி. மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்கின்றனர். அதாவது இலங்கைக்கு மகிந்ததேரரது தலைமையில் பௌத்த வாழ்வியக்கம் ஒன்று வருமுன்னர் அல்லது ஏற்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னரேயே வரிவடிவ வளர்ச்சி இங்கு நன்கு நிலைபெற்றுவிட்டிருந்தது. இவ்வரிவடிவ வளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பாக இருந்த மக்கள் நிலையான பயிர்ச்செய்கையுடனும், குள நீர்ப்பாசன வலைப் பின்னல் முகாமைத்துவத்துடனும், பன்னாட்டு வாணிப முயற்சிகளுடனான முனைப்பினையும் கொண்டிருந்தவர்களாகும். அவ்வகையில், கி. மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையின் கரையோரப் பிராந்தியங்களிலேயே முதன்முதலாக வரிவடிவத்திற்கான தேவை முதலில் உணரப்பட்டது. நாகவம்சத்தினைச் சேர்ந்த பெருங்கற்கால மக்கள் கூட்டத்தினரே இலங்கையில் முதன்முதலாக வரிவடிவ வழக்கினை ஆரம்பித்து வைத்தனர்.

இலங்கையின் வரலாற்றுக்காலத்தினைத் தொடக்கிவைத்த மக்கள் கூட்டமாக நாகவம்சத்தினரைக் கொள்வோமாயின், இலங்கையின் வரலாற்றுக்காலம் கி. மு. 6ஆம் நூற்றாண்டாகும் எனக் கொள்ளமுடியும். கௌதம புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில், இலங்கையில் நாகர்வம்ச அரசியல், நிர்வாக, பண்பாட்டு முறைமைகள் நன்னிலையடைந்திருந்தமையினை அண்மைக்காலத் தொல்லியற் சான்றுகளும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. கந்தரோடையில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள நாகநாணயம் ஒன்று இதற்கான அகச்சான்றாக விளங்குகின்றது. கௌதம புத்தர் இலங்கைக்கான தனது இரண்டாவது விஜயத்தினை நாகமன்னர் இருவரின் உட்பூசல்களைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக நாகதீபத்திற்கு வருகை தந்ததாக அமைந்துள்ளது. அநுராதபுர இராச்சியம் ஒன்று தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னர் நாகதீப அரசு நாகர்களின் தலைமையில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்து விட்டது.

தென்னிந்தியாவில் உள்ள உறையூரில் அகழ்வின்போது கிடைத்த மட்பாண்டச்சாசனமொன்றில் பூநாகன் எனத் தமிழ்ப் பிராமி வடிவில் பொறித்திருப்பதும், இலங்கையில் உள்ள குருநாகலில் மிக அண்மையில் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனமொன்றில் காணப்படும் குறுநாகர் என்ற வாசகமும் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியவையாகக் காணப்படுகின்றன. பூநகரியிலிருந்தும், கந்தரோடையிலிருந்தும், அநுராதபுரத்திலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்களில் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் - பிராமி வரிவடிவங்களானவை கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியவையாகக் காணப்படுகின்றன. உறையூரில் இருந்து மீட்கப்பட்ட தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள், அண்மையில்

கொடுமணற்பரப்பிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவையும் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவையாகக் காணப்படுகின்றன.

இப்பின்னணியில் இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால சமூக அமைப்புப் பற்றியும், அதன் இயக்கவியல் பற்றியும் ஆய்வு செய்ய முற்படும் போது கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியினை அல்லது கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தினை மேல் எல்லையாகக் கொள்ளவேண்டி உள்ளது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கையின் கீழ்எல்லை கி.மு. 29000 ஆம் ஆண்டுகள் வரை நீடித்துச் செல்வதனைக் காணலாம். இக்காலப்பரப்பில் இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு முறைகள் பற்றி ஆய்வு செய்வோருக்கு தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சான்றுகளே முக்கியமான ஆதாரங்களாகின்றன. குறுணிக்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய மண்பையடுக்குகளைக் கொண்ட இலங்கையின் இக்காலப்பரப்பானது தென்னிந்திய 'தேரீ' பண்பாட்டினைச் சிறப்பாக ஒத்துக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் பழங்குடிகள் என்ற நிலையில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட மக்களது இனம், வாழ்வு முறை, குடியிருப்பு மையங்களின் பரவல் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் பற்றிய ஆய்விற்கு அண்மைக்காலத்தில் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியற் சான்றுகள் முதந்தரச் சான்றுகளாக உள்ளன. திட்டமிட்டவகையில் இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமையங்களைக் கண்டு பிடித்து ஆய்வுசெய்யும் முயற்சிகள் இதுவரையில் மேற்கொள்ளப்படாவிட்டாலும், தற்செயலாகக் கண்டு பிடிக்கப்பெற்று தொடர்ந்து ஆய்விற்குப்படுத்தப்பட்ட மையங்களில் இருந்து கிடைத்த சான்றுகள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கை மக்கள் பற்றியும், அவர்களின் ஜீவனோபாயம் பற்றியுமான தகவல்களைத் தந்துதவுகின்றன.

இலங்கையில் மூன்று பிரதான வட்டாரங்கள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தொல்லியற் சான்றுகளை வழங்கும் பிராந்தியங்களாக உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அவையாவன :

- (1) இரத்தினபுரி, பலாங்கொட உயர்நிலம் உள்ளிட்ட மத்திய மலைநாட்டுப் பரப்பு
- (2) வட மேற்கிலங்கையின் கரையோரப் பரப்புடன் இணைந்த இரணைமடுப் பரப்பு
- (3) வட கிழக்கிலங்கையின் நந்திக்கடல் - நாயாறுக்குக் கீழ் கொட்டியாரத்திற்கு மேல் உள்ள பரப்பு ஆகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பரப்பினுள் விசாலமான அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாததினால் இன்னும் வரலாற்றுக்கு முந்தியகால

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நிலைபற்றி அறிந்துகொள்ள முடியாதுள்ளது. பொதுவாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடனேயே வரலாறு ஆரம்பிப்பதனை தொல்லியலாளர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.

இலங்கையின் மத்திய பாகத்தில் இருந்து இவ்வகையான சான்றுகளை தொல்லியலாளர் அகழ்ந்தெடுத்துள்ளனர். இரத்தினபுரியில் முதன்முதலாக மனித எலும்புக்கூடுகளுடன் இணைந்த வகையிலான எலும்பினாலான ஆயுதங்கள், கற்கருவிகள், தோல்பதனிடும் கற்கருவிகள், மிருக உயிர்ச் சுவடுகள் போன்றன கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இதனை இரத்தினபுரிப் பண்பாடு எனத் தொல்லியலாளர் குறிப்பிட்டழைத்தனர். இதற்குப் பின்னர் பலாங்கொடையிலிருந்தும், பண்டாரவளையிலிருந்தும் மனித எலும்புக்கூடுகளுடன் இணைந்த தொல்லியல் எச்சங்கள் பல பெறப்பட்டன. அதன் பின்னர் அது பலாங்கொடைப் பண்பாடு என பெயர் சூட்டி அழைக்கப் படலாயிற்று. இவ்வாறு இரத்தினபுரிப்பண்பாட்டு - பலாங்கொடைப் பண்பாட்டு தொல்லியல் எச்சங்களுள் கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு சில மண்டையோடுகளை ஆராய்ந்தபோது அவற்றின் தோற்ற இயல்புகள் இரு பிரதான அடிப்படைகளில் காணப்பட்டன. அவையாவன:

- (1) நீக்கிரோ இன இயல்பு
- (2) ஆதி ஆஸ்திரேலிய இன இயல்பு என்பனவாகும்.

இவ்விரு இனங்களும் திராவிட, இந்தோ - ஆரிய கலாச்சார மக்கள் இந்திய உபகண்டத்திலும், இலங்கையிலும் செல்வாக்கு நிலைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னர் உயர்ந்த பீடபூமிகளில் வாழ்ந்தவர்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவ்வடிப்படையில் இலங்கைக்கும் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் தென்பிராந்தியத்திற்குமிடையே நெருங்கிய மக்கட்தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. கி.மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வட மேற்கிந்தியாவில் இந்துநதியை மையமாகக்கொண்டு பெருநகரங்களில் வாணிப நடவடிக்கைகள் சமுத்திரப் போக்குவரத்து முறையுடன் வளர்ச்சி கண்டிருந்தபோது தீபகற்ப இந்தியாவின் தென் பரப்பிலும் இலங்கையிலும் மக்கள் அலைந்து திரிந்து வேட்டையாடி உணவு சேகரித்து வாழும் முறையினைக் கொண்டிருந்தனர். இருந்தபோதிலும் வட மேற்கிலங்கையிலுள்ள மன்னார்க்குடாவிற்ரும் மத்திய தீபகற்ப இந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்களுக்கும்மிடையே வாணிபத் தொடர்பு இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதனை இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கு நகரங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மன்னார் முத்துக்கள் ஊடாக அறிய முடிகிறது. அண்மைக்காலத் தொல்லியல் அகழ்வுகளினூடாக சிந்துவெளிக்கும் மாலைதீவுகளிற்கும் இடையே இருந்த பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இரத்தினக்கல் வாணிபத்தைப் போலன்றி முத்துவாணிபமானது

ஆடைநெய்தல் தொழிலுடன் நெருங்கிய பிணைப்புடையதாகவும் இருந்தது. இலங்கையில் ஆடைநெய்தல் தொழிலானது குவேனி வாழ்ந்த காலம் முதல் பழமை வாய்ந்ததாக விளங்குவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சிந்துவெளியூடாகவே இப்பிராந்தியங்களிற்கு ஆடைநெய்தற் தொழினூட்பம் பரவியிருந்தது என இதுவரை காலமும் நம்பப்பட்டிருந்த பொழுதிலும், அண்மைக்காலத் தொல்லியல் அகழ்வுகளினூடாக தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்தே அத் தொழினூட்பமானது இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் பரப்பப்பட்டது என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆசியாவில் சிறந்த முத்துவாணிபம் மலேசியா, யாவாவிலேயே நடைபெற்றது என்பதனை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலை போன்ற தமிழ் இலக்கியங்களினூடாகவும், மலேமொழியில் எழுதப்பெற்ற பலம்-பாப் இலக்கியத்தின் வாயிலாகவும் அறியமுடிகிறது. எனவே இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலசமூக இருப்பிற்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலச் சமூக இருப்பிற்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்புகள் அண்மைக் காலங்களில் ஆசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். மத்தியகால இலங்கை வரலாற்றுடன் மலேசியா, யாவா போன்ற இந்தோனேசிய நாடுகள் கொண்டிருந்த அரசியல் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளுக்கும் இந்நாடுகளிடையே காணப்பட்டிருந்த வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தொடர்புகளும் காரணமாக அமைந்தன என்றால் அது மிகையாகாது.

இலங்கைத் தீவினைப் பொறுத்த வரையில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட காலமே வரலாற்றிற்கு முற்பட்டகாலம் என்பதனை தொல்லியல் ஆய்வாளர் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். சிரான் தெரணியாகல என்பவரின் ஆய்வு முடிவுகளின் படி கி.மு. 29000 ஆண்டுகள் வரைக்கும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப்பரப்பு விரிவடைந்து செல்கின்றது என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக வரலாற்றுக் காலத்திற்கும், வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்னவெனில் இவ்விரு காலப்பரப்பிலும் வாழ்ந்த மக்களுடைய வாழ்க்கை பற்றி அறிய உதவும் மூலாதாரங்களின் தன்மையில் உள்ள வேறுபாடாகவே உள்ளது. வரலாற்றுக்காலப் பரப்பு சம்பவங்கள் பற்றி அறிவதற்கு பலவகையான வரலாற்று ஆவணங்கள் தோன்றியுள்ளன, ஆனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால சமுதாய அபிவிருத்தி பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கும் அதன் தொடர்ச்சியான சம்பவக்கோவைகளுக்குமான பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்கள் இல்லாதிருப்பதாகும். பெருமளவுக்கு இத்தொடர்ச்சியை தொல்லியலாய்வின் முறைகள் மூலமே அறியப்படுவதற்கு முயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வறிவியல்துறை மூலமே இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால சமூக இருப்பின் தன்மையைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அவ்வகையில் இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு

முற்பட்ட காலத்தில் இருபிரதான கருவிப் புழக்க வேறுபாடு உடையவர்களாக வாழ்ந்த மக்கள் குழுமங்களாக இரத்தினபுரிப் பண்பாடும், பலாங்கொடைப் பண்பாடும் அமைந்தது. இரத்தினபுரிப் பண்பாடு குறுணிக்கற்கால வாழ்வியலையும் பலாங்கொடைப்பண்பாடு புதியகற்கால வாழ்வியலையும் கொண்டிருந்தன என்பதை கருவிகளின் (Tools) வடிவமைப்பு உபயோகம் என்பற்றினூடாக அறிய முடிகின்றது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கைப் பண்பாடு

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால தென்னாசியப் பண்பாட்டு ஆய்வுகள் முதன் முதலாக பிரித்தானிய குடியேற்றவாத நடவடிக்கைகளுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டமை போன்றே இலங்கையிலும் அத்துறை ஆய்வு நடவடிக்கைகளை பிரித்தானியர் ஆரம்பித்து வைத்தனர். தென்னாசியாவில் ஆங்கிலேயரது குடியேற்ற வாத நடவடிக்கைகளை நிர்வாக அரசியல் ரீதியாக இலக்குபடுத்தும் நோக்கோடு இப்பிராந்தியம் பற்றிய தொல்லியல், மானிடவியல், சமூகவியல், சாசனவியல், பூகோளவியல் ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் சென்றனர். உள்ளூர் கல்வியாளர்க்கு அவ்வத்துறைகள் பொறுத்த பயிற்சிகளை பிரித்தானிய நாட்டில் வழங்கி, அவர்களினூடாகவே தமது குடியேற்ற நாட்டு ஆதிபத்தியத்தை தமக்கு விசுவாசமாக முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொருட்டு இப்பிராந்திய ஆய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். அவ்வகையில் இலங்கையிலும் பல்துறை ஆய்வுமுயற்சிகளை 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்து வைத்தமையின் பயனாக வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால வரலாற்று ஆய்வுத்துறை படிப்படியாக வளர்ச்சிபெற ஏதுவாயிற்று. அதுவே இலங்கையின் தொல்லியல் வளர்ச்சியின் முதற்படியாகவும் அமையக் காரணமாயிற்று.

இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால ஆய்வு திட்டவட்டமாக எப்பொழுது ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது என்பது பற்றித் தெளிவாக தகவல்கள் இன்னும் வெளியாகவில்லை. இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலப் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுகளில் எத்தகைய முறைகள் ஆரம்பகாலத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருந்தன என்பது பற்றியோ, அல்லது அதன் நோக்கங்கள் பற்றியோ ஏதுவும் குறிப்பிட முடியாதுள்ளது. கலாநிதி G. E. டானியல் என்ற பிரித்தானிய தொல்லியல் ஆய்வாளர் ஒருவர் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாடுபற்றிய வரைவிலக்கணத்தினை கொடுத்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தொல்வரலாறானது ஒரு பிரதான ஆய்வின் படிநிலை எனினும் அவ்வாறான ஆய்வானது கிரேக்கர் காலத்திற்கும் பின்னோக்கி முன்னெடுத்துச் செல்ல ஏதுவானது.”

இவரது குறிப்பின் படி கிரேக்கர் காலத்திற்கும் முற்பட்ட ஒரு நிலையே வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலமாகும் என்ற கருத்து இழையோடுவதனைக் காணலாம். ஐரோப்பிய நோக்கில் ஒருவேளை அக்கருத்துச் சரியாக இருப்பினும் தென்னாசியாவைப் பொறுத்த வரையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலம் என்பது தனித்துவமானதாகவே அமைகின்றது. வட இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் சிந்துநதிநாகரிக காலமும், தீபகற்ப இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுத் தொடக்கமும் வரலாற்றுக்காலத் தொடக்கமாகக் கொள்ளப்படுவதனைக் காணலாம்.

இலங்கைத் தீவினைப் பொறுத்தவரையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப்பண்பாடு பற்றிய ஆய்வினை ஆங்கிலேய நிபுணர்கள் தொடக்கி வைத்தாலும், அவர்கள் மத்தியில் ஐரோப்பாவை ஒத்த வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப்பண்பாடு இங்கு இருந்ததா என்பதையிட்டு பெரிதும் சந்தேகமே நிலவியது. எப்பொழுது இருந்து இலங்கை மக்கள் வசிப்பிடமாயிற்று என்பது ஒரு பெரும் கேள்விக்குறியாகவே ஆங்கிலேயர் மத்தியில் இருந்து வந்தது, கி.மு. 100000 வருடங்களா அல்லது இரண்டு லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரா இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாடு நிலவிற்று என்பதில் பெருமளவிற்கு ஐயப்பாடு நிலவியது. அவ்வாறாயின் இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப்பரப்பில் எவ்வெக் கட்டங்களினூடாக வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஏற்பட்டுக் கொண்டது என்பது பிரதான கேள்வியாகின்றது. இந்த இரண்டு வினாக்களுக்கும் திருப்திகரமாக விடையளிக்கக்கூடிய வகையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் பற்றி இலங்கையில் ஏதாவது ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டனவா என்பது சர்ச்சைக்குரியதாகின்றது.

அவ்வாறு நோக்கும்பொழுது (Pole) போல் என்ற ஆங்கிலேயர் ஒருவர் 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் இருந்து மத்திய மலை நாட்டிலுள்ள ஆறுரித்த சமவெளிகளில் இருந்து ஒருவகையான உபகரணங்களை அல்லது கருவிகளை (Tools) சேகரித்திருந்தார் என்பதனை அறியமுடிகின்றது. முதன் முதலாக இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால ஆய்வு முயற்சியில் ஈடுபட்ட போல் மத்திய மலைநாட்டின் உயர் பீட பூமிகளில் இருந்தும், ஆற்றிடைவெளிகளிலிருந்தும் கற்காலக் கருவிகளைச் (Stone Age Tools) சேகரித்துப் பெயரிட்டிருந்தார். அத்தகைய கருவிகள் யாவும் குவாட்ஸ் (Quards, Cherts) சேட்ஸ் ஆகிய கல்வகைகளினால் செய்யப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. போல் தான் சேகரித்த கருவிகளின் தன்மைபற்றிக் குறிப்பிட்ட பொழுது Chert கற்கருவிகள் பழங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும், Quards கற்கருவிகள் புதியகற்காலப் பண்பாட்டுக்கு உரியவை என்றும் வரையறை செய்திருந்தார். இவர் தான் மேற்கொண்ட இவ்வாய்வின்

முடிபுகளை சமகால ஐரோப்பிய முறைநிலைகளுக்கேற்ப உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் ஐரோப்பியப் பாணியில் எடுத்த இம்முடிபுகள் எந்தளவிற்கு இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலப் பண்பாட்டு ஆய்விற்கு ஏற்புடமை கொண்டது என்பது ஒரு புறமிருக்க, மறுவளமாக எந்தவிதமான மண்படை அடுக்கியல்களினூடாகவுமிருந்து பெற்றுக் கொண்டிருக்காத அக்கற்கருவிகளை கற்காலக் கருவி எனப்பெயரிடலாமா என்பதும் கேள்விக்குரியதாகின்றது.

Sarasin Brothers இனுடைய கண்டு பிடிப்புக்கள் இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாடு பொறுத்து முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றன. போலினுடைய கண்டுபிடிப்புக்களையும் இவர்கள் மீளாய்விற்கு உட்படுத்தியதோடு, போல் முன்வைத்த கருத்துக்களை விட ஒரு படி முன்னோக்கிய நிலையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால இலங்கையர் பண்பாடுபற்றிய பல கருத்துக்களை அவர்கள் முன் வைத்துச் சென்றனர். போலினுடைய சேகரிப்புக்களை வகைப்படுத்திய பின் அவற்றில் பெரும்பாலான கருவிகளை (Magdalenian Phase) மக்டெலினியன் காலப் பிரிவிற்குரிய கற்காலக் கருவிகளாக அவற்றை வகையீடு செய்தனர். இவர்களது வகையீட்டின் முக்கியத்துவம் என்னவெனில், முதன் முதலாக ஐரோப்பியக் கற்காலப் பாகுபாட்டிற்கு ஒத்தவகையில் இலங்கையிலும் ஒரு கற்காலயுகத்தினை அடையாளம் கண்டு கொண்டபெருமை சரஸின் சகோதரர்களையே சாரும்.

இதன் பின்னர் ஹென்றி செலிக்மன் (H. Selegmen) என்பவர் மேலே குறிப்பிடப்பட்டோரின் சேகரிப்புக்களையும், கருத்துக்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து, தனித்துவமான வகையில் வகையீடு செய்ததோடு மட்டுமல்லாது, இலங்கையின் கற்காலப்பண்பாடு தொடர்பாக புதிய பல தகவல்களையும் முன்மொழிந்தார். அதாவது புவியின் மண்படை அடுக்கியல் ரீதியாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்படாத எவ்வகையான கற்கருவிகளையும் கற்காலக்கருவி என அழைக்கப்படமுடியாதவை என்றும், அகழ்வுகளின் அடிப்படையில் பெற்றுக்கொள்ளப்படுபவையே கற்காலப் பண்பாடுபற்றி அறிய உதவும் என முன்மொழிந்தார். இதனால் மத்திய மலைநாட்டிலுள்ள குகைகளை நன்கு ஆராய்ந்து அகழ்த் தொடங்கினார். முதன் முதலாக இலங்கையில் குகை (Caves) அகழ்வாய்வினை ஹென்றி செலிக்மன் தொடக்கி வைத்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

செலிக்மனால் முதன்முதலாக அகழ்வு செய்யப்பட்ட குகையானது மூன்று முக்கிய மண்படை அடுக்குகளைக் கொண்டு விளங்கியது. இவற்றுள் மிகவும் சீழே காணப்பட்ட மண்படை அடுக்கில் தனியே குவாட்ஸ் கல்லாயுதவகை மட்டுமே காணப்பட்டன. அதற்கும் மேலேயுள்ள மண்படை அடுக்கில் குவாட்ஸ்கடன் கலந்தவகையில் மட்பாண்டங்களும் காணப்பட்டிருந்தன.

இவற்றிற்கும் மேலே உள்ள மண்படை அடுக்கானது மட்பாண்டங்களுடன் இணைந்த வகையிலான சாம்பல், இரும்புக்கருவிகள் என்பவனவற்றுடன் கொண்டு விளங்கியது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் காட்லி என்பவர் (Hartley) இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால அகழ்வுகளில் ஈடுபட்டமையைக் காணலாம். இவர் கற்கருவிகளில் ஒரு வகையான நுண்மையான ஒடுங்கிய - சிறிய கருவிகளையே அகழ்வின்போது கண்டுபிடித்தார். (Microlithic) எனக் குறிக்கப்படும் இக்கற்கருவிகளின் பாவனையாக இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப்பண்பாட்டில் இன்றியமையாத ஒன்றாக விளங்கியது. அகழ்வுகளின் ஊடாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இவ்விடைக்கற்காலக் கருவிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு காட்லி நுண்கற்காலப் பண்பாடே இலங்கையினுடைய தொடக்ககாலக் கற்பண்பாடு ஆகும் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவர் இக்கருத்தினை முன் வைக்கும்போது வெறும் உணகத்தின் அடிப்படையிலேயே முன்வைத்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

காட்லியினது சமகாலத்தவராக விளங்கிய வெய்லண்ட் (Wayland) என்பவரும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால தொல்லியல் ஆய்வில் பெரிதும் அக்கறை உடையவராக விளங்கினார். இவர் பிரித்தானிய நிர்வாகத்தில் இலங்கையில் கனிப்பொருள் வல்லுனராக (Mineralogist) கடமையாற்றி இருந்தார். புவியடுக்கியலில் (Geology) விசேட பயிற்சி பெற்றிருந்த வெய்லண்ட் தனது கடமை நேரங்களில் வெளிக்கள வேலைகளின் போதே வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாட்டிற்குரிய கற்கருவிகளைச் சேகரித்துக் கொண்டார். பின்னர் சேகரித்த கற்கருவிகள் முழுவதையுமே ஆராய்ந்து அவற்றை இருபெரும் பிரிவுகளாக வகுத்தார். அவையாவன :

1. உயர்நிலப்பரப்பில் இருந்து சேகரிக்கப்பட்ட கற்கருவிகள் (Stone implements From the high mountain areas)
2. தாழ்நதிப் பள்ளத்தாக்குகளில் இருந்து சேகரிக்கப்பட்ட கற்கருவிகள் (Stone Implements From Lower River - Vallies) இரண்டாவது பிரிவில் வகுக்கப்பட்ட கற்கருவிகளை மேலும் அவர் இரண்டு உபபிரிவுகளாக வகுத்தார்.

அவையாவன :

1. காழ்நிலத்தில் உள்ள முற்பட்டகால கற்கருவிகள்
2. தாழ் நிலத்தில் உள்ள பிற்பட்ட கால கற்கருவிகள் இவற்றினை முறையே முற்பட்ட பழங்கற்காலக் கருவிகள் எனவும் பிற்பட்ட கால பழங்கற்காலக் கருவிகள் எனவும் பாகுபாடு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு அவர் பழங்கற்காலக் கருவிகள் எனப் பெயரிட்டமைக்கான அடிப்படைக்காரணம் புரியவில்லை. ஆனால் அவர் கொண்டிருந்த ஒரே நோக்கமானது தான் சேகரித்திருந்த கற்காலக் கருவிகளை பீடபூமிப்படிவு (Plate Deposit)க்குரியதான ஒன்றாகக் கொண்டமையாகும். மத்திய மலை நாட்டிலுள்ள ஆறரித்த சமவெளிகளில் இருந்து சேகரித்த இக்கல்லாயுதங்களைக் குறிப்பிட்டு தனிப்படுத்துவதற்கு இவ்வாறு ஒரு பதத்தினை அவர் தனித்துவமாகப் பயன்படுத்தியிருந்தார். அதுவும் ஆறரித்த சமவெளியிலிருந்து இவ்வாறான கல்லாயுதங்கள் கிடைத்திருந்தன என்பதனை வெளிப்படுத்துவதற்கேற்ற ஒரு முறையை இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடும். அவருடைய குறிப்பின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது பனிக்கட்டியுகம் (Ice Age) என அழைக்கப்பட்ட பனித்தகட்டின் படர்ச்சிக்காலத்தில் இலங்கையும் கடுமையான மழைவீழ்ச்சிக்குட்பட்டிருந்த வேளையிலே இவ்வாறான ஆறரித்த சமவெளிகளில் கல்லாயுதங்களை புராதன மனிதன் பயன்படுத்தியிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது அவரது நம்பிக்கையாகும். பனிக்கட்டியுகம் ஏற்பட்டபொழுது வெப்ப வலயநாடுகளிலும், வெப்ப அயன எல்லை நாடுகளிலும் மிகக் கடுமையான மழைவீழ்ச்சி ஏற்பட்டு இருந்தது என்பதும், அதன் விளைவாகப் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு மலைநாடுகளிலும் ஆறரித்த சமவெளிகள் உருவாகின என்றும், அதன் விளைவாக மிகப் பெரியளவிலான படிவுகள் (Deposits) மலைநாட்டை மையமாகக் கொண்ட தாழ்நிலங்களில் ஏற்பட்டது என்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. இந்த வகையிலேயே செலிக்மன் தனது கற்கருவிகள் யாவும் பனிக்கட்டியுகத்திற்குரிய படிவுகளாக அமைந்தன என்ற கருத்தினை முன்வைத்தார். இதனாலேயே இலங்கையில் பழங்கற்காலப் படிவங்கள் என்ற கருத்து நிலையை செலிக்மன் முதன் முதலாக வெளிப்படுத்தினார். 1920ஆம் ஆண்டுகள் வரையும் செலிக்மனின் பழங்கற்காலக் கருவிகள் பற்றிய கருத்தோட்டம் இலங்கையில் நிலவியது. 1920க்குப் பின்னர் மெல்ல மெல்ல மத்தியமலை நாட்டில் அகழ்வாய்வுகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அகழ்வுகள் இன்றியே மேற்பரப்பில் காணப்பட்ட கல்லாயுதங்களைச் சேகரிக்கின்ற முறைமையும் உருவானது. அவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்டவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒருவகையான வகையிடல் முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட பகுப்புரீதியான முடிவுகள் ஐரோப்பாவில் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கற்காலக் கருவிகளினை ஒத்துக் காணப்பட்ட மையைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. வெயிலண்ட் என்பவரின் முயற்சியானது அவருடைய புவியடுக்கியல் ரீதியான தொழிற்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும் ஆனால் அவரால் சேகரிக்கப்பட்ட கற்காலக்கருவிகள் பற்றிய பாகுபாடானது இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால மட்பாண்டங்கள் பற்றிய செய்திகள் அறியப்படுவதற்கு முன்னர் அதாவது மட்பாண்ட உபயோகத்தினை இலங்கையில் வாழ்ந்த மனித சமூகம்

அறிவதற்கு முன்னர் நிலவிய ஒரு பண்பாட்டிற்குரியதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் கற்காலத்திலிருந்து மட்பாண்டப் பண்பாட்டிற்குரிய சான்றுகள் தொடர்பாகவோ அல்லது அத்தகைய காலப்பாடுபாட்டினை வகுப்பதற்குரிய இடைமாறுகாலத் தடயங்களோ கிடைத்திருக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் 1940இல் கொகாட் (Hocart) என்பவர் (முதலாவது இலங்கைத் தொல்லியல் ஆணையாளர்) தனது பதவியை ஏற்கும் வரைக்கும் இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தொல்லியல் ஆய்வு தொடர்பான அறிவியற்றுறை தெளிவு பெறாது இருந்தமையைக் காணலாம்.

கொகாட் தனது ஆய்வுக் குறிப்புக்களினூடாக இலங்கையின் கற்காலம் தொடர்பாகப் பலதகவல்களை கொடுத்துள்ளார். இவரைத் தொடர்ந்து தெரணியாகல என்பவர் இலங்கையின் தொல்லியற் திணைக்களத் தலைவராக நியமனம் பெற்ற காலகட்டத்தோடு வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தொல்லியல் ஆய்வுகள் புத்தூக்கம் பெறுவதனைக் காணலாம். இதே காலகட்டத்தில் நூல்ஸ் (Nooles) என்பவரும் (Dept of Natural Museum) கொழும்பு தேசிய நூதனசாலையுடன் இணைந்த வகையில் செயலாற்றி பல தளியாரது ஆய்வுச் சேகரிப்புக்களை நூதன சாலைக்கு வழங்கி உதவினார். தான் பண்டாரவளையிலிருந்து சேகரித்த கற்காலக் கருவிகளை வகையீடு செய்து, குறுணிக்கற்காலப் பாகுபாடுபற்றிய செய்தியை முதன்முதலாக வெளியிடுவதனைக் காண்கின்றோம்.

இலங்கையின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாட்டு ஆய்வியலில் தெரணியாகல என்பவரே மிகக்கூடுதலான அளவில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவருடைய ஆய்வுகள் மண்படைகளைக் கொண்ட விஞ்ஞான ரீதியாக அமையாவிடினும் பிற்காலத்தில் அவ்வாறான விஞ்ஞான ஆய்வு முறையியலுக்கு அவருடைய ஆய்வு முடிபுகளே வித்திட்டு நின்றன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினால் வெளியிடப்பெற்ற University History of Ceylon என்ற நூலில் தெரணியாகலின் ஆய்வுகள் தொடர்பான மதிப்பீடுகள் இடம்பெற்றுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால இலங்கைப் பண்பாடு

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முன்னர் உள்ள காலப்பகுதியே வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதி எனலாம். பொதுவாக வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடானது அக்காலப் பரப்பின் வரலாற்று மூலாதாரங்கள் பற்றிய வேறுபாடாகும். அதாவது வரலாற்றுக்காலத்துச் சம்பவங்களை அறிந்துகொள்ள உதவும் எழுத்து மூலாதாரங்களைப் போல் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பரப்பிற்குரிய சம்பவங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு எமக்கு மூலாதாரங்கள் கிடைப்பதில்லை. வரலாற்றுக்

காலத்திற்கு எழுத்தாதாரங்கள் உண்டு, ஆனால் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலச் சமுதாய இயக்கவியலை அறிந்துகொள்வதற்கு தொல்லியல் ஆதாரங்கள் மட்டுமே எமக்கு உதவுகின்றன. இவ்விரு வேறு காலகட்டத் திற்குரிய தொடர்ச்சியான சமுதாய - அபிவிருத்தி முறைகளை அறிந்து கொள்வதில் உள்ள சிக்கல்கள் அவ்வக்கால மூலாதாரங்களின் தன்மையின் அடிப்படை வேறுபாட்டிலேயே உள்ளது. பெருமளவுக்கு இத்தொடர்ச் சியான வரலாற்றினைத் தொல்லியல் மூலாதாரங்களை விஞ்ஞான ரீதியில் பரிசீலிக்கும் முறையின் அடிப்படையில், அறிவியல் ரீதியாக பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இவ்வடிப்படையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால சமூக இயக்கவியலை வரலாற்றுக்காலச் சமூக முறைமையுடன் தொடர்புபடுத்த முடியும். இலங்கை வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரையில் அதன் வரலாற்றிற்கும் முற்பட்ட காலத்தில் முன்னேற்றமடையாத சில மக்கள் குழுமங்கள் வாழ்ந்திருந்தன என்பதனை மகாவம்சத்தினூடாக மட்டுமல்லாது, தொல்லியல் ஆய்வுமுறை அடிப்படையிலும் விஞ்ஞான பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இரத்தினபுரிப் பண்பாடும், பலாங்கொடைப் பண்பாடும் முறையே பழங்கற்காலப் பண்பாடு எனவும், புதிய கற்காலப் பண்பாடு எனவும் கருதப்பட்டு வந்த போதிலும் தற்போது விஞ்ஞான அறிவின் பின்னணியில் அவை இரண்டுமே கி.மு. 29000 வருடங்கட்கு முந்திய குறுணிக்கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரியவை எனத் தற்போது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. சிரான் தெரணியாகல என்பவர் மேற்கொண்ட ஆய்வின் அடிப்படையில் இத்தகவல் வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

கொழும்பிலுள்ள தேசிய அரும்பொருள்க நூற்றாண்டு விழாமலரில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலச் சேகரிப்புக்கள் பற்றி கொடுக்கப்பட்டுள்ள தகவல்களை இங்கு கொடுப்பது அப்பண்பாட்டினைப் பற்றி அறியப் பொருத்தமாகிறது.

1. வரலாற்றுக்கு முற்பட்டவை

கல்லினாலான பல உபகரணங்களும் சீவுகற்களும் திருவாளர்கள் வெயிண்ட், டானியல், ஹாட்லி என் போரிடமிருந்து பெறப்பட்டன. ஆனால் தொல்லியற்திணைக்களம் 1939 ஆம் ஆண்டிற்கான முதலாவது அகழ்வு வேலைகளை மேற்கொண்டது. இவ்வாண்டில் பலாங்கொடையிலும் குருவித்தையிலும் உள்ள சில குகைகளில் பரீட்சார்த்த குழிகளும் அகழிகளும் வெட்டப்பட்டன. அவற்றில் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட மனிதனின் கைவினைப் பொருட்கள் மட்டுமல்லாமல் அவனது உணவுப் பொருட்கள், பாகசாலைப் பொருட்கள், எலும்பினாலான பொருட்கள், போன்றனவும், அவனால் பயன்படுத்தப்பட்ட வண்ணப்பொருட்களும்

கிடைக்கப்பெற்றன. அகழ்வு வேலைக்குள்ளான அத்தகைய குகைகளில் இரண்டு பனானெ கிராமத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள **லுன்கல்கேயும், தியவின** கிராமத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள **உடுப்பின் கல்கேயும்** ஆகும். இக்குகைகளில் புதிய கற்காலப்படிக்கங்களும், சேட் கைப்புனைவுகளும், சீவுகற்கருவிகளும், ஐந்து அடி ஆழத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டும் பண்பாட்டு நிலைகளைப் புலப்படுத்தின. இவற்றுள் முன்னையது இரட்டை முனைகொண்ட ஒரு துளையிடப்பட்ட பெரிய - கரடுமுரடான கைப்புனைவுகளை வெளிப்படுத்தியது. இவற்றுடன் இங்கு குகைவாசிகளின் உணவுகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவை எப்படியெனில் நண்டுகள், உடும்புகள், பறவைகள் போன்றனவும் அணில்கள், குரங்குகள் உட்பட சிறுமுலையூட்டிகளின் எச்சங்களாகக் காணப்பட்டன. குருவித்தையைச் சேர்ந்த **பத்ததெமலென** என்னும் இடத்திலுள்ள புதிய கற்காலக் குகை ஒன்றும் 1949ஆம் ஆண்டில் பார்வையிடப்பட்டது. அங்கு கிட்டத்தட்ட 30 எலும்பினாலான துளையிகளும், இருபக்கங்களில் 1/2 அங்குல அகலத்தையும் 1/4 அங்குலம் ஆழத்தையுமுடைய பெருந்தொகையான சிறுச் சிறு குழிகள் வெட்டப்பட்ட மூன்று பெரிய களைகத்துண்டுகளும், 38 பருக்கைக் கற்களும், சேகரிக்கப்பட்டன. இங்கிருந்து ஒரு கற்பலகையும் சேகரிக்கப்பட்டது. இக்கற்பலகையானது 8 1/2" x 11 1/2" அளவியையுடையது. அதில் 6 1/2" நீளமும், 2 1/2" அகலமுமுடைய ஆழமற்ற தவாளிப்பும் இருந்தது. இத்தவாளிப்பு கற்பலகை கற்கோடாரியை மெருகிடுவதற்கு அல்லது உணவை அரைப்பதற்கு அல்லது வண்ணம் கலப்பதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதனையே உய்த்துணர வைக்கின்றது. 1944ஆம் ஆண்டில் இரத்தினக்கல் தோண்டும் குழியில் **பளிங்குக் கல்** ஒன்று எடுக்கப்பட்டது. அது கோடரித்தலை உருவத்தில் அல்லது சுத்தியல் உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டது. கைப்பிடியை உறுதியாக இறுக்குவதன் பொருட்டுத் துளையிடப்பட்டிருந்தது.

மேலும் **இக்குற்கம** என்னும் கிராமத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள ஒரு குகையில் இதேயாண்டில் பலாங்கொடக் கலாச்சார காலத்தைச் சேர்ந்த பல குழிபொறித்த பருக்கைக்கற்களினாலான கைவினைப் பொருட்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 1945ஆம் ஆண்டில் எல்ல என்னுமிடத்தில் **இராவண அல்ல** குகையில் தொடக்கநிலை அகழ்வு வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இங்கு பெருந்தொகையான சேட் கைவினைப் பொருட்களும் ஓரளவு முழுநிறைவான மனித நெற்றி எலும்பும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்வெலும்பின் பெருமுளைப் பகுதியில் **எமட்டயிற் பூசப்பட்டிருந்தது** மேலும், **எல்லாவெலவில்** பொறேபவ என்னுமிடத்தில் இரத்தினக்கல் தோண்டிய மணலில் புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்த குழிபொறித்த பருக்கைக் கற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

இரத்தினபுரி கலாச்சாரப் படிநிலை என்று அழைக்கப்படும் பழையகற்காலப் பொருட்களையும், பலாங்கொடை கலாச்சாரப் படிநிலை என்று அழைக்கப்படும் புதிய கற்காலப்பொருட்களையும் காட்சிக்கு வைப்பதன் பொருட்டு 1947ஆம் ஆண்டில் நூதனசாலையில் நான்கு காட்சியறைகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன.

காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட பொருட்களில் பலாங்கொடை மனிதனால் உபயோகிக்கப்பட்ட பெருங்கற்கருவி அல்லது பெரிய கைவினைப் பொருட்களும் அவன் உணவாகப் பயன்படுத்திய மிருகங்களின் எலும்புகளும், ஓடுகளும், அவன் வண்ணமாகப் பயன்படுத்திய பொருட்களும் அடங்கி இருந்தன. கிழக்கு மாகாணத்தில் லெனம என்னும் இடத்திலுள்ள குகைகளிற் பெறப்பட்ட சில கல்லினாலான கைவினைப் பொருட்களும் இங்கு பெறப்பட்டு, காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன.

கலாநிதி தெரணியாகல அவர்களும் அவரது நூதனசாலை உத்தியோகத்தர்களும் 1949ஆம் ஆண்டில் இராவண அல்ல குகையில் மேலும் அகழ்வு வேலைகளை மேற்கொண்டனர். அவ்வகழ்வின் போது பல்வேறு வகையான மட்பாண்டங்களும், இவற்றுட்கில வேகவைக்கப்படாதனவாய் அல்லது வெயிலில் காய வைக்கப்படாதனவாய் இருந்தன. வேறு சில மட்பாண்டம் மெருகிடப்பட்டனவாய் இருந்தன. அநேகமாக அட்டியலுக்கெனத்துணையிடப்பட்ட இரண்டு கடற் சிப்பிகளும், இரு பக்கத்துணையுள்ள ஒரு மணியும், மாலையாக உபயோகிப்பதற்கெனத்துணையிடப்பட்ட 50சிரிண்டி விதைகளும் பல உருண்டையான படுக்கைக்கற்களும், படிக உபகரணங்களும், கழாங்கற்களும், கோளக வடிவுள்ள எலும்பினாலான பல உண்சிகளும், உளி வடிவில் அமைக்கப்பட்ட தனிமுனை, இரட்டை முனைகள் கொண்ட எலும்புத்துண்டுகளும் இங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

கிழக்கு மாகாணத்தில் சியம்பக அண்டுவ என்னுமிடத்திற்கு அண்மையிலுள்ள மண்டு கல்கேயில் கற்கால மனிதனால் வரையப்பட்ட யானை ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவை கலாநிதி தெரணியாகல அவர்களினால் பிரதி செய்யப்பட்டன.

1951 ஆம் ஆண்டில் ஆற்றுப் படிநிலைகள் (ஆறரித்த சமவெளிகள்) ஆய்விற்குட்படுத்தப்பட்டு, அவற்றின் அடித்தளத்திலிருந்து பருக்கைக்கற்கள் சில அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அதேயாண்டில் மண்டகல்கே, இராவண அல்ல பட்டதெனலேன ஆகிய குகைகள் ஆய்வுசெய்யப்பட்டு, கல்லினாலான செய்கருவிகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் குழிவெட்டப்பட்ட பருக்கைக்கற்களும், குழியிட்ட பட்டடைக் கற்களும், திரிகைக் கற்களும் அடங்கியிருந்தன. இவற்றுள் சிலவற்றிற்கு சிவந்த கழி பூசப்பட்டிருந்தன. பத்ததேம லேன என்ற குகையில் ஓர் உடைந்த வட்டக்கல்

பெறப்பட்டது. அஃது இலங்கையில் கற்கால மனிதன் உருளை வடிவான துளைகளை இட்டுள்ளான் என்பதற்கு முதற்சான்றாக அமைந்துள்ளது.

1952ஆம் ஆண்டில் பெல்மதுல்லவுக்கு அண்மையில் உள்ள புலத்வத்தை என்னும் இடத்திலும், மத்துகமைக்கு அண்மையிலுள்ள யக்கிரினாலவிலும் பரீட்சார்த்தமாக அகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வகழ்வுகளின் போது பலாங்கொடைக் கலாசாரப் படிநிலைக்குரிய கைவினைப் பொருட்கள் இருக்கக் காணப்பட்டன. இரண்டாவது குகையில் கடல்விலங்கு ஓடுகள், எச்சங்கள் ஆகியனவும் காணப்பட்டன. மரத்தினாலான - தண்டுகளுடன் இணைப்பதற்கு இயைந்த எலும்பினாலான செய்கருவிகள் உள்ளிட்ட பல உபகரணங்கள் 1953ஆம் ஆண்டில் இராவுண அல்ல குகையிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1956ஆம் ஆண்டில் பலாங்கொடை மாவட்டத்தில் பெல்லன் பந்தி பலஸ்ஸ என்னும் இடத்தில் கற்கால உண்ணெச்சமேடு ஒன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இது முதன்மையான ஒரு கண்டு பிடிப்பாகும். அதில் பலாங்கொடைக் கால ஓமோ செய்பியென்சுகள் புதைக்கப்பட்டு இருந்தன. இவற்றின் எலும்புக் கூடுகளுடன் அவை விழுங்கியதாகக் கருதப்படும் மனிதர்கள், விலங்குகளினது முறிந்து எலும்புகளும், கல்லினாலான செய்கருவிகளும் ஊதிகளும் இருந்தன. 1957ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வு வேலைகளின் போது இங்கு மனிதன் ஒருவனது வலது கன்ன எலும்பினையும், வலது அண்ண எலும்பின் ஒரு பகுதியையும், இவற்றிற்குரிய எலும்புக்கூட்டின் சில பகுதிகளையும் கண்டெடுத்தனர். ஆய்விற்சாக இத்தொல்லியற் கருவூலங்கள் 1960 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானிய நூதனசாலைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன.

அத்தியாயம் றுள்கு

ஓக்ககால ஓலங்கையின்

ஓரஸியல், பன்பாடு

(ஓபுங்கற்காலம் Megalithic Culture)

“ வரலாற்றிற்கு, கடந்த காலத்தை மதிப்பீடு செய்து வருங்கால நன்மைக்காக நம்மை நாமே அறிவறுத்திக் கொள்ளும் பொறுப்பு சுமத்தப்பட்டுள்ளது.”

- ராங்கே

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கை, வரலாற்றுக்கால இலங்கை இவை இரண்டு காலப் பகுதிக்குமிடையே காணப்படும் ஒரு பிரிவாகவே ஆக்ககாலப் பரப்பு அமைந்து காணப்படுகின்றது. Proto-historic period என ஆங்கிலத்தில் குறிக்கப்படும் இக்காலப்பாகுபாட்டினை வரலாற்று உதயகாலம் எனக்குறித்து அழைப்பர். இலங்கைத்தீவினைப் பொறுத்த வரையில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே வரலாற்றுக்காலம் ஆரம்பமாகி கின்றது. ஏனெனில் பிராமி வரிவடிவங்களில் பொறிக்கப்பட்ட கற்சாசனங்கள் மட்பாண்டச் சாசனங்கள் இக்காலப் பரப்பிலிருந்தே இலங்கையில் கிடைக்க ஆரம்பித்துள்ளன எனவே இவ்வெழுத்தாதாரங்கள் கிடைக்கப்பெறும் காலகட்டத்திற்கு முன்னர் உள்ள மக்கள் வாழ்க்கை முறையில் ஒருவகையான நீர்ப்பாசன விவசாயப் பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதார ஈட்டம் பிரதான பங்கினை வகித்திருந்தமையை அண்மைக் காலத் தொல்லியல் அகழ்வாய்வு முடிபுகள் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக்குறிப்பிட்ட காலப்பரப்பில் இலங்கைவாழ் மக்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்டிருந்த இம் முன்னேற்றங்களானவை சமகாலத் தென்னிந்தியத் தீபகற்ப இந்தியாவின் மக்கள் வாழ்வு முறையை ஒத்ததாகக் காணப் பட்டிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தென்னாசியப் பரப்பில் பிராமி வரிவடிவ உபயோகமானது அந்தந்தப் பிராந்திய மொழிகளில் தொடர் பாடலுக்கு உபயோகிக்கத் தொடங்கு முன்னரேயே தீபகற்ப இந்தியப் பரப்பிலும் இலங்கைத்தீவிலும் பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதாரச் சமூக அமைப்பு ஒன்று வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இச் சமூக அபிவிருத்தியானது தீபகற்ப இந்தியாவில் கி.மு. 1000 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தது. இலங்கைத்தீவினைப் பொறுத்தவரையில் அக்காலப்பரப்பு கி.மு. 800ஆம் ஆண்டு என விஞ்ஞானபூர்வமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அனுராதபுரத்திலுள்ள கெடிகே என்ற மையத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விஞ்ஞானபூர்வ அகழ்வு முறையிலிருந்தே அம்முடிவு வரையறை செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இலங்கையில் அபிவிருத்தியடைந்த பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறையுடன் இணைந்ததாகவே வரலாற்றுதயகால அரசியல், பொருளாதார, வர்த்தக, நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியும் காணப் பட்டிருந்தன. கி.மு. 800ஆம் ஆண்டிலிருந்து கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் இப்பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரிய சமூக - பொருளாதாரக் கட்டமைவுக்குரிய அமிசங்கள் வளர்ச்சிபெற்றுக் காணப்பட்டன. தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்தில் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் முதன் மூன்று நூற்றாண்டுகளும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் அதியுயர் வளர்ச்சி நிலையை வெளிப்படுத்தியிருந்தமையை ஒப்ப, இலங்கையிலும் அக்காலப்பரப்போடும், இடத்தோடும் இணைந்த வகையில் அரசியல்,

பொருளாதார, பண்பாட்டு அபிவிருத்தி நிலைகள் ஏற்பட்டிருந்தமையைத் தொல்லியற் சான்றுகள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. வரலாற்றுதய காலமான இப்பெருங்கற்காலச் சமூகத்தின் முதலரைக் காலப்பகுதி (கி.மு. 1000 தொடக்கம் கி.மு 500 வரை) யில் எழுத்தின் உபயோகத்தினைத் தவிர, ஏனைய கண்டுபிடிப்புக்களான குயவ சக்கரம் (Potter's Wheel), இரும்பின் உபயோகம் (Iron), செயற்கையான குளக்கட்டுமான அமைப்பு (Artificial Lake), நெற்பயிர்ச்செய்கை, குடியிருப்புப் பகுதி (Settlement Area), சவஅடக்க மையங்கள் (Burial Sites), என்பன வாழ்வின் பிரதான அலகுகளாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. குயவ சக்கரத்தின் கண்டுபிடிப்பானது மட்பாண்டங்களின் உற்பத்திக்கு (கைத்தொழில் வளர்ச்சி), வழிகோலியது மட்டுமல்லாது மிகப் பரந்தளவில் காணப்பட்டிருந்த பெருங்கற்காலக் குடியேற்றங்களினூடே போக்குவரத்துத் தொடர்பினை ஏற்படுத்த உதவிய சாதனமாகவும் அமைந்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

கி.மு. 500ஆம் ஆண்டில் பிராகிருத மொழியின் உபயோகத்திற்கான பிராமி வரிவடிவம் அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்திலும், இலங்கையில் வட பகுதியிலும் குறிப்பாக கந்தரோடையிலும் பழந்தமிழ் மொழியின் உபயோகத்திற்கான பிராமி வரிவடிவம் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தமையை அண்மைக்காலத் தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்தி உள்ளன. வட கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள மாஸ்கி, பிரம்மகிரி ஆகிய மையங்களில் அசோகப் பேரரசனின் பிராமிச் சாசனங்கள் நிலைநாட்டப் படுவதற்கு முன்னரேயே தமிழகத்திலுள்ள குகைகளிலும், மட்பாண்டங்களிலும் திராவிட மொழிக்குரிய பிராமிச் சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டு விட்டிருந்தன என்பதைத் தென்பிராமி வரிவடிவத்திற்குரிய சிறப்பு எழுத்துக்களான ற, ழ, ன, என்பன எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. இச்சிறப்பு எழுத்துக்களை கந்தரோடையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மட்பாண்டச் சாசனங்களிலிருந்தும், பெரிய புளியங்குளத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பிராமிச் சாசனத்திலிருந்தும், பூநகரியிலிருந்து மீட்கப்பட்ட பிராமிச் சாசனங்களிலிருந்தும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்தமதமானது தமிழ் நாட்டினூடாக வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது பிராகிருத மொழியின் பாவனைக்கான பிராமி வரிவடிவமும் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்குமான ஆதிப் பிராமிச் சாசனங்கள் இலங்கையில் பெரும் எண்ணிக்கையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் பரவலைப் பார்க்கும்போது இலங்கையின் உலர் வலயப் பிரதேசத்தில் நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களுடனும், கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் பரவிக் காணப்படும் வலயத்துடன் இணைந்தவகையில் சொருகப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம். பௌத்த மதத்தின் அறிமுகமும், பரவலும் நிகழ்ந்த பிராந்தியமான மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பண்பாட்டுப்

பகைப்புலத்தினையே மையமாகக் கொண்டு பெருங்கற்காலத் தளம் காணப்பட்டிருந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே வரலாற்று உதய காலப்பகுதியான பெருங்கற்காலமானது அதன் பின்னரைக் காலப்பரப்பு முழுவதிலுமே பிராந்திய மொழிப் பாவனைக்குரிய வரிவடிவ வளர்ச்சி யுடனும், மதநிறுவனங்களுடனும் இணைந்த நீர்ப்பாசனப் பொருளாதார வளத்துடன் மலர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதனைக் கண்டுகொள்ளலாம். அரசின் தோற்றத்தினையும் இங்கு நன்கு காணமுடிவதில் வியப்பேதுமில்லை.

வரலாற்று உதய காலமான இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாடு பற்றி அறிந்து கொள்வதும் முக்கியமானதாகும். Ethnicity and Social Change in Sri Lanka என்ற நூலில் கலாநிதி சுசந்தா குணதிலகா என்பவர் இக்காலப் பகுதி இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த பண்பாட்டு உருவாக்கம் பற்றி சிறப்பாக ஆராய்ந்துள்ளார். கலாநிதி சுசந்தா குணதிலகா தமது கட்டுரையில் சமீபகால தொல்பொருள் அகழ்வுகளை ஆராய்ந்து, வரன்முறை ஏடுகளில் பண்டைய இலங்கைப் பண்பாடு தொடர்பாகக் காணப்படும் தகவல்களுக்கு மறுவிளக்கமளிக்க முனைகின்றார். வரலாற்றுக்கு முந்திய காலகட்டத்தில் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் ஒரேவகையான பொருளாதார அமைப்பு, தொழினுட்ப அடிப்படை, கலாசாரம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட நிலையான விவசாயத்தை வளர்த்தோராகவும் பிற்காலத்தில் மாபெரும் நீர்ப்பாசனத்திட்டங்களாக வளர்ச்சியடைந்த நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பத்தின் முன்னோடிகள் ஆகவும் விளங்கினர். இச் சமூகமானது தொடர்ந்து ஏற்பட்ட குடியேற்றங்களால் வளம் பெற்றது. வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த சமயமும், மொழியும் இங்கு குடியேறிய சில குழுவினரால் கொண்டு வரப்பட்டு, நாடு முழுவதும் நிலைநிறுத்தப்பட்டு சிங்களப் பண்பாட்டின் அடிப்படையாகின. இந்தச் சமயமான **பௌத்தமே** பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவின் மேலாண்மை, அரசாட்சி முறைமைகளை ஏற்புடமை பெறச்செய்வதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது. உண்மையில் இந்நாட்டில் நிலையான பயிர்ச்செய்கையை மேற்கொண்டிருந்த மக்கள் நீண்டகாலமாக வசித்து வந்தனர். இக்குடி மக்களதும், பின்வந்த குடியேற்றங்களதும் கலப்பும் இணைப்புமே இலங்கைச் சமூகத்திற்கு அடிப்படையாகின எனவே எந்தவொரு குடியேற்றக் குழுவுக்கும் **இலங்கைக்கு உரித்துடையவர்** என்று முதன்மை கொடுப்பதற்குக் கால ஒழுங்கு முதன்மை இல்லை.

எனவே இலங்கைச் சமூக உருவாக்கத்தில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய மக்களே அடித்தளமாக விளங்கியிருக்கின்றனர். அண்மைக்காலத் தொல்லியல் அகழ்வுகள் மூலம் இலங்கையில் செறிந்து காணப்பட்ட பெருங்கற்காலக் குடியிருப்புக்களையும், சுவ அடக்க மையங்களையும் தனித்துவமாக இனங்காண முடிந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு வெளியே பூநகரியிலிருந்து மேற்குக் கரையோரமாக மாந்தை -

திருக்கேதீஸ்வரப் பரப்பு, மல்வத்து ஓயாவின் பள்ளத்தாக்கு, அதன் முகத்துவாரம், குதிரைமலைமுனை, புத்தளத்தில் பொன்பரிப்பு, களனி கங்கையின் முகத்துவாரம் ஆகியனவும், கிழக்கிலங்கையின் திகவாபி, கொட்டியாரப் பரப்பு, கதிரவெளி, குருக்கல்கின்ன, படியகம்பளை, வெல்லாவ நதிப்படுக்கை, கதிர்காமம், மகாகமை ஆகியனவும், அநுராதபுரத்தில் கெடிகே ஆகிய மையமும் பெருங்கற்கால சுவ அடக்க மையங்களாக காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் கந்தரோடையானது பரந்த ஒரு பெருங்கற்காலக் குடியிருப்பாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வல்லிபுரம், நாகர்கோயில், ஆனைக்கோட்டை, வரணி, காகநதின்னித்திடல் ஆகியன பெருங்கற்கால சுவ அடக்க மையங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட மையங்கள் யாவும் உலர்வலயப் பகுதிக்குள்ளேயே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. களனி நதியின் முகத்துவாரம் மாத்திரமே ஈரவலயப் பிராந்தியத்திற்குள் காணப்படுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

மகாவம்சமானது விஜயனது வருகை என்பது பற்றிக் குறிப்பிடும் நிகழ்ச்சிக்கு அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே இலங்கையில் இருந்த உள்ளூர் அரசுகட்கு புத்தர் மும்முறை வந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடப்படுவதை பல்வகையான இலக்கியச் சான்றுகள் வாயிலாக அறிகின்றோம். உள்ளூர் அரசுகளான மகியங்கணை, நாகதீபம், கல்யாணி ஆகியவற்றுள் முதலிரண்டும் உலர்வலயப் பரப்பினுள் அமைந்து காணப்பட்டது. அவ்வரசுகளுக்கான இருப்பும் வளர்ச்சியும் உபரி உற்பத்தி அடிப்படையிலேயே (மேலதிக உற்பத்தி -) ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். வேட்டையாடி, உணவு சேகரித்தல் தொழிற்பாட்டில் இவ்வாறான அரசிருக்கைகள் உருவாக மாட்டாது. அவ்வாறானால் மேலே சொல்லப்பட்ட மூன்று உள்ளூர் இராச்சியங்களுள் மகியங்கணை, நாகதீபம் இவை இரண்டும் உலர்வலயப் பரப்பினுள் நீர்ப்பாசனப் பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதார ஈட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே தோற்றம்பெற்று வளர்ச்சியடைந்திருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது. (மூன்றாவது இராச்சியமான கல்யாணி மழைவீழ்ச்சி கூடிய பிரதேசத்தில் அமைந்து காணப்படுகிறது.) ஆதலால் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய மக்களாலேயே அவ்வரசிருக்கைகள் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும் இங்கு தெளிவாகின்றது.

அனூராதபுரத்தில் கெடிகே என்ற மையத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மண்படை அடுக்கியல் அகழ்வாராய்ச்சியானது இரண்டாம் மண்படை குறிக்கின்ற காலம் முதலாக அனூராதபுரத்தில் செயற்கையான நீர்த் தேக்கங்கள் இருந்தமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. முதலாம் மண்படையானது கி.மு. 4500க்குரிய பலாங்கொடைப் பண்பாட்டுடனும், கற்காலச் செய்கருவிகளுடனும் இணைந்து காணப்பட்டது. மூன்றாம் மண்படையானது கி.மு. 800க்கும் கி.மு. 100க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திற்குரியனவாகக்

கொள்ளக்கூடிய தீபகற்ப இந்தியாவின் இரும்புக்காலப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இருந்தபோதிலும் 'தோமோலுமினிசன்' கால நிர்ணயமுறையின் அடிப்படையில் காலவரையறையை இச்செயற்கையான குளநீர்த்தேக்கத்திற்கு மேற்கொள்ள முடியாதுள்ளது. ஆனால் மௌரிய பாரம்பரியம் (பௌத்தம்) ஒன்று இங்கு வருமுன்னர் மூன்றாவது மண்படை அடுக்கினால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தோர் குளநீர்ப்பாசனம் மூலம் நெல்லைப் பயிரிட்டனர் என்றும் அவர்கள் மத்திய இந்தியாவிற்கும், தென்னிந்தியாவிற்கும் உரிய முற்பட்ட இரும்புக்கால மக்களுடன் பண்பாட்டு ரீதியாகத் தொடர்புபட்டவர்கள் என்பதும் தெளிவாகியுள்ளது.

இலங்கைக்கும் தென்னிந்தியாவிற்கும் பொதுமையான இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் குணாதிசயங்கள் தனித்துவம் வாய்ந்தவையாகும், சவ அடக்கமுறையும், ஈமச்சின்னங்களும் பலதரப்பட்டவையாக உள்ளன. அவையாவன: டொல்மன், கற்குவியல்கள், கற்சதுக்கம், ஈமத்தாழிகள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இச்சவ அடக்க முறைக்குரிய பண்பாட்டு மக்கள் இரும்பு உலோகப் பாவனைக் குரியவர்களாகவும், கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்ட உபயோகத்திற்குரியவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். இம் மக்களுடைய வாழ்வில் நான்கு பிரதான அலகுகள் இடம்பெற்றிருந்தன. அவையாவன : வதிவிடப்பகுதி, இடுகாடு, குளம், வயற்பரப்பு என்பனவே அவையாகும். இவ்வாறான சிறப்பியல்புகளையுடைய மக்களே இலங்கையில் நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறையுடன் இணைந்த தொழினுட்பங்களை முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்தி வைத்தனர். பிற்காலத்தில் தலம் - தீர்த்தம் என அடையாளம் காணப்பட்ட இந்து மதக் குடியிருப்பும் கோயிலும் குளமும், பௌத்த மதத்தில் அடையாளம் காணப்பட்ட ஸ்தூபி, குளம், குடியிருப்பு என்பனதும் இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலையில் ஏற்பட்ட புதியதொரு படிநிலையாகும்.

புராதன இலங்கைப் பண்பாட்டின் பிரதான நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிநிலை யாவற்றிற்கும் அடித்தளமிடப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாகவே இப் பெருங்காலப் பண்பாடு காணப்படுகின்றது. நீர்ப்பாசனவியல் நிறுவனங்களினூடாக கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் நாகரிக முறையினை நன்னிலைப்படுத்திய வகையில் அவற்றின் ஆக்ககாலப் பகுதியாக இப் பெருங்கற்கால மக்களது வாழ்வுமுறை அமைந்துகொண்டது. இந்து மதமும், பௌத்தமதமும் இக்காலத் தொடக்கத்திலிருந்தே இரு பண்பாட்டுக் கூறுகளாக கி.பி 13ஆம் வரைக்கும் வளர்ச்சிபெற்றுச் செல்வத்தைக் காணமுடிகிறது. அரசின் தோற்றம், அரசன், அரச குடும்பம், அரச மதம், தலைநகர், வெளிநாட்டு வர்த்தகம், தொடர்புகள் போன்ற இன்னோரன்ன அம்சங்கள் ஆக்கம் பெற்ற ஒரு காலப் பகுதியாகவே இப்பெருங்கற்கால யுகம்

விளங்கியது. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான நீர்ப்பாசனப் பொருளாதார நாகரிக அலகுகள் வளர்ச்சியடைந்தமைக்கு அடித்தளம் இடப்பட்ட ஒரு காலப் பகுதியாகவே இப்பெருங்கற்காலம் அமைந்தது. தீபகற்ப இந்தியாவில் சேர, சோட, பாட, சத்தியபுத்திரோ, கேரளபுத்திரோ, தம்பப்பம்ணி என அசோகனுடைய 2ஆம், 13ஆம் கிரீனார் சாசனப் பதிவுகளில் குறிப்பிடப்பட்ட அரசவம்சங்கள் யாவும் பெருங்கற்கால சமூக அமைப்புக்கள் என்பதில் சிறிதளவேனும் ஐயம் எழமுடியாது. இவ்வம்சக் குறிப்புக்களில் ஆந்திரர் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறாதது வியப்பாகவே உள்ளது. தீபகற்ப இந்தியாவினுள் பெருங்கற்கால சமூக அமைப்பினின்றும் முதன்முதலாக அரசவம்சமாக வளர்ச்சி கண்டிருந்ததாக ஆந்திர வம்சம் அமைந்தது. இவ்வம்சத்தினருடைய தோற்றம் கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்காற்பகுதியிலிருந்து ஆரம்பமாவது குறிப்பிடத்தக்கது. பயிர்ச்செய்கை - குள நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறை வளர்ச்சியுடன் இணைந்த ரோமானிய வாணிபத் தொடர்புகளை வளர்த்தெடுத்த ஒரு வம்சமாகவும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பெருங்கற்கால இலங்கைச் சமூகமும் தீபகற்ப இந்தியாவில் ஆந்திரருடன் அரசியல், பண்பாட்டு, வர்த்தகத் தொடர்புகள் பலவற்றைக் கொண்டிருந்தமையினை தொல்லியற் சான்றுகள் வாயிலாக உறுதிப்படுத்த முடிந்துள்ளது.

இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் அதன் பண்பாட்டுப் பௌதீக அடிப்படையானது தீபகற்ப இந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் இணைந்த கிராமியக் குளங்களாகவே அமைந்தன. அடுத்து வந்த 1500 ஆண்டுக் காலப் பரப்பில் ஏற்பட்ட சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியும், மாற்றங்களும் அவ்வகையான கிராமியக் குளங்களின் அடிப்படைகளில் இருந்து பெறப்பட்ட உபரி உற்பத்தியின் விகிதாசாரத்திலேயே தங்கியிருந்தது. இலங்கையில் கிடைத்த கி.மு. 3ஆம், 2ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலே மிக அதிகளவில் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்படும் **வபிகமிக** என்ற பதமானது குளச்சொந்தக் காரரைக் குறிப்பிட்டு நிற்கின்றது. கிராமிய மட்டத்தில் ஒரு சொத்துடமை யாகக் காணப்பட்ட இக்குளங்கள் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டளவில் அரசுடமையாக்கப்பட்டு, பௌத்த சங்கத்துக்குரிய சொத்துக்களாக மாற்றப்பட்டுவிட்ட தன்மையைச் சாசனங்கள் வாயிலாகக் காண்கின்றோம். இக்கால கட்டத்திலேயே இலங்கைத்தீவு முழுவதிலும் பரந்து காணப்பட்ட **சிறுறசுகள்** யாவும் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட வகையில் அனுராதபுரத்தினை தலைமையாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்த நடைமுறையையும் காண்கின்றோம். மகாகம, தீகவாபி, கல்யாணி, நாகதீபம் ஆகிய சிறுறசுகள் அனுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்த மன்னனை **மஹாராஜா** என்ற நிலையில் ஏற்றுக் கொண்டிருந்த செய்திகளை கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய பிராமிச் சாசனப் பொறிப்புக்கள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

இப்போக்கினுடைய யதார்த்தமான தன்மை என்னவெனில் உபரி உற்பத்தியானது குளநீர்ப் பயிர்ச்செய்கைப் பெருளாதார வளத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டவகையில் நாகதீபம், தீகவாபி, மகாகம ஆகிய மையங்களைவிட அனூராதபுரத்தில் பன்மடங்காகக் காணப்பட்டமையே அனூராதபுரம் என்ற நகர் அரசியல், பண்பாட்டுக் கட்டுமான நிலைகளில் தலைமைத்துவத்தைப் பெறக் காரணமாயிற்று எனலாம்.

மிகப் பரந்த அடிப்படையிலான தொல்லியல் அகழ்வாராய்ச்சி இன்றி பெருங்கற்கால நீர்ப்பாசனத்தின் நாடளாவிய பரம்பல் எவ்வாறிருக்கும் எனக்குறிப்பிட முடியாது. காலக் கணிப்பீடு செய்யக்கூடிய குளக்கட்டுக் களினுடைய அகழ்வாய்வுகள் இல்லையெனில், கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட காலகட்டத்திலிருந்திருக்கக்கூடிய நீர்ப்பாசன முறையின் பரம்பல், அளவு பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் காட்டக்கூடிய நேரடியான பௌதீகச் சுட்டுமானி எமக்கில்லை எனலாம். (மகாவம்சத்தில் இடம்பெறுகின்ற சில முக்கியமான குளங்களினது நிர்மாணம் பற்றிய குறிப்புக்களானவை அவை (பெருங்கற் காலத்தில்) இருந்திருப்பதற்கான சான்றாதாரங்களாகும்.) இருந்தும் கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திற்குரிய சாசனங்கள் நிலையான குளநீர்ப்பாசனம் நிலவியதனை பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு சுருதுவதற்கு ஒரு நியாயமான அடிப்படையும் உண்டு. இலங்கைப் படத்தில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலச் சாசனங்களின் பரவலானது இலங்கையின் உலர்வலய செம்மண் பிரதேசத்தில் அமைந்து காணப்படுகின்றது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் எஞ்சியிருந்த குளங்களினது வலைப்பின்னலும் இச்செம்மண் பகுதியையே உள்ளடக்கியிருந்தது. (இலங்கையின் சாசனப் பரம்பல் பற்றிய வரைபடத்தினையும், சி. ஆர். பாணபொக்கேயினுடைய மண் அமைவு பற்றிய வரைபடத்தையும் ஒப்பிடும்போது இது புலனாகின்றது.) கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்துடன் நாடு முழுவதிலும் இக்குள நீர்ப்பாசனப் பண்பாடு நன்கு பரவியிருந்தமைக்கு ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் கிராமக் குளங்களை விட பெரிதற்றவையான நீர்ப்பாசன அமைப்புக்களின் தொகுப்பாகும். இத்தகைய பெரும்பாலான குளங்கள் யாவும் தென்னிந்தியப் பெருங்கற்கால பண்பாட்டுடன் இணைந்த தொழினுட்பமுறையின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன எனக் கருத முடியும்.

தென்னிந்தியப் பெருங்கற்காலம் : ஒரு நோக்கு

தீபகற்ப இந்தியாவில் பின்வரும் மையங்களில் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு தொடர்பான அகழ்வுகளும், மேலாய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. குன்னத்தார், பெரும்பெயர், சானூர், சுதுக்கேணி, ஆதிச்சநல்லூர், போர்க்களம், T. நரசிப்பூர், கூர்க்மாவட்டம், பிரம்மகிரி, பேணகல், ஐகோளே,

மஸ்கி, இராஜநல்லூர், சிக்கன்ரபாத், நாகர்ச்சகன கொண்டா, அமராவதி, அமிர்தமங்கலம், செங்கமேடு, பல்லவாரம், பழனி மலைத்தொடர்கள், திருக்காற்புலியூர், அழகர்மலை, சேத்துப்பாளையம், தஞ்சாவூர், சிதம்பரம், கல்யாண துர்க்கா, கஞ்சன்துர்க்கா, பெருமாள் மலைத்தொடர்கள், ரைகீர் என்பன அவையாகும். இவற்றுள் கேரளமாநிலத்திலுள்ள போர்க்களம், தமிழகத்தில் தாமிரலிப்தி ஆற்றின் முகத்துவாரத்திலுள்ள ஆதிச்சநல்லூர், கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரம்மகிரி, மாஸ்கி ஆகியனவும் சிறப்பான அகழ்வாய்விற்குட்படுத்தப்பட்ட பெருங்கற்கால மையங்களாகும்.

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி, தோற்றம், அவற்றின் பிரதான அம்சங்கள் தொடர்பாக தீபகற்ப இந்தியாவைத் தொடர்புபடுத்தி பல்வேறு வகையான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். தீபகற்ப இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இரும்பினையும், செம்பினையும் ஒரே தளத்தில், சமகாலத்தில் இணைத்து உபயோகித்த ஒரு பண்பாட்டுக் கூறாகவே இப்பெருங்கற்காலம் அமைந்தது. இங்கு அது புதிய கற்காலப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியாகவே தோற்றம்பெற்று, திட்ட வட்டமான ஒரு சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுக் கட்டமைவுக்குள் நிலைநிறுத்திக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரிய சமூகம் எதுவும் உபயோகித்திருக்காத மட்பாண்ட அலகினை அடித்தளமாகக் கொண்டு தீபகற்ப இந்தியாவில் இப்பண்பாடு முகிழ்ந்திருந்தமை அதன் பிரதான இயல்பாக அமைகின்றது. இவ்வடிப்படையிலேயே ஆதித்திராவிடப் பண்பாட்டிற்குரிய தோற்றக்கூறுகளை (Proto Dravidian's Culture) தென்னிந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தோற்றத்துடனும், வளர்ச்சியுடனும் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. முதன் முதலாகத் தென்னிந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டினை திராவிடர்களுக்குரிய ஒன்றாக ஆணித்தரமாக எடுத்துக்காட்டிய பெருமை Christoph Von Furer Haimendorf என்பவருக்கே உரியதாகும். இவருடைய கருத்தமைவை அடிப்படையாகக் கொண்டே Sir மோட்டிமர் வீலர் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள பிரம்மகிரியில் தொல்லியல் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அகழ்வுப்பணி ஒன்றினை 1947/48இல் மேற்கொண்டார். விஞ்ஞான அடிப்படையில் அமைந்த இந்த அகழ்வாய்வே முதன்முதலாக தென்னிந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய மக்கள் (Authers of the Megalithic Culture) ஆதித்திராவிடரே என்பதும், குறுணிக்கற்காலத்தை அடுத்து வந்த புதிய கற்காலப் பண்பாடு வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியாகவே பெருங்கற்காலப் பண்பாடு ரோமாபுரி வர்த்தகத்துடன் வளர்ச்சி அடைந்தது என்பதும், அப்பண்பாட்டின் அதிவளர்ச்சி நிலையில் சதவாஹனப் பண்பாடு (ஆந்திரப் பண்பாடு வரலாற்றுக்காலம்) தோற்றம் பெற்றது என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. வடகர்நாடக மாநிலத்தில் கி.மு. 321க்கு முன்னர் அசோகப்பேரரசனால் பிரம்மகிரியிலும், மாஸ்கியிலும் பொறிக்கப்பட்ட பிராமிச் சாசனங்கள், நிலையான விவசாயச் சமூக அமைப்பு

முறையில் குறுணிக்கற்காலத்திணையடுத்து வந்த புதிய கற்கால யுகத்திலிருந்து வாழ்ந்துவந்த - எழுத்தறிவு - வாசிப்பறிவு உடைய ஒரு சமூகத்தினரின் தேவைக்காக நாட்டப்பட்டவை என்பதையும் இனங்காட்டியுள்ளார் Sir மோட்டிமர் வீலர். மேலும் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் அசோகனால் தனது பொறிப்பினூடாக தனது பேரரசின் முன்னிலையில் அமைந்த Kingdoms ஆகத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தினை உள்ளடக்கிய வகையில் கோவையாக அமைந்த சேர, சோழ, பாண்டிய, சத்தியபுத்திரர், கேரளபுத்திரர், தம்பப்பம்ணி (இலங்கை) ஆகிய அரசுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரிய மக்களின் வளர்ச்சி நிலைகளையும், அதனைப் பின்னணியாகக் கொண்ட அரசியல் நிலைகளையும், பொருளாதார - சமூக - சமய நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி முறைகளையும் அடையாளம் காண உதவுவதாக உள்ளது. இப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டை உருவாக்கியவர்கள் எம்மொழியைப் பேசினார்கள் என்பதனையிட்டு நீண்ட காலமாக நிலவிவந்த பிரச்சினைக்கு வீலருடைய இந்த அகழ்வுப்பணி ஒரு தீர்வினைத் தந்தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல்லியல் - வரலாற்றாசிரியர் சிலரின் கருத்துப்படி, ஆதித் திராவிடர்கள் (Proto - Dravidians) முன்பு வட மேற்கிந்தியாவிலுள்ள குஜராத் மாநிலப்பரப்பிலும் மஹாராஷ்டிர மாநிலத்தின் மேற்குக் கரையோரமாகவும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்றும், பின்னர் மத்தியாசியாவிலிருந்து நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் இடப்பெயர்வொன்றின் தள்ளுவிசையினால் வடமேற்கிந்தியாவில் வாழ்ந்திருக்கக்கூடிய ஆதித்திராவிடர்கள் தெற்கு நோக்கி மேலும் தள்ளப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். மொழியியல் வல்லுனர்களும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளனர். ஆனால் வீலருடைய கருத்துப்படி வடமேற்கு இந்தியப் பரப்பில் ஆதித்திராவிடர்கள் வாழ்ந்திருந்தாலும் கூட, அதற்கு முன்னரே தென்னிந்தியாவில் அந்த இனம் வாழ்ந்திருந்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன என்பதனை அறிய முடிகிறது.

Sir மோட்டிமர் வீலருடைய மூன்று பிரதான கருதுகோள்கள் தென் இந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு தொடர்பாக முன் வைக்கப்பட்டு உள்ளமையை இங்கு காணலாம்.

அவையாவன :

- (1) வட இந்தியாவில் இரும்புக்காலம் எனப்பட்டது தென்னிந்திய இரும்புக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டதே!
- (2) வட இந்திய செம்புக்காலம் என்பது தென்னிந்தியப் பெருங்கற்காலத்திற்குப் பின்னர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதே!

(3) வட இந்தியாவில் ஆரியர் - ஆரியரல்லாதார் ஆகியோர் மொழி அடிப்படையிலான தமது குடியேற்ற நிகழ்வுகளை மேற்கொண்ட போது மத்திய இந்தியாவில் இனக்குழுமங்கள் (Tribals) வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் என்பதே அவையாகும்.

தீபகற்ப இந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் மிகமுக்கியமானதொரு அம்சமாக அமைவது சமுத்திரத்தோடு தொடர்பான பண்பாட்டுப் பிணைப்பு ஆகும் (Maritime Culture) மத்திய தரைக்கடல் பிராந்தியத்துடன் தீபகற்ப இந்திய மக்களுக்கு இருந்திருக்கக்கூடிய காலத்தால் முற்பட்ட தொடர்புகளில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுத் தொடர்பே அநாதியானது ஆகும். பக்கம்பக்கமாகத் தரைவழிவந்த செல்வாக்கு இப்பாண்பாட்டில் நிலவிய போதிலும், சமுத்திர வழித்தொடர்புகளின் நிமித்தம் ஏற்பட்டிருந்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் பெருங்கற்கால சவ அடக்கமையங்களில் இடம்பெற்றிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். ஈமப் படையல்களில் பரப்பப்பட்டிருந்த எச்சங்களுள் பெருமளவிலானவை கடல்படு திரவியங்களாகவே உள்ளன. சங்கு வளையல்கள், சிப்பி, சுறாவின் முள்ளந்தண்டு, முத்து போன்றன அவற்றுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். மேலும் கேரள மாநிலத்தில் போர்க்களம் முதலான மையங்களில் காணப்படும் குகை - குடைவரைப் பதுக்கைகள் நேரடியான கடல்வழி வந்த மத்தியதரை - கேரளத் தொடர்புகளை வலுப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு மக்கள் தீபகற்ப இந்தியாவிற்கும், இலங்கைக்கும் வழங்கியிருந்த பங்களிப்புக்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது நகரக்கட்டுமான (Urban Building) அமைப்பிற்குரிய தொழினுட்ப உத்தியை முதன் முறையாக வழங்கியமையாகும். குள நீர்ப்பாசனப் பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதாரத்தின் ஈட்டத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட மிகையுற்பத்தியானது நகர உருவாக்கத்திற்கு வழிசமைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயம் எதுவும் எழமுடியாது. தமிழகத்தில் காவிரி நதிப்படுக்கையில் உருவாகிய நகர அமைப்பும் (காவிரிப் பூம்பட்டினம் உட்பட) இலங்கையில் கந்தரோடை, அனுராதபுரம் போன்றனவும் பெருங்கற்காலப் பொருளாதார - வாணிப ஈட்டத்தின் பின்னணியில் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். தென்னிலங்கையில் கதிர்காமம், மட்டக்களப்பு, கதிரவெளி போன்றன பெருங்கற்கால நகரமயமாக்கத்தின் வெளிப்பாடாகும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் எழமுடியாது.

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுப் பரம்பல் - காலவரையறை

ஐரோப்பாவைப் பொறுத்தவரையில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்கு உரிய காலவரையறையானது செம்புக்காலத்துடன் (Bronze Age) எடுத்துக் காட்டப்படுவதைக் காண்கின்றோம். அவ்வடிப்படையில் மத்தியதரைக்

கடற் பிராந்தியத்தில் கி.மு. 3200 தொடங்கி கி.மு. 1000 வரையுமுள்ள காலப்பகுதியை அப்பெருங்கடற்காலப்பண்பாடு உள்ளடக்கியிருப்பதனைக் காணலாம். மேற்காசியாவைப் பொறுத்தவரையில் பெருங்கற்காலப் பண்பாடானது தரை - கடல் வழிவந்த செல்வாக்கு நிலைகளுக்கு உட்பட்டிருந்தாலும் கூட அதன் காலவரையறையைப் பொறுத்தமட்டில் மேலே குறிக்கப்பட்ட காலத்தினையே கொள்வதனைக் காணலாம். இங்கு கூட இரும்பின் உபயோகத்தினைக் கண்டறிந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. பதிலாக செம்பினையே, அம்மக்கள் கருவிப் பயன்பாட்டிற்காக உபயோகித்து வந்தமையைக் காணலாம். ஆனால் மிகவும் அண்மையில் மத்தியாசியாவில் Hittites இன மக்கள் பயன்படுத்தியிருந்ததாக கொள்ளப்படும் Iron Smeltings கண்டு பிடிக்கப்பட்டமையானது ஒரு முக்கிய திருப்பத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதற்குரிய காலம் கி.மு. 1800 என வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த இனமக்கள் கி.மு. 1800இல் வாழ்வில் வீழ்ச்சியடைந்த வரைக்கும் இரும்பின் உபயோகத்தினைக் கடைப்பிடித் திருந்தனர் எனவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் மத்தியாசியாவில் கி.மு. 1800இல் இருந்து கி.மு. 1000 வரைக்கும் இரும்பின் உபயோகம் நடைமுறையில் இருந்தது. ஆனால் தீபகற்ப இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இரும்பின் அறிமுகமும் உபயோகமும் கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரிலிருந்தே எடுத்துக்காட்டப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். தென்கிழக்கு ஆசியாவில் அதன் வாழ்வுக்காலமானது கி.பி. 400 வரைக்கும் இருந்ததாக அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வாதாரங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தீபகற்ப இந்தியாவினுள் பெருங்கற்காலப்பண்பாட்டு வாழ்வுமுறை மஹாராஷ்டிர மாநிலத்திலுள்ள சானூர் என்ற கிராமத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டமையை தொல்லியல் அகழ்வுகள் எடுத்து நிரூபிக்கின்றன. இதன் காலம் கி.மு. 1300 என்பதாகும். பின்னர் வடகர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள புதிய கற்காலத்துக்குரிய மையங்களில் பெருங்கற்காலப்பண்பாடு கி.மு. 1000 அளவில் பரவியது. தமிழகத்தில் இப்பண்பாட்டிற்குரிய காலப்பரப்பு கி.மு. 800 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. கேரள மாநிலம் தவிரந்த ஏனைய தென்னகப் பிரதேசங்களில் கி.மு. 800ஆம் ஆண்டிலிருந்தே இப்பண்பாடு பரவிக் கொள்வதனைக் காண்கின்றோம். தமிழகத்தில் தாமிரபரணியாற்றின் முகத்துவாரப் பகுதியிலுள்ள ஆதிச்சநல்லூரிற் கிடைத்த வெண்கலத்தினாலான தாய்த்தெய்வ உருவமானது கி.மு. 800ஆம் ஆண்டிற்குரியதாக காலவரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலும் கந்தரோடை, புத்தளத்தில் பொன்பரிப்பு, அனுராதபுரத்தில் கெடிகே ஆகிய மையங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட விஞ்ஞான பூர்வமான காலக் கணிப்பீடு கி.மு. 800 என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஈமப்புதைப்புக்களின் வடிவங்கள்

தீபகற்ப இந்தியாவினுள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பெருங்கற்கால ஈமப் புதையல்களின் பிரதான வகைகளைப் பற்றிய அறிவும் இங்கு இன்றியமையாததாகும். இலங்கையிலும் ஏறத்தாழ அதே மாதிரியான ஈமப் படையல்களே பின்பற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். நடுவில் மேசை போன்ற வடிவத்தில் அமைந்த வட்டமான மணற்குவியல் (Cist Box Shaped) மேலே குடைபோன்று அமைக்கப்பட்ட குடைக்கல் (Dolemenoid Cist), சுடு மண்ணால் செய்யப்பட்ட நீண்ட கால்களையுடைய சுடுமண் பேழை (Sargophagus), வாய் அகன்ற நீண்ட கால்களையுடைய ஈமத்தாழிகள் என பல வகைகள் காணப்படுகின்றன. மிகப்பெரிய ஈமத்தாழி ஒன்றுக்குள் பல சிறுச்சிறு தாழிகள் உள்ளடக்கப்பட்ட வகையிலும் இணைக்கப்பட்ட ஈமத்தாழிகள் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன. ஈமத்தாழிகள் அவற்றின் அடிப்பாகத்தில் மூன்று கால்களை உடையனவாகவோ (Tripple Legs) அல்லது மிக ஒடுங்கிக் கூரான அமைப்பிலும் (Pointed Tip) கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. (கந்தரோடையில் அடிப்பாகம் ஒடுங்கிக் கூரான தோற்றத்தையுடைய தாழி இந்நூலாசிரியரினால் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.)

கேரள மாநிலத்திலுள்ள போர்க்களம் என்ற மையத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தரைக்குக்கீழ் உள்ள நில அறைகளை (Underground Rock-cut Chambers) பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரிய தனித்துவமான சவ அடக்கமையமாகும். வேறு எந்தவொரு மாநிலத்திலும் இல்லாத வகையில் கேரள மாநிலத்தில் தரைக்குக்கீழ் உள்ள நில அறைகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றினை ஒத்தவகையில் மத்திய தரைக்கடற் பிராந்தியங்களிலும், எகிப்திலுமே நில அறைகள் சவ அடக்க முறைமைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதலால் கேரள மாநிலத்திலுள்ள பெருங்கற் காலப் பண்பாட்டிற்குரிய நில அறைகள் கடல்வழி நேரடித் தொடர்பின் அடிப்படையில் மத்தியதரைக்கடற் பிராந்தியத்திலிருந்தே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கலாம் என B. K. குருராஜராவ் என்ற தொல்லியலாளர் கருதுகின்றார்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய சிறப்பியல்புகளை புதுக்கோட்டை மாவட்டம், திருநெல்வேலி மாவட்டம் ஆகியவற்றிலிருந்து எடுத்துக்காட்டப்படுவதனைக் காணலாம். இவ்விரு மாவட்டங்களிலுமே பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தனித்துவமான இயல்புகளை தமிழ்நாடு பொறுத்துக் காணமுடிகின்றது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் 114 ஏக்கர் விஸ்தீரணத்தில் பெருந்தொகையான தாழிகளினாலான சவ அடக்கமுறை பின்பற்றப்பட்டிருந்தது. தாமிரபரணி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் உள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகள் வாயிலாக தமிழகப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் பிரதான தகவல்களையும் இயல்புகளையும் காண்கின்றோம்.

இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தாழிகள் சராசரியாக 5½ அடி உயரமும் 9 அடிச் சுற்றும் உள்ளவையாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான இயல்புகளை நோக்கும்போது மட்பாண்டத் தொழில் மிகவும் உயர்தர நிலையில் ஒரு கைத்தொழில் முறையில் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டிருந்த முறைமை பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு மக்கள் வாழ்வில் இடம்பெற்றிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இறந்தோரைப் பேணுகின்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அவர்களுடைய உடலங்களை பக்குவமாகப் பாதுகாத்து, புதைத்து வைத்த முறைமையைப் பார்க்கும்போது பிதிரர் வழிபாட்டு நம்பிக்கை பெருங்கற்கால மாந்தர் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்திருந்தமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

பொதுவாகத் தமிழகத்து திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள வாசுதேவ நல்லூர், உக்கிரான் கோட்டை, கீழ்நத்தம், ஆகிய மையங்களிலிருந்து ஏராளமான தாழிகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. குற்றாலத்திற்கூட தாழி அடக்க முறைக்குரிய மையம் ஒன்று அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மதுரையில் நாகமலை என்னுமிடத்தில் தனித்துவமான தாழி அடக்க முறை குடைக்கல் முறையுடன் (Cap Stone) இணைந்திருக்கக் கண்டுகொள்ளப் பட்டது. இவ்வாறு தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களிலும் தாழி அடக்கமுறை கண்டு பிடிக்கப்பட்டாலும் கூட ஆதிச்சநல்லூரில் இருந்து கண்டுபிடிக்கப் பட்டவையே தனித்துவமானதும் புதுமைமிக்கதுமாக உள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. ஒரு பெரும் தாழிக்காடு இங்கிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட முறையானது பெருங்கற்காலம் தொடர்பான பல புதிய தகவல்களைப் பெற வாய்ப்பாயிற்று. திருநெல்வேலியிலிருந்து கிழக்காக 15மைல் தொலை விலும், கொற்கையிலிருந்து 9 மைல் தொலைவிலும் ஆதிச்சநல்லூர் தாழிக் காடு அமைந்துள்ளது. இங்கிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெரும் தாழிகளுக் குள்ளிலிருந்து செம்பினாலும், இரும்பினாலும் ஆன பல வகைப் பொருட்கள் எலும்புக்கூடுகளுடனும், மண்டையோடுகளுடனும் இணைந்திருந்த வகையில் மீட்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆதிச்ச நல்லூரில் உள்ள ஈமங்கள் ஒரே காலகட்டத்தில் புதைக்கப்பட்டவை அல்ல. அங்கு ஒரு நீண்ட காலப் பரப்பில் வாழ்ந்த பெருங்கற்கால மக்களின் புதைக்கப்பட்ட ஈமங் களையே காண்கின்றோம்.

S. R. ராவ் என்பவர் ஆதிச்சநல்லூரில் மிகப்பரந்த அடிப்படையில் அகழ்வு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு அதன் பரந்த விஸ்தீரணத்தினை வெளிப்படுத்தி உதவினார். இவரால் அகழ்ந்து வெளிப்படுத்திய தாழிகள் 4, 9, 12, 15 அடிச் சுற்றளவு உடையதாகக் காணப்பட்டது. ராவ் அவர்களுடைய அகழ்வின் பெறுபேறாக கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்களின் பல்வேறு வகைகள், செம்பினாலான பெண் தெய்வம் ஒன்றின் பிரதிமை (Venus) இரும்பினாலான வேல் (Spear Heads) போன்ற வடிவங்கள், கருவிகள், எலும்பாயுதங்கள்,

ஆபரணங்கள், முடிக்குத்தூசிகள் (Hair pins) என்பன உள்ளடங்கின. செம்பினாலான பெண் தெய்வத்தின் பிரதிமையானது சிற்பக்கலை வரலாற்றிலும், சமய நம்பிக்கைகள் தொடர்பான முறையிலும் மிக முக்கியத் துவம் வகிப்பதனைக் காணலாம். தென்னிந்திய வெண்கல வார்ப்புக்கலை ஆதிச்ச நல்லூரிலிருந்து ஆரம்பித்துவிட்டமையை அச்சான்று நிரூபித் துள்ளது. இந்த வீனஸ் தெய்வம் இப்பொழுது சென்னை அருங்காட்சியகத் தில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் Symbol of Fertility என்று குறிக்கப்படும் செழிப்புத் தெய்வமான அவ்வீனஸ் பெருங்கற்காலச் சமுதாயத்தில் பிரதானமான ஒரு தெய்வீக வடிவமாக விளங்கியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆதிச்ச நல்லூரில் இருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட இரும்பினாலான கருவிகளில் வேல்போன்ற வடிவங்கள் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றன. Spear Head என்று குறிக்கப்படும் இவ் வேல் போன்ற வடிவங்களே பிற்காலத்தில் முருக வடிவத்தின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது என தொல்லியலாளர் குறிப்பிடு கின்றனர். இந்தியாவில் ஆரியர் வருகைக்குமுன்னர் தீபகற்ப இந்தியாவில், சிறப்பாகத் தமிழகத்தில் வேலன் வழிபாடு நிலைபெற்று விட்டிருந்தமையை இவ்வேல் போன்ற கருவிகள் உணர்த்துகின்றன. சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியங் களிலும் முருகன் பற்றிய பல பாடல்களும், குறிப்புக்களும் இடம்பெற்றுள் ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (இலங்கையில் கதிர்காமம், கந்தரோடை, பூநகரி, பொம்பரிப்பு ஆகிய மையங்களில் வேல் வடிவம் நிறையவே கிடைத்துள்ளது. பூநகரியிலிருந்து வேலும் சேவலும் இணைந்த வடிவமும், கந்தரோடையிலிருந்து செம்பினாலான முச்சூலமும் கிடைத்துள்ளமை ஒப்புநோக்கத்தக்கது.)

பெருங்கற்காலப் பொருளியல் சிந்தனை

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு மக்களது வாழ்க்கை முறையில் அவர்கள் பின்பற்றியிருந்த பொருளாதார முறை பற்றியும் அவர்களது சிந்தனை பற்றியும் அறிந்துகொள்வதற்கு எமக்குப்போதியளவிற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டிலிருந்து கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் தீபகற்ப இந்தியாவில் பெருங்கற்கால மக்கள் பின்பற்றியிருந்த பொருளாதார நடைமுறைகளை அகழ்வுகளினூடாகத் தொல்லியலாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். தீபகற்ப இந்தியாவின் கரையோர மையங்களில் அமைந்து காணப்பட்ட வியாபாரக் கிடங்குகள் (Trading Centres) அரிக்கமேடு முதலானவை வெளிநாட்டு வாணிப விருத்தியினை தெளிவாக எடுத்துப் பிரதிபலிக்கின்றன. ரோமன் றௌலட்டட் மட்பாண்டங்கள், கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், அம்போரா(Amphoerah) போன்றன பெருமளவில் அரிக்கமேட்டிலிருந்து அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. Roman Redware, Ro-man Rouletted ware, Roman Rouletted Red ware போன்றன உள்ளூர் மக்களுடைய

மட்பாண்டங்களான கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்களுடன் இணைந்து காணப்படுவதிலிருந்து ரோமர்களது வாணிபம் பெருங்கற்கால மக்களின் பொருளியல் ஈட்டத்தில் பிரதான பங்கினை வகித்தது என்பதனை ஆதாரப்படுத்துகின்றன.

பெருந்தொகையாகக் கிடைக்கப்பெற்ற ரோம நாணய வெளியீடுகள் அவ் வாணிப நடவடிக்கையின் விஸ்தீரணத்தினை அடையாளம் காட்டி நிற்கின்றன. இவற்றுள் தங்கநாணய வெளியீடுகள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கன. (அண்மையில் வரணியிலிருந்து 1000க்கு மேற்பட்ட ரோமநாணயம் பெறப்பட்டது. கந்தரோடையிலிருந்தும் பூநகரியிலிருந்தும் தங்கரோம நாணயங்கள் பெறப்பட்டன.) உரோமானிய ஆபரணங்களும் இங்கு பெறப்பட்டமையை நோக்கும்போது பெருங்கற்கால மக்கள் அணிகலன்கள் மீது கொண்டிருந்த விருப்பும், அழகியல் நாட்டமும் நன்கு தெளிவாகின்றது (கந்தரோடையிலிருந்து செம்பினாலான நாகமோதிரம் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.)

அரிக்கமேட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வின் போது Sir மேட்டிமர் வீலர் (1947/48 இல்) திராட்சை மதுசாரத்துடன் கூடிய அம்போறா மட்பாண்டங்களையும் மீட்டெடுத்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. **யவனபானமான** திராட்சை மதுரசம் கூடியளவிற்கு தமிழ் நாட்டில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டது மாத்திரமல்லாது யாழ்ப்பாணத்திலும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டது என்பதனையே அதன் பெயர்த்தோற்றம் காட்டுகின்றது எனலாம். (யவனம் - ரோமர், யவனபானம் - யாழ்ப்பாணம்)

ஏற்றுமதி - இறக்குமதிப் பொருளாதார நடைமுறையின் தோற்றத்தினையும் வளர்ச்சியினையும் தீபகற்ப இந்திய பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு வாழ்வில் காணமுடிகிறது. ஆடை நெசவுக் கைத்தொழில், மட்பாண்டக் கைத்தொழில், சங்குக்காப்புக் கைத்தொழில், மணித்தொழில் (Beads Industry), போன்றன இக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கியிருந்தன. **லினன்** எனப்பட்ட ஒருவகைத் **துகில்** தமிழகத்திலிருந்து ரோமுக்கு ஏற்றிச் செல்லப்பட்டமை பற்றிய குறிப்புக்களை சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து காண்கின்றோம். பெருங்கற்காலத்து துறைமுகப்பட்டினமாக விளங்கிய **அரிக்கமேடு** இலங்கையுடன் வாணிபத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தது என்பதில் ஐயம் எழமுடியாது. ரோம வியாபாரிகள் நேரடியாகவோ அல்லது தமிழகத்து வியாபாரிகளுடாக இலங்கையுடன் வாணிபத்தொடர்புகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு அனுராதபுரத்தில் கிடைத்துள்ள (Terrace Inscription) பிராமிக் கற்படுக்கைக் கல்வெட்டுக்கள் சான்று ஆகின்றது. இதில் ஆறு வணிக வியாபாரிகளின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மாதோட்டம், கந்தரோடை ஆணைக்கோட்டை, வல்லிபுரம், பூநகரி ஆகியன பெருங்கற்கால வர்த்தக நிலையங்களாக விளங்கியிருக்கவேண்டும்.

ஆனைக்கோட்டை அகழ்வின் பொழுது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட யவன அகல் விளக்கு இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்வில் துறைமுகமும், கப்பல் வாணிபமும், கடற்போக்குவரத்துத் தொடர்புகளும் முக்கிய இடத்தினை வகித்துள்ளமையைக் காணலாம். எனவே தென்னிந்திய - இலங்கை வாணிபப் பரிவர்த்தனை ஊடகமாக ரோம நாணயங்களும் எண்ணெயும், முத்தும் முக்கிய பங்கு வகித்திருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய ஒரு பண்பாட்டு பகைப்புலத்தின் அடிப்படையிலேயே பெருங்கற்காலச் சமூகத்தில் அரசியல், பொருளாதார, சமய நிறுவனங்கள் உருவாக்கம்பெற்று ஆங்காங்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. தக்கணத்தில் சதவாஹனரும், தமிழகத்தில் பாரி, வல்வில் ஓரி, வேளிர், சத்தியபுத்திரர் போன்ற வம்சங்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் நாகர்வம்சமும் (ஆனைக்கோட்டை முத்திரைவாசகம் - கோவேதன்) தோற்றம்பெற்றன என்பதனை எவருமே மறுக்கமுடியாது. ஆந்திர மன்னர் வெளியிட்டிருந்த இரட்டைமொழி பொறித்த நாணய வெளியீடும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனைக்கோட்டையில் அசுழ்தெடுத்த இரட்டைவரிவடிவம் பொறிக்கப்பட்ட முத்திரை மோதிரமும் இணைத்து ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கவையாகும். ஆந்திரர் தமது நாணய வெளியீடுகளின் இருபக்கங்களிலும் பிராகிருத - தமிழ் மொழியினை உபயோகித்திருந்தமை போன்று, யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனைக்கோட்டை முத்திரையில் எலு - தமிழ் மொழிப் பிரயோகம் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

வரலாற்று ஆக்ககாலம்

அரசியல் நிலை - மகாவம்சத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு

கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து (தேவநம்பியதீசன் காலந்தொட்டு) இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர் தொடர்பாக தெளிவான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முன் உள்ள காலப் பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் பற்றிய விபரம் தெளிவற்றதாகவே உள்ளது. தேவநம்பியதீசனுக்கு முன்னர் மூத்தசீவ(ன்), பந்துகாபயன், பந்துவாசதேவன் ஆகியோர் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். கி.மு. 543இல் விஜயனின் இலங்கை வருகை அமைந்தது எனக் குறிப்பிடும் மகாவம்சம் அவன் வந்தபோது இங்கு **காளிசேனன்** (காலசேனன்) என்ற பெயரையுடைய இயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த அரசன் ஆட்சிபுரிந்தான் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வரசன் தொடர்பான செய்திகளை குவேனிமூலம் கேட்டறிந்து கொண்ட விஜயன் திருமண வைபவம் ஒன்றில் காலசேனன் கலந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவனைக் கொன்று, விஜயன் அரசபொறுப்பினைப் பெற்றுக் கொண்டான் எனவும் மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.

விஜயனுக்குப்பின் அவனது தம்பி மகனான பந்துபாசுவம், அபயனும், அதன் பின்னர் பந்துகாபயனும் ஆட்சி செய்தார்கள் என மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. பந்துகாபயனுக்குப் பின்னர் இலங்கையில் ஆட்சிப் பொறுப்பினை **மூத்தசிவன்** என்பவன் பெற்றிருந்தான். பாளிமொழியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சத்தில் இப்பெயர் **முட்டசீவ** என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மகாவம்சத்தில் இடம்பெறும் இவ்வாறான அரசியற் செய்திகள் உண்மையிலேயே ஓர் ஆக்ககால இலங்கையில், ஒரு குறிக்கப்பட்ட பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்ட மக்களின் சமூக, பொருளாதார, சமய நிறுவனங்களின் உயர்வான வளர்ச்சி நிலையை - சமூக உருவாக்கத்தினையே குறிப்பிட்டு நிற்பதாகக் கொள்ளமுடிகிறது. பந்துகாபயனின் கதைத் தொகுப்பிலிருந்து ஓரளவுக்கு நம்பகமான **ஆக்ககால** இலங்கையின் சமூக அபிவிருத்தி வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கதைத் தொகுப்பில் புராண - காவிய அம்சங்கள் அடங்கியுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

பந்துகாபய மன்னனைப் பற்றிய செய்திகள் தீபவம்சத்திலும் மகாவம்சத்திலும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, இரண்டிலும் வெவ்வேறு தகவல்கள் அம்மன்னன் தொடர்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் அடிப்படையில் பந்துகாபய மன்னன் பற்றிய செய்திகளில் வரலாற்றுத் தகவல்கள் நிறையவே உண்டு. அதாவது தேவநம்பியதீசனுக்கு முன் இங்கு ஆட்சிபுரிந்த பந்துகாபய மன்னன் மக்கள் மனதைக் கவர்ந்தக்க வகையில் சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தான் என்பதாகும். ஏனெனில் மக்களால் பேணப்பட்ட முற்பட்டகால நாடோடிக்கதை மரபுகளில் பந்துகாபயனுக்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்த தன்மையைக் காண முடிவதனாலாகும். இக் காரணத்தினால் இம்மன்னன் கால வரலாறு ஆக்ககால இலங்கையின் வளர்ச்சியில் தனித்துவமான இடத்தினை வகித்திருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

பந்துகாபய மன்னன் பற்றி விரித்துக்கூறும் மகாவம்சம் அம்மன்னனை மகாபாரதத்தில் வரும் கிருஷ்ணன் பற்றிய கதை மரபுகளுடன் ஒத்தவகையில் எடுத்துக்கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது, மகாபாரதம் அல்லது **ஹரிவங்ஸ** ஆகிய நூல்களைப் பயன்படுத்தி மகாவம்சத்தில் பந்துகாபயன் கதைத் தொகுப்பினை பூரணப்படுத்தியிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது. இதனாலேயே பந்துகாபயனின் ஆட்சிச் சிறப்பு ஒரு புராண காவியத் தன்மையில் விபரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

பந்துகாபயனின் வரலாற்றை நான்கு பகுதிகளாக வகுத்து ஆராயலாம். அவையாவன :

(I) பந்துகாபயனுடைய முற்சந்ததி பற்றிக் கூறப்படும் பாகம்

- (2) அவனது இளமைப் பருவம்
- (3) அவனுக்கும், மாமனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த போராட்டம் பற்றிய பாகம்
- (4) அநுராதபுரத்தில் மன்னனாக முடிசூடிக்கொள்ளும் பகுதி

பொதுவாக இந்திய - இலங்கை வரலாற்று மரபில் ஒரு குறிப்பிட்ட மன்னன் சில சாதனைகளை ஈட்டி, சிறப்புப் பெற்றபின் அவனுடைய முற்சந்ததி பற்றிக் கூற முயற்சிக்கும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அக்குறிப்பிட்ட மன்னனது முற்சந்ததியினரை மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் வைத்திருந்து, புகழ்ந்து கூறுவது மரபாகிவிட்டது. அதனால் வேண்டுமென்றே முற்சந்ததி பற்றி வரலாற்றாதாரங்கள் எவையுமின்றி புனைந்துரையாக அவ்வரலாற்றுப் பகுதியினை அமைத்தும் கொள்கின்றனர். அவ்வகையில் பந்துகாபய மன்னனின் வரலாற்றைக் கூறும் மகாவம்சம் அதன் முதலாம் பிரிவில் அம் மன்னனின் பிறப்பிற்கு பின்னணியாக அமைந்த பல கதைகளை சமந்தபாசாதீகவின் முன்னுரையிலிருந்து எடுத்துக் கையாண்டிருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. இம்முதலாம் பாகத்தில் வரலாற்றுண்மையைக் காணமுடியாவிட்டாலும் கூட அங்கு மிக முக்கியமான ஓர் அம்சமான வம்சத்தொடர்பு கொடுக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முதலாம் பாகத்திலிருந்து தொடர்ச்சியான வகையில் மகாவம்சத்திற்கும் பந்துகாபயன் கதைமரபிற்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டு கொண்டுசெல்ல முடிகிறது. கிருஷ்ணன் கதையைப் போல் மகாவம்சத்தில் பந்துகாபயன் வாழ்க்கை வரலாறு எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருப்பது ஒரு புராண - சாவிய மரபினைத்தழுவும் போக்கினையே சுட்டிநிற்கின்றது. இந்திய மரபில் கிருஷ்ணனின் லீலைகள் எவ்வாறு மக்கள் மனதில் இருந்து மறக்கப்பட முடியாதனவாய் உள்ளனவோ அதேபோன்று இலங்கை மரபிலும் பந்துகாபயனின் சாதனைகள் மக்கள் மனதைவிட்டு அகலமாட்டா என்பதனையே மகாவம்சத்தில் இக்குறிப்பிட்ட பாகம் சுட்டி நிற்கின்றதெனலாம்.

மூன்றாம் பாகத்தில் இடம்பெற்ற பந்துகாபயன் பற்றிய செய்திகள் பெருமளவுக்கு வரலாற்றுத் தன்மையுடையவாகக் காணப்படுகின்றன. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கதையானது பந்துகாபய மன்னன் அரசனாக வருவதற்கு முன் நடாத்திய போராட்டங்களும், அபிவிருத்திகள் பற்றிய விபரங்களும்மாகும். இதே நேரத்தில் வேறு சில வரலாற்று மரபுகளின்படி கிடைத்த உண்மையான தகவல்களானவை பந்துகாபயன் இலங்கையின் கீழ் மாகாணத்துடன் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுவது ஆகும். மகாவம்சத்தில் பந்துகாபயன் கதைத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள இடப்பெயர்களுள் பெரும்பாலானவை கீழ் மாகாணத்திலேயே காணப்படுகின்றன. இச்செய்தியிலிருந்து பெற்றுக்கொள்கின்ற வரலாற்றுத் தகவல் என்னவெனில் இலங்கையின் கீழ்

மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிற்றரசுத் தலைவன் அநுராதபுரத்து அரசஆட்சியாளருடன் மோதி, அதன் பின்னர் படிப்படியாக அநுராதபுர அரசைக் கைப்பற்றி ஓர் ஆட்சியாளனாகப் பிரகடனப்படுத்திய வரலாற்று வரன்முறையை அது குறித்து நிற்கின்றது. பந்துகாபயனின் தந்தையின் பெயர் **தீக காமணி** ஆகும். இது கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள **தீகவாபியுடன்** நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆக்ககால இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில், இலங்கையின் கரையோரப் பிராந்தியங்களில் காணப்பட்டிருந்த **சிற்றரசுகள்** ஒவ்வொன்றும் அநுராதபுர அரசினை தம்முள் அகப்படுத்தி விடுவதற்கு மேற்கொண்ட ஒரு வகையான **மேலாதிக்க** நடைமுறையே பந்துகாபயனுடைய இவ் வரலாற்றுப் பகுதி எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பந்துகாபய மன்னனைப் பற்றிய நான்காவது பாகமே உண்மையான வரலாற்றினை தரிசிப்பதற்கேற்ற பாகமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அநுராத புரத்தில் பெருநகரைத் தாபித்து அதன்முன்றலில் பெருங் குளங்களையும் அமைத்து, அவற்றோடு இணைந்த வகையில் சமய - சமூக நிறுவனங்களையும் உருவாக்கி **ஒரு தலைநகர்** என்ற முறையில் அநுராதபுர நகருக்குச் சிறப்புச் செய்த தன்மையை இப்பாகத்திலிருந்து அறிய முடிகின்றது. ஓர் ஆக்ககால இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார, சமய, சமூக நிறுவனங்களின் தோற்றத்திற்கு பந்துகாபய மன்னன் ஆற்றியிருந்த அரும்பணிகளை மகாவம்சத்தினூடே கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அநுராதபுரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டி எழுப்பப்பெற்ற முடியாட்சி அரசியலின் முதலாவது நிகழ்வினை ஆக்க காலப்பகுதியான பந்துகாபயன் கால நடவடிக்கைகள் சுட்டி நிற்கின்றன. ஆனால் இந்த இடத்தில் மகாவம்சத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தகவல்கள் முழுவதுமே பந்துகாபயன் காலத்துக்கு மட்டும் உரித்தானது எனக் கூறிவிட முடியாதுள்ளது. சில பெறுபெறுகள் அவனது காலத்திற்குச் சற்று முற்பட்டவையாகவும், சில சற்றுப் பிற்பட்டவையாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இம்மன்னனது ஆட்சிக் காலத்திற்குச் சற்று முன்னரும், பின்னரும் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் இவனது காலத்திய சம்பவங்களாகக் கோவைப் படுத்தப்பட்டு மகாவம்சத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையே உண்மையாகும்.

அநுராதபுரத்தில் அபயவாவி கட்டுவிக்கப்பட்டு, ஒரு தலைநகரமாக அநுராதபுரத்தினை மாற்றிய பெருமை பந்துகாபய மன்னனுக்குரியதாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. சில முக்கிய மதங்களைச் சார்ந்த நிறுவனங்கள் அநுராதபுரத்தில் கட்டியெழுப்பப்பட்டமை, சில நிருவாக நிறுவனங்கள் தாபிக்கப்பட்டமை (நகரகுத்திகர்) போன்றமை மிக முக்கியமான அபிவிருத்திகளாகக் காணப்படுகின்றன, பந்துகாபயன் மன்னன் காலத்தில்

அநுராதபுரத்தில் பல இந்துக் கோவில்கள் கட்டப்பட்டமை பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. நகரத்திக, ஆஜீவக, பிராமண, சமண, நிக்கிரகம் போன்ற மதப்பிரிவினர் அநுராதபுரத்தில் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த மத நிறுவனங்களாக விளங்கின. பந்துகாபய மன்னனால் அத்தனை மதப் பிரிவினரும் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தேவநம்பிய தீசனுக்கு முன்னர் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்த மன்னர்களுள் பந்துகாபய மன்னன் ஒருவனே மக்கள் மனதைப் பெரிதும் கவர்ந்த நிலையில் அக்கால நாடோடிக் கதைகளில் அவனைப் பற்றிய வரலாற்று மரபு சிறப்பிடம் பெற்றுக்கொண்டது எனலாம். பௌத்த மதத்தின் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில் காணப்பட்ட கோயில்கள், நிறுவனங்கள், ஆகியவற்றின் ஆரம்ப வரலாறு மறக்கப்பட்ட ஒரு கால கட்டத்தில் அவையெல்லாம் முன்னர் சிறப்பாக ஆட்சிசெய்த மன்னனான பந்துகாபயன் காலத்தவை என நாடோடி மரபுகளில் கூறப்பட்டு வந்தன. ஆனால் உண்மையில் அவை பந்துகாபய மன்னனின் ஆட்சிக்கு முற்பட்ட காலத்தவையாகும். சில அம்மன்னன் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவையாகும்.

பந்துகாபயன் காலத்தினைத் தொடர்ந்து மகாவம்சத்தில் உண்மையான, ஆதாரங்களுடன் கூடிய வரலாற்றுக்காலச் செய்திகள் தேவநம்பியதீசன் காலத்திலிருந்து கொடுக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. கி.மு. 3ஆம், 2ஆம், 1ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் பரவலாக ஆதிப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்டன. மகாவம்சத்தில் 11ஆம் அத்தியாயம் தொடங்கி 20ஆம் அத்தியாயம் வரை தேவநம்பியதீசன் கால வரலாறு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரலாறானது பெருமளவிற்கு இலங்கையில் உத்தியோகபூர்வ பௌத்தமதப் பரப்பலின் வரலாறு விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. தேவநம்பியதீசனின் அரசியல் நடவடிக்கைகள், பொருளாதார அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் யாவும் பௌத்தமத வருகைக்குள் உட்படுத்தி அவன் கால வரலாற்றை ஒரு மத வரலாறாக மகாவம்ச ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. மகாவம்சத்தில் பௌத்தமத வரலாறுபற்றி பல பாகங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு பாகத்தில் புத்தர் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தமை, அதற்குப் பின்னர் பௌத்த மதம் இந்தியாவில் வளர்ந்து பரவிய வரலாறு, சிறப்பாக வட இந்தியாவில் மும்முறை நடாத்தப்பட்ட அகில (உலக?) பௌத்த மாநாடுகள் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. மூன்றாவது பௌத்த மகாசங்கம் கூட்டப்பட்ட போதே இலங்கைக்கும் பௌத்தமதத்தைப் பரப்பவேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு மௌரியப் பேரரசனான அசோகனின் மைந்தன் மகிந்ததேரரின் தலைமையில் பௌத்தத் தூதுக்குழு அனுப்பிவைக்கப்பட்ட வரலாற்றை மகாவம்சம் மிகவும் விரிவாகக் கூறுகின்றது. ஆக்ககால இலங்கையின் வரலாற்றுப் பரப்பிற்குள் தேரவாத பௌத்த மதத்தின் வருகையானது, சமூக, பொருளாதார, சமய நிறுவனங்களின் வரலாற்றில்

மட்டுமல்லாது, இலங்கையின் அரசியற்கோட்பாட்டிலும் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

உத்தியோகபூர்வ முறையிலான பௌத்தமத அறிமுகமானது இலங்கைக்கும் வட இந்தியாவிற்குமிடையே நிலவிய அரசியல் அடிப்படையிலான பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்விருநாடுகளுக்கும்மிடையில் இருந்த தொடர்புகளின் தன்மையையும் இந்த அறிமுகத்திற்கு (பௌத்த மதத்தின் வருகைக்கு) வழிவகுத்த அம்சங்கள் பற்றி மகாவம்சம் மூலம் அறியலாம். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே இருந்த புரவலர் - இரவலர் உறவுமுறையை இச்சான்று உணர்த்துகின்றது எனலாம். தேவநம்பியதீசனது தூதுக்குழுக்கள் திறையாக இல்லா விடினும் அசோகனுக்கு அரிய பரிசில்களை எடுத்துச்சென்றமை இலங்கையில் அசோகனது மேலாதிக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது. அசோகனும் பதிலுக்கு பரிசில்களை அனுப்பிவைத்தான். பௌத்த அரசொன்றின் இயல்புகளை வெளிப்படுத்தும் அதேவேளை இப்பரிசில்களுள் “இளமையின் இதழ் விரியும் பருவத்துக் கன்னி ஒருத்தியும் அடங்கும்” (மகாவம்சம் xi) அசோகனது பரிசில்களுள் அரசன் ஒருவனுக்கு முடிசூட்டுவதற்குத் தேவையான அபிடேகப் பொருட்களெல்லாம் அடங்கியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தான் பௌத்தமதத்தை தழுவியமையும் கூறி, தீசனையும் அவ்வாறு செய்ய ஆலோசனை கூறிய அசோகன் “எனது நண்பனை திரும்பவும் ஒருதரம் முடிசூட்டுங்கள்” என்று தீசனின் அமைச்சர்களுக்குக் கூறினான். (மகாவம்சம் xi) பலம் வாய்ந்த தனது அயல்நாட்டு அரசனால் திரும்பவும் முடிசூட்டப்பட்ட தீசன், இதன்பின் தனது புரவலன் அசோகனைப் போல் “தேவநம்பிய” (கடவுளுடைய நண்பன்) என்று பட்டப்பெயரையும் சூட்டிக் கொண்டான். (மகாவம்சம் xi).

மகாவம்சத்தில் அடங்கியுள்ள இந்தவரலாற்றை அவ்விடயம் தொடர்பாக எமக்குக் கிடைத்த பிறசான்றுகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்து மிகமுக்கியமான சில வரலாற்றுப் பிரச்சினைகள் எழுவதைக் காணலாம். முதலாவதாக மகாவம்சம் கூறுவதுபோல மூன்றாவது பௌத்த மகாசங்கத்தால் அனுப்பப்பட்ட இலங்கைக்கான தூதுக்குழு உண்மையில் அசோகனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழுவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் மகிந்ததேரரைத் தலைமையாகக் கொண்ட பௌத்த தூது, மகாவம்சம் கூறிப்பிடுவது போன்று அசோகனால் அனுப்பப்பட்டதாக அமையவில்லை. அத்தூதுக்குழுவின் நடவடிக்கைகளுக்கும் அசோகனுக்குமிடையே எந்தவிதமான தொடர்புகளும் இருப்பதாய் தெரியவில்லை. இதன் பின்னணியை அசோகனுடைய நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கவேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

அசோகன் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் பௌத்த மதத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவனாக ஆட்சி புரிந்திருந்தான் என்பதனை அதிகம் மறுக்க முடியாது. அவனால் வெளியிடப்பட்ட பெருந்தொகையான கல்வெட்டுக்களுள் ஒரு சிலவற்றிலாவது அவனது பௌத்தமதத் தொடர்புகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதனால் மகாவம்சம் குறிப்பிடுவது போல அசோகன் ஒரு பௌத்தனாக இருந்தான் என்பதனை மறுக்கமுடியாது. அசோகனது 2ஆம் 13ஆம் கிரனார் பாறைப் பிரகடனங்களில் அசோகனுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவனுடைய தர்ம விஜயத்திற்கு தென்னிந்திய இராச்சியங்களும் உட்பட்டிருந்தன என்பதனை சேர, சோட, பாடா, சத்திய புத்ரோ, கேரள புத்ரோ, தம்பப்பம்ணி என குறிக்கப்பட்டுள்ள முறையில் இருந்து உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. நிச்சயமாக, அசோகன் இலங்கைக்கும் தூதுக்குழுவின் அனுப்பியிருந்தான் என்பது அவனது கல்வெட்டுக்களால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. இங்கு நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினை என்னவெனில் அசோகனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழு மகிந்த மகாதேரரின் தலைமையில் இலங்கைக்கு வருகை தந்த குழு அல்ல என்பதே ஆகும். ஏனெனில் மகாவம்சத்தில் மகிந்தருடைய தூதுக்குழுவின் வருகை பற்றி 13ஆம் அத்தியாயத்தில் கூறப்படுவதற்கு முன் 11ஆம் அத்தியாயத்தில் அசோகனது தூதுக் குழு ஒன்றின் வருகை பற்றிக் கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அதுமட்டுமல்லாமல் இத்தூதுக்குழு இலங்கைக்கு வருகை தந்ததையின் விளைவாக பௌத்தம் பரப்பப்பட்டது என அங்கு கூறப்படாமல் விடப்பட்ட மை முக்கியமான ஓர் அம்சமாகும். எனினும் தேவநம்பியதீசன் காலம் இலங்கையின் ஆக்க கால வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலப் பகுதியில் அசோகப் பேரரசனது பல்வேறு நிலைகளினூடாக மௌரியப் பேரரசின் நேரடியானதும், மறைமுகமானதுமான அரசியல், பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு நிலைகள் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்தமையினை மறைக்கமுடியாது. சுருங்கக் குறிப்பிடுவதாயின் அசோகப் பேரரசன் கடைப்பிடித்த திக் விஜயக் கோட்பாடும், தர்ம விஜயக் கோட்பாடும் இலங்கையின் வரலாற்றில் பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

அரசனும் அவனது அரசன்மனையைச் சேர்ந்தோரும் மதமாற்றம் செய்யப்பட்டமை அரசனது எஜமானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பண்பட்டுத்திணிப்பு எனல் மிக எளிமையான கூற்றாகும். இதனை நாம் ஜோசப் நீடம் என்பவரது புற இயக்கவிசை எனக் கொண்டாலும் அம்மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டமைக்குரிய உள் இயக்கவிசையும் அதற்குச் சமமானதாகத் தொழிற்பட்டமையைக் காணலாம். நாம் ஏற்கனவே சுட்டிக்காட்டியிருப்பது போன்று இக்காலத்தில் தான் அரச நிறுவனத்தின் உறுதிப்பாட்டிற்கு உதவும் உபரி உற்பத்தியை திரட்டும் வழியில் பங்காற்றிய நீர்ப்பாசனவியல்

நாகரிகம் தோற்றம்பெற்றது. அசோகனுக்குப் பல பரிசுப் பொருட்களை (திறை எனக் கூறக்கூடிய) அனுப்பிய தேவநம்பியதீசன் ஏற்கனவே முடிசூடியிருந்தும், மீண்டும் ஒரு முறை முடிசூடும்படி அசோகனால் கட்டளையிடப்பட்டான் என்பதை நான் அறிவோம். அத்துடன் தேவநம்பிய என்ற பெயரையும் மாற்றினான். இதையெல்லாம், தீசமன்னன் தனது ஆட்சிக்குச் சட்டபூர்வ அங்கீகாரத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான் என்பதையே காட்டுகின்றன. அதாவது அவன் இந்நாட்டில் தனது அதிகாரத்திற்கு வேண்டிய சாதனங்களை ஒரு கருத்தமைவு மட்டத்தில் தேடிக் கொண்டிருந்தான் என்பதாகும். இத்தகைய சூழலிலேயே தீசன் தனது நம்பிக்கைக்குரிய அசோக மன்னனின் சிபார்சின்படி பௌத்த மதத்தைத் தழுவியமை பற்றி நோக்குதல் வேண்டும். இக் கருத்தின்படி பௌத்த மதத்தைத் தழுவியமை சமய உண்மைகளிலிருந்தும் அதன் உள்ளார்ந்த மேன்மைகளிலிருந்தும் வேறுபட்டதாகும். உண்மையில் மதச்சார்பற்ற அரசு அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்தும் வழியாக இது அமைந்தது. இவ்வாறு மதப் கோட்பாட்டுடன் அரசு என்ற நிறுவனத்தை இணைத்தமை தொடர்ந்து வந்த நூற்றாண்டுகளிலும் இடம்பெற்றது.

மகாவம்சத்தில் 21ஆம் அத்தியாயத்தில் மீண்டும் வம்ச வரலாறு ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வத்தியாயத்தில் ஐந்து மன்னரின் வரலாறு சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ் ஐந்து மன்னர்களும் தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சிக்குப் பின்னர் துட்டகாமணியின் ஆட்சிக்கு முன்னர் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களைப் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வத்தியாயத்திலுள்ள 34 செய்யுட்களில் 22 செய்யுட்கள் எல்லா மன்னரின் ஆட்சிக்காலம் பற்றியதாக உள்ளது. மிகுதி 12 செய்யுட்களிலும் நான்கு மன்னர்களின் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு அடுத்து 22ஆம் அத்தியாயத்திலிருந்து 32ஆம் அத்தியாயம் வரையுள்ள 11 அத்தியாயங்களில் தனித்துவமான வகையில் வம்சவரலாற்றினின்றும் விலகி ஒரு சிறப்புப்பகுதியை மகாவம்ச ஆசிரியர் இடைச்செருகலாக இணைத்துள்ள மையைக் காணலாம். இதனையே துட்டகாமணி காவியம் எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மீண்டும் வம்ச வரலாற்றுப்பாகம் 33ஆம் அத்தியாயத்தில ஆரம்பிக்கின்றது. 33ஆம் அத்தியாயத்தில் 10 மன்னர்களின் வரலாறும், 34ஆம் அத்தியாயத்தில் 11 மன்னர் வரலாறும் 35ஆம் அத்தியாயத்தில் 12 மன்னர் வரலாறும், 36ஆம் அத்தியாயத்தில் 13 மன்னர் வரலாறும் கூறப்பட்டு, இறுதி அத்தியாயமாகிய 37ஆம் அத்தியாயத்தில் மகாசேன மன்னரின் வரலாறும் கூறப்படுவதனைக் காணலாம். இவ்வாறு துட்டகாமணி காலத்திற்குப் பின்னர் கூடியபாகம் மகாவம்சத்தில் வம்ச வரலாறாகவே இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். துட்டகாமணி காவியப்பகுதி மட்டும் ஓர் இடைச்செருகலாக - ஒரு பொருத்தமற்ற இணைப்பாக மகாவம்சத்தில் சேர்க்கப்பட்டமையினைக் காணலாம்.

இப்பொருத்தமற்ற இணைப்பின் தேவையானது மகாவம்சத்தைப் பொறுத்தவரையில் கூர்மையடைந்து வந்து சமூக அமைப்பிலுள்ள பிளவுகளினால் பாதிக்கப்பட்ட மகாநாமதேரரை ஓரளவுக்காவது திருத்திப்படுத்தும் போக்காகக்கூட அமையலாம். ஆக்ககால இலங்கையின் சமூக அமைப்பில் ஏற்பட்ட பிளவுகள் ஒன்றில் ஆரியர் - ஆரியரல்லாதார், அல்லது பிரபுக்கள் (நிலச் சுவாந்தர்) - தொழிலாளர் அல்லது உயர் சமூகம் - தாழ்ந்த சமூகம் இவற்றையும்விட பௌத்த சிங்களவர் - பௌத்தரல்லாதவர் என்றவோர் அடிப்படையிலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதிகரித்து வந்த நீர்ப்பாசனவியற் குளங்களும், தொழினுட்பமுறைகளும், இவற்றின் பயனாக ஏற்பட்ட மிகை உற்பத்தியுமே திடீரென ஏற்பட்ட சமூகப் பிளவிற்குரிய பொருளியல் காரணி எனலாம். கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் இலங்கையில் பரவலாகக் கிடைத்த ஆதிப்பிராமிச் சாசனங்கள் பிராமணருக்கும், வணிகருக்கும், குடியானவருக்கும் கிராம மட்டத்தில் சொந்தமாக - சொத்துடமையாகவிருந்த கிராமக்குளங்களை பௌத்த சங்கத்திற்கு தானமாக வழங்கிய செய்திகளைப் பதிவுசெய்து வைத்துள்ளது. பல கால்வாய்கள் கூட இவ்வாறு பௌத்த சங்கத்திற்கு தானமாக வழங்கப்பட்ட செய்திகளை சாசனங்கள் தருகின்றன. இந்நிலையில் பௌத்த சங்கங்கள் சொத்துடைய நிறுவனமாக மாறிக்கொண்டு வந்த சந்தர்ப்பத்திலேயே சமூகப்பிளவு ஏற்படுவதற்குரிய நிலைமையும் உருவாகியது. இந்நிலையில் இலங்கையில் அரசுக்கும் மதத்திற்கும் இடையில் இருந்த உறவு, பௌத்தமதத்துடன் முக்கிய தொடர்புடைய பிரதான இந்திய அரசியல் நபர்களான அசோகனுக்கும் புத்தருக்கும் மாறுபட்டதாக அமைந்தது. புத்தர் அரச அதிகாரங்களையும், சுகபோகங்களையும் துறந்து சென்றவராகவும், சாதி அமைப்புப்போன்ற அக்காலச் சமுதாயத்தின் அடிக்கட்டுமானத்தையே தகர்ப்பதற்கு உதவியவராகவும் இருந்தார். அதுபோலவே திக்விஜயம் போன்ற கொடூரமான, மதச்சார்பற்ற அதிகார நிலையிலிருந்தும் அசோகன் தர்மவிஜயத்திற்கு மாறினான். இந்த மாறுபாடு சிங்கள பௌத்தத்தைப் பொறுத்தவரையில், தேவநம்பியதீசனுக்குப் பின்னர் இரண்டாவது அரச நபரான துட்டகைமுனு காலத்தில் மேலும் வலுவடைந்தது. அசோகனைப் போலவே துட்டகைமுனு, போரில் தன்னால் கொல்லப்பட்டவர்களின் தொகையை எண்ணி மனம் வருந்தினான். மேலும் பௌத்த மதத்தின் அடிப்படைப் போதனைகளுக்கு நேரெதிரான வகையில் புத்த நினைவுச் சின்னம் ஒன்றினை வேலில் ஏந்தி துட்டகைமுனு போருக்குச் சென்றமை, அரச அதிகாரத்தினைப் பாதுகாக்க மதத்தைப் பயன்படுத்தும் குறியீட்டுச் செயலாக அமைந்தது.

ஆக்ககாலத்தில் ஓர் அரசியற்போர்

துட்டகாமணி காவியம் பற்றிய ஆய்வு

இலங்கை வரலாற்றின் வளர்ச்சியில் எல்லாளன் - துட்டகாமணி மன்னர்களிடையே நிலவிய அரசியல் போராட்ட நிலையானது ஆக்ககாலப் பண்பாட்டில் ஓர் இன்றியமையாத அம்சமாக அமைந்தது. கி.மு. 161க்கும் கி.மு. 115க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் எல்லாள மஹாராஜாவினது ஆட்சி இடம்பெற்றிருந்தது. இம்மன்னனைத் தொடர்ந்து துட்டகாமணி மன்னனது ஆட்சி இடம்பெற்றிருந்தது. புராதன இலங்கையில் அரசியல் வரலாற்றில் இவ்விருமன்னர்களதும் ஆட்சிக் காலமானது தனித்துவமானதாக அமைந்தமைக்குரிய அடிப்படையானது அவ்விரு மன்னர்களும் கொண்டிருந்த அரசியற் குலக்குழுமத்தைச் சார்ந்ததாக இருந்தது. மகாவம்சத்தின்படி எல்லாள மகாராஜா தென்னிந்தியாவினைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட சோழ வம்சத்து மன்னனாவான் என்பதாகும். துட்டகாமணி மகாகமையில் (உருகுணையின் தலைநகரம்) ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனாவான் என்பதும் புலனாகின்றது. ஒரு பொதுவான அடிப்படையில் இவ்விரு மன்னர்களும் சிற்றரச மரபிற்குரிய பிரதிநிதிகள் என்பது புலனாகின்றது. இவ்விரு பிரதிநிதிகளுக்குமிடையே நிலவியிருந்த பகைமையுணர்வானது ஆக்ககால இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் முடியாட்சி முறைமையினது வளர்ச்சி நிலையை உறுதிப்படுத்தியது எனலாம்.

துட்டகாமணி காவியத்தை எடுத்துநோக்கும்போது மகாவம்ச ஆசிரியர் எந்தளவிற்கு தன் சொந்த முயற்சியினால் தீபவங்ஸத்தில் 13 செய்யுட்களில் காணப்பட்ட அவ்வரலாற்றை 11 அத்தியாயங்கள் கொண்டவரலாறாக மகாவங்ஸத்தில் இணைத்துள்ளார் என்பது தெரியவரும். காவியத்தின் இப்பகுதியில் மகாநாமதேரர் இதுவரையில் தான் பின்பற்றி ஒழுகிய மரபினை விட்டுவிட்டு, நாட்டார் வழக்கில் இருந்திருக்கக்கூடிய கதையொன்றினை எல்லாளன் - துட்டகாமணி வரலாறு தொடர்பாக இணைத்துள்ளமையைக் காண்கின்றோம். இக்காவியத்தின்பிற்பாகத்தில் மீண்டும் விகாரை மரபுகளைப் பின்பற்றி சங்கத்தார் மரபு பேணப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம். இவ்விரு மரபுகளையும் மகாநாமதேரர் பயன்படுத்தியபோது தனது சொந்த விருப்பு - வெறுப்புக்களுக்குட்பட்ட வகையில் அக்காவியப் பாகத்தினை அமைத்துக் கொண்டதனால் மகாவம்சத்தின் இப்பாகம் பல குறைபாடுகளை உடையதாக அமையக் காரணமாயிற்று. இவ்விடத்தில் சிறப்பாக மகாநாமதேரர் சிங்களவராக இருந்த காரணத்தினாலும், மகாவிகாரையை ஆதரித்த தேரவாத பௌத்த சமயத்தை பின்பற்றியவ ராகவும் காணப்பட்டமையால் அப்பாதிப்புக்களை துட்டகாமணி காவிய மரபினுள் நிறையவே காண முடிகிறது. அதுமட்டுமல்லாது சிங்கள - தமிழ் மொழிகள் ரீதியில்

தாதுசேனன் காலத்தில் தோற்றம் பெற்றிருந்த சமூகஎழுச்சியை எல்லாளன் - துட்டகாமணி காலத்தில் நிகழ்ந்ததாக மகாநாமதேரர் எடுத்துக்காட்டியிருப்பது வரலாற்று எழுத்தியலில் பெரும் பாதிப்பினை உண்டுபண்ணுவதற்கு காரணமாயிற்று. தாதுசேனன் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த மகாநாமதேரர் இயல்பாகவே அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட இனரீதியான - மொழிரீதியான சமூகக் கொந்தளிப்புக்களினால் பாதிப்படைந்த நிலையில மகாவம்சத்தை எழுதியபோது துட்டகாமணி காவியப் பகுதியில் அவ்வினவேற்றுமையை எடுத்துக்காட்டி எல்லாளன் - துட்டகாமணி அரசியல் போராட்டத்தினை ஓர் இனப்போராட்டமாக மதப் போராட்டமாக சித்தரித்திருந்தார். இதேபோன்று மகாநாமதேரர் வாழ்ந்த கால இலக்கிய வளர்ச்சியின் பாதிப்பினையும் அதாவது சமஸ்கிருத காவிய இலக்கிய வளர்ச்சியின் செல்வாக்கினையும் மகாவம்சத்தில் அவர் கையாண்டிருப்பதனை துட்டகாமணி காவியப் பகுதி துல்லியப்படுத்தி நிற்கின்றது. குப்தர் காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த இக்காவிய வளர்ச்சியின் அலைகள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தி நின்றமைக்கு மகாவம்சத்தில் இடம்பெற்றுள்ள துட்டகாமணி காவியம் சிறந்த ஓர் உரைகல்லாகும். இதுவரையில் ஈழத்தில் எவருமே சிருஷ்டித்திருக்காத காவியப்புனைவு ஒன்றினை வடமொழி இலக்கிய அலங்காரங்களுக்கேற்ப மகாநாமதேரர் உருவாக்கியமையை இங்கு காணமுடிகிறது. இவ்விடத்தில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு சிறப்பான காலமாக இக்காலப்பகுதி விளங்கியிருந்தாலும், அதன் விளைவாக வரலாற்றுச் சிறப்பு மங்கி மறைந்து போனமையை மகாவம்சத்திலுள்ள துட்டகாமணி காவியம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

துட்டகாமணி காவியப் பகுதியை இருபெரும் பகுதிகளாக வகுத்து நோக்கலாம். அவையாவன : (1) துட்டகாமணியின் முன்னோர் பற்றிய வரலாறு (2) அநுராதபுரத்தில் மன்னனாக முடிசூடிய பின்னர் அவன் ஆற்றியிருந்த தொண்டுகள் பற்றியவை. முதலாவது பாகத்தில் அவனது இளம்பிராய வரலாறு, அவனால் நடாத்தப்பட்டபோர், புரட்சிகள் பற்றிய தகவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகவல்கள் யாவும் உருகுணையை மையமாகக் கொண்டிருந்த மகாகமை என்ற நகரில் இடம் பெற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன. இரண்டாவது பாகத்தில் அநுராதபுரத்தில் முடிசூடியதைத் தொடர்ந்து மடுச்ச - பட்டி - விகாரை, லோஹாபாஸாத, மஹாதுபம், ருவான்வலிசாய போன்றவை அமைக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளைக் காணலாம்.

காவியத்தின் முதற்பகுதியில் துட்டகாமணியின் முன்னோர் சிறப்பாக சத்திரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக தேவநம்பியதீசனின் வழிவந்த வம்ச இனத்தொடர்பு எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு கொடுக்கப்பட்ட வம்சாவழி பற்றிய தகவல்கள்

உரோகணத்து விகாரைகளில் பேணப்பட்டிருந்த அம்மன்னனது வம்சாவழித் தொடர்புகளாகும். இதனை மகாநாமதேரர் எடுத்துக்காட்டும் முறையில் ரோகணவம்சத்திற்கும் அநுராதபுர வம்சத்திற்கும் இடையே இருந்திருக்கக் கூடிய தொடர்புகளை, உறவு நிலைகளை மட்டுமல்லாது, கல்யாணி வம்சத்திற்கும் அநுராதபுரத்திற்கும் இடையேயான உறவுநிலை எடுத்துக் காட்டப்படுவதனைக் காணலாம். இவ்விடத்தில் முதன்முறையாக அநுராத புரத்திற்கும் அப்பால், காணப்பட்ட இராச்சியங்கள், அரசவம்சங்கள் பற்றிய சில தகவல்களை மகாவம்சத்தில் காணமுடிகிறது. ஆனால் அடிப்படையில் காணப்படுகின்ற வம்சாவழி ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வம்சாவழியாக இருந்தும், அதனைக்கூட மகாநாமதேரர் சார்ந்து குறிப்பிடும் கதைகள் முற்றிலும் உண்மையானவை அன்று, அவை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவையும் இல்லை. தான் எடுத்துக்கொண்ட **காவியத்தலைவன்** ஒரு சிறப்புவாய்ந்த வம்சத்தில் தோன்றியவன் என்பதனை எடுத்துக்காட்ட முன்னோர் பற்றிய அருஞ்செயல்கள் பலவற்றை மகாநாமதேரர் எடுத்துக்கூற முற்பட்டுள்ளார். அத்துடன் சிறப்பாக கல்யாணி இளவரசியான **விகாரமகாதேவி** அற்புதமான முறையில் எவ்வாறு ரோகண இராச்சியத்தினை ஆட்சிசெய்த **காக்க வண்ணதீசனை** மணம் புரிந்தாள் என்றும், எத்தகைய அற்புதமான சூழ்நிலையில் துட்டகாமணி இளவரசன் அவளுக்கு மகனாகப் பிறக்கப் போகின்றான் என்பதனையும் மகாநாமதேரர் விரிவான முறையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இந்த இடத்தில் வம்சவரலாற்றுப் பாகத்தை உண்மை என ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத, கற்பனைச்சம்பவம் நிறைந்த வரலாறாக இப்பாகம் திரிப்புடுத்தப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

மகாநாமதேரர் துட்டகாமணியின் முன்னோர் பற்றிய வரலாற்று மரபில் பெருமளவிற்கு பொதுமக்களிடையே நிலவியிருந்திருக்கக்கூடிய **நாடோடிக் கதைகள்** பலவற்றை மகாவம்சத்தில் இணைத்தமையே அப்பாகம் வம்ச வரலாற்று மரபு முறைகளில் இருந்து வேறுபட்டு அமைவதற்கு காரணம் ஆயிற்று. அதுமட்டுமன்றி, இவ்விடத்தில் இரு தரப்பில் துட்டகாமணியின் தாயாகிய விகார மகாதேவியின் **தனிச்சிறப்புக்களைக் கூறும்** அதே வேளையில் மறு வளத்தில் துட்டகாமணியுடன் சம்பந்தப்பட்ட இன்னொரு முக்கிய பாத்திரமான அவனது தந்தையான காக்கவண்ணதீசனின் சிறப்புக்கள் **மறைக்கப்படுவதனைக்** காணலாம். இப்பின்னணியில் விகாரமகாதேவியை காவியத் தலைவியாகக் கொண்டு இத்துட்டகாமணி காவியத்தை மகாவம்சத்தில் ஓர் இடைச்செருகலாக மகாநாமதேரர் புகுத்தியுள்ளார்.

மகாநாமதேரர் துட்டகாமணியை காவியத்தலைவனாகக் காட்டுவதற்குரிய ஒரு முயற்சியில் அவனை தன்னிகரில்லா வீரனாகவும், அவனது தந்தையான காக்கவண்ணதீசனை ஒரு கோழையாகவும் காட்டுவதற்கு முயற்சித்திருப்பதனைக் காணலாம். காக்கவண்ணதீசனை வெறும்

கோழையாகக் காட்டுவதற்கு துட்டகாமணிக்கும் அவனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த சம்பாசனைகளையும், துட்டகாமணிக்கும் அவனது சகோதரன் சதாதீசனுக்குமிடையே நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும் மகாநாமதேரர் முன்னிலைப்படுத்திக் காட்டுவதனைக் காணலாம். இருந்தும் மகாநாமதேரர் காட்டுவதுபோல் அல்லாமல் காக்கவண்ணதீசனின் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு நடவடிக்கைகள் மசாகமையில் மிகவும் ஸ்திரமாகவும், வலிமையாகவும் அமைந்திருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. ரோகணத்தின் வரலாற்றில் காக்கவண்ணதீசனின் காலம் அரசியல், பொருளாதார வலிமை பெற்றிருந்தமையினை சான்றுகள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அனுராதபுர அரசுக்கு இணையாக ரோகண அரசினை வளர்த்தெடுத்த பெருமை காக்கவண்ணதீசனையே சாரும். தனது குறுகியகால ஆட்சியின் போது மிகச் சிறு இராச்சியமாக இருந்த ரோகண அரசின் எல்லைகளை - அயற்பிரதேசங்களூடாக விஸ்தரித்து ரோகணத்துடன் இணைத்து வந்துள்ளதோடு மட்டுமல்லாது வழமையாக அனுராதபுர அரசுடன் சேர வேண்டிய தீகவாபி போன்ற சிற்றரசு ஆள்புலங்களையும் உரோகணத்துடன் இணைக்கப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம். ஏற்கனவே கல்யாணி அரசு ரோகணத்தின் கட்டுப்பாட்டினுள் அமைந்திருந்தமை (திருமண உறவின் அடிப்படையில்) குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறு மகாவலிகங்கைக்குக் கிழக்குப் பாகம் அனைத்தும் ரோகணத்தின் ஆதிக்க விஸ்தரிப்பின் கீழ் கொணரப்பட்ட பெருமை காக்க வண்ணதீசனையே சாரும். இவ்வாறு இணைக்கப்பட்ட இராச்சியங்கள் எல்லாவற்றையும் எல்லாள் மன்னனின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பற்குரிய நடவடிக்கைகளை முழுமையாக எடுப்பித்திருந்தான். தனது இரண்டாவது மகனான சதாதீசனை இளவரசுப் பட்டங்கட்டி தீகவாவிப் பிரதேசத்திற்குப் பொறுப்பாக அமர்த்தினான். உரோகணத்தின் வட எல்லையாக விளங்கிய மகாவலிகங்கைப் பள்ளத்தாக்கு நெடுகிலும் பலம் பொருந்திய அரண்களை நிறுவி எல்லாள் மகாராசாவினது ஆதிக்க விஸ்தரிப்பிலிருந்து தனது அரசினைக் காப்பதற்கு வேண்டிய சகல நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டிருந்தான். இது மட்டுமல்லாது சிறந்த ஒரு படையமைப்பினை உருவாக்கி, சிறந்த தளபதிகளின் தலைமையில் எல்லைப்புற இராச்சியத்தின் பாதுகாப்பு நிலைகளைப் பொறுப்புக் கொடுத்திருந்தான். இவ்வாறாக காக்கவண்ணதீசன் காலத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்த சிறந்த படையமைப்பே துட்டகாமணியின் இறுதி வெற்றிக்கும் வழிகோலியிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. துட்டகாமணி மிகவும் இலகுவாக எல்லாள்படை பலத்தினால் முறியடிக்க முடிந்தமைக்குரிய மூல நடவடிக்கைகளை காக்கவண்ணதீசனே செய்து முடித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. எல்லாள் மீதான ரோகணத்திலிருந்தான படையெடுப்பு பிறகு காக்கவண்ணதீசன் எதிர்ப்புக் காட்டி வந்தமைக்கான காரணம் ரோகண அரசு பொருளாதார அடிப்படையிலும், படைபலத்தாலும் வலுப்பெற

வேண்டும் என்பதற்காகவாகும். ரோகணவரசு வலுவுடையதாக எழுச்சி பெறும்வரைதான் காக்கவண்ணதீசனின் ஆவல் மேலோங்கியிருந்தது. அவன் தனது படை ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டு வந்தமை அந்நியரை இத்தீவிலிருந்து வெளியேற்றி வைப்பது என்பதை மனதில் வைத்தேயாகும்.

இரண்டாவது பிரிவில் துட்டகாமணியின் இளம்பிராய வரலாறு கூறப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் துட்டகாமணி சிறு பையனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே பெரு வீரனுக்குரிய குணாதிசயங்களைக் கொண்டிருந்த வனாக எடுத்துக்காட்டப்படுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. பல சம்பவங்களினூடாக துட்டகாமணியின் வீரத்தனம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறான ஒரு சம்பவமாகவே காக்கவண்ணதீசனின் பேடித்தனத்தையும், துட்டகாமணியின் வீரத்தனத்தையும் வெளிப்படுத்தும் நிகழ்வு அமைந்தது.

மூன்றாவது பிரிவில், காக்கவண்ணதீசனின் மரணத்தின் பின்னர், ரோகணத்தின் மன்னனாக துட்டகாமணி ஆட்சி புரிந்தமை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவில் தான் துட்டகாமணிக்கும், தீகவாபியில் இளவரசனாகவிருந்த சதாதீசனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போராட்டமும், பின்னர் எல்லாளனுடன் நடைபெற்ற போராட்டமும் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

துட்டகாமணி காவியத்தின் முதலாம் பாகத்திலுள்ள 3ஆம் பிரிவில் துட்டகாமணி இளவரசன் ரோகண இராச்சியத்தின் மன்னனாகப் பதவியடைந்தது முதல் அவனுக்கும் அவனது சகோதரனாகிய சதாதீசனுக்கு மிடையே நடைபெற்ற போரும் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. காக்கவண்ணதீச மன்னன் மரணமடைந்தபோது துட்டகாமணி மலையப் பிரதேசத்தில் தங்கியிருந்ததாக அறிகின்றோம். அப்பொழுது தீகவாபியிலிருந்த அவனது சகோதரன் ரோகணத்தின் தலைநகரான மகாகமத்திற்குச் சென்று தன்னுடைய தாயாரான விகாரமகாதேவியையும், தந்தையான காக்கவண்ணதீசனின் யானையான கண்டூல என்பதனையும் அழைத்துச் சென்றான் என்றும், அதன்பின்னரே துட்டகாமணி மகாகமத்திற்குச் சென்று ரோகணத்தின் மன்னனாகப் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்டான் என்றும் மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ரோகணத்தில் பதவியைப் பெற்றுக் கொண்ட துட்டகாமணி கண்டூல என்ற யானையைத் திரும்பப் பெறுவதற்கும், விகாரமகாதேவியை தன்னுடன் அழைத்து வருவதற்கு மாகவே தன் சகோதரனுடன் துட்டகாமணி போர்தொடுத்தான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் இவ்விரு சகோதரர்க்கிடையே நடைபெற்ற போருக்குரிய உண்மைக்காரணம் வேண்டுமென்றே கூறாது மறைக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். தீகவாபியில் பதவியேற்றிருந்த சதாதீசன் தன்னுடைய தந்தை இறந்தபோது மகாகமத்திற்குச் சென்று, அரசரெவரும் இல்லாது காணப்பட்ட அந்த இடத்தில் தானே அரசு பதவியைப் பெறாது

கண்டுல யானையையும் தாயையும் அழைத்துச் செல்வதற்கு மட்டுமே அங்கு சென்றான் என்று மகாவம்சத்தில் கூறியிருப்பது பெருமளவுக்குச் சந்தேகத்தையே ஏற்படுத்துகின்றது. மேலும் துட்டகாமணி மன்னன் இந்த யானையையும், தாயாரையும் திருப்திப்படுத்துவதற்காகத் தன்னுடைய சகோரதனுடன் போர் ஒன்றை நடாத்த வேண்டியேற்பட்டது எனவும் கூறியிருப்பது மகாநாமதேரரது உள்நோக்கத்தினை புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. இதனாலேயே இக்கடும் போருக்கான காரணம் வேறொன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது இப்போர் கடுமையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் சங்கத்தார் தலையீட்டால் சகோதரரிடையே ஒற்றுமை ஏற்படுத்தப்பட்டு, எல்லாளனுக்கெதிராக துட்டகாமணி நடாத்தவிருந்த போரில் சதாதீசமன்னன் தீகவாபியிலிருந்து உதவி புரியச் சம்மதிக்க வைக்கப்பட்டதோடு முடிவடைவதனைக் காணலாம்.

துட்டகாமணியின் வாழ்க்கை வரலாறு ரோகண இராச்சியத்தின் ஆதிக்கப் படர்ச்சியோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடைய வரலாறாகும். அவனுடைய தந்தையாகிய காக்கவண்ணதீசன் மகாகமத்தை தலைநகராகக் கொண்டிருந்த சிறியதோர் இராச்சியத்தைப் படிப்படியாகத் தென்மாகாணம் முழுவதையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பெரும் இராச்சியமாக மாற்றினான். துட்டகாமணியின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் பெரும்பாலும் இந்த ரோகண இராச்சியத்தைப் பெருப்பித்து, இலங்கை முழுவதையும் தன் ஆதிக்கத்தினுள் கொண்டு வரமுயன்ற வாழ்க்கைப் போராட்டமாக அமைந்தது. காக்கவண்ணதீசன் இறந்தபோது மகாகமத்தில் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட துட்டகாமணிக்கு தன்னுடைய பெருந்திட்டத்தை அமுல்நடத்துவதற்குத் தடையாக சதாதீச மன்னனும், தீகவாபி இராச்சியமும் காணப்பட்டன. அதனால் வட இலங்கை இராச்சியமான எல்லாளனின் அநுராதபுர இராச்சியத்தை தாக்கிக் கைப்பற்று வதற்கு முன்னர் சதாதீசமன்னனை அடக்கி தீகவாபியைக் கைப்பற்ற வேண்டிய தேவை காணப்பட்டிருந்தது. அதனாலேதான் மகாகமத்தில் தனது அரசு பதவியை உறுதிப்படுத்தியதன் பின்னர் தன்னுடைய முதலாவது நடவடிக்கையாக சதாதீசனை அடக்குவதற்கான போராட்டத்தில் துட்டகாமணி ஈடுபட்டான். சதாதீச மன்னன் அநுராதபுர இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான உதவியைத் துட்டகாமணிக்கு கொடுக்கச் சம்மதித்தோடு அவனது முதலாவது கட்ட ஆதிக்க விஸ்தரிப்பு முயற்சி முடிவடைகின்றது.

தீகவாபிப் பிரதேசத்திலிருந்து தனது படை நடவடிக்கைகளுக்கு உதவி கிடைப்பது நிச்சயமாக்கப்பட்ட துடன் துட்டகாமணி அநுராதபுரம் நோக்கிய தனது படை நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவதனைக் காணலாம். ரோகண இராச்சியத்தின் ஆதிக்கப் படர்ச்சிக்கு தீகவாபி ஒரு தடையாக இருக்காத பட்சத்தில் சதாதீச மன்னனுடைய ஆட்சி முறை அங்கு தொடர்ந்து கொண்டிருந்தமையையும், துட்டகாமணியின் போர் நடவடிக்கைகளுக்கு

வேண்டிய உணவு உற்பத்திக்குத் தளம் அமைத்த பிராந்தியமாகவும் விளங்கியமையையும் காண முடிகிறது.

துட்டகாமணி காவியத்தின் முதலாம் பாகத்திலுள்ள நான்காம் பிரிவில் ரோகண இராச்சியத்தின் வளர்ச்சியின் இறுதிக் கட்டத்தினைக் காண்கின் றோம். இப்பிரிவில் துட்டகாமணி மன்னனுக்கும், அநுராதபுர மன்னனான எல்லாளனுக்குமிடையில் நடைபெற்ற போராட்டம் மிக விரிவாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு மகாகமத்திலிருந்து வடக்கே விஜிதபுரவரை துட்டகாமணியின் படை எவ்வாறு படிப்படியாக பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றி, எல்லாளனின் அதிகாரிகளை வெற்றிகொண்டு முன்னேறிச் சென்று, இறுதியில் **விஜிதபுரத்துக்கப்பால்** அநுராதபுரத்தை அடைந்து, எல்லாள மன்னனுடைய படைகளுடன் போரிட்டது எனப் பல வர்ணனை களுடன் மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம். இப் போராட்ட வரலாற்றின் அடிப்படையில் காணப்படுகின்ற ரோகண படையின் முன்னேற்றம் பற்றிய வரலாறு உண்மையானதாக இருந்தாலும், அப்படை எழுச்சி பற்றி இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள **விரிவான வர்ணனைகள்** முற்றிலும் உண்மையானவை அல்ல. இவ்விடத்தில் மகாநாமதேரர் கொடுத்துள்ள **கோட்டைகள்** பற்றிய வர்ணனைகள், கடைப்பிடிக்கப்பட்ட போர் முறைகள் பற்றிய வர்ணனைகள் ஆகியவை அவர் வாழ்ந்த காலமான கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்ட கோட்டைகள், கடைப் பிடிக்கப் பட்ட போராட்ட முறைகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கொடுக்கப்பட்ட வர்ணனைகளாக உள்ளன. அவர் குறிப்பிடுவது போன்ற சிறந்த கோட்டையமைப்போ அல்லது முன்னேற்றமடைந்த போர் முறைகளோ துட்டகாமணி காலத்தில் இருந்தது என்றால் அக்கருத்து அவ்வளவுக்குப் பொருத்தமானதாக அமையமாட்டாது. இங்கு மகாநாமதேரரால் இந்தியக் காவியப் புலவரைப் போன்ற வர்ணனைகளுடன் தற்கால நடவடிக்கைகளை அவரது மனதில் உள்வாங்கிய நிலையில், அலங்கார இலக்கிய நடைமுறையைக் கடைப்பிடித்து, அக்காலத்திற்கு ஒவ்வாத பல நடைமுறைகளை துட்டகாமணி காவியத்தின் முதலாம் பாகத்தில் சேர்த்துள்ளமையைக் காணலாம். இதனால் அவரது காவியப் பகுதியின் **வரலாற்றுத் தன்மை (Historicity)** நலிந்து, இலக்கியச் சிறப்பு மட்டுமே மேலோங்கிக் காணப்படுவதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

ஏறக்குறைய 6 அத்தியாயங்களை உள்ளடக்கிய வகையிலான துட்டகாமணி காவியப்பகுதியின் இரண்டாம் பாகத்தில் அநுராதபுரத்தில் போரில் வெற்றிபெற்றதன் பின்னர் பௌத்தமதத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டு மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. இங்குதான் மகாநாமதேரர் இவ்வாறான ஒரு காவியத்தினை தன்னுடைய நூலில் சேர்த்துக் கொண்டமைக்கான காரணத்தினை விளக்கமுற்படுகின்றார். மகாவி்காரையின் வரலாற்றை

அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்பட்ட இலங்கை வரலாற்று நூலில் ஒரு தனிமன்னனின் வரலாற்றை இவ்வளவு விரிவாகக் கூறியதற்குரிய ஒரு சமாதானத்தை அவர் இப்பாகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். ஏனைய மன்னரின் வரலாற்றை இந்நூலில் எடுத்துக்கூறும்போது அவர்கள் காலத்து சமூக வரன்முறைகளுக்கும் அரசியல் பொருளாதார வரலாற்றுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காது அவர்கள் காலத்துச் சமயவரலாற்றிற்கு மட்டுமே தனி முக்கியத்துவத்தை மகாநாமர் கொடுத்துள்ளார். இவ்வாறு அவர் நடந்து கொண்டமைக்கான காரணம் அது அவரது சமயநோக்கத்தை மட்டுமே புலப்படுத்துவதாகும். பெருமளவிற்கு மகாவிகாரை வரலாற்றை தேரவாத பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சியுடன் இணைத்து எடுத்துக்கூறும் ஒரு நோக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவரால் இம் மகாவம்சம் ஆக்கப் பட்டது. அதுமாத்திரமன்றி, அவர் ஒரு பௌத்த சங்கத்தாராக இருந்ததோடு, சமயத்தோடு சம்பந்தமானவற்றை மட்டுமே எடுத்துக் கூறக் கூடியவராகவும், பிறவிடயங்களை எடுத்துக் கூறமாட்டாதவராகவும் மகாநாமதேரர் காணப்பட்டிருந்தார். அவ்வாறான பல கட்டுப்பாடுகளுக்குள் நின்று இந்நூலை எழுதிய மகாநாமதேரர், துட்டகாமணி காவியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அக்கட்டுப்பாட்டைக் கடந்த பல்வேறு அரசியல் விடயங்களையும், பிறவிடயங்களையும் வரலாற்று நிகழ்வுக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் வகுத்துக் கூறுபவராக மகாநாமதேரர் காணப்படுகின்றார். ஆதலால், அவ்வாறு ஒரு புதிய பிரிவினை (காவியத்தினை) மகாவம்சத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டமைக்காக, அதனை நியாயப்படுத்தும் நோக்கில் தான் கூற வந்த முழுவரலாற்றையுமே சமய வரலாறாக மாற்றிவிடுவதனைக் காண்கின்றோம். இதனாலேயே பதினொரு அத்தியாயங்களை உள்ளடக்கிய இக்காவியப்பகுதியில் ஆறு அத்தியாயங்கள் தேரவாத பௌத்த சமயத்திற்கு துட்டகாமணி ஆற்றிய பங்களிப்புக்களை வருணிப்பதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதுமாத்திரமன்றி, இவ்வத்தியாயங்களுக்கு முன் உள்ள ஐந்து அத்தியாயங்களிலும் தான் கூறும் வரலாற்றை ஈழத்துப் பௌத்தமத வரலாற்றின் ஒரு பாகமாகச் சித்தரித்துக்காட்டும் நோக்கில் பல வர்ணனைகளைச் சித்தரித்துள்ளார். இதனால் அவர் கூறவந்த வரலாறு முற்றிலும் திரிபடைந்து காணப்பட்டது.

மகாநாமதேரரால் சித்தரித்துக்காட்டப்பட்ட துட்டகாமணி தன் தந்தைக்கெதிராகக் கலகம் செய்த ஓர் இளவரசன் அல்லன். ஆதிக்கப் பேராசை பிடித்து இலங்கை முழுவதையும் தன் ஆதிக்கத்தினுள் கொண்டுவர முயன்ற ஒருவனுமல்லன். ஆனால் அவன் அநுராதபுர இராச்சியத்தில் அழியும் நிலையில் இருந்த தேரவாத பௌத்தமதத்தை மீண்டும் அங்கு ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்காக சிறு பராயத்தில் இருந்தே பல நடவடிக்கைகளை எடுத்து இறுதியில், பௌத்தனல்லாத எல்லாளை அகற்றி, அநுராதபுரத்தில் மீண்டும் பௌத்தமதத்திற்கு உன்னத அந்தஸ்த்தினைப்

பெற்றுக் கொடுத்தவனாவான். அதனை எவ்வாறு சாதித்தான் என்பதனை எடுத்துக்காட்டவே அவனது நடவடிக்கைகள் அத்தனையையும் மத அடிப்படையில் நின்று வருணித்துக்காட்டுபவராக மகாநாமதேரர் தன்னை ஆக்கிக்கொண்டார்.

துட்டகாமணி காவியத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் துட்டகாமணியினால் கட்டப்பட்டவையாகக் கருதப்படும் மகாதூபம் அல்லது ருவான்வலிசாய, மடுச்சபட்டி விகாரை, லோகபாசாத ஆகியவை எவ்வாறு கட்டப்பட்டன என விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாகத்தில் இதுவரையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட காவிய நடையில் ஒரு திடீர் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. அதற்குக் காரணம் இந்தப் பாகத்தில் அடங்கிய வரலாற்றை எழுதுவதற்கு மகாநாமதேரர் முழுக்க முழுக்க விகாரைகளில் பேணப்பட்ட மரபில் தங்கியிருந்தமையாகும். மிகவும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதியாகக் காணப்படும் இவ் விகாரைகளின் கட்டிடக் கலை வரலாற்றை மகாவம்சத்தில் உள்ளபடி தீபவங்ஸத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு காணப்படுவதனை அவதானிக்கலாம். முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று விகாரைகளும் கட்டப்பட்ட வரலாறு மகாவம்சத்தில் துட்டகாமணியின் வரலாற்றோடு கொடுக்கப்பட, தீபவங்ஸத்தில் அவை சதாதீச மன்னனுக்குரியவையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். அதனால் இவ்விடத்தில் மகாநாமதேரரின் காவிய நோக்கத்தினால் துட்டகாமணியின் உடன் பிறப்பான சதாதீச மன்னனது உண்மையான சிறப்புக்கள் பெருமளவிற்கு மறைக்கப்பட்டு அம்மன்னனை ஒரு தரங்குறைந்த பாத்திரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். ஆகையால் மகாவம்சம் கூறுவது போல் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கட்டிடங்களைக் கட்டுவிப்பதில் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்தவன் துட்டகாமணியா என்பது பிரச்சினைக்குரியதாகின்றது. தீபவங்ஸம் குறிப்பிடுவதுபோல் அந்த ஸ்தூபிகளையும், விகாரைகளையும் அமைத்துக்கொண்டவன் துட்டகாமணி மன்னனின் தம்பி சதாதீச மன்னனேயாகும். அநுராதபுரத்தில் மகாதூபத்தினை கட்ட ஆரம்பித்தவன் துட்டகாமணியே என்பதனை இவ்விரு நூல்களுமே ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. அதே கட்டிடத்தை கட்டிப் பூரணப்படுத்தியவன் சதாதீசன் என்பதையும் அவ்விரு நூல்களும் ஏற்றுள்ளன. ஆனால் மகாவங்ஸத்தில் சதாதீச மன்னனின் பங்கு இந்த மகாதூபத்தைக் கட்டி முடிப்பதில் ஒரு சிறிய அளவே என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதேபோலவே லோகபாஸாத என்ற கட்டிடத்தைக் கட்டுவதிலும் சதாதீசனின் பங்கு குறைந்தளவிலேயே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தீபவங்ஸ வரலாற்றில் இக்கட்டிடத்தை அமைத்துக்கொள்வதில் சதாதீச மன்னனின் பங்கும் பணியும் குறிப்பிடத்தக்களவிற்கு இருந்தமையைக் காணலாம். இவை மட்டுமல்லாது பொதுப்பட தீபவம்ச வரலாற்றிலே துட்டகாமணியின் சமயத் தொண்டை

விட சதாதிசனின் சமயத்தொண்டு கூடியதாகக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அவனது தொண்டுபற்றி பல தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விடத்தில் சதாதிசனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பெயரை நோக்கினால் அவன் காலத்தில் அம்மன்னன் சமயத்துறையில் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தான் என்பதனை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. சதா என்பதன் பொருள் “**நித்திய சமய நம்பிக்கை**” என்பது பொருளாகின்றது. ஆகவே இங்கு மகாவம்சவரலாற்றில் இம் மன்னனுக்குரிய இடம் கொடுக்கப்பட்டது. அவனுக்குரிய சிறப்பான ஒரு பாகத்தினை எடுத்துத் துட்டகாமணிக்குக் கொடுத்திருப்பதனைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

மகாவம்சத்தில் மகாநாமதேரரினால் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்த **காவியத்தலைவன்** எல்லாத்துறைகளிலும் ஏனைய பாத்திரங்களைவிட தன்னிகரற்றவனாக சித்தரிக்கவேண்டிய ஒரு நிலை காணப்பட்டது. இதனால் ஏனைய மன்னர்களுடைய சமயத்துறைச் சாதனைகளையெல்லாம் துட்டகாமணியின் சாதனைகளாக மகாநாமதேரர் எடுத்துக்காட்டவேண்டிய நிலைக்குள்ளாக்கப்பட்டார். துட்டகாமணியை தன்னிகரற்ற ஒரு காவிய நாயகனாகக் கொள்வதற்காக அவனது தம்பியான சதாதிசனது ஆளுமையினையும், சாதனைகளையும் குறைத்துக் காட்டியதோடு மட்டுமன்றி, அவனை ஒரு தரங்குறைந்த பாத்திரமாகவும் ஆக்கிக் காட்டியுள்ளார் மகாநாமதேரர். இவ்வாறாக துட்டகாமணியின் வாழ்க்கை வரலாறானது மகாவம்சத்தில் பல குறைபாடுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. மகாநாமதேரர் கூற எடுத்துக் கொண்ட இலங்கையின் வரலாற்றிற்கு கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி புரிந்த மன்னர்களுள் துட்டகாமணி மன்னனை **காவியத்தலைவனாக** எடுத்துக்கொண்டமை பொருத்தமுடையதா என்ற ஒரு கேள்வியும் இங்கு எழுகின்றது. முற்பட்ட காலத்திலிருந்து மகாசேனன் காலம்வரைக்கும் அருராதபுர இராச்சியத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களுள் காலத்திற்குக்காலம் புகழ்பெற்ற மன்னர் சிலரும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். பௌத்தத்தின் வருகைக்கு முன்னர் மக்கள் மனதில் நிறைந்திருந்த ஒரு மன்னனாக **பந்துகாபய மன்னன்** காணப்பட்டான். அவனுக்குப் பின்னர் சமய வரலாற்றைப் பொறுத்த வரையில் பெரும்புகழ்பெற்ற மன்னனாக தேவநம்பியதீச மன்னன் காணப்பட்டான். துட்டகாமணிக்குப் பின்னர் சமயத்துறையிலும், புகழ்பெற்ற ஒரு மன்னனாக வட்டகாமணி அபய மன்னன் காணப்பட்டான். இம் மன்னனுக்குப் பின்னர் பொருளாதாரத்துறையிலும், ஒரு விதத்தில் மதத்துறையிலும் கூட புகழ்பெற்ற ஒரு மன்னனாக மகாசேனன் காணப்படுகின்றான். இவ்வாறான மன்னர்களுள் மகாநாமதேரர் துட்டகாமணி மன்னனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டமைக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன எனக் கூறலாம். பந்துகாபய மன்னனைப் பொறுத்தவரையில் பௌத்தமத வரலாற்றோடு எவ்விதத்திலும் தொடர்பற்றவனாகவே காணப்பட்டான். அவ்வாறான ஒரு மன்னனை தனது காவியத்தலைவனாகக் முடியாமல்

இருந்திருக்கக் கூடும். இதற்குப்பின் வந்த தேவநம்பியதீசன் இலங்கையின் பௌத்தமத வரலாற்றோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புபட்டவன் என்ற நிலையில் காவியத்தலைவனாகும் தகைமையைப் பெற்றிருந்தும் கூட மகாநாமதேரர் அம்மன்னனை அவ்வாறு ஆக்கமுடியாத நிலையில் இருந்துள்ளார். இதற்குக் காரணம் பிறதுறைகளான ஸ்தூபி கட்டிட நிர்மாணத்திலோ அல்லது ஓரளவிற்கு அரசியல் துறையிலோ சாதனைகளை ஈட்டியவனாக அம்மன்னன் காணப்படாததே அவ்வாறான ஒரு நிலைக்குள் மகாநாமதேரரினால் வைத்து அளவீடு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். பின்னர் ஆட்சிக்குவந்த வட்டகாமணி அபயன் என்ற மன்னன் சமயத்துறையிலும், அரசியல்துறையிலும் சாதனைகளை ஈட்டிய ஒருவனாக இருந்தாலும் அவனுடைய அரசியல் வாழ்க்கையின் ஆரம்பகட்டத்தில் சில மறக்க முடியாத தோல்விகளைத் தழுவிய ஒருவனாகக் காணப்பட்டான். அவனுக் கெதிராக ரோகணத்தில் இருந்து உருவான கலகத்தை அவனால் அடக்க முடியாது இருந்த நிலைமையை மகாநாமதேரர் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதைவிடப் பெருந்தோல்வியை தென்னிந்தியாவி லிருந்து வருகை தந்த படையெடுப்பாளர்களிடம் எதிர்நோக்கவேண்டிய நிலைக்கு வட்டகாமணி தள்ளப்பட்டிருந்தான். இந்நிலையினால் சிறிது காலம் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கி வனவாசம் செய்யவேண்டியிருந்த நிலையும் வட்டகாமணிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. பௌத்த சமயத்தோடு தொடர்புபட்ட வகையில் இதுவரையில் வாய்மொழி மரபினடியாகப் பேணப்பட்டு வந்த திரிபிடகம் போன்றவை வரிவடிவம் பெறுதற்கும், மகாதூபத்தோடு ஒப்பிடக்கூடியவளிற்கு அபயகிரிதாதுகர்ப்பத்தை நிர்மாணித்திருந்தும், அவனுடைய சமயப்பணிகளில் அவனால் இழைக்கப் பட்ட மாபெரும் பிளவுமே பின்னர் மகாவிகாரையைப் பாதிக்கக்கூடிய வகையில் அமைந்தது. இலங்கையின் பௌத்த சமய வரலாற்றில் முதன்முதலாக இவனது ஆட்சிக்காலத்திலேயே பௌத்த சங்கத்தில் முதல் பிளவு ஏற்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மகாவிகாரைக்கெதிரான வகையில் அபயகிரிவிகாரையை நிறுவி மகாயான பௌத்த மதப் பிரிவினருக் குரிய உறைவிடமாக அதனை வழங்கியிருந்தமையை மகாவிகாரைவாசிகளால் விரும்பப்படாத ஒரு செயலாக அமைந்திருந்தது. இந்நிலையில் மகாநாம தேரர் தனது நூலுக்கான காவியத்தலைவனாக வட்டகாமணியைக் கொள்வாரா? என்ற வினா இயல்பாக அதற்குரிய விடையையும் பகரும்.

இறுதியாக ஆட்சிபுரிந்த மகாசேன மன்னன் அநுராதபுர அரசின் வளர்ச்சிக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் பெருமளவுக்குத் தொண்டாற்றிய வனாகக் காணப்பட்டான். அநுராதபுரத்தில் இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் பிரசைகள் கூடியவிற்கு நன்மைகளைப் பெற்றிருந்தனர். குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கிய மன்னனாக மின்னேரி தெய்வமாக போற்றப்பட்ட இம் மன்னனை காவியத்தலைவனாக இடம்பெறச் செய்யக்கூடிய தகுதி இருந்தும்

மகாநாமதேரர் ஏன் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்பது புரியவில்லை. ஒரு வேளை மகாநாமதேரர் தான் எடுத்துக்கொண்ட வரலாற்று நோக்கத்திற்கு பொருளாதார வரலாறோ அல்லது சமய வரலாறோ முக்கியத்துவம் வகிக்கும் அம்சமாகக் கருதாமையினால் மகாசேன மன்னனை காவியத் தலைவனாக்கும் நோக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனலாம்.

மகாசேன மன்னன் சமயத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றியிருந்தும், பல ஸ்தூபிகளை தனது ஆட்சிக்காலத்தில் அமைத்திருந்தும் கூட மகாநாம தேரரின் நோக்கில் தேரவாத பௌத்தமதத்தின் வளர்ச்சிக்கு மகாசேனன் பங்காற்றியிருக்கவில்லை என்றே உணரப்பட்டது எனலாம். துட்டகாமணியைப் போலவும், வட்டகாமணியைப் போலவும் இம்மன்னன் பெருந்தூபி ஒன்றை அமைத்திருந்தான். துட்டகாமணியைப் போலல்லாது இப்பெரும் தூபியை மகாசேன மன்னன் தனது ஆட்சிக் காலத்தினுள்ளேயே கட்டி முடித்திருந்தான். இருப்பினும், அம்மன்னன் மகாவிகாரைக்குப் பாதகமான முறையில் தேரவாதத்தினை எதிர்த்து மகாபாரதத்திற்கு நிகரற்ற புரவலனாக ஆட்சி புரிந்தமையை தேரவாதியாகிய மகாநாமதேரர், மகாவிகாரை வாசியாக இருந்து எழுதிய வரலாற்றில் ஒரு காவியத் தலைவனுக்குரிய அந்தஸ்தை மகாசேனன் எவ்வாறு பெற்றுக்கொள்ள முடியும்? இவ்வாறு பார்க்கும் போது, துட்டகாமணி மன்னன் ஒருவனே எல்லாவிதத்திலும் காவியத் தலைவன் என்ற பங்கினைப் பெறுவதற்கு உரிமையுடையவனாகின்றான்.

இங்கு சிறப்பாக துட்டகாமணி அநுராதபுரத்தில் நடாத்திய போராட்டங்கள் ஓரளவிற்கு இனப் போராட்டமாகவும், பெருமளவிற்கு ஒரு சமயப் போராட்டமாகவும் சித்தரிக்க மகாநாமர் முயன்றுள்ளமையைக் காணலாம். ஆனால் உண்மையில் அவர் கூறுவது போல அது ஒரு பெருஞ் சமயப் போராட்டமாகவோ அல்லது இனப் போராட்டமாகவோ கொள்வது பொருத்தமற்றது. இங்கு தான் காவிய ஆசிரியரின் தன்மையை மனதில் வைத்து, எவ்வாறு அவர் இதனை இனப்போராட்டமாகக் காட்ட முயற்சி செய்தார் எனக் கண்டுகொள்ளமுடியும். முன்பு குறிப்பிட்டது போன்று மகாநாமதேரர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலை அவர் கூறிச்சென்ற வரலாற்றைத் திட்டவட்டமாகப் பாதித்துள்ளது எனக் காணலாம். மகாநாமர் வாழ்ந்த காலம் தாதுசேன மன்னனின் இறுதிக் காலம் அல்லது சிறிது பிற்பட்ட காலம் எனலாம். தாதுசேன மன்னனின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் அநுராதபுரத்தில் குறிப்பிடத்தக்களவில் இனக்கசப்பு ஏற்பட்டிருந்தமையை உணர முடிகிறது. தாதுசேன மன்னன் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிசெய்த தென்னிந்திய ஆட்சியாளருக்கெதிராக கடும்போர் செய்து தனது உரிமையைப் பெற்றிருந்தான். அப்போராட்டத்தின்போது தமிழர்களுக்கு ஆதரவு

அளித்தவர் பல வழிகளிலும் தாதுசேன மன்னனால் பின்னர் தண்டிக்கப் பட்டிருந்தனர். இவ்வாறு தமிழர்கள் மீது பழிவாங்கப்பட்ட சம்பவங்கள் தொடர்பான செய்திகளை சூளவம்சத்தின் முதலாம் பாகம் தெளிவாக எடுத்துக்கூறுகின்றது. இவ்வாறு தாதுசேன மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் சிங்கள இனங்கள் குறிப்பிடத்தக்களவில் பரஸ்பரம் மணக்கசப்பிற்குட் பட்ட நிலையில் வாழ்ந்திருந்தனர் எனலாம். இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையிலேயே மகாநாமதேரர் மகாவங்ஸத்தினை (இலங்கை வரலாற்றினை) எழுதியபோது அதே போன்றதொரு இனப் பகைமையைத்தான் துட்டகாமணி காலத்திலும் காண்பதற்கு முற்பட்டிருந்தார். இதன் காரணமாக துட்டகாமணிக்கும் எல்லாளனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போர் அநுராதபுரத்தில் தமிழர் ஆட்சியை அகற்ற நடாத்தப்பட்ட ஒரு போர் என்று மகாநாமதேரரினால் சித்தரிக்கப்பட்டது, காவியப் பகுதியில் எல்லாளனின் ஆட்சி பற்றி மகாநாமர் கூறுகின்றபோது, அவனது ஆட்சியின்போது காணப்பட்ட கொடுமைகள் பற்றியும் அங்குமிங்குமாக மகாநாமதேரரினால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பின்பு முரண்பட்ட முறையில் எல்லாளனின் ஆட்சி பற்றி வேறாகக் கூறுமிடத்தில், காவியத்திற்கு முன் வரும் 21ஆம் அத்தியாயத்தில் எல்லாள மன்னன் 44 ஆண்டுகள், பகைவனையும், நண்பனையும் சமனாகப் பாவித்து, எல்லோருக்கும் சமந்தி செலுத்தி இருந்தான் என்று மகாநாமதேரர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அது மட்டுமல்லாது துட்டகாமணி எல்லாள மன்னன் ஆகியோருக்குமிடையில் நடைபெற்ற போராட்டம் உண்மையில் ஓர் இனப் போராட்டமாக இருந்திருந்தால், பின்னர் எல்லாள மன்னன் கொல்லப்பட்டபோது துட்டகாமணி அம்மன்னனுக்கு மரியாதை செலுத்துவற்காக சமாதி ஒன்றைக் கட்டியிருப்பான் என நினைக்கவேமுடியாது. அத்தகைய சமாதிக்கு மகாநாமர் கூறுவதுபோல, பிற்பட்ட காலம்வரைக்கும் எல்லோராலும் மரியாதை செலுத்தப்பட்டிருக்கும் எனவும் எதிர்பார்க்கமுடியாது. ஆகவே அடிப்படையில் அச்சம்பவங்களை நோக்கும்போது இந்தப் போராட்டமானது இனப் போராட்டமாக இல்லாது அல்லது ஒரு சமயப் போராட்டமாகவும் இல்லாது ஒரு வெறும் அரசியல் போராட்டம்தான் என்பதனை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

அத்தியாயம் ஐந்து

**ஒரு மைய அரசும் பன்மத, சமூக
நிறுவனங்களின் எழுச்சியும்**

**ஒரே கால வளர்ச்சி தொடர்பான சாசனவியல்
மூலங்கள் பற்றிய சிறப்பாய்வு**

“நீர்ப்பாசன அமைப்பின் வளர்ச்சியும் உறுதிப்பாடும் மையவாக்க அரசின் வளர்ச்சிக்குச் சமந்தரமாக அமைந்தது. மகாவம்ச வடிவிலுள்ள இலங்கை வரலாறு கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட இராச்சியம் நிறுவப்பட்டது என்ற அபிப்பிராயத்தைத் தந்த போதும் உண்மையில் அவ்வாறிருக்கவில்லை என்பதற்கு வலுவான சாசனச் சான்றுகள் உள்ளன. பிரதேச ஆட்சியாளர் பற்றிக்குறிப்பிடும் கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள சாசனங்கள் நாடு முழுவதிலும் பரந்துள்ளன.”

- ஹெட்டியாராச்சி

1972, பக்கம் 144

இலங்கை வரலாற்று வளர்ச்சியை ஆராய்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் அதனை அநுராதபுரக் காலப்பகுதி, பொலனறுவைக் காலப்பகுதி, தம்பதெனியாக் காலப்பகுதி, பின்னர் யாப்பகுவ, கம்பளை, கோட்டை, கண்டி, யாழ்ப்பாணம் என வகுத்து நூல்கள் எழுதியுள்ளமையைக் காணலாம். இவ்வாறான காலப்பகுப்பானது தலைநகரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகுக்கப்பட்டனவாகும். தலைநகரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாற்றுக்காலப் பகுப்பானது **வரலாற்று எழுத்தியலில்** பல சர்ச்சைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் கூட, இலங்கைத்தீவின் வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கினை ஓர் ஒழுங்கில் அமைத்துக்கொள்வதற்கு அவை உதவுவதாகக் கொள்ளமுடியும். அநுராதபுரம் இலங்கையின் தலைநகரமாக முழு அளவில் செயற்பட்டகாலம் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து வந்த காலப் பகுதியாகும். கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட காலகட்டத்தில் இலங்கையின் வரலாற்று வளர்ச்சியானது இலங்கை முழுவதிலும் பரந்து காணப்பட்ட **சிற்றரசுகளின்** வரலாற்று வளர்ச்சியாகவே அமைந்தது. இவ்வாறான ஒரு படிமுறையான வரலாற்று வளர்ச்சிப்போக்கினை மிகத்துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டும் வரலாற்று மூலாதாரமாக எமக்கு கிடைப்பவை ஆதிப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்களாகும். இவை கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து உயர்வலயப் பிராந்தியம் முழுவதிலும் பரந்து காணப்படுகின்றன.

பொதுவாகச் சாசனமூலங்களானவை பிற எழுத்தாதாரங்களுக்கு இல்லாத சில முக்கிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்குவதனைக் காணலாம். இலக்கிய ஆதாரங்கள் அவை எழுதப்பட்ட காலத்திலிருந்து காலத்திற்குக் காலம் பிரதி செய்யப்படும் பொழுது, மாற்றமடைந்து சென்று, புதிய இடைச்செருகல்கள் பலவற்றையும் இணைத்துக் கொண்டு புதிய வடிவிலே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவ்வாறு புதிய வடிவிலே கிடைக்கும் இலக்கிய மூலகங்களில் அவ்வாறே, அவை குறிப்பிடுகின்ற வகையிலே வரலாற்றைக் கொண்டிருக்கும் முறையில் ஏற்றுக்கொள்வது என்பது வரலாற்றுத்திரிபாக மாறிவிடும். அவ்வரலாற்றினை திரிபின்றி எடுத்துக்காட்டுவது அவ்வளவு இலகுவான காரியமாக இருக்கமாட்டாது. ஆனால் சாசனவாதாரங்களோ அவை பொறிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து அழிந்து, ஒழிந்து போனவற்றை விட, எஞ்சியவை இடைச்செருகலின்றி எமக்குக்கிடைக்கின்றன. ஒரு காலத்துப் பண்பாட்டிற்குரிய மக்கள் வாழ்வில் புழக்கத்திலிருந்து வந்த வரிவடிவம், மொழி, பதவிநிலை, சமூக அந்தஸ்த்து, நிறுவனங்கள் போன்றவற்றைத் தாங்கிய வண்ணம் அச்சாசனங்கள் எமக்குக் கிடைப்பதினால் அவை அரசியல், சமூக, பொருளாதார வரலாற்றுக்குரிய மூலங்களாகத் திகழ்கின்றன. இவற்றிற்கும் மேலாக அச்சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்ட நோக்கம் பெருமளவுக்குச் சமய நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தானங்களைப் பதிவுசெய்யும் நோக்கமாக அமைவதினால், சமகாலத்து சமய வளர்ச்சி

நிலைபற்றியும், அவைசார்ந்த சமூக நிறுவனங்கள் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்குச் சாசனங்கள் பெருமளவிற்கு உதவுகின்றன.

சாசன ஆதாரங்கள் (பெரும்பாலும்) பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கமானது பிற ஆதாரங்களின் நோக்கத்திலிருந்து வேறுபடுவதனைக் காணலாம். வரலாற்று இலக்கியங்களில் மன்னன் பற்றிக் கூறும் பாடல்கள் அவனுடைய நாடு, மதச்சிறப்பு, பொதுப்பணிகள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது எழுதுபவருடைய சார்புத் தன்மையின் நோக்கம் அத்தகைய இலக்கிய மூலத்தினது நோக்கத்தினையே மாற்றிவிடும். இதனால் அவற்றில் எழுதப்பட்டவை எப்பொழுதுமே சரியானவையாகவோ, உண்மையானவையாகவோ இடம்பெறாது போகலாம். குறிப்பாக மன்னனுடைய புகழை எடுத்துக்கூறும் நோக்குடன் எழுந்த நூல்கள் மன்னனுடைய சிறப்பினை மிகைப்படுத்தி, குறைகளை மறைத்துவிடுவதோடு, பகைவரின் திறமைகளையும் மறைத்து விடுகின்ற தன்மையைக் காணலாம். ஆனால் சாசனங்களோ அவ்வாறான ஒரு நோக்குடன் பொறிக்கப்பட்டவை அல்ல. அவை பெரும்பாலும் தானமாக வழங்கப்பட்ட குறிப்புக்களைப் பதிவுசெய்யும் பொருட்டோ அல்லது சில நிகழ்வுகளைப் பொறிக்கும் பொருட்டோ உருவாக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறான பதிவேடுகளாக அவை பொறிக்கப்பட்ட பொழுது தற்செயலாக அரசியல், பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு விடயதானங்களும் இணைக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். சாசனங்கள் பொறித்து வைக்கப்பட்டதும், அத்தகைய தகவல்களை பிற்சந்ததியினருக்காக பொறித்து வைக்கப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக்கொண்டு பொறிக்கப்பட்டனவாகக் காணப்படவில்லை. இவ்வாறு இருக்கையில் அரசியல் செய்திகள் மிகைப்படுத்தப்பட்டோ அல்லது நடைபெறாத ஒரு சம்பவத்தைச் சேர்ப்பதாகவோ அல்லது நீக்குவதாகவோ அச்சாசனப் பொறிப்பின் நோக்கம் அமையமுடியாது என்பது தெளிவாகின்றது. அந்தவிதத்தில் சாசன மூலங்கள் ஏனைய வரலாற்று மூலங்களைவிட மிகக் கூடுதலான நம்பகத்தன்மையைக் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம். எனினும் மத்தியகாலத்தில் எழுந்த பிரஸஸ்தி சாசனங்கள் (மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்கள்) சற்று வேறுபட்ட ஒரு நோக்கவிதானத்திலிருந்து பொறிக்கப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. இலக்கிய மூலாதாரங்களில் இடம்பெறக் கூடிய சில குறைபாடுகள் இவ்வகையான மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்களிலும் இடம்பிடித்துக்கொள்வதனையும் காணலாம்.

பொதுவாக ஈழத்தில் கிடைக்கும் ஆதிப்பிராமிச் சாசனங்களை கால அடிப்படையில் ஒழுங்குபடுத்தி ஆராய்ந்தால் இத்தீவின் எல்லாத் துறைகளிலும் ஒரு வகையான படிமுறை வளர்ச்சி ஏற்பட்டுக்கொண்டு சென்றமையைக் காணலாம். அவ்வகையில் இலங்கைத்தீவின் ஆக்ககாலத் தொடக்கத்தில் அரசன், அரசு, அரசாட்சி போன்றவற்றின் உருவாக்கத்தினை நாடளாவிய

ரீதியில் கரையோர மாகாணங்களில் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இலங்கையின் வடக்கில் நாகதீபம், மேற்கில் கல்யாணி, தெற்கில் மகாகமை, கிழக்கில் தீசவாபி போன்றவை கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே சிற்றரசுகளாகப் பரிணமித்து, வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு சென்றமையினையும், அவை பின்னர் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டளவில் அநுராதபுர இராச்சியத்துடன் இணைந்து கொண்டதன்மையையும் காணலாம். ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயும் போது கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனமொன்றில் **மஹரஜ** என்ற ஒரு சொல் காணப்படுவதனை அறிய முடிகிறது. அவ்விருதினைத் தாங்கிய மன்னன் அநுராதபுரத்தில் இருந்து அரசு செய்தான் எனக் கொண்டாலும், அநுராதபுரத்திலிருந்து சிறிது தூரத்திலேயே **ரஜ** என்ற விருதினைத் தாங்கிய சிற்றரசர்கள் ஆட்சி புரிந்த அரசுகள் பல தோன்றியிருந்தமையை அப்பிராமிச் சாசனங்கள் ஊடாகவே அடையாளம் காண முடிகிறது. அச் சிற்றரசுகள் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டளவில் அச்சிற்றரசுகள் பற்றிய **குறிப்புக்கள்** பிராமிக் கல்வெட்டுப் பொறிப்பினின்றும் **மறைந்து** விடுவதனைக் காண்கின்றோம். அவ்வாறு **மற்றைய சிற்றரசுகள்** பிரதான அரசுகளான **அநுராதபுரம், ரோகணம், நாகதீபம்** ஆகியனவற்றுள் உள் விழுங்கப்பட்டு, உள்வாங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள்ளும், அதன் விளிம்பான பூநகரியிலும் சிற்றரசுகள் இருந்த தன்மையை அண்மைக் காலங்களில் கிடைத்த தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாகவும், வேறு தொல்லியற் சின்னங்கள் வாயிலாகவும் உறுதிப்படுத்த முடிந்துள்ளது. கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் முன்னரைக் காலப்பகுதியிலும், பின்பும் தமிழகத்தில் இருந்திருக்கக்கூடிய அரச குலங்களையொத்த வகையில், யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டினுள்ளும் அதற்கு வெளியேயும் **வேளிர் நாகர்** (குறுநாகர், பூநாகர்) போன்ற வம்சங்களின் இருப்பிற்கான தமிழ்ப் பிராமி மட்பாண்டச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன.

இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் அதன் வறண்ட பிரதேசத்தின் தென்பகுதியில் பிராமி வரிவடிவில் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்த **ஆதிச் சிங்கள மொழிக்குரிய** கல்வெட்டுக்களும், வட பகுதியில் பிராமி வரிவடிவில் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும் **ஆதித்தமிழ் மொழிக்குரிய** மட்பாண்டச் சாசனங்களும், இருமொழிப் பிரயோகத்தில் வாழ்ந்த ஒரே பண்பாட்டுப் பகைப்புலத்திற்குட்பட்ட சமூக மக்களின் சமய, பொருளாதார நிறுவனங்கள் பற்றிய பல தகவல்களைத் தருபவையாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்திற்கு அண்மையில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும், அருவியாற்றிற்கு வடக்கே இராமேஸ்வரம் - தலைமன்னார் நிலப்பரப்பும் அமைந்திருந்த புவிவியல் நிலை காரணமாக இங்கு ஆதித்தமிழ்ப் பிராமி வரிவடிவ உபயோகத்தின் தொழிற்பாட்டினை மட்பாண்டச் சாசனங்கள் ஊடாகவே

வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தமையினை அப்பிரதேசங்களிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டப் பொறிப்புக்களிலிருந்து காணமுடிகிறது. பூநகரி, ஆனைக்கோட்டை, கந்தரோடை, வரணி, வல்லிபுரம் ஆகியன அவ்வகையான பிராமிச் சாசனச் சான்றுகளை வழங்கியுள்ளன.

இலங்கையிற் கல்வி (Education in Ceylon) என்ற நூலின் முதலாம் பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பண்டைக்காலப் பொறிப்புக்கள் என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு இடம்பெற்றுள்ள செய்தி வரலாற்று மாணவர் களுக்கும் இன்றியமையாததாகும். அது பின்வருமாறு:

இலங்கைத் தொல்பொருள் ஆய்வு, அகழ்வு ஆகியவற்றில் முன்னோடியும், இடையறா முயற்சியாளருமாயிருந்த பிரித்தானிய அறிஞர் H. C. P. பெல் என்பவர் இலங்கையிலேயே அந்நாள் வரையும் கவனிக்கப் பட்டது விடப்பட்ட இப்பண்டைக்கால கலாச்சார தேசிய சாதனைகளின் சின்னங்களில் அடங்கிய வரலாற்றுச் செல்வத்தின்பால் உலகத் தொல்பொருள் ஆய்வாளரின் கவனத்தை ஈர்த்தார். அவர் தொல்பொருள் ஆய்வு ஆணையாளர் பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற காலத்தளவில் நாடெங்கணும் பரந்து காணப்பட்ட ஈராயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பொறிப்புக்களைப் பட்டியற்படுத்தி அவற்றின் பதிவுகளையும், கண்படிகளையும் (மைப் பிரதிகளையும்) பெற்றுக்கொண்டார். அவருக்குப் பின் பதவியேற்ற பரணவிதான இவ்வாறு புதைந்து மறைந்திருந்த மிகப்பல செல்வங்களை வெளிக் கொணர்ந்தார்.

இலங்கையில் பொறிப்புச் செல்வங்கள் மரபுவழிக் கதைகளை ஒட்டியவை எனவும் 2250 ஆண்டுகாலத்திற்குரியவை எனவும் கூறலாம். வடமத்திய, வடமேல், தென்மகாணங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு குகையும் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கு அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொறிப்புக்களைக் கொண்ட ஓர் அரும்பொருட் குகையாகும். இப்பொறிப்புக்களுட் பல பாதுகாப்பான நன்னிலையில் உள்ளன. காலம் புறங்கண்டு நிலைத்த இப்பொருட்கள், படையெடுப்பாளர், திரவியம் தேடுவோர், வீடு கட்டுவோர் ஆகியோரின் அழிவுவேலைக்குத் தப்பிப் பிழைத்தன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. கிறிஸ்துவின் காலத்திற்கு உடனடியாக முற்பட்டதும் உடனடியாகப் பிற்பட்டதுமான நூற்றாண்டுகளில் இலங்கைப் பொறிப்புக்கள் குகைகளின் வடிவினிம்புகளில் செதுக்கப்பட்டன.

கல்வெட்டுப் பொறிப்புக்களைப் பற்றி ரொபேட் நொக்ஸ் என்பவர் குறிப்பிடுகையில் இங்கே பண்டைக்கால எழுத்துக்கள் சில பார்ப்போர் அனைவரும் கவனிக்கும் வண்ணம் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. வடபகுதி களிலும் கந்த உடவின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல பெரிய பாறைப் பொறிப்புக்கள் உள. அப்பாறைகளிலே சில யார் தூரத்திற்கு பெரிய எழுத்துக்கள் ஆழமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வைரம் குறைந்த கற்களும், வைரக்கற்பாறைக் கற்களும் சில வேளைகளில் பளிங்குத்தன்மைகொண்ட கற்களும், சுண்ணாம்புக்கற்களும் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கும் பொருட்டு உபயோகிக்கப்பட்டன. இத்துடன் பொறிப்பு அமைப்பிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கல்வெட்டுவோர் கூடுதலாக பாறைகள், தூண்கள், துண்டங்கள், பீடங்கள், காப்புக்கற்கள், பாவுபடிகள், சந்திரவட்டக்கற்கள், முதலியன வற்றை பொறிப்புக்காகப் பயன்படுத்தினர். பொறிப்புக்கள் செதுக்குவதற்கு பயன்படுத்திய கருவிகள் செதுக்கப்படும் பொருளின் தன்மைக்கேற்ப வேறுபட்டன. அவற்றுட் பொதுவானது கூரிய அலகுள்ள ஒருவகை உளியாகும். பல சந்தர்ப்பங்களில் பொறிப்புக்கள் வைரமான பாறைகளில் கூரிய முனையுள்ள சுத்தியாலேயே தொடர்ச்சியாக அடித்துச் செதுக்கப்பட்டன என்பதனைக் காட்டுகின்றன. பண்டைப் பொறிப்புக்களில் பல மிக நுட்பமாக செதுக்கப்பட்டமைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன. பிற்காலப் பொறிப்புக்கள் கைதேர்ந்த கல்வெட்டுக்காரரினால் செதுக்கப்பட்டன என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அமைப்பு முறையும் இடத்துக்கிடம் வேறுபட்டுள்ளன.

எமது வரலாற்றிற்குரிய பெறுமதிவாய்ந்த பெருந்தொகையான ஆதாரம் எமது கற்பதிவேடுகள் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்நியப்பொறிப்புக்களை வெட்டுவித்தோர் மன்னராயிருக்க, இலங்கைப் பொறிப்புக்களை வெட்டு வித்தோர் பொதுமக்களாயிருந்தனர். இந்நியாவில் அசோகனின் கல்லாணைகளின் பொருளடக்கங்கள் புத்தர் விதித்தவாறு தருமத்தை நடைமுறையில் செயற்படுத்துதல் சம்பந்தமானவையே. புத்தரின் போதனையைப் போன்று மனித சமுதாயத்தில் மிகுதியான தாக்க விளைவுகளை உண்டாக்கிய வேறொன்றைக் காண்பதரிது. நற்காட்சி, நல்லாக்கம், நல்வாய்மை போன்ற எண்பெரும் கடமைகளையும் நிறைவேற்ற வழிகாட்டும் பழுதிலா வாழ்க்கை நெறியினையும் அமைப்பது பற்றி அசோகன் தனது அரும் பெருங்கருத்தினை கற்பொறிப்புக்கள் மூலம் தன் குடியினருக்குப் பிரகடனம் செய்தான். இன்னும் சுருக்கிச் சொன்னால் நல்லுபதேசங்களைப் பொறிப்பித்தான் எனலாம். ஆனால் இலங்கைக் கல்வெட்டுப் பொறிப்புக்களை நோக்கும்போது அவை மிகவும் சுருக்கமாகக் காணப்படுவதோடு அவற்றுள், பெரும்பாலானவை சங்க உறுப்பினருக்கு உறையுள், நன்கொடை வழங்குவதாகவும் அமைந்துள்ளன. எனவே பொருளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அசோகனது பொறிப்புக்களும் இலங்கைப் பொறிப்புக்களும் வேறுபடுகின்றன. ஆனால் மொழியைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. பொறிப்புக்களிலுள்ள மொழியும் எழுத்துமுறையும் அசோகனின் பொறிப்பு மொழியை ஒத்தன. இக்காலத்து இலங்கையின் பிரச்சினைகள் இதேகாலத்தில் இந்திய அரசர் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளைப் பெரிதும் ஒத்திருந்தன, ஆயினும் சில விடயங்களில் இவை வேறுபட்டன. அசோகனின் சமகாலத்தவனான தீசன்,

அசோகன் அனுப்பிய தருமப்போதனையை இலங்கையில் வரவேற்ற அரச குலத்தினன் ஆவான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாட்டின் வரலாற்றிலக்கியம் சார்பாக மட்டுமன்றி நாட்டின் பொறிப்புக்கள் சார்பாகவும் குகைகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. மிகிந்தலையிலும், வெஸ்ஸுகிரியிலும் உள்ள குகைகள் மிகப்பழங் காலத்திலேயே பௌத்த சங்கத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டவை என்பது பொறிப்புக்களில் இருந்து தெரியவருகின்றது. மகிந்தரின் வருகையின் பின் தேவநம்பிய தீசன் மிகிந்தலையில் மாத்திரம் 68 பாறை உறைவிடங்களை அமைத்தான் என அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய ஓர் ஆய்வுக் கருத்தரங்கு தென்னிந்தியாவில் உள்ள தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய கல்வெட்டியல் சங்கத்தின் 17ஆவது ஆண்டு மாநாட்டில் நடாத்தப்பட்டிருந்தது. அம் மாநாட்டில் இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் தொடர்பாக வெளியிடப்பட்ட பல கருத்துக்களையும் இங்கு மாணவர்களின் பயன் கருதி மிகவும் சுருக்கமாக குறிப்பிடவேண்டிய தேவை உள்ளது.

“இலங்கையும் இந்தியாவும் இடையே சிறு கடற்பரப்பால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், தொடர்பறாத அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டு இருந்துவருவது வரலாற்று உண்மையாகும். இந்தியாவைப் போலவே இலங்கையிலும் இதுவரையில் கண்டறியப்பட்ட சான்றுகள் அடிப்படையில் பிராமி எழுத்து வடிவமே தொடக்கத்திலிருந்து இருந்து வந்துள்ளது. இந்தியாவில் தெற்கு முதல் வடக்குவரை பிராமி எழுத்துமுறை பரவி நிலவியது. இருந்தாலும் தென்பாண்டிநாட்டுப் பிராமி காலத்தால் முந்தியது. இலங்கையில் தொடக்கத்தில் வழங்கிய பிராமி தென்பாண்டி நாட்டில் வழங்கிய பிராமி வரிவடிவமே ஆகும். அநுராதபுர உள்ளக அரசுமன்றத்தில் கிடைத்த பிராமி வரிவடிவங்கள் மிகவும் பழமையானவை, தென்பாண்டி நாட்டுப் பிராமி வரிவடிவத்தினை ஒத்தவை, அசோக பிராமி வரிவடிவத்தினின்றும் வேறுபட்டவை. அவற்றின் காலத்தினை இலங்கையில் மிக அதிகமாக முற்படுத்திக் கூறினாலும், அவை கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட முடியாது. இலங்கையிடம் இந்த எழுத்துமுறையை தென்பாண்டி நாடு கடன் பெற்றதா அல்லது இலங்கை தென்பாண்டி நாட்டிடம் கடன்பெற்றதா என்ற வினா எழுகின்றது. இது மேலும் ஆய்வின் மூலம் தீர்க்கப்படவேண்டும் (ஆசிரியர் குறிப்பு : விஜயன் கதைபற்றிய ஐதீகத்தில் விஜயன் தென்பாண்டி நாட்டு இளவரசியை இலங்கைக்கு வருவித்து திருமணம் செய்துகொண்ட செய்தியும், அவனது தோழர்களுள் அவ்வாறே தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து பெண்களைக் கொண்ட செய்தியும் குறிப்பிடப்படுவது இங்கு கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியதாகின்றது.)”

இலங்கை - தென்னிந்தியப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் வரிவடிவங்கள் பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டத்தில் காலஞ்சென்ற செ. பரணவிதானாவினால் **ள** என்ற எழுத்துவரும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் அவர் **லு** என்று படித்திருப்பது மிகப்பெரும் தவறாகும். இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் **வேள்** என்ற சொல்லை பரணவிதான **வேலு** என்று ஆட்பெயராக படித்திருக்கின்றார். இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் **வேலு** பற்றிய பரணவிதானாவின் வாசிப்பானது ஓரிடத்தில் ஒரு பெண்ணுக்குரியதாகவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. வேலு என்ற பெயர் ஒருபோதும் பெண்ணுக்குப் பொருந்தாது. அது **வேளேய**யன்றி வேறொரு பதத்தினைக் குறிக்கவில்லை. (வேள் என்ற சமூகக் குழும்ப் பெயரானது கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, பூநகரி உள்ளிட்ட தென்னிந்தியப் பரப்பில் பிராமிச் சாசனங்களினூடாகவும், சங்க இலக்கியங்களினூடாகவும் பரவலாக அறியப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.) இந்த **வேள்** என்ற குழும்ப் பெயர் கொண்டவர்களுக்கும், **ஆய்** என்ற குழும்ப் பெயர் கொண்டவர்களுக்கும் நெருக்கமான உறவு இருந்திருக்கிறது. இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் உண்டு. இந்த இரண்டு குழுவினரும் கமத்தொழில் வளர்ச்சிக்கும், பொதுவாகப் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் சமுதாயத்தில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர். வடமொழிச் சொல்லான **ராஜ்** என்பதற்கு பிரகாசித்தல் ஒளிர்ந்தல் என்று பொருள். அதுபோல் திராவிட முன்னிலை மொழியிலும் **வேள்** என்றால் **மூப்பன்**, ஒளிர்ந்தல் என்ற கருத்தும் உண்டு. வழிவழி மரபில் **வேள்** என்போரும் **மூப்பன்** நிலைக்கு உயர்ந்தவராவர். சமகாலத் தென்னிந்தியாவில் அவர்கள் அரசர்களாக, சிற்றரசர்களாக இருந்துள்ளனர். **மகாவம்சமும், ஜனபத** என்ற சொல்லைப் பாவித்துள்ளது. **ஜனபத** என்பது குழுமங்களின் நிலைக்களமாக விளங்குவதாக விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. **வேளிர்** இலங்கையில் அரசியல் செல்வாக்குள்ள அதிகார நிலைக்கு உயர்ந்துள்ளனர். அவர்களது பங்கு பணிகளை இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை விரிவாக ஆராய்வதன் மூலம் (வரலாற்று) வெளிச்சத் திற்குக் கொண்டுவரமுடியும்.

இலங்கையின் - வட, வடமேற்குப்பகுதியில் மகாஓயா ஆற்றுக்குக் கலாஓயா ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியை எடுத்து வரலாற்று முன்னிலைக்கால வரலாற்று வளர்ச்சியை நோக்கும்போது குறுணிக்கற்காலத் திலிருந்து பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்கு திடரென (மக்கள் வாழ்வில்) மாற்றம் ஏற்பட்டதை காணமுடிகிறது. அதனால் சிறு பொருளாதார வலயங்களிலிருந்து பெரும் பொருளாதார வலயங்கள் உருவாகின. இங்குள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் **பருமக** என்ற பட்டம் பெற்றவர்களை பரணவிதானா இந்தோ - ஆரிய மூப்பன்கள் என்று குறிப்பிட்டமையானது தவறாகும். அதே சமூக நிலை தென்னிந்தியாவிலும் சமகாலத்தில்

இருந்தமையைக் காணலாம். இவர்கள் தென்னிந்தியாவில் கரும் - செம் மட்பாண்டங்களைப் பயன்படுத்திய பெரும் கற்காலப் பண்பாட்டைக் கொண்டவர்களின் வழித்தோன்றல்களேயாவர். இவர்கள் இந்தோ - ஆரியச் செல்வாக்கு ஏற்படுவதற்கு முன்னரே இலங்கையில் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். (இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்படும்) பருமக பட்டம் சூடியவர்கள் இங்கு பரந்துபட்டு வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் சமுதாய, பொருளாதார, முன்னேற்றத்திற்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளனர். தென்னிந்தியாவில் செல்வாக்குடன் இருந்த சமூகக் குழுக்களான நாககுலத்தினர், பரதவர், வேள், ஆய் போன்றவர்கள் இலங்கையிலும் அதே செல்வாக்குடன் வாழ்ந்துள்ளனர். பௌத்தம் இலங்கைக்கு வருமுன் சமண - பௌத்த துறவிகளும் இலங்கையில் வாழ்ந்துள்ளனர். இந்தக் குழுக்களின் வழிவழி முன்னேற்றம் சமுதாய மாற்றத்திற்கும், அரச அமைப்பிற்கும் வழிவகுத்தது. இவர்களுடைய சமுதாயப் பங்கு - பணிபற்றி பிராமிக்கல் வெட்டுக்களின் ஊடாக பெருங்கற்கால மையங்களின் துணைக்கொண்டு விரிவாக ஆராய முடியும்.

இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் மொழியில் வரும் சொற்கள் சில அழகாகப் பொருள்தரும் சங்க இலக்கியங்களிலும், ஏனைய இலக்கியங்களிலும், நிகண்டுகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. சொற்கள் மட்டும் மொழியை நிர்ணயிக்க முடியாவிடினும், இந்தியாவில் சமகாலத்தில் தமிழ்நாடு தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளில் பிராகிருதமே வழக்கிலிருந்தது. தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழியே வழங்கியது. அதே காலகட்டத்தில் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் பெருங்கற் பண்பாடே நிலவியது. இலங்கையில் தென்னிந்தியப் பிராமி எழுத்து முறையே இருந்தது. தொல்லியல் ரீதியாக இலங்கை இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகவே கொள்ளலாம். பத்துறைச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கும் போது தான் அது வலுவாக விளங்குவதை - யதார்த்தமாக அமைவதனைக் காணமுடியும். இந்த அடிப்படையில் தென்னிந்தியாவிற்கும், இலங்கைக்கும் ஒரு பொதுவான மொழியடித்தளம் இருந்ததாகக் கொள்ளலாம். அதாவது சமண, பௌத்த, பிராகிருதங்களின் வருகைக்கு முன்பதாக அம்மொழியின் அடித்தளம் இருந்துவந்துள்ளது. இலங்கையின் தமிழ், சிங்கள மொழிகளில் அம்மொழியின் அடித்தளம் நின்று நீடித்து வருவதனையும் காணலாம். இதனைக் காண்பதற்கு இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் மிக ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டும்.

இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் சமண, பௌத்த மதச் செய்தி களுடன் நிற்கவில்லை, சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் சமூகக் குழுக்கள் இலங்கைச் சமுதாய வளர்ச்சியில் பெற்றிருந்த நிலையையும் பங்களிப்பையும் கூடக்கூறுகின்றன. வழிவழி வளர்ந்து அரச அமைத்த சமூகக் குழுமங்கள்

பற்றியும், அரசு வளர்ச்சி பற்றியும், பிற வரலாற்று மூலங்களையும் தருகின்றன. இதே காலத்திய தமிழ் நாட்டுப் பிராமிக்கல் வெட்டுக்களில் இத்தகைய செய்திகள் இல்லை. சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் அரசு பரம்பரைகளை உறுதிசெய்யும் அளவிற்கே அவை பயன்படுகின்றன. அந்தளவில் பார்க்கும்போது தமிழ்நாட்டுச் சமுதாய அரசு வளர்ச்சி பற்றிய சங்க இலக்கியக் கூற்றுக்களுக்கும், இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் ஆதாரம் கிடைப்பது தெளிவாகின்றது. இலங்கையின் தென்கோடியிலுள்ள தெய்வந்துறை முதல் இந்தியாவின் வடமேற்குக் கோடிமுனைவரையுள்ள ஆப்கானிஸ்தான் எல்லைவரை பிராமி எழுத்து அக்கால கட்டத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளது. இதனால் தான் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் பண்புழக்கமும், பரந்தளவு வழக்கில் ஓர் எழுத்துமுறையும் இருந்ததால் விரிவுபட்ட வணிகத்திற்கு வழிவகுத்தது. செங்கடல் துறைமுகங்களிலிருந்து பருவக் காற்றின் உதவியுடன் அரபுக்கடலைத் தாண்டிச் சென்ற ரோமக் கப்பல்கள் தென்னிந்திய அரசுகளான சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகளின் துறைமுகங்களுக்கு கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டுக் காலத்திலிருந்து சென்று வந்தன. இங்கு ரோமர்கள் வர்த்தக வலையங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். வகைவகையான துணிகள், வாசனைப் பொருட்கள், இரத்தினக்கற்கள் முதலான பண்டங்கள் எகிப்திற்கு ஏற்றப்பட்டு பின்பு அங்கிருந்து ரோமுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது என்று ரோமிலா தாப்பரினால் குறிப்பிடப்பட்ட இச் செய்தியை சேர் ஐராவதம் மகாதேவன் எகிப்திலிருந்து கண்டுபிடித்த தமிழ்ப் பிராமி மட்பாண்டச் சாசனங்கள் வாயிலாக மிக அண்மையில் நிரூபித்துள்ளார். இதேபோன்று தமிழ்நாட்டில் அரிக்க மேட்டுப் பரப்பிலிருந்து கண்டுகொள்ளப்பட்ட சிங்களப் பிராமிச் சாசனங்களைக் கொண்ட மட்பாண்டங்களை எடுத்துக்காட்டி எவ்வாறு ரோமாபுரி வர்த்தக வலைப் பின்னலின் பின்னணியில் பிராமி வரிவடிவ உபயோகத்துடன் தொடர்புபட்ட தென்னாசிய மொழிவழக்கு இப்பிராந்தியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு இருந்தது என்பதனையும் ஐராவதம் மகாதேவன் நிறுவியுள்ளார்.

இலங்கைத் தொல்லியல் திணைக்களத்தின் கல்வெட்டியல் இயக்குனர் கலாநிதி மாலினி டயஸ் தனது இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் தன்மையும், பொருளடக்கமும், என்ற கட்டுரையில் பல புதிய தகவல்களை வழங்குவதனைக் காணலாம். இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்து இவர் ஆராய்ந்துள்ளார். அவையாவன : (1) பழைய பிராமிக்கல்வெட்டுக்கள். (2) பிற்பட்டகாலத்தவை. (3) நிலைமாறு காலத்திற்குரியவை என்பவையே அவையாகும். பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் அசோக பிராமி வரிவடிவத்தினைக் கொண்டவை, அவை மிக்க குறுகியவையுமாகும், அவை பௌத்த துறவிகளுக்கான நன்கொடைகளைக் குறிப்பனவாகவேயுள்ளன. பிற்பட்டகாலத்து பிராமிச் சாசனங்கள்

சற்று நீளமானவை, இந்திய செல்வாக்கிற்குட்பட்ட எழுத்து வடிவம், உறைவிடம், விகாரம், விகாரப்படிசுள் கட்டுவது போன்ற செய்திகளைத் தருகின்றன. நிலைமாறு காலத்திற்குரிய பிராமிச் சாசனங்கள் மிக நீண்டிருப்பதுடன், செய்திகளைச் சற்று விரிவாகவும் தருகின்றன. அவற்றின் எழுத்தும் பல்லவகிரந்தச் செல்வாக்கிற்குட்பட்டு சிங்களமாக மாறும் நிலையைக் காட்டுவதாகவும், அமைந்துள்ளன. பல்லவ அரசர்களுடன் இலங்கை கொண்டிருந்த உறவால் இது ஏற்பட்டிருக்கலாம். பழைய இலங்கைப் பிராமி தென்னிந்தியப் பிராமியை ஒத்துள்ளவே தவிர, அசோகப் பிராமியை அல்ல. பல்லவகிரந்தச் செல்வாக்கிற்கு பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த நாயன்மார் புரட்சியால் தமிழ்நாடு, கேரளத்திலிருந்து சமணரும், பௌத்தர்களும் இலங்கையில் தஞ்சம் புகுந்ததும் முக்கிய காரணமாகும்.

பொதுவாக கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்குமுள்ள காலப்பகுதியில் இலங்கையில் பிராமி வரிவடிவம் வழக்கிலிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. பொறிக்கப்பட்ட பிராமிச் சாசனங்களின் பொருள், அவை பொறிக்கப்பட்ட நோக்கம், அவை காணப்படும் பிரதேசம் அல்லது பிராந்தியம், அச் சாசனங்களின் உரிமம் (Authership) போன்றன கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கும் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் பொறிக்கப்பட்ட பிராமி வரிவடிவ சாசனங்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றன. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் பௌத்தமயம் இலங்கைக்கு அறிமுகமாக முன்னர் சொத்து, உடமை, முதலியன தனியாள் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்திற்கே உரித்தாக இருந்தமையை இப்பிராமிச் சாசனங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கிராமக்குளங்கள், நெல் வயல்கள், கால்வாய்கள், வழிபாட்டு மையங்கள் என்பன தனிப்பட்டோருடைய அல்லது குடும்பரீதியான அலகின் உரிமமாக விளங்கி வந்துள்ளமையை அப்பிராமிச் சாசனங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பிராந்திய ரீதியில் “வபிகமிக”, “அனிசக”, “மணிகர”, என்று குறிப்பிடும் சொற்கள் முற்பட்டகாலப் பிராமிக்கல்வெட்டுக்களில் செறிந்து காணப்படுகின்றன. “வபிஹமிக” எனப்படும் குளச்சொந்தக்காரர், “அனிசக” எனப்படும் கால்வாய் - வாய்க்கால் சொந்தக்காரர், “மணிகர” எனப்படும் மணி வியாபாரி போன்றோர் அக்காலகட்டங்களில் பொருளியல் நிறுவனங்களுடன் இணைப்பினை ஏற்படுத்திய தனிநபர்களாகச் செயற்பட்டிருந்தனர். பௌத்தமதம் இலங்கைக்கு அறிமுகமான பின்னர் பௌத்த சங்கத்திற்கு தனிப்பட்டவர் பலரும் தமது சொத்து, உரிமம் முதலியனவற்றைத் தானமாக வழங்குவதனைக் காணலாம். பிராமண சமூகத்தினர், வணிக சமூகத்தினர், உழவர் சமூகம், பெண்கள் ஆகியோர் பௌத்த சங்கத்திற்கு பலவகையான தானங்களை வழங்கிய செய்திகளை கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட பிராமி வரிவடிவச் சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இக்காலத்தில் பப்ப்த, லேனக, கல்லக, கிரி எனக்

குறிப்பிடப்பட்ட குகை வாழ்விடங்கள் பலவற்றையும் அம்மக்கள் குழுவினரே பௌத்த, சமண, ஆஜீவக மதத்துறவிகளுக்குத் தானமாக வழங்கிய செய்திகளையும் அப்பிராமிச் சாசனங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அவ்வகையான குகை வாழ்விடங்கள் மக்கள் பயிரிட்டு, வாழ்க்கை நடாத்தும் கிராமக் குடியிருப்புக்களில் இருந்து அப்பாலே, கிராமத்தின் முடிவில் காடு ஆரம்பிக்கும் பகுதியில் அமைந்திருந்தமையையும் அச்சாசனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. துறவிகள் மக்கள் வாழும் கிராமங்களில் நடமாடக்கூடாது என்ற ஒரு பொது விதி அக்காலகட்ட இலங்கை மக்கள் மத்தியில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டளவில் பிராமிவரிவடிவப் பொறிப்புக்கள் இன்னொரு வகையான படிநிலை வளர்ச்சியைத் தருவதனைக் காணலாம். அதாவது பௌத்த சங்கம் ஒரு சொத்துடைய நிறுவனமாக மாறிக் கொள்வதையும் சொத்துக்களைத் தானமாக வழங்கும் நிலையில் மக்கள் தவிர்த்த அரசநிறுவனமே ஈடுபட்டிருந்தமையினையும் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. அதாவது அரச உருவாக்க முறைமை ஒன்று நிறுவனமாக வளர்ச்சிபெற்ற நிலையையும், மதம் அவ்வரசினது அரசவணைப்புக்குள் அகப்பட்டு சுயபாதுகாப்பினை ஈட்டிக்கொண்ட ஒரு முறையினையுமே இக்காலப் பிராமிச் சாசனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பிரதேசவாரியாகக் காணப்பட்ட ரஜ, நாகதீபராஜா போன்ற பெயர்கள் யாவும் வழக்கொழிந்து, மஹாராஜா என்ற பதம் மட்டுமே பரவலான உபயோகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட முறையையும் நன்கு காணமுடிகிறது. கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் காட்டுவாசிகளாக இதுவரையில் வாழ்ந்துவந்த மதத்துறவிகள் இப்பொழுது கிராமங்களையும் விட்டு, நகரங்களுக்குள் தத்தமது விகாரைகளையும், குளங்களையும் ஸ்தூபங்களையும் அமைத்துக்கொண்டு நகரவாசிகளாக மாற்றம்பெற்ற முறையை அப்பிராமிச் சாசனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நீர்ப்பாசன அடிப்படையிலமைந்த விவசாய அமைப்பின் படிப்படியான உறுதிப்பாட்டுடனும், மையப்படுத்தலுடனும், முற்கால இலங்கையின் அமைப்பு ஆரம்பித்தது. மையவாக்கம் காணப்பட்டபோதிலும், இறுதி அமைப்பில் பெருமளவு பரவலாக்கமும், பிரதேச அலகுகளுக்குச் சுயாதிபத்தியமும் காணப்பட்டன. நில ஆட்சி, இறைவரி சேகரிப்பு, நீர்ப்பாசனத்திருந்த வேலைகள், பராமரிப்பு முறைகள் முதலியனவும் பரவலாக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் சிறப்பாகப் போர்க்கலங்களிலும், பாரிய வேலைகளிலும், மையமாக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடும், ஒழுங்கமைப்பும் நிலவியது. அரசனையும் அவனது பிரதேச ஆளுநர்களையும் சுற்றி உருவாகிய பிரபுத்துவவர்க்கத்திற்கும், விவசாயிகளின் பெருந்திரளுக்கும் இடையில் காணப்பட்ட பிரதான முரண்பாட்டைக் கொண்ட சமூக முரண்பாடுகள்

நீர்ப்பாசன அடிப்படையைக் கொண்ட விவசாய அமைப்பில் காணப்பட்டன. மேலும் சாதியமைப்பின் சமூகப் பொறிமுறை, கைவினை, சேவைகள் ஆகியனவற்றின் மட்டத்தில் ஏனைய பொருளாதார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவதற்கு வழிசமைத்ததோடு, உழைப்பில் சமூகப் பிரிவினையும் உருவாக இடமளித்தது. இவ்வமைப்பு வளர்ச்சிபெற்ற போது ஆளுவோருக்கும், நகரத்திற்கும், நாட்டுப்புறத்திற்கும் இடையிலான பிளவும் அதிகரித்தது. இதுவே கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பௌத்த மதத்தில் ஏற்பட்ட புதிய பிரிவினைக்கும், அப்பிரிவினை சார்ந்த சமய, சமூக நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்திருந்தது எனலாம். மகாவிகாரை இடிக்கப்பட்டு, அபயகிரி விகாரை கட்டப்பட்டமை, கோக்கண்ணவில் (திருகோணமலையில்) சிவிசாலா இடித்தழிக் கப்பட்டமை போன்ற நிகழ்வுகளின் பின்னணியில் சமூகத்தில் காணப்பட்ட வர்க்க, நகர - கிராமிய, ஆளுவோர் - ஆளப்படுவோர் என்ற கருத்துருவத்தின் தோற்றமே காரணமாக அமைந்தது. பௌத்தமத நிறுவனங்கள் சுதந்திரமாகவும், படிப்படியாகவும் வளர்ச்சியடைந்து வந்த நீர்ப்பாசன அலகுகளை தமது வளர்ச்சிக்கும், இருப்பிற்குமான கொழுக்கொம்பாகப் பற்றிக் கொண்டதன் விளைவாகவே இச்சமூக முரண்பாடு இவ்வாக்க கால இலங்கையின் இறுதிப் பகுதியில் தோற்றம் பெற்றமைக்குக் காரணமாகலாம். (இதுவரை காலமும் பௌத்த மதமானது வட இந்தியாவிலும், தக்கணத்திலும் வளர்ச்சியும் செழிப்பும் கொண்டு விளங்கிய வாணிகமையங்களிலேயே வேறொன்றி யிருந்தமையானது பின்னர் வாணிப மார்க்கங்களில் ஏற்பட்ட மந்தமும், வீழ்ச்சியும் காரணமுமாக பௌத்தமதமும் சீரழிந்து, வீழ்ச்சியடைய அடிப்படையாயிற்று. இந்த அனுவவ நிலையே இலங்கையில் நீர்ப்பாசனப் பொருளாதாரத் தடத்தில் பௌத்தம் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு, தனது வளர்ச்சி நிலையையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. இதுவே இலங்கையில் இச்சமூக முரண்பாடு தோற்றம் பெறுவதற்கு அடிப்படையாயிற்று.)

அத்தியாயம் ஆறு

நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும்

உரவின் மேனிலையாதிக்கமும்

(அந்நாடுபுரக் காலம்)

“பொருள் உற்பத்தி என்பதுதான் மனிதர்களை விலங்கினின்று பிரிக்கின்ற முக்கியமான எல்லைக்கோடு. மனித சமூகம் தனக்குத்தேவையான பொருள்களைத் தானே உற்பத்தி செய்கிறது. ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பிலும் ஒவ்வொரு வேறுபாடான முறையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது, இதையே தான் உற்பத்தி முறை என்று சமூக அறிவியலாளர் குறிப்பிடுகின்றனர். உற்பத்தி செய்யும் போது சிலவற்றைச் சாதனங்களாக்கி, கருவிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மனிதசமூகத்தின் முன்னேற்றம் என்பதே இயற்கையோடு தொடர்ந்து போராடி வெற்றி பெறுவது என்பது தான். உற்பத்தியில் ஈடுபடும் மனிதன் இன்னொரு மனிதனையும் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறான்; ஒரு பிரிவினர் இன்னொரு பிரிவினரை அடக்கியான ஒரு நிறுவனம் தேவைப்படுகிறது அதுவே அரசு என்பதாகும். “

— கோ. கேசவன்

மண்ணும் மனித உறவுகளும்

கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உருவான ஒரு புதிய சமூக இயக்கமானது நிலத்தினையும் உற்பத்தியினையும் ஒன்றிணைத்த வகையில் இலங்கையின் குழும வாழ்வுமுறைக்கு முடிவு கட்டியதோடல்லாமல், தொழினுட்ப ரீதியானதும் பரந்துபட்டதும், நிறுவனமயப்பட்டதுமான மக்களின் வாழ்வியக்கத்திற்கும் வழிசமைத்துக் கொடுத்தது. செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட சிறு குளங்கள், வாய்க்கால்கள், புதைகுழிகள் என்பன மெல்ல மெல்ல மக்களது ஜீவனோபாய அடிப்படையின் ஆதாரங்களாக வலுவடைந்து சென்று, நீருடன் சம்பந்தமானதும், விளைச்சலுடனும் இறப்புடனும் சம்பந்தானதுமான சடங்காசார நடைமுறைக்குள் மக்கள் வாழ்வியை இட்டுச் சென்றமையைக் காணமுடிகிறது. இப்பின்னணியிலேயே நிலப்பிரபுத்துவ அரசியல் அதிகாரப் போட்டியும் மெல்ல மெல்ல வலுப்பெற்று, அரசுக்கும் நிலத்திற்கும், அரசிற்கும் மதத்திற்கு மிடையிலான தொடர்புகளும், உறவுகளும் வலுவடைந்தன. இப்பின்னணியில் அரசின் மேனிலையாதிக்கமானது உற்பத்தியைக் கட்டுப் படுத்தும் நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களையும், வருவாயை ஈட்டித்தரும் வாணிபக் கட்டமைப்புகளையும் (குறுக்குமுக்களையும்) மைய அரசினடிப்படுத்துவதாக அமைந்தது. இந்நிலையானது கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுவரைக்கும் இலங்கையின் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிப் பாதையில் தொடர்ந்தும் காணப்பட்டிருந்தது. இக்காரணத்தினாலேயே இலங்கையின் புராதன, மத்திய கால வரலாற்று வளர்ச்சியை நீர்ப்பாசனவியல் நாகரிகமாக எடுத்துக்காட்டும் பண்பு வரலாற்றாசிரியர்களிடையே காணப்படுகிறது. இவ்வாறான ஒரு சமுதாய வரலாற்றுப் போக்கினை கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட முற்பட்ட அநுராதபுரகாலம் என்றும், கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட பிற்பட்ட அநுராதபுரக்காலம் என்றும், கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள பொலன்னுவைக் காலப்பகுதி என்றும் கால அடிப்படையிலும், தலைநகர்களின் அடிப்படையிலும் வகுத்து ஆராய்வது இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்களின் மரபாக உள்ளது. இப்பின்னணியில் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக வளர்ச்சி முறைமையின் கீழ் அரசின் மேனிலையாதிக்கம் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதனை பின்வரும் தலைப்புக்களில் வைத்து ஆராய முடியும். அவையாவன:

- (1) அநுராதபுரகால நீர்ப்பாசனவியலும் அதன் வளர்ச்சியும்
- (2) அநுராதபுரகால வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு வாணிபம் - முற்பட்டகாலம்
- (3) அநுராதபுரகால வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு வாணிபம் - பிற்பட்டகாலம்
- (4) பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தில் தென்னிந்திய, தென்கிழக்காசிய, சீன வர்த்தகத் தொடர்புகள்.

1. அநுராதபுரக்கால நீர்ப்பாசனவியலும் அதன் வளர்ச்சியும்

புராதன இலங்கை நாகரிகத்தின் முக்கியமான அம்சமாகக் கருதக்கூடியது இந்நாட்டில் வளர்க்கப்பட்ட விவசாய முறையும், நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறையுமாகும். பொதுவாக உலக நீர்ப்பாசனவியல் வரலாற்றிலேயே ஈழத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசனவியல் பொறிமுறையின் வலைப்பின்னலமைப்பு சிறந்த இடத்தினை வகிப்பதாக வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுவர். உலகிலே முதல்தரமான நீர்ப்பாசனவியல் பொறிமுறை நுட்பத்தில் சீனாவே சிறந்த பெறுபேற்றினை அடைந்திருந்தது. அதன் பின்னர் இரண்டாம் இடத்தில் இலங்கையே அச்சாதனை பொறுத்து சிறந்த பெறுபேற்றினைப் பெற்றிருந்தமையை அறிஞர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். பேராசிரியர் நீடம் என்பவர் இலங்கையில் இராஜரட்டையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பமுறையை மிகவும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அவற்றின் விஞ்ஞான அம்சங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அநுராதபுரகாலத்திலும், அதற்குப் பின்னரும் விவசாயத் துறையிலே குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றமும், மேலதிக உற்பத்திமுறையும் ஈட்டப்படுவதற்கு இந்நீர்ப்பாசனவியல் நிறுவன அலகுகளே பங்காற்றி இருந்தன.

முற்பட்ட அநுராதபுரகாலத்தின் பெரும்பாலான காலப்பகுதி முழுவதிலும் பன்மடங்கு உணவுப்பெருக்கம் ஏற்பட்டிருந்தமைக்கும், வானுயர ஓங்கி எழுப்பப்பட்டிருந்த பிரமிட்டுக்களை ஒத்த தாதுகோபங்களினது தோற்றத்திற்கும் இந்நீர்ப்பாசனவியல் அலகுகளே மூலங்களாக விளங்கின என்றால் அது மிகையான கூற்றாகிவிட முடியாது. இத்தோடு மட்டுமல்லாது உணவுப் பொருட்கள் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் வெளிநாடுகட்கும் ஏற்றுமதி செய்யப் பட்டிருந்தமை பற்றிய குறிப்புக்களும் சான்றுகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள மையைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறு இலங்கையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசனவியல் வரலாற்றினையும் அத்தோடு தொடர்புடையதாகக் கருதப்படுகின்ற விவசாய முறைமைகள் பற்றிய வரலாற்றையும் அறிந்து கொள்வதற்கு மிகமுக்கியமான இலக்கிய மூலாதாரமாக விளங்குவது மகாவம்சமாகும். முன்பு குறிப்பிட்டமை போன்று மகாவம்சமானது சிறப்பாக சமயவரலாற்றையும் அரசியல் வரலாற்றையும் கூறிச்செல்கின்ற போக்கினைக் கொண்டிருப்பதனால் அதிகளவில் பொருளாதார சமூகச் செய்திகளைத்தரவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அதனால் அநுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த இராசரட்டையில் விருத்தியடைந்திருந்த நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களைப்பற்றிய செய்திகள் பெருமளவிற்கு மகாவம்சத்தில் பேணப்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்விடத்திலேயே அதிர்ஷ்டவசமாக ஆதிப் பிராமிச் சாசனங்கள் மிகப்பயனுள்ள தகவல்களை நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி தொடர்பாகத் தருவதனைக் காணலாம். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட

காலப்பகுதியிலிருந்து குறிப்பாக தேவநம்பியதீசன் காலத்திலிருந்து கிடைக்கும் சாசனச்சான்றுகள் பெருமளவிற்கு தொடர்ச்சியான வகையில் நீர்ப்பாசன அலகுகளின் பரிணாம வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கி.மு 1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கைப் பிராமிச்சாசனங்களில் குளங்கள், கால்வாய்கள், வயல் நிலங்கள் பற்றிய செய்திகள் அதிகளவில் இடம்பெறத் தொடங்குகின்றன. மன்னராலும், தனிப்பட்ட மக்களினாலும் பௌத்த சங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்ட தானங்களுள் பெரும்பாலானவை இக் குளங்களும், கால்வாய்களும், நெல்வயல்களுமாக இருப்பதனைக் காணலாம். பின்னர் காலம் செல்லச்செல்ல இத்தகைய குளங்களிலிருந்தும், கால்வாய்களிலிருந்தும் பெறப்பட்ட நீர்வரியின் ஒரு பாகம் பௌத்தசங்கத்தின் நடவடிக்கைகளுக்காக வழங்கப்பட்டிருந்தமை பற்றிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறான தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் புராதன இலங்கையின் நீர்ப்பாசனவியல் பொறிமுறையின் சிறப்பியல்புகளை வெளிக்கொணர முடிகின்றது.

இலங்கையில் நிரந்தரமான விவசாயக் குடியிருப்புக்களும், பயிர்ச் செய்கைக்கான நன்செய் நிலங்களின் தெரிவுப் பயன்பாடும் கி. முற்பட்ட ஆயிரமாமாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆரம்பமானதெனக் கொள்ள முடிந்தாலும், இக்காலப்பகுதிக்கு முன்பாகவே தக்கணத்திலும், தமிழகத்திலும் இரும்பின் உபயோகத்தினை பயிர்ச்செய்கை - நன்செய் நிலங்களின் பயன்பாட்டு முறைமை ஆகியனவற்றில் பிரயோகித்திருந்தவர்களாகப் பெருங்கற்கால மக்கள் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறான வாழ்வுமுறை கி.மு. 1000ஆம் ஆண்டிலேயே தீபகற்ப இந்தியாவில் தோற்றம் பெற்று விட்டிருந்தாலும், இலங்கையைப் பொறுத்து அந்நிலையானது கி.மு 800ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தமையை அண்மைக்காலத் தொல்லியல் அகழ்வுகளின் முடிபுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இங்கு தோன்றிய விவசாய முறைமையின் காலப்பகுப்பு எத்தகையதாக இருந்தாலும், கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையில் பயிர்ச்செய்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு வலுவான சமூக உருவாக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது என்பதனை எவருமே மறுக்க முடியாது. ஆனால் இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் கி. முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் விவசாய - நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களின் சிறுச்சிறு பிரதேசங்களில், சிறுச்சிறு மக்கள் குழுவினரால் உருவாக்கப்பட்டு நிரந்தரமான - நிலத்தையடிப்படையாகக்கொண்ட ஒரு விவசாயச் சமூகக் கட்டமைப்புக்குரிய பண்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தது. வடகிழக்கிந்தியாவிலும், தென்னிந்தியாவிலும் சிறப்புப்பெற்றிருந்த பயிர்ச்செய்கையாகிய நெற்செய்கையே இங்கும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலான தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. அநுராதபுரத்திலும், புத்தளத்திலுள்ள பொன்பரிப்பிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வுகளின் முடிபுகள் பெருங்கற்கால நெற்பயிர்ச்செய்கையின் சிறப்பியல்புகள்,

அணைக்கட்டுக்களின் தன்மைகள் போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் எல்லைக்குள் வருக்கியாற்றுப் பள்ளத்தாக்கின் இருமருங்கிலும், மற்றும் நாகர் கோயிற் பிரதேசத்திலும் பெருங்கற்காலத்தைச் சேர்ந்த நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கான தொல்லியற் தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. வடமராட்சியில் உள்ள **எள்ளன் குளம்** என அழைக்கப்பட்டுவரும் **எல்லாளன் குளம்** பெருங்கற்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நீர்ப்பாசன அலகு என்பதனை உறுதிப்படுத்தும் தொல்லியல் ஆவணங்களும் கிடைத்துள்ளன. **மாயக்கை** என அழைக்கப்பட்டு வரும் **மாயக்குகை** என்ற பழம்பெரும் நீர்ப்பரப்பு யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் கண் உள்ள மிகப் புராதனமான விவசாயக் குடியிருப்பு என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. இதே போன்று **நந்தாவில் குளம்** என்ற பழம்பெரும் நீர்ப்பாசன ஏரியும் பெருங்கற்காலத்திற்கும் முற்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மரபில் நாடு விளைந்தால் நந்தாவில் விளையாது, நந்தாவில் விளைந்தால் நாடு விளையாது, என்றவொரு முதுமொழி வழங்கி வருவதிலிருந்து அவ்விவசாயக் குடியிருப்பினது பழமைத் தன்மை புலனாகிறது. கந்தரோடையில் உள்ள **கற்பக்குணை** என்றவொரு குறிச்சியிலிருந்து மிக அண்மையில் அம்மிபோன்று, கால்களையுடைய கருங்கல்லினாலான ஓர் அரைகல் பெருங்கற்கால மண்படைகளிலிருந்து மீட்கப்பட்டமையானது வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாக உள்ளது. இந்த அரைக்கல் முச் சூலத்துடனும் மீன் சின்னத்துடனும் காணப்படுவது சிவன் - மீனாட்சி சமேதர தெய்வங்களின் தோற்றத்தினைக் குறிக்கின்றதாக என ஆராய இடமுண்டு. எவ்வாறெனினும் இவ் அரைக் கல்லானது நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறை நுட்பத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட விவசாயப் பெருமக்களின் தொழிநுட்பத்தினையும் இருப்பினையும் உறுதிப்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் இருந்த நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கள் மிகச்சிலவே என்பதனை மகாவம்சமும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதேபோன்றுதான் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து ஒரு சில குளங்கள், கால்வாய்கள் பற்றிய குறிப்புக்களைச் சாசனங்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எனினும் மகாவம்சத்தைவிட கூடியளவு எண்ணிக்கையான குளங்களையும், கால்வாய்களையும் அச்சாசனங்கள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இங்கு குறிப்பிடக்கூடிய ஓரம்சமாக இருப்பது என்னவெனில் கி. முற்பட்ட காலத்துக் குளங்களும் கால்வாய்களும் அளவில் மிகச்சிறியனவையாகவும், அவை ஊர்க்குளங்களாகவும், அதாவது சிறுச்சிறு ஊர்களில் குறைந்தளவிலான உணவு உற்பத்தித் தேவையை நிறைவு செய்வனவாகவும் காணப்பட்டிருந்தன. அவ்வகையில் கி. முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் பெரும் நீர்ப்பாசன நிறுவன அமைப்புக்கள் ஆரம்பிக்கவில்லை என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. இக்குளங்களும்

கால்வாய்களும் எவ்வளவு சிறியவையாக இருந்தனவோ அந்தளவிற்கு முக்கியத்துவமற்ற சொத்துக்களாகவும் இருந்தன என்பதையும் எமக்குக் கிடைத்த சாசனச்சான்றுகள் வாயிலாக உணர்ந்துகொள்ளமுடிகிறது. பொதுவாக இக்குளங்கள், கால்வாய்கள் ஊர்ப் பொதுச்சொத்தாகவே காணப்பட்டிருந்தன. ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் தனிப்பட்டவர்களின் சொத்தாகவே அவை விளங்கி வந்துள்ளன. பின்னர் நாம் காண்பதுபோல் எல்லாக் குளங்களும் மன்னனால் கட்டப்பட்டு மன்னரின் சொத்தாகச் செல்வதனைக் காணலாம். ஆரம்பத்தில் குளங்கட்டிய மன்னர் சிலர் தனிப்பட்டவர்களிடமிருந்து பணம் கொடுத்து விலைக்குப்பெற்ற குளங்களைப்படுத்துப்பித்தும் விசாலப்படுத்தியதன் பின்னர் பௌத்தசங்கத்திற்கு தானம் வழங்கிய முறையையும் காண்கின்றோம். முற்பட்ட காலங்களில் சாசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட குளங்களும், கால்வாய்களும் இவ்வாறே கொள்விலையாகப் பெற்றுக்கொண்டதன் பின்னர் பௌத்த சங்கத்திற்குத் தானம் வழங்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. பறங்கியாற்றின் குறுக்கே அணைகட்டப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட இராட்சதகுளம் அவ்வாறே கி. முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

கி. பிற்பட்ட முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறை யானது ஒரு திட்டமிட்ட வகையில் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் விரிந்து வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்றமையைக் காணமுடிகிறது. இதுவரையில் ஊர்க் குளங்களாக இருந்தவை இக்காலகட்டத்திலிருந்து பெரும் பிரதேசங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதியை அளிக்கும் பெருங்குளங்களாக மாற்றம் பெறுவதைக் காணமுடிகிறது. இதுவரையில் ஊரவர்களாலும் தனிப்பட்டவர்களினாலும் கட்டிய குளங்களுக்குப் பதிலாக கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மன்னர்களால் அவை உருவாக்கம் பெறுபவையாக மாற்றமுறுகின்றன. இத்தகைய முதலாவது பெரும்புரட்சியை நடைமுறைப்படுத்திய மன்னனாகக் காணப்படுபவன் வசப மன்னனாவான். மகாவம்சத்தில் அம்மன்னன் கட்டிய II குளங்களினதும், I2 கால்வாய்களினதும் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை தற்காலத்தில் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. அதனால் இப்புதிய முயற்சியின் விளைவாகத் தோன்றிய நீர்ப்பாசனமுறையின் தன்மையைப் பெருமளவிற்கு அறிந்துகொள்ளவும் முடிந்துள்ளது.

வசபமன்னன் கட்டுவித்த குளங்களானவை இதுவரை அமைக்கப் பட்டவற்றை விட பெரியளவிலானவையாகும். அதுமட்டுமல்ல இதுவரை பயன்படுத்தப்படாத தொழிநுட்பம், நீர்ப்பொறிமுறைநுட்பம் என்பன முதன்முறையாக வசப மன்னன் காலத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டமையைக்

காணலாம். கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் கட்டப்பட்ட குளங்கள் பல சாசனங்களிலும், மகாவம்சத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படாத 150 குளங்களினதும், கால்வாய்களினதும் பெயர்களை சாசனச் சான்றுகள் தருகின்றன. இவ்வளவு பெருந்தொகையான கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் குளங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதனைக் காணும்போது எவ்வளவு விரைவான வளர்ச்சியை நீர்ப்பாசன நிறுவனங்கள் அடைந்திருந்தன என்பதனை உணரமுடிகிறது. அத்தோடு கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் அடையப்பட்டிருந்த நீர்ப்பாசன பொறிமுறையறிவினைவிட கி.பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டில் மிகவும் உயர்ந்ததும், மிகப்பரந்த பரப்பளவில் அமைக்கப்பட்ட நீரியல் நுட்பங்களும் கையாளப்பட்டிருந்தன. வட இலங்கையின் பல பாகங்களில் இத்தகைய பரப்பளவில் கூடிய நீர்ப்பாசன பொறிமுறையமைப்பு கையாளப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய விசாலமான நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறையமைப்பின் வலைப்பின்னலை முதன் முறையாக மகாசேன மன்னனே உருவாக்கினான். அவன் 16 பெருங்குளங்களையும் ஒரு பெருங்கால்வாயையும் அமைத்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. மணி கீர்வாபி எனப்படும் மின்னோரிக்குளம் 4670 ஏக்கர் விஸ்தீரணத்துடன் இம்மன்னனால் அமைக்கப்பட்டது. இப்பரந்த வாபியிலிருந்து 4000 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட வயல் நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் அளிக்கப்படுகின்றது. ஆளிஸார - அலகரக்கால்வாய் 25½ மைல் நீளத்திற்கு இம் மன்னனால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது. இம்மன்னனால் ஆக்கப்பட்ட இவ்வரும்பணிக்காக மக்கள் அவனை மின்னோரித் தெய்வம் என்று இற்றைநாள் வரைக்கும் போற்றி, மதித்து, வணங்கி வருவதனையும் காண முடிகிறது. இவ்வகையில் இலங்கையின் நீர்ப்பாசனவியல் பொறிமுறை வரலாற்றில் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு ஒரு மைல்கல் ஆக விளங்கு வதனைக் காணமுடிகிறது.

பின்வந்த நூற்றாண்டுகளில் இப்பொழுது அடையப்பட்டிருந்த நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறையறிவே தொடர்ந்தும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இக்காலப் பகுதியில் மகாசேன மன்னனின் வழியைப் பின்பற்றி பல்வேறு மன்னர்களும் பெருங்குளங்களை அமைப்பதனைக் காணமுடிகிறது. கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் அவ்வாறான ஓர் அரும்பணியை ஆற்றியவனாக முதலாம் உபதீசன் என்ற மன்னனும், அதன் பின்னர் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் அத்துறை பொறுத்து தாதுசேன மன்னனும் அரும்பணியாற்றியவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

தாதுசேன மன்னனுடைய ஆட்சிக்காலம் இலங்கையின் அரசியல், பண்பாட்டு, பொருளாதார வரலாற்றில் மிகமுக்கியமான ஒரு கட்டத்தினைக் குறித்து நின்றது. மகாசேன மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட மின்னோரியாவை

விட பெரியதொரு நீர்ப்பாசனக்குளம் ஒன்று தாதுசேனனால் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அது கலாவாவி என அழைக்கப்பட்டது. இதன் விஸ்தீரணம் 6380 ஏக்கராகும். கலாவாவியையும் தீசவாபியையும் இணைத்து 54மைல் நீளமான கால்வாய் ஒன்றும் (ஜயகங்கை) இம்மன்னனால் அமைக்கப் பட்டதாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. சூளவம்சம் முதலாம் பாகத்தில் இம்மன்னனால் அமைக்கப்பட்டதாக 18 குளங்களின் பெயர்கள் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வாறான நீர்ப்பாசனவியல் நிறுவனங்களை அமைத்துக்கொடுத்த ஒரு மன்னனாகக் காணப்படுபவன் இரண்டாம் மகெல்லன் என்பவன் ஆவான். இவனால் அமைக்கப்பட்ட பெருங்குளங் களுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது நாச்சுவெக்குளம் ஆகும். இதே நூற்றாண்டில் இன்னொரு மன்னனான முதலாம் அக்கிரபோதி என்பவன் கட்டிய குளங்களுள் குருந்துவாவி (தண்ணிமுறிப்புக் குளம்) குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாக விளங்குகின்றது. கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் 2ஆம் அக்கிரபோதி மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட பெருங்குளங்களுள் சிறப்புப்பெறுவது கங்காதல வாவி ஆகும். இவ்வாபி இன்று கந்தளாய் என்ற பெயருடன் மிளிர்வதனைக் காணலாம். கந்தளாய் குளத்தின் தோற்றம், வரலாறு, அதன் சிறப்புக்கள் பற்றி தக்சிண கைலாச மான்மியத்திலும் பல சுவையான செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கண் + தளை என்ற இரு பதங்களின் இணைப்பே கண்தளாய் என்றாகி இன்று கந்தளாய் என வழங்குவதாக தக்சிண கைலாச மான்மியத்தை ஆதாரம் காட்டிக் குறிப்பிடுவர். தமிழ் மரபில் கந்தளாய் குளத்தினைப் பற்றிய பல கதைமரபுகளும் நிலவிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்து மரபிலும் குறிப்பாக திருக்கோணேஸ்வரத்துடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்ட வகையில் கந்தளாய் குளத்துடன் இருந்திருக்கக்கூடிய தொடர்புகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்லவர், சோழர்காலங்களில் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த அரசியல், பண்பாட்டுத் தொடர்புகளின் விளைவாக கந்தளாய் குளத்துடன் இந்து மரபுகளும் இணைந்து இலங்கைப் பண்பாட்டில் ஒரு தனித்துவமான இடத்தினைப் பெற்றிருக்கவேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு மிடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையின் புதிய நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களை அமைப்பதனைவிட மன்னர்கள் ஏற்கனவே அமைக்கப்பட்டிருந்த பெருங் குளங்களையும், நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்களையும் புனரமைப்பதிலும், பராமரிப்பதிலுமே ஈடுபட்டிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. இதற்கான காரணம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் குறிப்பிடத்தக்களவில் இலங்கையை நோக்கி ஏற்பட்ட அந்நியப் படையெடுப்புக்களாகும். இதனால் இலங்கையின் நீர்ப்பாசனவியல் பொறிமுறை வளர்ச்சியில் பெரிதும் பாதிப்பு

ஏற்பட்டிருந்தமையைக் காண்கிறோம். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் ஜடவரமன் மானவரமன் காலத்திலிருந்து பல்லவப் படையெடுப்பு முதல் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டுவரை தொடர்ச்சியாக இலங்கை நோக்கி அரசியலடிப்படையிலான படையெடுப்புகள் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருந்தன. இந்நிலையில் புதிய நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களை உருவாக்கி, பாசன மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதனை விட, ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட பெரும் திட்டங்களைப் பராமரிப்பதே பொருத்தமானதாக பிற்பட்ட அநுராதபுர ஆட்சிக்கால மன்னருக்குப் புலப்பட்டிருந்தமையினாலேயே புதிய நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறை நிலையின் வளர்ச்சி இலங்கையில் தடைப்பட்டது எனலாம்.

பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலத்தில் (கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுவரை உள்ள காலப்பகுதி) இராசரட்டையின் நீர்வள நாகரிகத்தில் ஒரு தேக்கநிலை காணப்பட்டதேயொழிய, அவற்றின் பொறிமுறைத் தொழினுட்பவியல் வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்றுள்ளது என்றே குறிப்பிடவேண்டும். கி.பி. 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பொலனறுவையைத் தலைநகராகக்கொண்டு இராசரட்டையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறையமைப்பின் அதியுச்ச வளர்ச்சிநிலைக்கு பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தினூடாக வழங்கப்பட்ட நீர்ப்பாசனப்பொறிமுறை அறிவின் அடிப்படைகளே காரணமென்பதனை மறுக்கமுடியாது. இதனை விட, நிலமானியச் சமூகமொன்றின் உச்சவளர்ச்சியை பொலனறுவைக்கால இலங்கை ஈட்டிக் கொண்டமைக்கும் அந்நீர்ப்பாசனவியல் பொறிமுறை அமைப்பின் உச்ச வளர்ச்சியே காரணமாகும். பல்வேறு வகையான வரலாற்று மூலங்களும் இதனை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

நீர்ப்பாசனவியல் சமூகத்தில் பலதரப்பட்ட நிர்வாக அலகுகள் அதன் முகாமைத்துவமுறையினை நெறிப்படுத்தியிருந்தமையினை பல மூலாதாரங்களின் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது. நில ஆட்சிமுறையைப் பொறுத்தமட்டில் நன்செய், புன்செய் நிலங்கள், காட்சிநிலங்கள் ஆகியன மன்னனின் சொத்துடமையாக இருந்த அதே நேரத்தில், மடாலயங்களுக்கும், தனியாருக்கும் உரியதாக நிலம் மீதான உரிமம் காணப்பட்டது. பல சந்தர்ப்பங்களில் மன்னர் நிலங்களைக் கொள்வனவுசெய்து நிலத்தின் மீதான தமது உரிமத்தை பலப்படுத்திக்கொண்டனர். நிலத்தின் மீதான பல்வகைப்பட்ட பயன்பாடும், பாவனையும் இருந்த காரணத்தினால் ஒருவகையான மானியமுறைச் சமூகத்துக்குரிய சேவைமுறைகள் கூடக் காணப்பட்டிருந்தன.

நிலத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மேலதிக வருமானத்தினை கிராம அலுவலர்கள், மாகாண ஆளுநர்கள், இறுதியாக அரசனும் அமைச்சர்களும் எனப் பங்கு போட்டுக்கொண்டமையைக் காணலாம். வரிகள், சேவைக் கடமைப்பாடுகள் ஆகிய வழிகள் வாயிலாகவே அம்மேலதிக உற்பத்தியானது

அரசின் மேல் மட்டத்தினைச் சென்றடைகின்றது. நெல்வயல்கள் சேனைகள், உள்நாட்டு - வெளிநாட்டு வர்த்தகம், பாசன நீர் போன்றவற்றிற்கு தலையிடுவதுவமான வகையில் வரிகள் அறவீடு செய்யப்பட்டன. வரிகளை அறவீடு செய்யும்பணி மாகாண ஆட்சியாளர்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிர்வாகப் பரவலாக்கல் முறைமையானது பிரபலத்துவ அமைப்பு முறைக்கான தன்மைகளையே கொண்டு காணப்பட்டன.

சேவைக் கடமைப்பாடுகளால் உபரி உற்பத்தி உறிஞ்சப்படுதல் அரசனுக்குச் செய்யும் சேவையான ராஜகாரியம் எனப்பின்னர் அழைக்கப்பட்டது. இத்தகைய கோவி நடவடிக்கைகள், நீர்ப்பாசன வேலைகள் கட்டிட நிர்மாணம் ஆகிய பொது நடவடிக்கைகள் ஒவ்வொரு சாதாரண மனிதனையும் ஈடுபடவைத்தன. 2ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய மஹாதூப கட்டிடம்பற்றி மஹாவம்சம் தரும் விவரணம், சேவை, உழைப்பு, பொதுவேலைக்கு எவ்வாறு ஆட்கள் திரட்டப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகின்றது. நாம் மேலே நோக்கியது போன்று இத்தகைய பொது வேலைக்கு பெருமளவிலான உழைப்பினை நல்கியமை, உழைப்பாளர்களுக்கும் விவசாய உற்பத்தியில் நேரடியாக ஈடுபடாத கைப்பணியாளர்கள், மதகுருமார் போன்றோருக்கும் வழங்கக்கூடிய போதுமான அளவு உபரி உற்பத்தியை விவசாயமுறை ஈட்டியதைக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறாக அநுராதபுரகாலப் பகுதியில் தொடர்ச்சியான வகையில் பெருங்குளங்களும், கால்வாய்களும் அமைக்கப்பட்டு நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறையமைப்பின் மூலம் மேலதிக விவசாய ஈட்டம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான ஒரு நிலையின் செழிப்பினை அநுராதபுரத்திலும் ராஜரட்டையின் பல்வேறு பிராந்தியங்களிலும் வானுயர அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கட்டிடங்களின் மேற்கட்டுமானம் நன்குதுலாம்பரப்படுத்தியுள்ளன. இந்நிலையின் வளர்ச்சிக்கு விவசாய ஈட்டத்தோடு உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிபத் தேட்டமும் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கும் என்பதனையும் மறுப்பதற்கில்லை.

2. அநுராதபுரகால வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு வர்த்தக நடவடிக்கைகள் (முற்பட்டகாலம்)

இலங்கையின் மிகமுற்பட்ட காலவரலாற்றை ஆராயும்போது வர்த்தகம் எந்தளவிற்கு அக்காலகட்டத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொழில் நடவடிக்கையாக மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதை உணரலாம். இலங்கை வரலாற்றின் ஆரம்பம், இலங்கையின் நாகரிகமடைந்த குடியேற்றங்களின் ஆரம்பம், பின்னர் இராச்சியங்கள் என்று கூறத்தக்கவகையிலான அரசுகளின் ஆரம்பம், அரச வம்சங்களின் தோற்றம் போன்றன யாவும் இந்நாட்டின்

வர்த்தகத்தோடு மிகநெருங்கிய தொடர்புகளையுடையதாக காணப்படுகின்றன. பொதுவாக, உலக வரலாற்றில் புதுப்புதுக் குடியேற்றங்களின் ஆரம்பமும், புதுப்புது இராச்சியங்களின் தோற்றமும் பொருளாதாரக் காரணிகளின் விளைவாகவே ஏற்படுவதைக் காணமுடியும். அவ்விதத்தில் இலங்கையில் கி.முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட இந்தோ - ஆரியக் குடியேற்றங்கள், புதிய இராச்சியங்களின் தோற்றங்கள் ஆகியன வர்த்தகக் காரணிகளாலேயே உருவாக்கப்பட்டன. பொதுப்பட வட இந்தியாவிலிருந்து தெற்குநோக்கிப் பரவிய ஆரியமயமாக்க இயக்கம் குறிப்பிடத்தக்களவிற்கு வர்த்தகப் பொருளாதாரக் காரணிகளினால் பரவிக்கொண்ட ஒரு நடைமுறையெனில் அது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதே. இதனையொத்த நடைமுறையினை தெற்கே இலங்கையிலும், தென்கிழக்கே மலாயா, இந்தோனேசியத் தீவுகளிலும் இவ்வியக்கம் பரவிக்கொண்ட வரலாற்றைப் பார்க்குமிடத்து, கூடியளவிற்கு இப்பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வர்த்தகக் காரணிகளின் விளைவாகவே அவ்வாறு ஏற்பட்டுக் கொண்டமையினைக் காண முடிகிறது.

பொதுப்பட இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆரியர் குடியேற்றம் சம்பந்தமாக தோன்றியுள்ள கதைத்தொகுப்பினையும் அதுபற்றிக் கூறுகின்ற இலக்கியச் சான்றுகளையும் ஆராய்கின்ற போதும் நம்பகமான அம்சங்களாக இடம் பெறுகின்ற சான்றுகள் இங்கு ஏற்பட்ட குடியேற்றங்கள் வர்த்தகத் தொடர்பின் விளைவாக ஏற்பட்டது என்பதனையே காட்டுகின்றன. வட இந்திய சமஸ்கிருத நூல்கள் சில இவ்வண்மையை மிக வெளிப்படையாகவே குறிப்பிட்டுள்ளன. **ஜாதகக் கதைகள், எரிங்கலாவதான** என்ற நூல்கள் அவ்வாறான வர்த்தகத் தொடர்பின் நிமித்தமாக ஏற்பட்ட குடியேற்றங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. வட இந்தியாவிற்கும், ஈழத்திற்கும் இடையில் கி.முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்டிருந்த வர்த்தகத் தொடர்புகள் பற்றி இந்நூல்கள் பல தகவல்களைத் தருகின்றன. எனவே வர்த்தகத் தொடர்பின் நிமித்தமாக இலங்கையுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த இந்தோ - ஆரியர் பலர் காலப்போக்கில் படிப்படியாக இத்தீவிலே தங்கி, இங்கு குடியேற்ற முறைமைக்கு வழிவகுத்தனர் எனலாம். இதன் விளைவாக புதிய இராச்சியங்கள், புதிய அரச வம்சங்கள் தோன்றுவதற்கும் அவ்வர்த்தகத் தொடர்பின் அடியாகத் தோற்றம்பெற்ற குடியேற்றங்கள் வழிவகுத்துக் கொண்டன.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலே இலங்கையுடன் இடம் பெற்ற வர்த்தகம் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு இலக்கிய ஆதாரங்கள் குறிப்பிடத்தக்களவிற்கு உதவிபுரிகின்றன. எனினும் இலங்கை வரலாற்று நூல்களான தீபவங்ஸம், மகாவங்ஸம் ஆகியனவற்றில் வர்த்தகம் பற்றிய குறிப்புக்கள் அரசியல் வரலாற்றோடு அல்லது சமய வரலாற்றோடு

தொடர்பான முறையில் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் இவ்வாதாரங்களிலிருந்து பொதுப்பட இலங்கை வர்த்தகம் பற்றி அதிகம் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இருப்பினும், வர்த்தகம் தொடர்பாக இந்நூல்களிலிருந்து நாம் அறியும் தகவல்கள் வட இந்தியாவில் மகதப் பேரரசு எழுச்சியுற்றதன் விளைவாக, அப்பேரரசு பல்வேறு நாடுகளுடன் தொடர்புகொண்டு கடல் வாணிபத்தினை வளர்த்திருந்தது என்பதாகும். அத்தகைய கடல் வாணிபத் தொடர்புகள் இலங்கையுடனும் ஏற்பட்டிருந்தது என்பதனை வட இந்திய ஆதாரங்களிலிருந்தும், இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

வட கிழக்கு இந்தியத் துறைமுகமான தாம்ரலிப்திக்கும் வட இலங்கைத் துறைமுகமான ஜம்புகோள அல்லது ஜம்புத்துறைக்குமிடையே அடிக்கடி கப்பற் போக்குவரத்துக்கள் இடம்பெற்றிருப்பது பற்றி அறிகின்றோம். கௌடில்யன் **அர்த்தசாஸ்திரத்தில்** (கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில்) **ஈழத்து முத்துக்கள்** மகதப் பேரரசுக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டமை பற்றிய குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அண்மைக்காலத் தொல்லியல் அகழ்வாய்வின் விளைவாக சிந்துவெளி நாகரீகம் எனக் கூறப்படும் ஹரப்பாப் பண்பாட்டின் பரந்த எச்சங்களை குஜராத் மாநிலத்துக்குத் தெற்கே, மாலைதீவுகளிலும் ஆய்வாளர்கள் அடையாளம் கண்டுள்ளனர். மாந்தை உள்ளிட்ட மன்னார்க்குடாவில் விளைந்த முத்துக்களை அம்மக்கள் உபயோகித்திருந்தமையினை சிந்துவெளி அகழ்வின்போது ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். எவ்வாறு சிந்துவெளி அகழ்வின்போது ஆய்வாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். எவ்வாறு சிந்துவெளி மாந்தர் தெற்கேயுள்ள தக்கணப் பகுதியிலிருந்து உலோகங்களைப் பெற்றுச்சென்றனரோ அதேபோன்று மன்னார்க்குடாவிலிருந்து கடல் முத்துக்களையும் பெற்றுச்சென்று இருந்தனர் என்பது அண்மைக்கால ஆய்வுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முற்பட்ட அநுராதபுர காலப்பகுதியில் பெருமளவிற்கு வட இந்தியாவிலிருந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட வர்த்தகத் தொடர்புகளை இலங்கையிலுள்ள ஆதாரங்கள் பதிவு செய்திருந்தாலும், ஓரளவிற்காவது தென்னிந்தியாவின்னும் ஏற்படுத்தப்பட்ட வர்த்தகத் தொடர்புகளையும் அவை பதிவு செய்யத் தவறவில்லை என்றே குறிப்பிடவேண்டும். தென்னிந்திய இராச்சியங்களுள் ஆந்திர இராச்சியத்திற்கும், தமிழ் நாட்டிற்குமிடையே இத்தகைய வர்த்தகத் தொடர்புகள் மிக நெருக்கமாகவே கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்தத்திலிருந்து வந்திருக்கின்றன. மகாவம்சத்தின்படி கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்தத்தில் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிபுரிந்த முதலாவது தொகுதி தமிழ் மன்னர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்ட மன்னர்கள் குதிரை வர்த்தகத்தின் பொருட்டு தமிழ் நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்தவர்களாகவே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளனர். தீபவம்சத்திலும் இச்செய்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமையினைக் காண்கின்றோம்.

இலக்கிய ஆதாரங்களைப்போன்று, உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு, வாணிப நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட பிராமிச் சாசனங்கள் உபயோகமான பல செய்திகளைப் பதிவுசெய்து வைத்துள்ளன. இச்சாசனங்களிலே திட்டவட்டமாக தமிழ்நாட்டிற்கும் ஈழத்திற்கும் மிடையேயான வாணிபத் தொடர்புகள் பற்றியே பெருமளவிற்கு குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கையில் கிடைத்த சில பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் சிறப்பாக அனுராதபுரத்திலிருந்தும், வவுனியாவில் பெரிய புளியங்குளத்திலிருந்தும் கிடைத்த மூன்று பிராமிச்சாசனங்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இங்கிருந்த தமிழ்வர்த்தகர்களை **தமிடவணிஜ** எனக் குறித்துள்ளன. இவற்றுள்ளும் அநுராதபுரத்து கற்பீடக்கல்வெட்டு (Terrace Brahmi Inscription) தனிப்பட்ட தமிழ்வர்த்தகரையல்லாது ஒரு வர்த்தகக் குழுவினையே குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். இக்கல்வெட்டின் சிறப்பு என்னவெனில் அவ்வணிகக் குழுவின் அதிகாரிகளின் பெயரை அவ்வதிகாரிகள் வகித்திருந்த பதவியின் படிமுறையில், ஒவ்வொரு படிக்கட்டிலும் பொறித்திருப்பதனையே காண்கின்றோம். இதேபோன்று தமிழ் நாட்டில் கிடைக்கப்பெற்ற சில தமிழ்ப் பிராமிக்கல்வெட்டுக்களில் **ஈழவாணியர்** பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக சித்தன்னவாசல் கல்வெட்டிலும், **புகலூர்**, **மாங்குளக் கல்வெட்டுக்களிலும்** ஈழத்து வணிகர் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரண்டு அடிப்படைகளில் ஈழத்து வர்த்தகம் தொடர்பான சாசன, இலக்கியக் குறிப்புகளை தமிழகத்தில் காண்கின்றோம். அவையாவன : ஒன்று, ஈழத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்ட வர்த்தகப் பொருட்கள் பற்றிய பெயர்களைப் பதிவுசெய்து வைத்துள்ள ஆவணங்கள் இரண்டு, ஈழத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கு வாணிப நோக்கத்தின் பொருட்டுச் சென்ற வணிகர்களைப் பற்றிய ஆவணங்கள் வணிகக்குழுக்கள் **வணிஜ** எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ள மையைக் காணலாம். "**புக**", "**புகிய**" எனவும் வணிகக் கூட்டுக்கள் இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வணிகதலைவர்கள் **கணக - லெட்டி** எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இவ்விடத்தில் இவ்வாணிபம் தொடர்பாக மிக அண்மையில் தெரிவிக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தினையும் இங்கு முன்வைக்கலாம். பொதுவாக ஈழத்து - தென்னிந்திய - வட இந்திய சாசன, இலக்கியச் சான்றுகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு நோக்குகையில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலும், கிறிஸ்தவ சகாப்த காலங்களிலும் இலங்கையர் நடாத்திய பிறநாட்டு வர்த்தகமானது பெருமளவிற்கு வட இந்திய நாடுகளுடனும், தீபகற்ப இந்தியாவுடனும், தமிழகத்துடனும் நடைபெற்றதாக அறிந்தோம். ஆனால் இதே ஆதாரங்களை அடிப்படையாக வைத்தும், புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை என எடுத்துக்காட்டப்பட்ட ஆதாரங்களை அடிப்படையாக வைத்தும் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில்

இருந்து மிகநெருங்கிய வர்த்தகத்தொடர்பு இலங்கைக்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும்மிடையே ஏற்பட்டிருந்தன என்பது பற்றி பரணவிதான என்பவரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. மலேசியாவில் கலிங்கமா தீபகற்ப இந்தியாவில் கலிங்கமா என்றொரு பிரச்சினையை ஆய்வு செய்யும்போதே பரணவிதான இவ்வாறு மலேசியாவிற்கலிங்கம் என்பதனை வன்மைப் படுத்துவதற்காக ஈழத்திற்கும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும்மிடையிலான வாணிபத்தொடர்புகளை கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்த காலத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்ட முயன்றார். பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி குறிப்பிடுகின்ற “வணிஜ” என்ற வர்த்தகர்களுள் “புக” அல்லது “புகிய” என்ற வர்த்தகக் குழுக்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் வாணிபம் நடாத்திய வணிக கணத்தினராகவே பரணவிதான எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இது மட்டுமல்லாது மிகவும் முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கை வர்த்தகர்களால் நடாத்தப்பட்ட பிறநாட்டு வர்த்தகம் பற்றி முற்பட்ட கால இலக்கியங்களில் சிறப்பாக ரால - வாஹினி வீஹள - வத்து ஆகிய நூல்களிலும், மலாயாவைச் சேர்ந்த பலம் - பாங் என்ற இலக்கியத்திலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் மணிபல்லவத்திற்கும் (யாழ்ப்பாணத்திற்கும்) இடையே நடைபெற்ற வர்த்தகக் கப்பல் போக்குவரத்து பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் இலங்கைக்கும் பிறநாடு களுக்கும்மிடையே நடைபெற்ற வாணிபத் தொடர்புகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு கிரேக்க, உரோம நூல்கள் சில அரிய தகவல்களைத் தந்துதவு கின்றன. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க, ரோம ராச்சியங்களுக்கும் தென்னிந்திய அரசுகளுக்குமிடையே வாணிபத்தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்த மையை உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுச் சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தீபகற்ப இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பெற்றுள்ள பெருமளவிலான ரோமத்தங்க நாணயங்கள் இவ்வாணிபத் தொடர்பினை உறுதிப்படுத்தும் அகச்சான்றாக அமைகின்றன. தென்னிந்திய நூல்களில் குறிப்பாக சங்ககாலத்து தமிழ் இலக்கியங்களில் யவன தேசத்துக்கப்பல்கள் பற்றியும், வாணிபம் பற்றியும் விரிவான பல செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தீபகற்ப இந்தியாவின் கிழக்குக்கடற்கரையில் அமெரிக்கமேடு என்ற இடத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வாய்வுச் சான்றுகள் ரோம வாணிபக் கிடங்கினை - மையத்தினை ஆவணமாகவே வெளிப்படுத்தி உதவியுள்ளன. இவ்வாறு ரோமுக்கும், தென் இந்தியாவிற்குமிடையே இடம் பெற்றிருந்த வாணிபத் தொடர்புகளில் வேறும் பல நாடுகள் பங்குகொண்டிருந்தன. அவற்றுள் இலங்கையும் சிறப்பான ஓரிடத்தினைப் பெற்றிருந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. இந்நூற்றாண்டுகளில் கிரேக்க, ரோம வர்த்தகர்கள் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களுக்கு வந்து, வணிகப் பொருட்களைப் பெற்றுச்

சென்றோது தனிப்பட தென்னிந்தியத் விளையாட்டுப் பொருட்களை மட்டும் ஏற்றிச் செல்லவில்லை; தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களுக்கு வடக்கேயிருந்தும், தெற்கேயிருந்தும் குறிப்பாக இலங்கையிலிருந்தும் கொண்டுசென்று சேர்க்கப்பட்ட பொருட்களையும் அவர்கள் தம்முடன் எடுத்துச் சென்றார்கள். இவ்விடத்திலேயே இலங்கைக்கும், கிரேக்க, ரோம வியாபாரிகளுக்குமிடையே மறைமுகமான வாணிபத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன எனக் கூறலாம். அநுராதபுரம், புத்தளம், கந்தரோடை, ஆணைக்கோட்டை, வல்லிபுரம், பூநகரி, மாந்தை ஆகிய இடங்களிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ரோமநாணயங்களும், ரோம மட்பாண்டங்களும் அவ்வாணிபத் தொடர்புகளின் விஸ்தீரணத்தினை எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகள் ஆகும். பூநகரியிலிருந்தும், கந்தரோடையிலிருந்தும் அண்மைக் காலங்களில் வரணியிருந்தும் தங்கரோம நாணயங்கள் உட்பட ஏராளமான ரோமநாணயங்கள் பெறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே ரோம வணிகர்களது மரக்கலங்கள் மாந்தை - பூநகரிப் பிரதேசத்திற்கும், வல்லிபுரம் - வரணிப் பிரதேசத்திற்கும், கச்சாய் - சாவகச்சேரிப் பிரதேசத்திற்கும், ஆணைக்கோட்டை - கந்தரோடைப் பிரதேசத்திற்கும் ஊடுருவி வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தமையை அண்மைக்காலங்களில் இங்கு பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் மூலாதாரங்கள் வாயிலாக உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளமுடிகிறது. இப்பிராந்தியங்களிலிருந்து கடல் முத்துக்கள், யானைத்தந்தங்கள், இரத்தினக்கற்கள், மெல்லிய நூலாடைகள் (லினன் போன்றவை) என்பன வாணிபப் பொருட்களாக கைமாற்றப்பட்டன என அறியமுடிகிறது. கந்தரோடையிலிருந்து சங்கு வளையல்களும், கார்ணேலியன் மணிகளும், மான் கொம்புகளும் ரோமவியாபாரிகளுக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டிருந்தமையினைத் தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு அநுராதபுரகாலப் பரப்பின் முன்பாதியில் கூடியளவிற்கு இந்திய அரசுகளுடனும், குறைந்தளவில் பிறநாடுகளுடனும் இலங்கையின் வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்பதனை எமக்குக்கிடைத்த வரலாற்று, தொல்லியல் ஆவணங்கள் வாயிலாக உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. இதே காலப்பகுதியில் உள்நாட்டில் நடைபெற்ற வர்த்தகம் பற்றிய செய்திகளையும் இதே ஆதாரங்கள் வாயிலாகவே ஒருசில தகவல்கள் மூலம் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளமுடிகிறது. மகாவம்சத்திலும், தீபவம்சத்திலும் இக்குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

அநுராதபுர இராச்சியத்திற்கும் மலையப் பகுதிக்குமிடையே நடைபெற்ற உண்ணாட்டு வர்த்தகத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சில இவ்விலக்கியங்களிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விலக்கியங்களிலே காணப்படும் குறிப்புக்களை விட சாசனங்களிலே உள்நாட்டில் நடைபெற்ற வர்த்தகம் பற்றிய

செய்திகளைக் காணமுடிகிறது. இச்சாசனங்களில் சிறப்பாக இங்கிருந்த வியாபார வர்த்தகக் குழுக்கள் பற்றியும், அவை இயங்கியமுறை பற்றியும் அறிந்துகொள்ளுவதற்கேற்றவகையில் அரிய சில செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் சிறப்பாக கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த **தோணிகல** கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்ட வர்த்தகக் குழு இயங்கிய முறைபற்றிய தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றை நோக்குமிடத்து வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த வர்த்தகக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பது போலவும், இயங்கியது போலவும் ஈழத்து வர்த்தகக் குழுக்களும் அமைக்கப்பட்டு தொழிற்பட்டிருந்தன எனக் காணமுடிகிறது. இவ்வர்த்தகக் குழுக்கள் **நியம** என்ற பெயரைப்பெற்றிருந்தன. தமிழ்க்கல்வெட்டுக்களில் **நியமத்தார்** என வழங்கப்பட்டவை இவ்வகையான வணிகக் குழுக்களையே குறித்தது என்பது புலனாகிறது. தக்ஷிண கைலாயமான்மியத்திலும், கோணேசர் கல்வெட்டிலும், **நியமத்தார்**, **வழப்பத்தார்** போன்ற வணிகசூட்டுக்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. **நிகம** என்ற பதத்திலிருந்து திரிந்த ஒரு வடிவமாகவே **நியம** என்ற வணிகக் குழுவைக் குறிப்பிடும் பதம் தோற்றியிருக்க வேண்டும். இவ்வணிகக்குழுக்கள் தனிப்பட வர்த்தகத்தில் மட்டும் ஈடுபட்டவையாக அல்லாது வேறு வகையான பொருளாதார முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தன என்பது பற்றி இதே கல்வெட்டு வாயிலாக அறியமுடிகிறது. (பிற்காலங்களில் இப்பிராந்தியத்தில் வங்கிமுறை வளர்ச்சிபெற்றமைக்கான அடிப்படையை இவ்வாறான உள்நாட்டு வணிகக் குழுக்களின் செயற்பாடுகளே உருவாக்கிக்கொடுத்தன எனவும் கருதப்படுகிறது.)

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் உள்ள கந்தரோடைக்கும், தென்னிலங்கையில் உரோகணையில் உள்ள மகாகமைக்குமிடையே நெடுங்காலமாக உள்நாட்டு வாணிபத் தொடர்புகள் இருந்து வந்துள்ளமையை தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. மகாகமையிலிருந்தும் அயலிலுள்ள தீசமகரகமை (சுதிர்காமம்) யிலிருந்தும் மிக அண்மைக் காலங்களில் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நீள்சதுரமான லட்சுமி நாணயங்கள் (Luxmy Plaque) கந்தரோடையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவற்றுடன் ஒத்த தன்மையாகக் காணப்படுவதன் அடிப்படையில் இவ்வியாபாரத் தொடர்பினை உறுதிசெய்து கொள்ளமுடிகிறது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து நிலவிவந்த வட இலங்கைக்கும் தென்னிலங்கைக்குமிடையிலான வர்த்தகத் தொடர்பினை கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட நம்பொத்த என்ற நூலில் உள்ள ஒரு சிறுகதை வாயிலாக அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. அச்சிறுகதையானது தெற்கில் மகாகமையில் வசித்து வந்த ஓர் ஆண் காக்கைக்கும், வடக்கில் கந்தரோடையில் வசித்து வந்த ஓர் பெண் காக்கைக்குமிடையே இடம்பெற்ற திருமணம் பற்றியதாகும். இச்சான்றினை விட, கௌதம புத்தர் இலங்கைக்கு

மேற்கொண்ட மும்முறை விஜயங்கள் மகியங்கணைக்கும், நாகதீபத்திற்கும், கல்யாணசீகரிமையே நிலவிய உள்நாட்டு வர்த்தகத்தொடர்பின் செழிப்பினையே காட்டுகின்றதெனலாம். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்த காலங்களில் பௌத்த மதமும், அதன் பண்பாடும் வேரூன்றிய இடங்கள் யாவும் உள்நாட்டு, சர்வதேச வாணிப மையங்கள் என்பதனை மறுத்துவிடலாகாது.

3. அநுராதபுர கால வெளிநாட்டு உள்நாட்டு வர்த்தகத் தொடர்புகள்: (பிற்பட்டகாலம்)

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் ஆசியாவில் நடைபெற்ற வாணிப நடவடிக்கைகளில் இலங்கையும் ஒரு முக்கிய இடத்தினைப் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. இக்காலகட்ட வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் இலங்கை கொண்டிருந்த பங்கு பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு தரப்பில் இந்திய சீன இலக்கியங்களும் மறு வளத்தில் பாரசீசு, அராபிய நூல்களும் தகவல் தருகின்றன. அத்துடன் இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்திலும், தென்னிந்தியாவிலும் பொறிக்கப்பட்ட சில கல்வெட்டுக்களும் பிற நாட்டு வர்த்தகம் பற்றிய ஒரு சில தகவல்களைத் தந்துதவியுள்ளன. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் மேலைத்தேயத்திற்கும், கீழைத்தேயத்திற்கும் இடையே நடைபெற்ற வர்த்தகத்தில் மிக முக்கியமான இடத்தினை தென்னிந்தியத் துறைமுகங்கள் பெற்றிருந்தன. ஈழத்து விளைபொருட்களும் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களுக்கு எடுத்துச்சென்றபின்தான் வேறுநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகின. இதே போன்றதொரு நிலமையே கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் அதாவது அநுராதபுர காலப்பகுதியின் இறுதிவரைக்கும் காணப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும், முன்னையிட கூடியளவிற்கு முக்கியத்துவத்தினை ஈழத்துறைமுகங்களும் பெறத் தொடங்கின எனலாம். கிழக்காசியாவில் இருந்து தென் இந்தியத் துறைமுகங்களுக்குப் பொருட்கள் கொண்டுவரப்பட்டமை போன்று, இலங்கைக்கும் அவ்வாறு பொருட்கள் கொண்டுவரப்பட்டு, பின்னர் இங்கிருந்து மேற்காசிய நாடுகளுக்கு அப் பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இச் செய்தியை கொஸ்மஸ் இந்திக் கோபியஸ் என்ப நூலில் குறிக்கப்பட்டிருந்தலைக் காணலாம். இந்நூலின் படி கிழக்காசியாவிலிருந்து சீனக்கப்பல்களிலே பல பொருட்கள், குறிப்பாகப் பட்டுப்பொருட்கள், புடைவைகள் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டுப் பின்னர் இங்கிருந்து மேலைத்தேயத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்பதனை அறியமுடிகிறது. சீனப் பீங்கான் மட்பாத்திரங்கள் கூட இலங்கைக்கு, குறிப்பாக மாந்தை, மண்ணித்தலை, வெள்ளைக்கடற்கரைப் பகுதியிலுள்ள துறைமுகங்களுக்கு ஏடுத்துவரப்பட்டு, பின்னர் பாரசீசுத் திற்கும், பைசாந்தியப் பேரரசிற்கும் கப்பல்கள் மூலமாகவே ஏற்றிச் செல்லப்பட்டமையைக் காணலாம். 1980ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க

பென்சில்வேனியப் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் ஜோன் காஸ்வெல் என்பவர் அல்லைப்பிட்டியில் மணலுக்குள் புதைந்து, மறைந்து போயிருந்த புராதன கப்பலொன்றிலிருந்த ஏராளமான சீனப் பீங்கான் பாத்திரங்களை அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தியிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து இலங்கையானது தென் ஆசியப் பிரதேசம், தென்கிழக்காசியப் பிரதேசங்கள் ஊடான வாணிப நடவடிக்கைகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தமையையும் காண்கின்றோம். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரைக்கும் தென்னிந்தியாவில் பேரரசொன்றினை அமைத்த பல்லவ வம்சத்தினர் தென்கிழக்காசிய அரசுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகளை மிகநெருக்கமாக ஏற்படுத்தியிருந்தனர். பல்லவப் பேரரசர் மேற்கொண்ட இவ்வர்த்தக நடவடிக்கை வலைப்பின்னலினுள் இலங்கையும் உட்படுத்தப்பட்டிருந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வட இலங்கையின் துறைகள் யாவும் பல்லவர் காலத்து வணிக கணங்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டவையாகக் காணப்பட்ட அதேநேரத்தில் உள்நாட்டு வாணிபமையங்களிலும் அவ்வணிக கணங்களின் செல்வாக்கு நிறைந்து காணப்பட்டிருந்தது. பல்லவப் பேரரசின் ஆதரவில் நடைபெற்ற தென்கிழக்காசிய வர்த்தகம் இலங்கையின் கரையோரத் துறைமுகங்களையும் அரவணைத்த வண்ணமே தொழிற்பட்டிருந்தன. தென் இலங்கையிலுள்ள தொந்திரா எனப்படும் தெய்வேந்திர முனையில் காணப்படும் உபல்வன் கோயிலும், மலாயா தீபகற்பத்தில் தகுவா - பா என்ற இடத்தில் காணப்படும் விஷ்ணு கோவிலும், மணிக்கிராமத்தார் கல்வெட்டும் பல்லவர்களது அரச ஆணையைப்பெற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்குரிய மையங்களாகக் காணப்படுகின்றன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அநுராதபுரத்திலுள்ள இசுறுமுனிய பல்லவர் பண்பாட்டின் கற்குகைக் கட்டிடக் கலையின் வெளிப்பாடு என்பதனையும் மறந்துவிடலாகாது. எனவே தென்கிழக்காசியாவிலிருந்து தென்னிந்தியாவிற்குச் சென்ற வர்த்தகக் கப்பல்கள் இலங்கையில் உள்ள துறைமுகங்களிலும் நங்கூரமிட்டுவிட்டுச் சென்றுள்ளன என்பதனை ஆதாரங்களுடன் காணமுடிகிறது. வட இலங்கையில், யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் கண் வியாபாரிமுலை - தம்பசெட்டிப் பகுதியில் பல்லவர்கால வர்த்தகச் செழிப்பினை வெளிப்படுத்தும் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் இற்றை வரைக்கும் அங்கு காணப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பல்லவ சிற்பக்கலை முறையில் அமைந்த நாகதீப கலசங்கள் இற்றைவரைக்கும் அங்கு பாதுகாக்கப் பட்டுள்ளமை அக்கால வாணிபச் செழிப்பின் சின்னமென்று உணர வைத்துள்ளது.

இதே காலப்பரப்பில் முன்புபோல் தென்னிந்தியாவிற்கும், இலங்கைக்கு மிடையே மிக நெருங்கிய வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

இக்காலப்பகுதியில் பல்லப் பேரரசிலும், கர்நாடகப் பரப்பிலும் செல்வாக்குடன் எழுச்சிபெற்றிருந்த வாணிகக் குழுக்கள் இலங்கைக்கும் வருகைதந்து, இங்குள்ள வர்த்தகத்தளங்களில் தங்கியிருந்து, வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தன என்பதை உறுதிப்படுத்தும் சாசனச்சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இதே காலப்பகுதியில் இலங்கை மன்னர்களும் இப்பிறநாட்டு வர்த்தகமுயற்சிகளின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து, பிறநாட்டுப் பேரரசுகளுடன் இராசதந்திரத் தொடர்புகளையும், வியாபாரத்தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்தி இருந்தனர். இவ்வாறாக முக்கியத்துவம் பெற்ற இலங்கையின் பிறநாட்டு வர்த்தகத்தை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்து ஆராயமுடியும். அவையாவன :

1. மேலைத்தேயத்துடனான வர்த்தக நடவடிக்கைகள். இவ்வர்த்தக முயற்சியில் இலங்கையுடன் தொடர்புகொண்ட நாடுகளாக பைசாந்தியப் பேரரசு, பாரசீக, அராபியப் பேரரசுகள் அமைகின்றன.
2. தென்னிந்தியாவுடன் நடாத்தப்பட்ட வர்த்தக நடவடிக்கைகள்
3. தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடனான வர்த்தக நடவடிக்கைகள்
4. கிழக்காசியா அல்லது சீனா, ஜப்பானுடன் மேற்கொண்ட வர்த்தக நடவடிக்கைகள்.

கி.பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவிற்கும் தென்ஆசியாவிற்கும் இடையில் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தில் அராபியர்களும், பாரசீகர்களும் இடைநிலை வர்த்தகர்களாக பங்குபெற்றிருந்தனர். இக்காலப்பகுதியில் சிறப்பாக கி.பி. 1ஆம், 2ஆம், 3ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அராபியர், பாரசீகரின் பங்கினைப் பாதிக்கத்தக்க வகையில் கிரேக்க, உரோம வர்த்தகர்கள் தென்னாசிய வர்த்தகத்தில் ஈடுபடத்தொடங்கினர். கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னாசியாவிற்கு செல்வதற்கான தரைமார்க்க வியாபாரப் பாதை அராபிய, பாரசீக நாடுகளுக்கூடாகச் சென்ற காரணத்தினால் அத்தரை மார்க்கத்தைக் கட்டுப்படுத்திய அராபியரும், பாரசீகரும் கிரேக்க, ரோமர்களுக்கு கிடைக்காத பல நன்மைகளை அவர்கள் பெற வாய்ப்பேற்பட்டிருந்தது. ஆனால் விரைவில் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டில் அந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. செங்கடலில் இருந்து தரை மார்க்கமாகவோ, அல்லது கரையோர மார்க்கமாகவோ இந்தியாவிற்குச் செல்லாது அராபியக்கடற் கரைவழியாக கடல்மார்க்கமாக வர்த்தகப் பாதை ஒன்றை கிரேக்க - ரோமர் கண்டுபிடித்தனர். அராபியக்கடலில் ஏற்படும் பருவக்காற்றின் இயக்கத்தைக் கண்டுகொண்டதன் வாயிலாக இக்கடல் மார்க்கத்தை சிறந்தமுறையில் இந்தியாவுடனான வியாபாரத்திற்குப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்திருந்தனர். இதனால் அராபிய, பாரசீக நாடுகளுக்குச் செல்லாமல் முன்னைவிட விரைவான முறையில் தென்னிந்தியக் கரையை சென்றடைய கிரேக்கருக்கும் ரோமருக்கும் முடிந்தது.

இம்மாற்றமானது கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட, முதல் நான்கு நூற்றாண்டுகள் வரையும் தென்னாசிய வாணிபத்துறையில் பெரும்பங்கு கொள்வதற்காக அராபிய - பாரசீகர் ஒருபுறமும், கிரேக்கரும் ரோமரும் மறுபுறமுமாகப் பெரும் போட்டியிட்டனர். கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் பாரசீகத்தில் நடைபெற்ற ஒரு அரசியல் சம்பவம் இப்போட்டியை பாரசீகருக்குச் சார்பாகத்தீர்த்து வைத்தது. கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க - ரோமர்களின் எதிரியாகிய **சஸ்ஸானிய வம்சம்** பாரசீகத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றதும் கிரேக்க - ரோமப் பயணமும் வியாபார நடவடிக்கைகளும் பெருமளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் உரோமப் பேரரசு தளர்ச்சியடைந்து, பலமிழந்து கொண்டிருந்த காரணத்தினாலும் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தென்னாசிய வாணிபத்துறையில் அவர்களால் முன்புபோல் ஈடுபட முடியவில்லை. பாரசீகத்தில் ஆதிக்கம் பெற்ற புதிய வம்சமானது அராபியக் கடல் வழியாகச் சென்ற கடல்மார்க்கங்கள் அனைத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்ததன் அடிப்படையில் தென்னாசியாவுடன் கிரேக்கரும் ரோமரும் கொண்டிருந்த வாணிபத் தொடர்புகளை பெரிதளவுக்கு கட்டுப்படுத்திவிட்டனர். அதன் பின்னர் கிரேக்கரும் ரோமரும் செங்கடல் வரை மட்டும் பயணம் செய்து, அங்குள்ள வாணிபச் சந்தையில் தென்னிந்தியப் பொருட்களை அதிகவிலை கொடுத்து வாங்கிச் செல்ல வேண்டிய நிலைக்குட்படுத்தப்பட்டனர். இதனால் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டளவில் மீண்டும் பாரசீகர் ஐரோப்பிய - தென்னாசிய வர்த்தகத்தில் நடுநிலை வர்த்தகர்களாக இடம்பிடித்துக் கொண்டனர். இப்புதியதொரு வர்த்தகச் சூழ்நிலையாலேதான் பாரசீகர் இலங்கையுடன் தொடர்புகொண்டு இப்பிராந்தியத்தில் வர்த்தகக் குடியேற்றங்களை நிறுவினர். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் **கொஸ்மஸ்** தனது நூலை எழுதும்போது இலங்கையில் பாரசீகரின் குடியேற்றம் ஒன்று காணப்பட்டதாக எழுதியுள்ளார். அவ்வாறான பாரசீகத்தவரின் குடியேற்றம் ஒன்று அநுராதபுரத்தில் இருந்தமைக்கான தொல்லியல் ஆவணமாக எமக்குக் கிடைத்திருப்பது சிலுவைச் சின்னம் தாங்கிய ஒரு கற்சிற்பமாகும். நெஸ்ரோரிய கிறிஸ்தவர்களது வாணிகக் குழு ஒன்றின் குறியீடாகவே அநுராதபுரத்தில் இச்சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதன் காலம் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். இதே சிலுவைச் சின்னத்தினைத் தாங்கிய அச்சுக்குத்தப்பட்ட முறையிலான வெள்ளி நாணயம் ஒன்று வாசகம் பொறிக்கப்பட்ட முறையில் மிகவும் அண்மைக் காலத்தில் இந்நூலாசிரியரால் கந்தரோடையில் உள்ள மண்படைகளிலிருந்து மீட்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டது. நீள் சதுரமான இவ்வெள்ளி நாணயத்தின் முற்பக்கத்தில் நடுவில் (மையப் பகுதியில்) நெஸ்ரோரியச் சிலுவைச் சின்னமும், அதன் கீழ் பிராமி வரிவடிவமும் சமஸ்கிருத வரிவடிவமும் கலந்த நிலையில் பொறிக்கப்பட்ட **மாதிரேக்க காஸுஸ** என்ற வாசகமும் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. வரிவடிவ அமைதியில் கி.பி. 4ஆம்

நூற்றாண்டிற்குரிய பண்பினைக்கொண்ட இந்நாணயமானது கந்தரோடையை மையமாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கண் பாரசீகருக்கு முன்னோடியாக அமைந்த நெஸ்ரோறிய கிறிஸ்தவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வாணிப நடவடிக்கைகளை உறுதிப்படுத்தும் ஆவணமாக அமைந்துள்ளது.

கி.பிற்பட்ட 7ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் ஸ்லாம் மதம் ஆசியா மைனரில் (மத்தியாசியா) எழுச்சிபெற்றபோது பாரசீகரும் அம்மதத்தின் செல்வாக்கிற்குள் அகப்படவேண்டிய நிலைக்குள்ளாயினர். இதனால் பாரசீகர் அராபியரின் மதத்தையும் (குர் - ஆன்), மொழியையும் (உருது) ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிலைக்குள்ளானார்கள். இந்நிலையில் பாரசீகரின் தென்னாசிய வாணிபத்தில் அராபியரும் முதன்முதலாக பங்குகொள்ளத் தொடங்கினர். இவர்களோடு ஸ்லாம் மதத்தின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட கிழக்காசியாவிலுள்ள மக்கள் சிலரும் சிறப்பாக அபிசீனியரும் பாரசீகருடன் இவ்வர்த்தகத்தில் பங்கு கொண்டனர். இதனால் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தென்னாசிய - மேலைத்தேய வர்த்தகத்தில் நடுநிலை வர்த்தகர்களாக பாரசீகர் மட்டுமல்லாது பொதுவாக மேற்காசிய, கிழக்கா ரிர்க்க ஸ்லாமியரும் பங்கு கொண்டிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் அராபியரின் வர்த்தகக் குடியேற்றங்கள் தென்னிந்தியத் துறைகளில் மட்டுமல்லாது இலங்கையின் முக்கிய துறைமுகங்களிலும் அக்குடி யேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. கி.பி. 8ஆம், 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நடைபெற்ற இவ்வர்த்தகத்தைப் பற்றியும், தென் ஆசியத் துறைமுகங்களில் காணப்பட்ட ஸ்லாமிய வர்த்தகக் குடியேற்றங்கள் பற்றியும் **அரபு நூல்கள்** பலவற்றில் பல தகவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகவல்களைக் கொண்டு ஆராயும்போது மேலைத்தேயத்திற்கும், தென்னாசியாவிற்குமிடையே நடைபெற்று வந்த வாணிக நடவடிக்கைகளில் தொடர்ந்தும் தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையோரத்தில் அமைந்துள்ள துறைமுகங்களே முக்கிய பங்கு கொண்டிருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது. மேற்காசியாவிலிருந்து தென்னாசியாவிற்கு வருகை தந்த வாணிபக் கப்பல்கள் அனைத்தும் முதலில் **கேரளத்திலுள்ள கொல்லம்** துறைமுகத்திற்குச் சென்று, அதன் பின்னரே வேறு இடங்களுக்குச் சென்று வந்தன. கொல்லத் திலிருந்து அவ்வாணிபக் கப்பல்கள் இரு மார்க்கங்களில் பிரிந்து சென்றன. அவற்றுள் ஒரு மார்க்கம் மன்னார்க்குடா வழியாகவும், மற்றவழி **இலங்கையின் தென்கரையோரத் துறைமுகங்களினூடாகவும்** கங்கைச் சமவெளியின் முகத்துவாரத்திலுள்ள தாம்ரலிப்தித் துறையைச் சென்றடைந்தன. இங்கிருந்து இவ்வாணிபக் கலங்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் நோக்கி வாணிபத்தின் பொருட்டு சென்றுவந்தன. கால / கடா / காழகம் / கடாரம் என்று பாரசீக மொழியில் அழைக்கப்பட்ட இடத்தினை

அடைய உதவிய மார்க்கம் ஆரம்பத்தில் மேற்கூறிய இருமார்க்கங்களும்கு அமைந்த இலங்கைக்கு மிக அருகாமையிலேயே காணப்பட்டிருந்தது. அக்குறிப்பிட்ட மார்க்கத்தில் கடாரத்திற்குச் சென்றுவந்த மேற்காசிய வர்த்தகக் கப்பல்கள் இலங்கையிலுள்ள துறைகளில் தரித்துச் சென்றமைக்காக எவ்வித ஆதாரங்களும் கிட்டவில்லை. இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த ஸ்லாமிய வர்த்தகக் குடியேற்றங்களில் வாழ்ந்த வர்த்தகர்கள் இங்கிருந்து தனிப்பட்ட முறையில் ஈழத்துப் பொருட்களை கேரளத்துறைமுகங்களுக்குக் கொண்டு சென்று, அங்கிருந்தே அவற்றை மேற்காசிய வர்த்தகர்களுக்கு விற்றனர் என அறியமுடிகிறது. ஆனால் காலப்போக்கில் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கையின் வர்த்தகத்தில் ஸ்லாமியர் மிகக்கூடிய கவனிப்பினைச் செலுத்தியதன் விளைவாக நேரடியாகவே மேற்காசியா விலிருந்து அராபிய வர்த்தகக் கப்பல்களை இலங்கைக்கு வரவழைத்துக் கொண்டனர். ஸ்லாமியர் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட பல துறைமுக நகர்களும் இலங்கையில் உருவாகின. ஹம்பாந்தோட்ட, சம்பாந்துறை, அம்பாறை, அம்பிலாந்துறை போன்றன ஸ்லாமிய வர்த்தகர்களது நேரடியான செல்வாக்கிற்குட்பட்ட துறைகளான அமைந்தன.

கி.பி. 6ஆம், 7ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மேற்காசிய வர்த்தகர்கள் தென்னாசியத் துறைகளிலே பெற்றுக்கொள்ள விரும்பிய மிக முக்கியமான வாணிபப் பொருள் சீனர்களின் பட்டுப்புடவை ஆகும். அத்தகைய பட்டுப் புடவைகளை சீனக்கப்பல்கள் கூடியளவிற்கு தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களுக்கும் கொண்டுவந்து இத்துறைகளில் வைத்து ஐரோப்பியருக்கு விற்றனர். இவ்வாறாகச் சீனர்களின் பட்டுவர்த்தகத்தில் இடைத்தரர்களாக விளங்கிய அராபியர் இலங்கையுடன் தொடர்பு கொண்டபோது இலங்கையில் பெறத்தக்கதாகக் காணப்பட்ட இன்னொரு வாணிபப் பொருள் அவர்களது கவனத்தை ஈர்த்தது. மத்தியமலைநாட்டில் விளைந்த பொருளான இரத்தினக் கற்களே அவையாகும். இலங்கையில் அராபியரால் அதிகளவில் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட பொருள் இரத்தினக்கற்களேயாகும். அராபிய இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் இலங்கையில் கிடைத்த இரத்தினக்கற்களின் வகைகள் பற்றி சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். முற்பட்டகாலங்களில் இலங்கையிலிருந்து இரத்தினக்கற்களைக் கொள்வனவு செய்த வட இந்தியர் இலங்கைக்கு இரத்தினதுவீபம் என்ற பெயரையுமிட்டிருந்தனர். அதேபோன்று அராபியரும் இலங்கைக்கு “யலிரத்”, “அல்கபகுத்” என்ற பெயரை இட்டிருந்தனர். அராபிய இலக்கியங்களில் இலங்கையைப் பற்றிய குறிப்பிடும்போது இங்கு பெறப்பட்ட இரத்தினக் கற்களின் பண்புகளைக் குறிப்பிட்டே, தாம் சொல்லவந்த செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

ஸ்லாமிய வர்த்தகர்களால் இலங்கையிலிருந்து கொள்வனவு செய்து, எடுத்துச்செல்லப்பட்ட பொருட்களில் மன்னாரில் விளைந்த முத்துக்கள்,

மிளகு, கறுவாப்பட்டை போன்றனவும் அடங்கும். இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் ஆட்சியுரிமையில் இருந்த மன்னர்கள் இக்குறிப்பிட்ட வர்த்தகப் பொருட்களின் முக்கியத்துவத்தையுணர்ந்து அவ்வாறான வர்த்தகர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளையும், வரவேற்பினையும் அளித்ததோடு மட்டுமல்லாது அத்துறை தொடர்பான வாணிபம் மேலும் வளர்வதற்காக அந்தந்த நாடுகளுக்கு வணிகத் துளுக்கு முக்களையும் அனுப்பிவைத்தனர்.

அராபிய, சீன இலக்கியங்களில் இலங்கையுடனான ஸ்லாமியர்களது வர்த்தகம் தொடர்பாகவும், வர்த்தகக் குடியேற்றம் தொடர்பாகவும் விரிவான பல செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அராபியப் பேரரசுடனான இராச தந்திரத் தொடர்புகளில் இலங்கை ஈடுபட்டு வந்தமை பற்றியும், அக்கால கட்டத்திலிருந்து இலங்கையின் மேற்கு, தென்மேற்கு, தென்கிழக்குக் கரையோரங்களில் ஸ்லாமிய வர்த்தகக் குடியேற்றவாசிகள் தத்தமது பண்டகசாலைகளை அமைத்து அந்தந்தத் துறைமுகங்கள் ஊடாக மேற்காசிய வாணிப நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வந்தனர். தீபகற்ப இந்தியாவின் மேற்கு கரையோரத் துறைமுகங்களில் ஸ்லாமியர்களது வர்த்தக ஏகபோகமே இக்காலகட்டத்தில் காணப்பட்டது. லட்சத் தீவுகள் (பழந்தீவு பன்னீராயிரம்) மாலைதீவுகள் உட்பட குஜராத் மாநில கடற்கரைத் துறைகள் யாவும் ஸ்லாமிய வர்த்தகர்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே அமைந்து காணப்பட்டது. அராபியப் பேரரசின் கிழக்கு எல்லையில் அதன் விஸ்தரிப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்த சல்தான் மெல்லமெல்ல வடமேற்கிந்தியா மீது காலத்துக்குக் காலம் படையெடுப்புக்களை நிகழ்த்தி அராபியரின் ஆதிக்கப்பாடர்ச்சியினை நிலைநிறுத்திய காலப்பகுதியாக இக்காலகட்டம் அமைந்ததினால், தென்னாசிய வர்த்தக ஏகபோகம் முழுவதுமே ஸ்லாமியரது கைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது. இதற்கும் மேலாக தென்கிழக்காசிய நாடுகளைப் பிணைத்திருந்த வர்த்தக மார்க்கங்களையும் ஸ்லாமியர் கைப்பற்றிக் கொள்ளத் தவறவில்லை. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரையும் இந்துமா சமுத்திரத்தின் மீதான சர்வதேச வாணிப மார்க்கங்களை அராபியப் பேரரசின் எழுச்சியின் பின்னணியில் ஸ்லாமியர் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பல்வேறு வகையான மரக்கலங்கள் தென்னாசிய வர்த்தக மார்க்கங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. பல்வகையிலும் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்கள் இக்கால கட்டத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தன. மேலைத்தேய கீழைத்தேய அறிவியல் பங்களிப்புக்கள் ஒரு மையத்தில் சங்கம மாவதற்கு அராபிய வர்த்தகர்களே அடிப்படையை இட்டுக் கொடுத்திருந்தனர். சீனாவின் வெடிமருந்து, திசையறிகருவி, இந்தியாவின் தசம முறையில் அமைந்த எண்முறை, வானியல் அறிவு, ரசவாதம் போன்றன அராபியர்களால் ஐரோப்பாவுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டன. இவற்றின் விளைவுகள் நவீன

ஐரோப்பிய நாகரிகமொன்றின் தோற்றத்திற்கு வித்திட்டு நின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் நீர்ப்பாசனவியல் நுட்பத்துடன் தொடர்புபட்ட நீர்ப்பொறிமுறை நுட்பம் அராபியரால் ஐரோப்பாவிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது எனலாம். அராபியரால் இலங்கையில் மிகவும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட துறைமுகமாக விளங்கியது மாந்தைத் துறைமுகமாகும். தென்கிழக்காசியாவுடன் கொண்டிருந்த வர்த்தகத் தொடர்பின் காரணமாக அராபியர்கள் திருகோணமலைத் துறைமுகத் தினையும் ஓரளவிற்குப் பயன்படுத்தியிருந்தனர் எனக் கூறலாம்.

4. பிற்பட்ட அநுராதபுரக் காலத்தில் தென்னிந்திய, தென்கிழக் காசிய, சீன வர்த்தகத் தொடர்புகள்

கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பட்ட ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட வடஇந்திய சமஸ்கிருத நூல்களில் இலங்கையிலிருந்து சில விளை பொருட்கள் வட இந்திய இராச்சியங்களுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட செய்திகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அசோகப் பேரரசனது 2ஆம் 13ஆம் கிரனார் பாறைக் கல்வெட்டுக்களில் இலங்கை தம்பப்பம்ணி எனக் குறித்து அழைக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காண்கின்றோம். கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் இதிகாசங்களான இராமாயணம், மகாபாரதத்திலும் லங்கா என்று இலங்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையையும் காண்கின்றோம். இவற்றைவிட வட இந்தியாவிற்கும் அநுராதபுரகால இலங்கைக்குமிடையே இருந்த வாணிப - பண்பாட்டுத் தொடர்பினைப் பதிவு செய்து வைத்துள்ள இன்னொரு சாசனச்சான்று குப்தர்காலப் பதிவேடாகும். இலங்கை மன்னனான ஸ்ரீ மேக வண்ண அபயன் புத்தகாயாவில் இலங்கைப் பௌத்த குருமார் சென்று தங்குவதற்காக கட்டுவித்த விகாரை பற்றிய செய்தியாக அது உள்ளது. இக்குறிப்புக்களைவிட விட இந்தியாவிற்கும், இலங்கைக்கு மிடையே அநுராதபுரகாலப் பகுதியின் மத்தியில் இடம்பெற்ற வர்த்தகம் பற்றி ஆராய வேறு விரிவான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

வட இந்திய இலக்கியங்களில் குறிப்பாக கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட வாரஹமிகிரரின் மாளவிகாக்னிமித்திரம் என்ற வடமொழி நூலில் இலங்கையிலிருந்து முத்துக்கள் வட இந்திய இராச்சியங்களுக்கு எடுத்துச் சென்றமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காஷ்மீர் தேசத்து வரலாற்றைக் கூறும் நூலான இராசதரங்கினி யில் அதன் நூலாசிரியரான கல்கணர் (இந்நூல் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது.) கி.பி. 5ஆம் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையிலிருந்து பெறப்பட்ட சிறந்த பட்டுப் புடவைகள், லினன் ஆடைகள் காஷ்மீர் தேசத்து உயர்குடும்பப் பெண்களால் விரும்பி அணியப்பெற்றமை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குப்பிற்பட்ட காலங்களில் ஏறக்குறைய கி.பி. 8ஆம் 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட

இலக்கியங்களில் உள்ள குறிப்புகள் இலங்கையில் முத்துக்கள், இரத்தினக் கற்கள் போன்றன வட இந்திய இராச்சியங்களுக்கு பெற்றுக் கொள்ளப் பட்டமை பற்றித் தெரிவிக்கின்றன. இராஜசேகரபுலவரால் எழுதப்பட்ட பால இராமாயணத்தில் இலங்கையிலிருந்து பெற்ற பொருட்களுள் முத்துக்களும், இரத்தினக்கற்களும் உள்ளடங்கிய குறிப்புகள் உள. இத்தகைய சான்றுகளைக் கொண்டு அநுராதபுரகாலத்திற்கு முற்பட்ட காலகட்டத்திலிருந்தே தொடர்ந்தும் பிற்காலகட்டத்திலும் வட இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையிலான வாணிபத்தொடர்புகள் தொடர்ந்து வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளன என அறியமுடிகிறது. அவ்வர்த்தகத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வாணிபப் பொருட்களாக விளங்கியவை முத்துக்களும், இரத்தினக்கற்களுமேயாகும். இவற்றிற்குப் பதிலாக வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை பெற்ற பொருட்களில் செம்பு போன்ற உலோகப் பொருட்கள், குதிரைகள் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அநுராதபுர காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் வட இந்தியாவுடன் நடாத்தப்பட்ட வர்த்தகத்தைவிட மிகக்கூடிய விருத்திபெற்ற வர்த்தகமாக தென்னிந்தியாவுடன் இலங்கை மேற்கொண்ட வர்த்தகம் காணப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தென்னிந்தியாவிற்கும் தென்கிழக்கு ஆசியாவிற்குமிடையில் மிகநெருங்கிய வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தமைக்குரிய முக்கிய காரணி தமிழ் நாட்டில் தோற்றம் பெற்றிருந்த, காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு எழுச்சிபெற்ற பல்லவப் பேரரசு ஆகும். இப்பல்லவப் பேரரசின் எழுச்சியும், வளர்ச்சியுமே தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வாணிக கூட்டுக்களின் வர்த்தகக் குடியேற்றங்களுக்கும், பரஸ்பர பண்பாட்டு பரிமாற்றத்திற்கும் வித்திட்டு நின்றது என்றால் அது மிகையாகாது. இதனால் 7ஆம் 8ஆம் நூற்றாண்டுக்காலப் பகுதி முன்னொருபோதும் காணப்படாத அளவிலே தென்னிந்தியாவில் வர்த்தகக் குழுக்கள் தோற்றம் பெற்று, நிறுவனமயப்பட்ட ஓர் ஒழுங்குமுறையில் உள்நாட்டு வர்த்தகத்தை மட்டுமல்லாது, கடல் கடந்து வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை நடாத்துவதனைக் காண்கின்றோம். வட இந்தியாவில் வணிகக் கூட்டமைப்புகள் இயங்கிய நடைமுறையை ஒத்தவகையில் தென்னிந்திய வணிக கணங்களும் இப்பிராந்தியத்தில் வாணிப நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. இவ்வணிக கணங்களின் சிறப்பியல்பு என்னவெனில் அவை தென்னிந்திய இராச்சியத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட அரச வம்சத்திற்கோ அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு இராச்சியத்திற்கோ சொந்தமானதாக இருக்கவில்லை. கன்னட, கேரள, ஆந்திர, தமிழக அரசுகளுக்குச் சொந்தமானவையாகவே தென்னிந்திய வணிககணங்கள் தொழிற்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்ற வணிகக் குழுக்களாக கர்னாடகத்தில் தோற்றம் பெற்றவை தொழிற்பட்டிருந்தன. இதே வாணிகக் குழுக்கள் தமிழகத்திலும்,

இலங்கையிலும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் மிகப்பரவலாக வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தன. இவ்வாறான வணிக இயக்கம் பல்லவர் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தாலும், அவற்றின் உச்சமான நடவடிக்கைகளை அடுத்துவருகின்ற சோழர் காலப்பகுதியிலேயே காணக்கூடியதாக அமைந்தது. இக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவகையில் வாணிப நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட வணிக கணங்களாக கர்னாடக மாநிலத்தில் தோற்றம்பெற்ற ஐநூற்றுவர், நானாதேசிகர், வீரவலஞ்சியர், நகரத்தார், நான்கு நாட்டார் போன்றவையும், இவற்றோடு மணிக்கிராமத்தார், அகம்படியார் போன்ற தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த குழுக்களும் கடல்கடந்து வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தன.

இவ்வணிக கணங்களுடைய செல்வாக்கானது தென்இந்தியப் பிரதேசங்களில் பரந்திருந்தமையை ஏராளமான கல்வெட்டுக்களினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கடல்கடந்த நாடுகளிலும், இலங்கையிலும் அவற்றின் செல்வாக்கினை சாசனங்கள் வாயிலாகவும். கட்டிட அழிபாடுகள் வாயிலாகவும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. பல்வேறு இராச்சியங்களிலும் இவ்வணிக கணங்கள் தத்தம் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தி நின்றன, இலங்கையைப் பொறுத்த மட்டிலும் பல்வேறு துறைமுகப்பட்டினங்கள், வர்த்தக மையங்கள் ஆகியனவற்றில் குடியேற்றங்களை நிறுவி, வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமையைக் காண்கின்றோம். இலங்கையில் பொறிக்கப்பட்ட கி.பி. 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ், சிங்களக் கல்வெட்டுக்களில் இவ்வணிக கணங்களின் நடவடிக்கைகள், கடமைகள் போன்றன பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய அநுராதபுரத்திலுள்ள நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. அநுராதபுரத்தில் கிடைத்துள்ள இத்தமிழ்க் கல்வெட்டானது எவ்வாறு அவ்வணிகக் குழுதொழிற்பட்டிருந்தது என்பதனையும், அவற்றிற்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளையும் விரித்துரைக்கின்றது.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இன்னொரு வணிகக்குழுவான மணிக்கிராமத்தார் பற்றிய நடவடிக்கைகளை நான்காம் உதய மன்னனின் சிங்களக் கல்வெட்டு ஒன்று எடுத்தியம்புகின்றது. மணிக்கிராமத்தார் என்ற இவ்வணிக கணம் மஹியங்கணைப் பிரதேசத்தில் மிகவும் செல்வாக்குப்பெற்ற வணிக குழுக்களாக தொழிற்பட்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மிகவும் அண்மைக் காலத்தில் அம்பாந்தோட்டையில் ஒரு நெல்வயல் பரப்பிலிருந்து “நானாதேசிகள் சகை” எனத் தமிழ் மொழியில் பொறிக்கப்பட்ட வணிக கணம் ஒன்றினுடைய செம்பினாலான “பதக்கம்” கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “நானாதேசிகள்” என்ற வணிக கணம் இலங்கையின் தென்பகுதியில் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டளவில் தொழிற்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் கண் இரு மையங்களில் இருவேறு வணிக கணங்கள் குடியிருப்புக்களை ஏற்படுத்தி, செயற்பட்டிருந்தமைக்கான சான்றுகள் அண்மைக்காலத்தில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று வடமராட்சி வதிரியிலுள்ள கோட்டைத்தெரு (கோட்டுத்தெரு) என்ற மையத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற காளி தெய்வத்துடனான நீள்சதுரமான ஐம்பொன் நாணயம் ஒன்றாகும். மத்திய கால மட்பாண்டக் குவியல்களுக்குள்விருந்து மீட்கப்பட்ட அந்நாணயம் **நானாதேசிகளது** வாணிப நடவடிக்கைகளுக்குரியது என்பதனை அம்பாந்தோட்டையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வட்ட வடிவிலான பதக்கத்தில் காணப்படும் **காளியை** ஒத்ததாக இருப்பதிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. இரண்டாவது சான்று யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு சமீபமாக வடபுறத்தில் உள்ள நிலப்பரப்பு **ஐநூற்றுவன்** வளவு எனத் தற்காலம் வரைக்கும் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து “**யாழ்ப்பாணயன்பட்டினத்தில்**” **ஐநூற்றுவர்** என்ற வணிக குழுவினர் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருந்தனர் என்பதனை உணர முடிகிறது. (ஒருவேளை யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் ஆரம்ப வடிவத்தினை சிறியளவிலாவது அமைத்தவர்களாக **ஐநூற்றுவர்** விளங்கியிருந்திருக்கக் கூடும். இது மேலும் ஆய்விற்குரியது.)

தென்னிந்தியாவில் அதிக பிரசித்தி பெறாத வேறு வணிக குழுக்களும் பிற்பட்ட அநுராதபுரகால வட இலங்கையில் மிகச் செல்வாக்குப்பெற்று விளங்கின. அவ்வாறான குழுக்களில் இரண்டு கிழக்கிலங்கையில் **திரியாய்** என்ற இடத்தில் தொழிற்பட்டிருந்தன என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ள அவ்விரு வணிக குழுக்களின் பெயர்களான: 1. திரிபுலகர், 2. வல்லிகா என்பவைகளாகும். திரியாய்க்கு அண்மித்தாகவுள்ள ஒரு துறைமுகம் **பல்லவங்கம்** எனப்படும். பல்லவர் கால இலக்கியங்களில் கிடைக்கும் குறிப்புக்களைக் கொண்டும், ஈழத்து மிக முக்கியமான துறைமுகமாகிய **மாதோட்டம்**, **கோகர்ணம்** ஆகிய துறைமுக நகரங்களில் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்திய வர்த்தகக் குடியேற்றங்கள் பல காணப்பட்டிருந்தமையினை நன்கு அறியமுடிகிறது. சைவ நாயன்மார்களின் தேவாரங்களும் அச்செய்தியை நன்கு உறுதிப்படுத்தி உள்ளன. இவ்வாறாக அநுராதபுரக் காலப் பகுதியின் பிற்பட்ட பரப்பில் முன்னைவிட கூடியளவிற்கு தென்னிந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே வாணிபத் தொடர்புகள் தொடர்ந்து நிலவின என்பதனையும் தென்னிந்திய வணிக குழுக்கள் இங்கு தத்தம் குடியேற்றங்களை ஸ்தாபித்து வாணிபத்தினை நடாத்தின என்பதனையும், இவ்வணிகக் குழுக்களுக்கும், சமகாலத்தில் தென்கிழக்காசிய வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுவந்த வணிக குழுக்களுக்கும்மிடையே நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதனையும் நன்கு கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

தென்கிழக்காசியாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே நடைபெற்ற வாணிபத் தொடர்புகளை அறிவதற்கு இக்காலப்பகுதிக்குரிய நேரடியான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் கிழக்காசிய நாடான சீனாவுடன் இலங்கை கொண்டிருந்த வர்த்தகத் தொடர்புகளை கண்டுகொள்வதற்குரிய பதிவுகள் கிடைத்துள்ளன. கி.பி. 405க்கும் 762க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து பல தூதர்க்குழுக்கள் சீனப் பேரரசின் எல்லையை அடைந்திருந்தன என்பதனை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தூதுக் குழுக்கள் சீன மன்னனின் சபைக்கு எடுத்துச்சென்ற பொருட்கள் பற்றிய விபரங்களையும் அவ்விலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முத்துக்கள், இரத்தினங்கள், யானைத் தந்தங்கள் என்பனவற்றின் குறிப்புக்கள் அடிக்கடி இடம்பெறுவதனையும் காண்கின்றோம். கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் சீனாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட இத்தூதுக் குழுக்கள் கூடியளவிற்கு சமய நோக்கமுடையவையாக இருந்தாலும், ஓரளவிற்காவது வர்த்தக சம்பந்தமான விடயங்களையும் கவனத்தில் எடுத்து தொழிற்பட்டிருந்தன எனக்கூறலாம். இதே காலப்பகுதியில் சீனதேசத்து வர்த்தகக் கப்பல்கள் இலங்கைத் துறைமுக நகரங்களுக்கு வந்து சென்றமைக் கான குறிப்புக்களும் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக சீன யாத்திரிகர்களுடைய குறிப்பில் அச்சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. சீனவர்த்தகப் பொருட்களை பெரும்பாலும் மேற்கிலிருந்து வந்த பாரசிக, அராபிய வர்த்தகர்களுக்கு இலங்கைத் துறைமுகங்களில் வைத்து விற்கப்பட்டன. அவ்விதத்தில் இலங்கையானது கிழக்காசியாவுடன் நேரடியாக வர்த்தகம் செய்தது என்பதற்குப் பதிலாக இலங்கைத் துறைமுகங்களைப் பயன்படுத்தி மேற்காசியாவும் கிழக்காசியாவும் தம்முள் நேரடி வர்த்தகத்தினை நடாத்தினர் என்பதே பொருத்தமாகும். கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இலங்கையிலிருந்து சீனாவுக்குத் தூதுக் குழுக்கள் சென்றுவந்தமை பற்றியோ அல்லது சீனவர்த்தகக்கப்பல் இலங்கைத் துறைமுகங்களுக்குவந்தமை பற்றியோ மிக அரிதாகவே குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் சீனாவிற்கும் தென்கிழக்காசியாவிற்கும் இடையில் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் மேலோங்கிய நிலையில் இடம் பெற்றிருந்தன. ஏனெனில் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் ஸ்ரீ விஜயப்பேரரசு தென்கிழக்காசியாவில் தோற்றம்பெற்று வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிய நிலையில் சீனாவிற்கும் தென்கிழக்காசியாவிற்குமிடையே கட்டல் வர்த்தகப் பாதைகளை ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசு தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்தியாயம் ௭

நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும்

அரசின் மேனிலையாதிக்கமும்

(பொலனறுவைக் காலம்)

“பிறப்பால் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்ட வருணாசிரமதருமம், உடமை உறவால் உண்டான வர்க்க வேறுபாடு, சமுதாய மரபுகளால் இயற்றப்பட்ட சாதிமுறை ஆகிய பல்வேறு பிரிவுகளும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாகவும், அனுசரணையாகவும் இயங்கிய சோழர்காலத்தில், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சவன்கத்திலே உரிமைகளும் கடமைகளும் இருந்தன என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. வேதநெறி எனும் அதிகார பீடத்திலமர்ந்து, கர்மவினைத்தத்துவத்தின் துணைக்கொண்டு, வர்ணாசிரம தர்மங்கள் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தன. பழவினையை யார்தான் என்ன செய்யமுடியும் என்ற நம்பிக்கை பரவலாக்கப்பட்டது. இந்த மாயையான நம்பிக்கைக்குப் பின்னால் உபரி உற்பத்தியை நிலக்கிழார்கள் அபகரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.”

- கோ. கேசவன்

மண்ணும் மனித உறவுகளும்

தென்னாசியாவின் வரலாற்றில் மத்தியகாலம் என்று குறிக்கப்படும் காலப்பகுதியின் வரலாறானது தனித்துவமானதும், புதிய பண்பாட்டுக் கலப்புகள் அவ்வப் பிராந்தியங்களில் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு காலப்பகுதியாகவும் விளங்கியமையைக் காணலாம். மேலும் தென்னாசியாவின் நிலப்பரப்பில் பெரும்பிராந்திய ரீதியாக பேரரசுகளின் மேலாதிக்க முயற்சிகள் வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாகவும் இக்காலம் விளங்கியது என்றால் அது மிகையாகாது. வட இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் முஸ்லீம் ஆட்சியாளரால் உருவாக்கப்பட்ட சுல்தானியமும் தக்கணத்தில் ஹொய்சாளரும், கல்யாணிச் சாளுக்கியர்களும் அமைத்த பேரரசுகளும், தென் இந்தியாவில் சோழப்பேரரசும் மத்தியகால இந்திய வரலாற்றில் இடம் பெறும் தனித்துவமான அரசியல் கட்டமைப்புக்களாக விளங்குவதனைக் காணலாம். இக்கட்டமைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார, நிர்வாக நிறுவனங்களும் மேலோங்கிய நிலையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பின்னணியிலேயே இலங்கையின் மத்தியகால வரலாற்று வளர்ச்சியும் இடம்பெற்றுக்கொள்வதனைக் காணலாம். தீபகற்பஇந்தியா அமைந்துள்ள பீடநிலப்பகுதியில் அமைந்துள்ள இலங்கையும் அதன் மிக அண்மித்தான அமைவிடம் காரணமாக இந்தியப் பேரரசு ஒன்றினது முழுமையான அரசியல், பொருளாதாரக் கட்டுமானத்திட்டத்திற்குள் முதன்முதலாக நேரடியாக இணைக்கப்பட்டிருந்த நிகழ்வொன்றினையும் இம்மத்திய காலப்பகுதியினுள்ளேயே காண முடிகிறது. தஞ்சாவூரினை தலைநகரமாகக் கொண்டு எழுச்சிபெற்ற சோழப்பேரரசின் ஆள்புலப்படர்ச்சிக்குள் இலங்கைத்தீவு உட்பட இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியங்கள் உள்ளடக்கப்பட்ட வகையில் தென்கிழக்காசிய நிலப்பரப்புக்களும் அகப்படுத்தப்பட்டிருந்த காலம் இம்மத்திய காலமாகும். இப்பின்னணியானது இலங்கைத்தீவினை பிராந்திய அடிப்படையிலான பல்வேறு நாடுகளுடனும் தொடர்புபடுத்தத்தூண்டியதோடு மட்டுமல்லாது, இத்தீவில் மிகவும் தனித்துவமான வகையில் பலமொழி - பன்மத - பல சமூகக் கட்டமைப்புடைய ஒரு சமூக உருவாக்கத்திற்கும் வழி சமைத்திருந்தது எனலாம். இத்தன்மையைக் கொண்டுள்ள ஒரு காலப்பகுதியாகவே பொலன்னறுவைக்கால இலங்கை வரலாறு அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் இலங்கையில் ஏனைய காலப்பகுதி, வரலாற்று வளர்ச்சிக்கு இல்லாத தனித்துவமான ஒரு சிறப்பியல்பு பொலன்னறுவைக் காலப்பகுதிக்கு உரியதாகின்றது.

இலங்கைத் தீவினுள் ஒரு சிறிய பேரரசு என்ற கருத்து நிலைக்கேற்ப, பொலநறுவைக்கால இலங்கையின் மத்தியகால அரசியல் நிர்வாக - பொருளாதாரக் கட்டமைப்பின் வரலாறு அமைவதனைக் காணலாம். முதன்முதலாக மானவர்மன் என்ற மன்னனின் ஆட்சியுடன் தொடங்கப் பெற்ற இலங்கையின் அயல் உலகத் தொடர்புகளின் விளைவில் பூரித்து

- முகிழ்த்த ஒரு காலகட்டமாகவே இப் பொலனறுவைக் காலம் அமைந்தது என்றால் அதில் வியப்பேதும் இருக்கமுடியாது. பல வரலாற்று மூலாதாரங்கள் வாயிலாக இலங்கையின் அத்தகைய ஒரு தன்மையை, இடைக்கால இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் அத்தீவு பிராந்திய அடிப்படையிலான பல்வேறு நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த ராஜதந்திர, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை திட்டவாட்டமாக உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளவும் முடிகிறது. பூஜாவலிய என்ற சிங்களமொழியில் எழுதப்பட்ட நூலும், பாளிமொழியில் எழுதப்பெற்ற சூளவம்சம் என்ற நூலின் முதலாம், இரண்டாம் பாகங்களும் இக்காலப் பகுதி வரலாற்று வளர்ச்சியை நன்கறிந்து கொள்வதற்கு உதவுகின்ற இலக்கிய மூலங்களாக உள்ளன. இவ்வித இலக்கிய மூலங்களில் இருந்து பொலனறுவைக் கால ஆட்சியாளரின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், படையெடுப்புக்கள், மேலாதிக்க முறைகள் போன்றனவற்றை தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவற்றைவிட முன்னெப்போதும் இல்லாதளவிற்கு தென்னிந்திய - இலங்கைச் சாசனச் சான்றுகள் இக்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதி கொண்டிருந்த நிலமானிய சமூக அலகுகள், நிறுவனங்கள் பற்றிய வளர்ச்சி நிலையைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பொலனறுவைக் காலப்பகுதியின் இலங்கையில் அரசியல் கட்டமைப்பானது ஒரு சிறிய பேரரசு போன்று விரிவடைந்தமையை ஒப்ப, அக்காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்களின் பரப்பும் அகன்று - விரிவடைந்து - நாடு முழுமையாகச் செறிந்து காணப்படுவதனை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ஒரு மையவரசு, ஒரு நாடு என்ற கோட்பாடானது நடைமுறைப்படுத்தப் பட்ட அதே நேரத்தில் பிராந்திய மொழிகளுக்கும், இனங்களுக்கும், மதங்களுக்கும் உரிய நிறுவனங்களும் சுதந்திரமாக வளர்ச்சியடைய ஊக்குவிக்கப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாகவும் இப்பொலனறுவைக் காலம் அமைந்தமையினை எஞ்சியுள்ள கட்டிட - சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், வெளிநாட்டுப் பயணிகளினது குறிப்புக்கள், நாணயங்கள் என்பன உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன. (இலங்கையில் தற்காலம் வரையிலான ஓர் அரசியல் அமைப்பு முறையின் தொடர்ச்சிக்கும், வளர்ச்சிக்கும், இப்பொலனறுவைக்கால அபிவிருத்திகளே அடியிட்டுக் கொடுத்திருந்தன.) இலங்கையில் அதிக அளவில் வர்த்தகக் குழுக்கள் தோற்றம் பெற்று செயற்பட்ட தோடல்லாது, இலங்கையில் ஆட்சி யாளருக்குத் தேவையான படைக்கட்டமைப்பினை வழங்கிய ஒரு நிறுவன மாகவும் அவர்கள் செயற்பட்டிருந்த வகையினை சாசனச்சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தென்னிந்தியாவில் காணப்படும் ஒரு சாசனக் குறிப்பிலிருந்து இலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த மன்னனொருவனின் அமைச்சர்களுள் ஒருவன் இங்குள்ள வணிககணத் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டமையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. மத்திய அரசியலில் வணிகர் சமூகம் ஏற்படுத்தியிருந்த பங்கு, செல்வாக்கு நிலைகளை இப்பொலனறுவைக்

காலப்பகுதியிலேயே காணமுடிகிறது. அதே நேரத்தில் பௌத்த மகாசங்கத்தின் செல்வாக்கு நிலைகள் தென்னிந்திய - தென்கிழக்காசிய தூரகிழக்காசிய பௌத்த மையங்களுடன் தொடர்புபட்ட வகையில் இலங்கையில் ஏற்பட்டுக் கொண்டமையினைக் காணமுடிந்தது. சீயநிக்காயங்கள், மண்டலாய் நிக்காய போன்றன பொலனறுவைக்கால இலங்கையில் பௌத்தமதத்தில் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறாக இலங்கையின் நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்ப வரலாற்றில் அதன் மிக உயர்ந்த வளர்ச்சி நிலைக்கு வழிவகுத்து நின்றதோடு மட்டுமல்லாது சமூகத்திலுள்ள எல்லா வகையான அலகுகளின் அதியுயர் வளர்ச்சி நிலையை ஈட்டிக் கொடுத்த ஒரு காலப்பகுதியாகவும் பொலனறுவைக் காலம் அமைந்தது. அவ்வாறு உயர்ச்சி பெற்றிருந்த விவசாய - நீர்ப்பாசன சமூகம் கொண்டிருந்த வாழ்வு முறையானது கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முற்றுவிக்கப்பட்டு, பிறிதொரு பொருளாதார ஈட்டத்தின் அடித்தளத்தில் நின்று நிலைக்கும் வகையிலான புதிய ஒரு சமூக உருவாக்கத்திற்கு வழிசமைத்துக் கொடுத்த நிகழ்வினைக் காண்கின்றோம். அதுவே இராசரட்டையில் ஏற்பட்ட பிரதான இடப்பெயர்வினை ஏற்படுத்தி நின்ற தென்மேற்கிலங்கை வர்த்தக சமூகத்தின் எழுச்சி ஆகும். தெங்கு உற்பத்திப் பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாணிபப் பொருளாதார ஈட்டமானது இலங்கையில் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதிவிரைவு வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டமையின் பின்னணியில் இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்கள் (தென்னை உற்பத்திப் பிரதேசங்கள்) குடித்தொகையை ஈர்க்கின்ற மையங்களாக மாறிக்கொண்டன. இதனால் பல்வேறு காரணிகளின் தாக்கத்தின் ஊடாக நீர்ப்பாசனவியல் அடிப்படையிலான பொருளாதார ஈட்டத்தினை இராசரட்டை மக்கள் கைவிட நேர்ந்தது. பொலனறுவையின் வீழ்ச்சியும் அக்காரணிகளினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

இவ்வத்தியாயத்தில் பொலனறுவைக்கால இலங்கை வரலாற்றினை பின்வரும் தலைப்புக்களில் வைத்து நோக்க முடியும். அவை பின்வருமாறு:

- அ. அநுராதபுர அரசின் வீழ்ச்சியும் சமகால அரசியல் சூழ்நிலையும்.
- ஆ. சோழப் பேரரசின் எழுச்சியும், சோழராட்சிக்கால இலங்கையும்
- இ. பொலனறுவையில் சுதேச மன்னரின் ஆட்சி, தன்மை, விளைவுகள்
- ஈ. பொலனறுவைக்கால நீர்ப்பாசனவியலின் வளர்ச்சி, வர்த்தகத் தொடர்புகள்.
- உ. பௌத்த, இந்து மதங்களின் வளர்ச்சி.

அ. அநுராதபுர அரசின் வீழ்ச்சியும், சமகால அரசியல் சூழ்நிலையும்

இலங்கை மீதான தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கள் அநுராதபுர காலப் பகுதியின் தொடக்கத்திலிருந்தே காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்டு வந்தன. பல எண்ணற்ற பிறநாட்டுப் படையெடுப்புக்கள் இத்தீவுகத்தின் மீது ஏற்பட்டு வந்தன. அநுராதபுரகாலத்தில் மன்னர்கள் வலிமையற்றுக் காணப்பட்ட போது எல்லாம் இலங்கை நோக்கிய படையெடுப்புக்கள் நிகழ்வதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களாயின. அதனால் சில சந்தர்ப்பங்களில் அநுராதபுரத்தில் அந்நியராட்சியும் ஏற்பட்டிருந்தமையினைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறான படையெடுப்புக்களை விட, அநுராதபுரத்திலுள்ள அரசர்களதும், இளவரசர்களதும் அழைப்பின் பேரிலும் அடிக்கடி குறிப்பிடத்தக்களவில் தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கள் இங்கு நிகழ்ந்தன. இவ்வாறான நிலைமையே கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை இலங்கையில் காணப்பட்டிருந்தது. ஆனால் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட இலங்கை மீதான தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்களுக்கு, அதற்கு முன்னர் ஏற்பட்டிருந்த படையெடுப்புக்களுக்கு மிடையே ஒரு பிரதான வேறுபாடு காணப்படுகிறது. அதாவது கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை நோக்கி ஏற்பட்ட படையெடுப்புக்களுக்கெல்லாம் அரசியல் நோக்கம் அடிப்படையாக இருக்கவில்லை எனத் தெரிகிறது. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை நோக்கி படையெடுப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டவர்கள் பெரும்பாலும் அரச குலத்தைச் சேராத தனிப்பட்டவர்களாக, சில சந்தர்ப்பங்களில் அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் தனிப்பட்ட முறையில் படையெடுப்புக்களை நடாத்தியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இவ்வாறான படையெடுப்புக்களால், அவற்றின் விளைவாக, தற்காலிகமாக அநுராதபுர இராச்சியம் படையெடுப்பாளர்களினால் கைப்பற்றப்பட்டு இருந்தாலும் அந்த இராச்சியம் எந்தவொரு தென்னிந்திய இராச்சியத்திற்கும் அடி பணிந்ததாகவோ அல்லது திறை செலுத்தும் அரசாகவோ காணப்பட்டிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தொடர்ந்தும் அநுராதபுர இராச்சியமானது சுதந்திரமானதாகவே இயங்கி வந்தமையைக் காண்கின்றோம். அங்கு ஆட்சி செய்த அரச வம்சங்கள் மட்டுமே சில சந்தர்ப்பங்களில் பிறநாட்டு வம்சாவழியாகக் காணப்பட்டிருந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மீண்டும் சந்தர்ப்பம் கைகூடியபோது இலங்கை அரச வம்சங்கள் அப்பிறநாட்டு அரச வம்சங்களையோ அல்லது தனிப்பட்ட ஆட்சியாளர்களையோ அநுராதபுர அரசியலிலிருந்து நீக்கிவிட்டு தமது ஆதிபத்தியத்தை அங்கு நிலைநிறுத்திக் கொண்டமையைக் காண்கின்றோம். ஆனால் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் படையெடுப்புக்களானவை முற்றிலும்

மாறுபட்டவையாகவே அமைந்திருந்தன. தென்னிந்திய இராச்சியங்களுக்குரிய மன்னர் அவ்வப்போது தத்தமது படைகளுடன் இலங்கை மீது படையெடுத்து தத்தமது ஆள்புல விஸ்தரிப்புக் கொள்கையினுள் இத்தீவின்னையும் உள்ளடக்கியிருந்த ஒரு கொள்கை நிலையினையே கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் உள்ள இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் காணமுடிகிறது.

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முதன்முறையாக இவ்வாறான ஒரு படையெடுப்பினை நிகழ்த்திய தென்னிந்திய அரச வம்சமாகக் காணப்படுவது பாண்டிய வம்சமாகும். பாண்டிய மன்னனான ஸ்ரீமஹ ஸ்ரீவல்லபன் அந்த ஆண்டிலேயே அநுராதபுர அரசினைக் கைப்பற்றி இப்புதிய கொள்கையை ஆரம்பித்து வைத்தான் எனக் குறிப்பிடலாம். இப்பாண்டியப் பேரரசின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி, பின்னர் தென்னிந்தியாவில் எழுச்சிபெற்ற எல்லாப் பேரரசுகளுமே இலங்கையைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதனை தத்தமது திக்விஜயத் திட்டத்திலே இணைத்துக் கொண்டிருந்தன. இவ்வாறாக இலங்கை மீது கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இடம்பெற்ற படையெடுப்புகள் அரசியல், பொருளாதார அடிப்படையில் இலங்கை மீதான பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவையாக அமைந்தன. அதனால் அப்புதிய படையெழுச்சிகளுக்கான போக்கிற்கேற்றவாறு அநுராதபுர இராச்சியமும், அதன் பின்னர் தோற்றம் பெற்ற பொலன்னறுவை இராச்சியமும் ஒரு புதிய வெளிநாட்டு அரசியற் கொள்கையை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்த சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தன.

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்த இலங்கை மன்னர்கள் தென்னிந்தியாவுடன் அரசியல் விவகாரங்களில் தன்னியல்பாகத் தலையிட்டிருந்தனர் எனக் குறிப்பிடமுடியாது. இதுவரையில் தென்னிந்திய அரசியல் முகாமைத்துவத்தில் தலையிடாத வகையில் நிலைபெற்று வந்த அநுராதபுர அரசானது கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் அநுராதபுர ஆட்சியின் இறைமையையும் மேலாண்மையினையும் பாதுகாப்பதற்கான தனது தென்னிந்திய எதிர் அரசின் பகை அரசுகளுடன் நட்புரிமை கொண்டு தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடம் இருந்து பாதுகாப்பதற்கான கொள்கை வகுப்புத்திட்டங்களில் ஈடுபட்டது. “எதிரியின் எதிரி ஒரு நண்பன்” என்ற கோட்பாட்டு (கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரர்க்கோட்பாடு) அடிப்படையில் இலங்கையானது மாறிமாறி தென்னிந்தியாவில் பேரரசு அமைக்கும் வம்சங்களுக்கு எதிராக அப்பேரரசின் எதிரி அரசுகளுடன் அரசியல் அடிப்படையிலான உறவினை வகுத்து, வளர்த்து வந்தது. இவ்வாறு இலங்கையானது ஒரு குறிக்கோளுடன் தனது அயல்நாட்டு அரசியற் தொடர்பினை ஏற்படுத்தி இருந்தமைக்குரிய நோக்கமானது தென்னிந்தியாவில் எந்தவொரு வலிமை

வாய்ந்த அரசுகளும் எழுச்சியுறாமல் தடுப்பதற்காகவாகும். இந்நோக்கத் தினை நிறைவேற்றவே தென்னிந்திய அரசியல் முகாமைத்துவத்தில் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இலங்கையானது அதிதீவிரமாகப் பங்கு கொண்டது. தனிப்பட்ட முறையில், எழுச்சியுறும் தென்னிந்தியப் பேரரசொன்றை எதிர்த்துநிற்கும் வலிமை இலங்கைக்கு இல்லாவிடினும், தென்னிந்தியாவில் இதே பேரரசொன்றினால் பாதிக்கப்படக்கூடிய பிற அரசுகளுடன் நட்புரிமை கொண்டு, அந்த அரசுகளோடு சேர்ந்து இலங்கையும் தனது எதிர்ப்பினை வெளிப்படுத்த முயற்சி செய்து வந்தது. முதலாம் சேனமன்னன் ஸ்ரீ மாற ஸ்ரீ வல்லபனால் தோற்கடிக்கப்பட்டபோது, பாண்டிய இராச்சியத்திற்கு எதிரான தென்னிந்திய இராச்சியங்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு இலங்கையரசு முயற்சித்திருந்தது. அப்போதைய நிலையில் தென்னிந்திய தீபகற்பத்தில் பாண்டியரசிற்கு சமபலம் வாய்ந்த ஒரு அரசாகக் காணப்பட்டது **கலிங்க இராச்சியம்** மட்டுமே ஆகும். முதலாம் சேனனுடைய சார்பில் இலங்கையிலிருந்து பாண்டியருக்கு எதிராக படைகளை அனுப்பிவைக்கக்கூடிய நிலையில் அந்நூற்றாண்டு இராச்சியம் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. முதலாம் சேனனுக்குப் பின்னர் ஆட்சிப் பொறுப் பேற்ற 2ஆம் சேனமன்னன் தன் தந்தையினுடைய அதே கொள்கையைப் பின்பற்றி பாண்டிய நாட்டுக்கெதிராக இலங்கைப் படைகளைத் திரட்டி அனுப்பி வைப்பதனைக் காண்கிறோம். 2ஆம் சேனமன்னன் பாண்டியருக்கு எதிராக சமகாலத்தில் போராடிக் கொண்டிருந்த பல்லவ இராச்சியத்துடன் இணைந்து இப்படையெழுச்சியினை மேற்கொண்டமையைக் காணலாம். இவ்வாறு 2ஆம் சேனமன்னன் எடுத்த முயற்சியினால் அவனது தந்தையினால் உருவாக்கிய வெளிநாட்டுக் கொள்கை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தப் பட்டது. ஏனெனில் வரகுணபாண்டிய மன்னன் மதுரையில் முடிசூடிக் கொண்ட பின்னரும் தமக்கு எதிர்ப்பினைக் கொடுத்த அதே பாண்டிய அரசினை தம்பக்கமாக கொண்டுவருவதற்கு இலங்கையரசர்களை மாற்றுவதற்கு முற்பட்டிருந்தனர். இதன் விளைவாகவே சோழவம்சத்தின் பகையை இலங்கையரசு ஒரே நிலையில் சம்பாதித்துக் கொள்ளக் காரணமாகியது. தென்னிந்தியாவில் பாண்டியப் பேரரசு வீழ்ச்சியுற்ற பின்னர், அங்கு வேறு எந்தவொரு பேரரசும் எழுச்சிபெறாது தடுத்துக்கொள்ளும் நோக்கில் பாண்டிய வம்சத்துடன் இலங்கையரசு வம்சமும் இணைந்து செயலாற்றியது. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் சோழ அரசு தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு எழுச்சிபெறத் தொடங்கியது. அவ்வளர்ச்சியின் பின்னணியில் இலங்கை அரசானது அவர்களுக்குப் பகையரசாக மாற்றும் பெற்றுக்கொண்டமை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. சோழமன்னர்களுடைய வல்லாதிக்கப் படையெழுச்சிகளின் தாக்குதல்கள் பாண்டிய, கேரள அரசுகளையும், தெற்கே இலங்கையையும் நேரடியாகப் பாதித்தன. இந்நேரத்திலேயே சோழமன்னனான முதலாம் பராந்தகச் சோழனுக்கு எதிராக இலங்கை

மன்னனான ஐந்தாம் காசியப்பன் பாண்டிய இளவரசனான இரண்டாம் இராஜசிம்மனுக்கு உதவிபுரிந்தான். இதற்காக இலங்கையிலிருந்து ஒரு படை அமைப்பினை பாண்டிய நாட்டைக் காப்பாற்றுவதற்காக அனுப்பப்பட்டது.

ஐந்தாம் காசியப்பனுக்குப் பின்னர் நான்காம் மகிந்தன் அநுராதபுர ஆட்சியாளனானான். இவனது காலத்திலும் அதே கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. நான்காம் மகிந்தன் காலத்தில் மீண்டும் கலிங்கத்துடனான அரசியல், பண்பாட்டு உறவுகள் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்தன. நான்காம் மகிந்தன் காலத்தில் சோழப்பேரரசு ஏனைய இராச்சியங்களுக்கு பேராபத்தினை விளைவிக்கக் கூடியவகையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. அப்பேராபத்தினைத் தடுப்பதற்காக பாண்டிய அரசு தென்னிந்தியாவில் உதவியற்ற நிலையில் காணப்பட்டமையினால், மீண்டும் தீபகற்பத்தின் கிழக்குக் கரையோரமாகக் காணப்பட்ட கலிங்க இராச்சியத்துடன் இலங்கை மன்னர் உறவுகொள்ள ஆரம்பித்திருந்தனர். நான்காம் மகிந்தன் கலிங்க இளவரசி ஒருத்தியை மணந்ததன் அடிப்படையில் இலங்கைக்கும் கலிங்கத்துக்கும் இடையிலான புதிய உறவினை வலுப்படுத்திக் கொண்டான். மேலும் சோழப்பேரரசு கடலாதிக்க வல்லமைமிக்க ஒரு பேரரசாக எழுச்சிபெற்று வருவதினால் அக்கடலாதிக்கத்தை எதிர்த்து முறியடிக்கக்கூடிய வகையிலான கரையோர அரசொன்றின் உதவியையே இலங்கையரசு பெருமளவுக்கு நாடியிருந்தது. அவ்வாறான ஓர் உதவியைக் கொடுக்கக்கூடிய ஓர் அரசாக சமகாலத்தில் தென்னிந்தியக் கிழக்குக்கரையில் கலிங்கம் காணப்பட்டிருந்தது. இதனாலேயே மகிந்தன் கலிங்கத்துடனான சிங்களவம்சத்தின் திருமணத்தொடர்பினை ஏற்படுத்தி சோழப்பேரரசின் கடலாதிக்கப்படை நடவடிக்கைகளினால் இலங்கைக்கு ஏற்படப்போகும் பேராபத்தினை தவிர்ப்பதற்குரிய ஒரு முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக அதனை மாற்றியமைத்துக் கொண்டிருந்தான். இருந்தாலும், இவ்வாறான அரசுகள் எல்லாம் தென்னிந்தியாவில் எழுச்சியடைந்து கொண்டிருக்கும் சோழப் பேரரசின் வலிமையோடு ஒப்பிடுமிடத்து அவை வலிமை வாய்ந்தனவாகக் காணப்பட்டிருக்கவில்லை என்பது புலனாகிறது. இதனால் இலங்கை மன்னர்கள் இத்தகைய உறவுகள்மூலம் எவ்வளவுதான் சோழருடைய ஆட்சிப் பரம்பலைத் தடுப்பதற்கு முயற்சி செய்திருந்தும் கூட அம்முயற்சிகள் யாவும் பயனளிக்காது போயின. இந்நிலையில் ஐந்தாம் மகிந்தன் அநுராதபுர அரசினை ஆட்சிபுரிய ஆரம்பித்திருந்த காலத்தில் முதலாம் இராஜராஜனின் படைகள் மாந்தைத்துறைமுகத்தினூடாக அநுராதபுரம் நோக்கிச் சென்றன. இப்படையெழுச்சியுடன் அநுராதபுர அரசு வீழ்ச்சியுற்றது எனலாம். இப்பின்னணியில் சோழருடைய படையெடுப்பே அநுராதபுரத்தினை மையமாகக் கொண்டிருந்த இலங்கையின் ஆட்சிமுறைமைக்கு வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது எனப் பொதுவாகக் கூறப்படுகின்றது.

அநுராதபுர அரசானது இக்காலத்தில் அதன் அரசியல் இறைமையையும், அந்தஸ்த்தினையும் இழப்பதற்கும், பொலனறுவையை இராசதானியாக கொண்டு இராஜரட்டை இராச்சியம் தோன்றுவதற்கும் (தொடர்வதற்கும்) சோழப் படையெடுப்பே பெருமளவுக்கு உடனடிக் காரணமாக இருந்த போதிலும், வேறும் பல காரணிகள் அநுராதபுர அரசின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்திருப்பதனைக் காண முடிகிறது. அநுராதபுர அரசியலமைப்பின் வளர்ச்சியில் ஏற்பட்டிருந்த தளர்ச்சிக்கும், வீழ்ச்சிக்கும் படையெடுப்புக்களைத் தவிர்ந்த வேறும்பல உள்ளாட்டுக் காரணிகள் செயற்பட்டிருந்தன.

அநுராதபுர அரசில் 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இடம்பெற்றிருந்த அரசியல் சம்பவங்களை நோக்கும்போது அவ்வரசின் வீழ்ச்சிக்குரிய நிலை தவிர்க்க முடியாததாயிருந்தமையை உறுதிப்படுத்தமுடியும். முன்னொரு போதும் காணப்படாத அளவிற்கு அநுராதபுர இராச்சியத்தில் அரசியற் குழப்பங்களும், அரசியற் கொலைகளும் இடம்பெற்றிருந்தமையைக் காணலாம். ஆட்சியில் அமர்ந்த வம்சத்தில் அடுத்தடுத்து வலிமையற்ற மன்னர்களின் வருகையானது நிர்வாக ரீதியாகவும், மத நிறுவனங்களிலும் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தமையைக் காணலாம். இக்காலப் பகுதியில் ஆட்சிப்பீடமேறிய பெரும்பாலான மன்னர்கள் பௌத்த மகா சங்கத்தினர்களுடன் முரண்பட்டிருந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். பௌத்த சங்கத்தாருடனும் சமய நிறுவனங்களுடனும் முரண்பட்ட நிலையில் மன்னர்களுக்கெதிரான அரண்மனைச் சதி நடவடிக்கைகள் மேலோங்கிக் காணப்பட்டதனையும் காண முடிந்தது. இதனால் பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த இறுதி மன்னர்கள் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும், அரசியல் விவகாரங்களின் வளர்ச்சிக்கும் உரிய கவனத்தைச் செலுத்தவும், மேற்பார்வை செய்யவும் தேவையான கால அவகாசத்தினைப் பெறமுடியாமற் போனது. **மூன்றாம் உதயன்** என்ற மன்னன் தனது ஆட்சிக்காலம் முழுவதிலுமே பௌத்த சங்கத்தவர்களுடனும், மத நிறுவனங்களுடனும் கூடியளவிற்கு முரண்பட்டிருந்த ஒரு வலியற்ற மன்னனாகக் காணப்பட்டான். இம்மன்னனுக்குப் பின்னர் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிப் பீடமேறியவனான நான்காம் உதயன் என்ற மன்னன் ஒழுக்கக்கேடு நிறைந்த ஒரு ஆட்சியாளனாகக் காணப்பட்டான். இந்நிலையில் அரசியல் முகாமைத்துவத்தினையும், பொருளாதார விருத்தியினையும் நன்கு புறக்கணித்த இம்மன்னன் தனது சேனாதிபதியுடனும் முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தமையை சூளவம்சத்தினூடாக அறியமுடிகிறது. இவனுக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த ஐந்தாம் சேனன்கூட தனது சேனாதிபதியுடன் பெரும் தகராற்றில் ஈடுபட்ட ஒருவனாகக் காணப்பட்டான். இத்தகராற்றினால் தலைநகரில் ஒரு பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியிருந்த அச்சேனாதிபதி முடிவில் அநுராதபுர அரசினைக் கைப்பற்றுவதனைக் காணலாம். அரசிழந்த மன்னன் உரோகணப் பகுதிக்கு தனது குடும்பத்தாருடன் ஒடிச்சென்று

உயிர்தப்பிய சம்பவமும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இறுதியாக அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி புரிந்த ஐந்தாம் மகிந்தனும் அனுபவமற்ற நிலையில் வலியற்றவனாகவும் காணப்பட்டமையால் அரசியலில் மிகவும் தளர்ச்சியடைந்த நிலை காணப்பட்டிருந்தது. எனவே சிங்கள அரசவம்சத்தில் காணப்பட்ட வலிமையற்ற தன்மை, தலைநகரில் கொந்தளிப்பான ஓர் அரசியல் நிலையை ஏற்படுத்தியதோடு, அதுவே நிரந்தரமான பண்பாகவும் மாற்றமடைந்தமையால் அநுராதபுர இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வித்திட்டு நின்றது எனலாம்.

அநுராதபுரத்திலே மையம் கொண்டிருந்த அந்நிய சமூகத்தினரும் அநுராதபுர அரசின் வீழ்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குரிய தொழிற் பாட்டினை நிகழ்த்தியிருந்தனர். கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அநுராதபுரத்தில் தென்னிந்திய சமூகத்தினர் பெற்றிருந்த ஆதிக்கமும், சிங்கள அரசவம்சம் கலிங்க நாட்டுடன் கொண்டிருந்த திருமண உறவின் விளைவு களுமே அநுராதபுர அரசினைப் பலவீனமடையவும், கிளர்ச்சிகள் உருவாகி, வளர்ச்சிபெறுவதற்குமுரிய காரணிகளாயிற்று, ஆட்சியுரிமை தொடர்பான உரிமை வகுப்புத்திட்டங்களிலும், கோட்பாடுகளிலும் சிங்கள வம்சத்திற்கு இக்கட்டான ஒரு நிலையை இத்திருமண உறவுகள் மூலம் ஏற்பட்டிருந்த புதிய உறவுகள் உருவாக்கி விட்டிருந்தன. தலைநகரில் இருபெரும்கட்சிகள் உரிமைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன. கலிங்க வம்சத்தொடர்புடைய ஒரு கட்சி, பழைய வம்சத்தொடர்புடைய சிங்கள அரச வம்சக்கட்சி என அவ்விரு அணிகளுக்குமிடையே அரசியலில் பங்கு கொள்ளுவதிலும், ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் போட்டி நிலவிவந்தது. ஐந்தாம் சேனன் காலத்தில் இவ்விரு கட்சிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி அரசியலில் ஸ்திரமற்ற ஒரு நிலை உருவாக்கப்பட்டிருந்த தமையினையும், அதனால் மன்னன் தனது பதவியை இழந்த நிலையையும் காணமுடிந்தது. இக்குழப்பத்தின் போது அநுராதபுரத்தில் இருந்த படைகள் நகரைச் சூறையாடி, கலகத்தையே விளைவித்திருந்தன. ஐந்தாம் மகிந்தன் காலத்தில் இதேபோன்ற இன்னொரு படைக்கலகம் அநுராதபுரத்தில் நிகழ்ந்தது. இப்படைக்கலத்தின்போது தென்னிந்தியக் கூலிப்படைகள் நிர்வாகத்தினைத் தம்வசமாக்கி, தற்காலிகமாக அநுராதபுரத்தில் ஆதிக்கத்தினை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஐந்தாம் மகிந்தனும் தலைநகரைவிட்டு வெளியே சென்று உயிரைக் காக்கவேண்டிய ஒரு நிலையும் அப்போது ஏற்பட்டிருந்தது. இவ்வாறான படைப்புரட்சிகள் இதற்குப்பின்னரும் அநுராதபுரத்தில் நிகழ்ந்தன. இவ்விடத்தில் படைக் குழப்பங்களுக்குரிய சக்திகள் நாட்டுக்கு வெளியே இருந்து வருவிக்கப்பட்ட கேரள, கன்னட, கலிங்கப்படையமைப்புக்களாக விளங்கியதைக் காணலாம். பிற்பட்டகால அநுராதபுர இராச்சியத்தின் படைப்பலம் பெருமளவிற்கு தென்னிந்தியாவில் இருந்து வரவழைத்துக் கொண்ட கூலிப்படைகளின்

வலிமையிலேயே தங்கியிருந்தமையைக் காணலாம். உரிமையிழந்த - உதவியிழந்த சிங்கள மன்னர்கள் மீண்டும் தத்தமது வலிமையை நிலை நிறுத்துவதற்காகப் பெருமளவிற்கு இவ்வகையான கூலிப்படைகளிலேயே தங்கியிருந்தனர் எனவும் அறிய முடிகிறது.

அநுராதபுர இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்த காரணிகளுள் அக் காலப் பொருளாதாரத்தில் காணப்பட்ட தளர்ச்சி நிலையும் மிக முக்கியமான காரணியாக அமைந்தது. பிற்பட்ட அநுராதபுர கால இலங்கையின் பொருளாதார வளம் பெருமளவிற்கு சீரழிந்த நிலையிலேயே காணப்பட்டது. முன்னர் கூறப்பட்டது போல இவ்விராச்சியத்தின் பொருளாதார அடித்தளம் பெருமளவிற்கு நீர்ப்பாசனவியல் பயிர்செய்கைப் பொருளாதார ஈட்டத்திலேயே தங்கியிருந்தது. முற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தில் நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பெருக்கி, விவசாயத்தை வளர்ப்பதற்கு மன்னர்கள் எடுத்திருந்த முயற்சிகளை பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத்து மன்னர்களுடைய முயற்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அப்பொருளாதாரத் தளர்ச்சிநிலை நன்கு தெளிவாகும். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் பெருங்குளங்களையும், நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையும், பிற நீர்ப்பாசன வசதிகளையும் பெருக்கிக் கொடுத்த மன்னர்கள் காணப்படவில்லை என்பது உண்மையே. இதுமட்டுமல்லாது பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலப் பரப்பில் ஏற்கனவே கட்டப் பட்டிருந்த குளங்கள், நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள்கூட சரியான முறையில் கவனிக்கப்படாது, புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தமையும் காணமுடிந்தது. அத்தோடு அடிக்கடி ஏற்பட்டுக் கொண்ட பிறநாட்டுப் படையெடுப்புக்கள் காரணமாக பொருளாதாரத் துறையில் தளர்ச்சியேற்பட வழிவகுத்தது எனலாம். எவ்வாறெனினும் கி.பி. 8ஆம் 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் போதிய வருமானம் இன்றி பல கஷ்ட நிலைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய நிலையைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு சூளவம்சத்தில் பல சம்பவங்கள் வருணிக்கப் பட்டுள்ளன. ஐந்தாம் மகிந்தன் காலத்தில் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருந்த **படைக்கலகங்கள்** ஏற்பட்டதற்கான காரணங்களை எடுத்துக்காட்டும் போது சூளவம்சம் மிக முக்கியமான காரணமாகக் கூறுவது என்னவென்றால் **அநுராதபுரத்தில் இருந்த படையினருக்கு மன்னன் ஒழுங்காக சம்பளம் கொடுக்க முடியாது போனமையே ஆகும்.** இவ்விடத்திலே பெருந்தொகையாகப் பிறநாட்டுக் கூலிப்படைகளை இங்கு வருவித்த மன்னர்கள், அப்படையணிகளைப் பராமரித்து, தத்தமது அரசியல் ஆதிக்கத்தினைப் பேணக்கூடியவளிற்கு போதிய வருமானம் இல்லாது மன்னர் கஷ்டமுற்றமையைக் காணமுடிகிறது. அதன் விளைவாக **படைக்கலகங்கள்** ஏற்பட்டு, மன்னனையே அநுராதபுர அரசிலிருந்து அகற்றுவதில் முடிவடைந்துள்ளது. இது மட்டுமல்லாது அத்தகைய **படைக்கலகங்களின்போது**

அநுராதபுர நகரம் அடிக்கடி சூறையாடப்பட்டு வந்தமையையும் காண முடிந்தது. இவற்றை நோக்கும்போது பிற்பட்ட அநுராதபுர கால இலங்கையில் வருமானம் குன்றி வந்துள்ளமையையும், பொருளாதாரத்தின் அடித்தளமாக கருதப்பட்ட விவசாயம் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தமையையும் உய்த்துணர முடிகிறது. இவ்வாறான பத்துறைப்பட்ட வழிகளினால் ஏற்பட்டிருந்த அநுராதபுரத்தின் தளம்பல் நிலையை சோழப் படையெடுப்பின் வேகமானது வீழ்ச்சி நிலைக்குக் கொண்டிருந்தது. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 992 அல்லது 993ஆம் ஆண்டில் இராஜராஜ சோழன் அநுராதபுரத்தினையும், இலங்கையின் வடபாகத்தினையும் கைப்பற்றி, அதற்கு மும்மடிச் சோழ மண்டலம் எனப் பெயரிட்டு, சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக (9ஆவது மாகாணமாக) அம்மண்டலத்தினை நிர்வகிக்க ஒழுங்குகளைச் செய்து முடித்திருந்தான். இதுவே முதன்முறையாக அநுராதபுர இராச்சியம் தனது அரசியல் சுதந்திரத்தினை இழந்த நிலையில், அந்நியப் பேரரசு ஒன்றின் பாகமாக மாற்றப்படுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்த சூழ்நிலையுமாகும். இச்சம்பவமானது அநுராதபுர இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியை மட்டுமல்லாது நகரத்தின் வீழ்ச்சியையுமே ஏற்படுத்திநின்றது. சோழரால் பொலனறுவை தலைநகராக்கப்பட்டு, அங்கிருந்தே சோழநிர்வாகக் கட்டமைப்பு தொழிற்பட ஆரம்பித்திருந்தது. அதனையடுத்து கி.பி. 1017இல் இலங்கையில் எஞ்சியிருந்த பாகமும் கைப்பற்றப்பட்டு, இராசேந்திர சோழனால் அவனது பிரதிநிதியாக இலங்கேஸ்வரன் என்பவனை நியமித்ததுடன் இலங்கைத் தீவின் அரசியல், நிர்வாகக் கட்டமைப்பு ஆகியவை சோழப்பேரரசின் கொள்கை வகுப்பாளரின் கைக்கு மாற்றப்பட்டமையையும் காணலாம். கி.பி. 1070ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் ஏறத்தாழ 77 வருட காலங்களாக இலங்கைத் தீவானது சோழப் பேரரசின் ஓர் அங்கமாக, மாகாணமாக அமைந்ததோடு மட்டுமல்லாது, சோழப் பண்பாட்டின் வேர்களான மயமாக்கற்கோட்பாட்டினையும் தொழினுட்ப அலைகளையும் இலங்கையானது உள்வாங்கிக் கொண்டது. அரசியல் கட்டுமானப் பணி, நிர்வாக அமைப்புமுறை, பண்பாட்டுப் பரவலாக்கல் முறை போன்றன பொலனறுவைக்காலம் முழுவதிலும் சோழர் பாணியைத் தழுவியதாகவே அமைந்தது என்றால் அது தவறாகாது.

ஆ. சோழப் பேரரசின் எழுச்சியும் சோழராட்சிக்கால இலங்கையும்

கி.மு. 3ஆம் 2ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே சோழவம்சம் தனது வம்ச ஆதிக்கத்தினைப் பெருக்கிக்கொண்டு வந்தமையை சாசன, இலக்கியச் சான்றாதாரங்கள் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது. கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் தொடக்கம் வரைக்கும் சோழ வம்சம் பெற்றிருந்த வம்ச மேலாதிக்கத்தினை அவர்களால் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்ட உலோக நாணயங்களில் இருந்து

மிகத்தெளிவாக உணரமுடிகிறது. சங்ககாலத்து சோழ நாணயங்கள் உறையூரில் இருந்தும், இலங்கையில் கந்தரோடை, மாந்தை, பூநகரி போன்ற தொல்லியல் மையங்களிலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் முதன் மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் தமிழகத்தில் தோற்றம்பெற்றிருந்த அரசு, ஆள்புலம், அரசகோட்பாடு என்பன தொடர்பாக பல வாதப் பிரதிவாதங்கள் காணப்படுகின்ற பொழுதிலும் மன்னர்களுடைய நாணய வெளியீடுகள். வம்ச ஆதிக்க இறைமைத் தன்மையையாவது வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதனை மறுக்க முடியாது.

தென்னிந்தியாவில் முதன்முதலாக ஒரு பேரரசு நிலை என்ற வரையறைக்குள் காணப்பட்ட ஓர் அரசமைப்பின் தோற்றத்தினை கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு எழுச்சி பெற்ற பல்லவ வம்சத்தின் வருகையுடனேயே காண்கின்றோம். இக்காலப் பரப்பில் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து தெற்குநோக்கிய அரசியல் ஆதிக்க விஷ்ணுரிப்பினையே காண்கின்றோம். கடல்கடந்த வர்த்தக ஆதிக்க விஷ்ணுரிப்பு நடவடிக்கையின் தோற்றத்தினையும் வளர்ச்சியையும் பல்லவ வம்ச அரசியலாதிக்கத்திலிருந்து பல புதிய அம்சங்களுடன் திடீரென எழுச்சியுறும் இப்பல்லவ வம்சத்தின் நிலையானது தூங்கல் நிலையிலிருந்து ஒரு சமுதாயம் திடீரென விழித்து எழுகின்ற நிலையை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது என வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுவர். முற்றிலுமே புதிய அம்சங்களுடன் பல்லவ வம்சம் தொண்டை மண்டலத்தில் எழுச்சியுற்றமையானது சமுத்திரவியல் பண்பாட்டின் திடீர் எழுச்சியையே எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றது. புதிய கற்கோயில்கள், புதிய கற்சாசனங்கள், செப்பேட்டுச் சாசனங்கள், மதமறுமலர்ச்சியுடன் இணைந்த மொழி, இலக்கியங்களின் வளர்ச்சி ஆகியனவெல்லாம் தொண்டை மண்டலத்தில் இதுவரையில் உறங்கல் நிலையிலிருந்து நீர்வளச் சமூகம் ஒன்று திடீரென புத்துணர்வு பெற்று, தமது பண்பாட்டின் மேற்கட்டுமானத்தை ஒரு பேரரசு முறைமைக்குள் அமைத்துக் கொள்வதனையே எடுத்துக்காட்டி நின்றன. எனவே தொண்டை மண்டல வரலாற்றில் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு புதிய சகாப்தம் பல்லவ வம்சத்தின் எழுச்சியுடன் உருவாக்கப் பட்டமையைக் காண்கின்றோம். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரைக்கும் இவ்வம்சத்தின் சமுத்திரவியல் பண்பாட்டுக் கட்டுமானம் வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்றமையைக் காணமுடிகிறது. தென்கிழக்காசியா மற்றும் இலங்கை, மாலைதீவுகள், பழந்தீவுகள் பன்னீராயிரம், போன்ற இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியங்களிலும் பல்லவர்காலத்து வணிககணங்கள் மரக்கலங்கொண்டு தொண்டை மண்டலத்தின் பண்பாட்டினைப் பரப்பி வந்தமையைக் காண்கின்றோம். தாய்லாந்தில்

தகுவாபா என்ற மையத்தில் காணப்பட்ட வடமொழிக் கல்வெட்டொன்றில் மணிக்கிராமத்தார் என அழைக்கப்பட்ட வணிக கூட்டத்தினர் விஷ்ணு கோவில் ஒன்றுக்கு அளித்த தானம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். இலங்கையில் அநுராதபுரத்தில் உள்ள இசுரு முனியா என்ற குகைவரைக் கோயில் பல்லவர்கால மாமல்லபுர சிற்ப முறைமையை பிரதிபண்ணி வைத்துள்ளதுபோல் காட்சியளிப்பதனைக் காணலாம். முன்னீஸ்வரம் என்ற இந்துக்கோவில் (சிவன்கோயில்) பல்லவர்காலத்தினைத் தொடர்ந்து பௌத்த கோயிலாக மாற்றமடைந்தபோதே ஈஸ்வரமுனி என்றாகி, இசுருமுனிய எனத் தற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்தமையைக் காணமுடிகிறது. புதிய ஆளுமையை தொண்டை மண்டல முட்பட தமிழ்நாடு அடைந்துகொண்ட ஒரு முறைமையையே பல்லவ வம்சத்தின் எழுச்சி புலப்படுத்தியுள்ளது.

பல்லவ வம்சம் ஆதிக்க நிலையில் வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் தீபகற்பத்தின் மேற்கு நோக்கி சாளுக்கியரும், கன்னடரும் தெற்கு நோக்கி சோழரும் எழுச்சி பெறுவதனைக் காணமுடிந்தது. தொண்டை மண்டலத்தின் வரலாற்றில் இது இயல்பான ஒரு வளர்ச்சி நிலையாகவே காணப்பட்டது. எனவே தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து தெற்கு நோக்கியும், மேற்கு நோக்கியும் ஏக காலத்தில் ஒரே வம்சத்தின் ஆதிக்கம் பரப்பப்படுவதனைக் காணலாம். எனவே அவ்வாதிக்க விஸ்தரிப்பினுள் சோழவம்சத்தவர்களுடைய வாழிடம் வம்ச ஆதிக்கப்புலம் என்பன பல்லவ வம்ச பேரரசு ஆதிக்கத்தின் கீழ் விழுங்கப்படுவது இயல்பானதாக அமைந்தது. இவ்வாறு பெரிய அரசு (வலுவுள்ள அரசு) சிறிய அரசுகளை (வலுவற்றவர்களை) கையகப்படுத்திக் கொண்டு செல்கையில் கடைசியில் இரு வலுவுள்ள ஆதிக்க வல்லரசுகள் எதிரும் புதிருமாக போட்டிபோட்ட வண்ணம் எஞ்சி நிற்பதனைக் காணலாம். இக்கட்டத்தில் பாண்டிய வம்சமும் சிங்கள வம்சமும் ஒற்றுமையுடன் அரசியல் வியூகங்களை வகுத்து தொண்டை மண்டலத்தில் எழுச்சிபெறும் வம்சத்திற்கெதிராகப் போராடின. பல்லவ வம்சத்தின் கீழ் திறையரசர்களாக விளங்கிய சோழவம்சத்தவர்கள் பல்லவப் படைகளுடன் இணைந்து பல்லவ வம்சத்தின் ஆதிக்க விஸ்தரிப்பிற்கு தடையாக விளங்கிய பாண்டியர், கங்கர்கள், சிங்களவர், கேரளர் போன்ற பல்லவரின் எதிரிகளுடன் அடிக்கடி போரிட வேண்டிய சூழ்நிலையும் காணப்பட்டிருந்தது. சோழவம்சத்தின் மீது தீராய் பகைமையுறவினை சிங்கள வம்சம் ஈட்டிக் கொண்டமைக்கும் இச்சூழ்நிலையே காரணமாக அமைந்தது.

எனவே கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவ வம்சம் வலியிழக்க ஏதோவொரு வம்சம் அங்கு பேரரசினை அமைக்கும் நிலையே காணப்பட்டது. ஆனால் எந்த வம்சம் அங்கு அரசினை அமைக்கப் போகின்றது என்பது தெளிவற்றதாகவே காணப்பட்டிருந்தது. இந்நிலையிலேயே

திடீரென சோழவம்சத்தினர் தொண்டை மண்டல அரசியல் வானில் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினர். இந்து சமுத்திரத்தின் கடலாதிக்க வரலாறு இவ்வம்சத்தின் திடீர் எழுச்சியுடன் புதிய பரிமாணத்தினை ஈட்டிக் கொள்வதனைக் காணலாம். தென்னிந்திய சமுத்திரவியல் பண்பாட்டினை புதிய வளர்ச்சிநிலையை சோழவம்சம் ஈட்டித்தருவதனையும் காணமுடிந்தது. கி.பி. 880இல் திருப்புறம்பியப் போரில் எதிர்பாராத விதமாக பல்லவ வம்சம் சார்பாக சோழரால் பாண்டியர், சிங்களர், கங்கர் ஆகியோரது கூட்டுப் படையணிக்கெதிராகக் கொண்ட வெற்றியானது சோழவம்சத்தின் புதிய உத்வேக எழுச்சிக்கு அடிக்கல் இட்டது. பல்லவ ஆதிபத்தியத்தின் தளர்ச்சியிலிருந்து தொண்டை மண்டலத்தின் தலைமையை முதலாம் ஆதித்தனால் மிகவும் சாதாரியமாக கி.பி. 880இல் திருப்புறம்பியப் போரினூடாக தன் பக்கம் கவர்ந்து கொண்டதோடு சோழவம்சத்தின் புதிய அரசியல் பிரவேசம் ஆரம்பமாகியது. இவ்வம்சத்தின் எழுச்சியினால் தொண்டை மண்டலத்திலும், அதன் அயற் பிராந்தியங்களிலும் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது. தமிழ்நாடு முழுவதனையும் ஒரே வம்ச ஆதிக்கப் பரப்பினுள் கொண்டு வந்ததோடல்லாது தீபகற்ப இந்தியாவின் வடக்கு நோக்கியும், தெற்கு நோக்கியும், தென்கிழக்கு நோக்கியும் அரசியல், பொருளாதார நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நோக்கில் ஆள்புலப் படர்ச்சியினை மேற்கொண்ட ஒரு நிலையிலும் சோழ வம்சத்தினர் காணப்பட்டனர். வணிக கணங்கள் ஊடாக வர்த்தகமையங்களையும் வாணிப மார்க்கங்களையும் தமிழகத்தோடு இணைந்ததோடல்லாது, தீபகற்ப இந்தியாவிற்கும் அப்பால் தென்கிழக்காசிய நாடுகள், தூரகிழக்காசிய நாடுகள் போன்ற நிலப்பரப்புக்களையும் வணிக கணங்களின் ஆதிக்கம் மூலம் கையகப்படுத்திய முறைமையை சோழப் பேரரசர்கள் கைக்கொண்டிருந்தனர். இதுவே மிகப்பலம் வாய்ந்த சோழப் பேரரசொன்றின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்த தோடு மட்டுமல்லாது (பிற்காலத்தில் டச்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியைப் போன்று) வர்த்தக முதலீடுகளை முன்வைத்து, அரசியல் ஆதிபத்தியத்தை பின் தொடர வைக்கின்ற மேலைத்தேய அரசியல் முறைமையை தென்னாசியாவில் உருவாக்கி வைத்த ஒரு வம்சமாகவும் எழுச்சிபெற வைத்தது எனலாம்.

இருபதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட படியெடுக்கப்பட்ட கற்சாசனங்களும், குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையையுடைய செப்பேட்டுப்பட்டயங்களும், மற்றும் கட்டிட, சிற்ப, ஓவியச் சான்றுகளுமே இச்சோழவம்ச வரலாற்றின் தன்மையினையும், போக்கினையும், முறையினையும் தெளிவாகத்தருகின்ற மூலாதாரங்களாகும். கி.பி. 900 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கி.பி. 1200 ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் உள்ள மூன்று நூற்றாண்டுகாலப் பரப்பின் வரலாற்றினையும் அதன் தன்மையினையும் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வரலாற்று மூலங்களுடாக வெளிப்படுத்த முடிகிறது. இக்காலப்பகுதியில் சோழப்பேரரசரால்

பின்பற்றப்பட்ட ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையினால் பெருஞ்செல்வங்கள் தஞ்சையில் குவிந்தன. நன்செய், புன்செய் நிலங்கள் அளவீடு செய்யப்பட்டு, இறைமதிப்பு குறிக்கப்பட்ட நிலையில் பேரரசின் வருமானம் உறுதிப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. பேரரசின் வருமானங்களைப் பாதுகாத்து வைக்கும் திறைசேரியாக பெருங்கோவில்கள் கட்டி எழுப்பப்பட்டன. தஞ்சைப் பிருகதீஸ்வரர் கோவில் அத்தகைய திறைசேரிகளுக்கெல்லாம் தலைமைப் பீடமாக விளங்கியது என்றால் அது மிகையாகாது. தஞ்சைப் பிருகதீஸ்வரர் ஆலயத்தில் 600 கோவில் அடிமைகள் (தேவதாசிகள்), 200க்கு மேற்பட்ட அலுவலர்கள் ஏக காலத்தில் பணியாற்றினர். சோழப்பேரரசர்கள் பின்பற்றிய கடலாதிக்கக் கொள்கையின் பெறுபேறாக உருவாக்கப்பட்ட அப்பரந்த பேரரசினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதுபோல் அமைந்த தஞ்சைப் பிருகதீஸ்வரர் கோவில் முதலாம் இராஜராஜனால் தொடங்கப்பெற்று அவனது மகனான முதலாம் இராஜேந்திரனால் கி.பி. 1110இல் பூரணப் படுத்தப்பட்டது. திராவிடப் பண்பாட்டின் மிகவும் உயர்ந்த வளர்ச்சி நிலையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அக்கோவில் தொழினுட்ப ரீதியாகவும் திராவிடரின் கட்டிடக் கலைத்துறைச் சாதனைகளை ஒருங்கே வெளிப்படுத்தி நிற்பதனைக் காணலாம்.

இடைக்கால இந்திய வரலாற்றில் கடலாதிக்க விஸ்தரிப்புக் கொள்கையைப் பயன்படுத்தி இந்து சமுத்திரத்தினை மூன்று நூற்றாண்டு களுக்குமேல் கடற்படையின் துணைகொண்டு கட்டுப்படுத்தியதோடு மட்டுமல்லாது அராபியருடைய (முஸ்லிம்களினது) ஆதிக்கப்படர்ச்சியுடன் சமகாலத்தில் இணைந்து காணப்பட்டிருந்த வர்த்தக ஏகபோகக் கொள்கையை இந்து சமுத்திரப்பரப்பில் தடுத்து நிறுத்திய ஒரு பேரரச வம்சமாகவும் சோழவம்சம் மிளிர்ந்தது. சோழருடைய கடலாதிக்கத்தோடு இணைந்த வர்த்தக ஆதிக்கமும் தொடர்புற்றுக் காணப்பட்டமைக்குரிய பொருளாதாரப் பின்னணி முஸ்லிம்களுடைய வர்த்தக ஏகபோகத்தை தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் முறியடிப்பதற்காகவே ஆகும். உள்நாட்டில் சோழர் பின்பற்றியிருந்த வர்த்தகக் குடியேற்றக் கொள்கைகள் பெருமளவிற்கு முஸ்லிம்களது குடியிருப்புக்களினூடாக வளர்ச்சியடைந்த வியாபார மையங்களை சோழவணிககணங்களுக்குரிய பங்காக மாற்றுவதாக அமைந்தது. (தென்னிலங்கையில் அம்பாந்தோட்டையில் அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நானதேசிகள்சகை எனப் பொறிக்கப்பட்டிருந்த வெண்கலப் பதக்கமானது சோழவணிக கணம் ஒன்றின் செயற்பாட்டினை முஸ்லிம் குடியிருப்புப் பகுதிகளின் மீது உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது.)

கடலாதிக்கத்தோடு இணைந்த வர்த்தக ஆதிக்கமானது தீபகற்ப இந்தியாவின் மேற்கு கரையோரத் துறைமுகங்கள், சோழ மண்டலக் கடற்கரையிலுள்ள துறைமுகங்கள், கங்கை முகத்துவாரத்திலுள்ள

தாம்ரலிப்தித் துறைமுகம் தொடக்கம் கடாரம் வரையுள்ள இந்துசீனா, இந்தோனேசியாப் பரப்பிலுள்ள துறைமுகங்களுடன் இந்துசமுத்திரத்திலுள்ள தீவுகள் முழுவதிலுமே பரந்திருந்தமையைக் காணமுடிந்தது. இப்பின்னணியிலேயே இலங்கையும் சோழப்பேரரசர்களால் கைப்பற்றப்பட்டு இலங்கைத் தீவு முழுவதிலுமுள்ள துறைமுகங்களின் வணிக நடவடிக்கைகள் சோழரால் கட்டுப்பட்டிருந்தன. கி.பி. 993இல் முதலாம் இராஜராஜனால் இராஜரட்டை கைப்பற்றப்பட்டிருந்தது. பின்னர் அவனது மகனான முதலாம் இராஜேந்திரனால் கி.பி. 1017இல் இலங்கை முழுவதும் கைப்பற்றப்பட்டு கடைசிச் சிங்கள மன்னனான ஜந்தாம் மகிந்தனைக் கைதுசெய்து தென்னிந்தியாவிற்கு கொண்டு செல்லப்படுவதுடன் இலங்கையில் சோழராட்சி முழுமையாக ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டதெனலாம். இலங்கையிலும், தென்னிந்தியாவிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள் இந்நிகழ்ச்சியை விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. பாளிமொழியில் எழுதப்பெற்ற சூளவம்சமும் இத்தகவலைக் குறித்துள்ளமையைக் காணலாம்.

இலங்கையில் சோழமன்னர்களது ஆட்சியைக் குறிக்கும் ஆவணங்களைப் பட்டியல் படுத்திப் பார்க்கும் போது, பராந்தகச் சோழன் காலத்திலிருந்து சோழத்தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் இலங்கை மீதான படையெடுப்புக்கள் பற்றிய தகவல்கள் பதியப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். முதலாம் இராஜராஜனின் பதவியாக் கல்வெட்டானது அங்கு அமைந்திருந்த இரவிசுல மாணிக்க ஈஸ்வரமுடையார் கோயில் பற்றிய செய்தியைத் தருகின்றது. இரவிசுல மாணிக்கம் என்பது இராஜராஜனின் விருதுப் பெயர்களுள் ஒன்றாகும். இலங்கையிலுள்ள இடப்பெயர்கள் சோழமயமாக்கற் கோட்பாட்டினுட்படுத்தப்பட்டது என்பதை இச்சாசனத்தினூடாகக் காண்கின்றோம். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் முதலாம் இராஜராஜனின் கல்வெட்டுக்களைவிட முதலாம் இராஜேந்திரனின் கல்வெட்டுக்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இதுவரையில் சோழரின் 12 கல்வெட்டுக்கள் இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

சூளவம்ச ஆசிரியர் தர்மகீர்த்திதேரர் இலங்கை மீதான சோழப் படையெடுப்பு ஒரே நாளில் நிகழ்ந்தது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் தமிழ்நாட்டுச் சாசனங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது அப்படையெடுப்பு பாணது இருகட்டங்களாக இலங்கை மீது நிகழ்ந்தேறியமையைக் காணலாம். முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலும், பின்னர் முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்திலும் அப்படையெடுப்புக்கள் நிகழ்ந்திருந்தன. இலங்கை மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட சோழப் படையெடுப்புக்கள் தரைப்படையும், கடற்படையும் இணைந்த வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தமை அவதானிக்கத்தக்கது. மாந்தைத் துறைமுக வழியாகவும் குடாநாட்டிலுள்ள

கௌத்தன் துறைமுக வழியாகவும் (எழுதுமாட்டுவாள்) தரைப்படைகள் அநுராதபுரத்தை நோக்கி நகர்த்தப்பட்டிருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. கடற்படைகள் காலித்துறைமுகத்திலும், திருகோண மலையிலும் தரித்து நின்றமைக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. கி.பி. 1017இல் இலங்கை முழுவதனையும் முதலாம் இராஜேந்திரசோழனால் கைப்பற்றிய பொழுதிலும், ரோகணப் பகுதியிலிருந்து சோழருக்கு எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பிய வண்ணமேயிருந்தன. ஐந்தாம் மகிந்தன் சோழரின் கைதியாகி, தென்னிந்தியாவிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கேயே இறந்தான். அதற்குப் பின்னரே சோழருக்கெதிரான கலகங்கள் ரோகணையில் ஆரம்பித்திருந்தன.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழனைப் பற்றி அதிகமான சாசனங்கள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள ஹமன்கீல் கோட்டையிலுள்ள முதலாம் இராஜேந்திரசோழனுடை ஆட்சியாண்டுக்குரிய தமிழ்ச்சாசனம் ஒன்று அம்மன்னனது ஈழத்துப் படையெடுப்புப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இச்சாசனத்தின் படி இராஜேந்திரனின் படைத்தளபதிகளுள் ஒருவனான **மூவேந்த சோழவேளாண்** தலைமையில் இலங்கை மீதான படையெடுப்பு நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. இக்கல்வெட்டின் முற்பகுதி பின்வருமாறு இடம் பெற்றுள்ளது. “**சுவஸ்திஸ்ரீ ஈழம்முழுவதுங் கொண்டு ஈழத்தரசரையும், பெண்டிர் பண்டாரமும் பிடிச்சுக் கொடுபோன அதிகாரத்தண்ட நாசகனார் ஜயங்கொண்ட சோழ மூவேந்த வேளாண்**” என்பதாகும். சூளவம்சமும் இக்கூற்றினை உறுதிப்படுத்துவது போல் இலங்கையரசனையும் குடும்பத்தாரையும், செல்வத்தினையும் சோழர் கொண்டுசென்றனர் என்று குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். இதன் பின்னர் கி.பி. 1017 தொடக்கம் கி.பி. 1070ஆம் ஆண்டு வரைக்குமுள்ள ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாக இலங்கையானது சோழவம்சத்தினரது மேலாதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தது. சோழ அரசப் பிரதிநிதி ஒருவன் பொலனறுவையில் சோழநிர்வாக முகாமைத்துவத்தினை முன்னெடுத்துச் சென்றான் என அறிகின்றோம். சோழமண்டலத்திலுள்ள மாகாணங்களுள் ஒன்பதாவது மண்டலமாக ஈழமான மும்முடிச் சோழ மண்டலம் நிர்வகிக்கப்பட்டமையைக் கல்வெட்டுக்களினூடாகக் காண்கின்றோம். சோழப்பேரரசில் இணைக்கப்பட்ட பிறவம்சத்தவருக்குரிய ஆள்புலங்கள் **மண்டலங்களாக** வகுக்கப்பட்டு அவ்வப் பிராந்திய அரசிற்குரிய பெயருடன் சோழருடைய சிறப்புப் பெயர்களும் இணைக்கப்பட்டு இடப்பட்டு, சோழ அரசப் பிரதிநிதியினால் அவை நிர்வகிக்கப்பட்டன. பாண்டிய மண்டலம் **சோழ பாண்டிய மண்டலம்** எனவும், கேரளமண்டலம் **சோழ கேரள மண்டலம்** எனவும், பெயரிடப்பட்டு சோழ அரசப் பிரதிநிதியின் தலைமையில் அவற்றின் நிர்வாகப் பொறுப்புக்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். ஈழமான மும்முடிச் சோழமண்டலமானது சோழ இலங்கேஸ்வரன் தலைமையில்

நிர்வகிக்கப்பட்ட முறையை கந்தளாய் சோழர்சாசனங்களினூடாக அறியமுடிகிறது.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் திருவாலங்காட்டு செப்புப் பட்டயத்தில் அம்மன்னன் தனது மகனை ஸ்ரீ சோழபாண்டியன் எனப் பெயர் சூட்டி பாண்டி நாட்டினை நிர்வகிப்பதற்காக அனுப்புவதனைக் காண்கின் றோம். முதலாம் இராஜேந்திரன் ஆட்சிக்கு வந்தபின்னர் பேரரசின் பல்வேறு மண்டலங்களுக்கும் இளவரசர்களை முடிசூட்டிப் பெயருமிட்டு அனுப்பு வதனைக் காணலாம். **வானவன், வில்லவன், மீனவன், கங்கள், இலங்கையற்கிறைவன் எனப் பொன்னணி சுடர்மணி மகுடம்சூட்டி ஆங்கவர்க்கவர் நாடருளி...** என வருகின்ற மெய்க்கீர்த்திச்சாசன அடிகள் அம்முறையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இலங்கேஸ்வரன் இங்கு தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டு **இலங்கையற்கிறைவன்** எனக் கொடுக்கப்பட்டிருத் தலைக் காணலாம். **தனித்தனி மகுடம் சூட்டி அனுப்புவதி** லிருந்து சோழ மன்னர்களுடைய இறுக்கமான நிர்வாகமுறை தெரிய வருகின்றது. **மத்தியில் முடிசூட்டி மாகாண அரசிற்கு அனுப்பிவைக்கும் முறையை சோழப் பேரரசர்களே இங்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தனர்.** அந்தந்தப் பிரதேச வழமைகளுக்கேற்பவே அம்முடிசூட்டு வைபவம் நிகழ்ந்தேறியது.

மண்டலங்கள் வளநாடுகளாக வகுத்து நிர்வகிக்கப்பட்ட முறையை சாசனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அருமொழித் தேவவளநாடு, நிகரிலிச் சோழ வளநாடு, பரகேசரி வளநாடு, ராஜராஜ வளநாடு, ராஜேந்திர சிங்கவளநாடு, விக்கிரமசோழ வளநாடு என மன்னர்களுடைய விருதுப் பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாவட்ட நிர்வாகமுறை வகுக்கப் பட்டிருந்தது. அருமொழிவர்மன் என்பது முதலாம் இராஜராஜனது விருதுப் பெயர்களில் ஒன்றாகும். அருமணம் - பர்மா, அருமொழி - பர்மியமொழி அருமொழிவர்மன் - பர்மியமொழி தெரிந்த இராஜராஜன்.

இலங்கையிலுள்ள முக்கியமான நகரங்கள் சோழமயமாக்கத்திற் குட்பட்டிருந்தன. மாதோட்டமான **ராஜராஜபுரம்**, புலநரியான (பொலன்றுவை), **ஜனநாதபுரம்**, மண்டலகிரியான **நித்தியவிநோதபுரம்**, கந்தளாயான ராஜராஜச் சதுர்வேதி மங்கலம், நல்லூரான ஜநநாதபுரம் (?) என அவை சோழப்பெயர்கள் கொண்டு அழைக்கப்பட்டிருந்தன. இதே போன்று சிவன் கோயில்களும் கட்டப்பெற்று அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டிருந்தன. இராஜராஜ ஈஸ்வரம் (மாதோட்டம்), வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம் (பொலன்றுவை), இரவிசுலமாணிக்க ஈஸ்வரம் (பதவியா), பண்டிதசோழ ஈஸ்வரம் (மதிரிகிரியா), உத்தமசோழ ஈஸ்வரம் (அத்தாகட), திருவிராமீஸ்வரம் (மாதோட்டம்), ஜனநாத ஈஸ்வரம்(?), (சட்டநாதேஸ்வரம்) (நல்லூர்), சந்திரசேகரீஸ்வரம் (?) (வல்லிபுரம்), முன்னீஸ்வரம், (ஈஸ்வரமுனி - இசரமுனி) (அநுராதபுரம்) என்பன முக்கியமானவையாகும்.

ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்கால சோழநிர்வாக முறையின்கீழ் (77 வருடங்கள்) இலங்கையின் அரசியல், நிர்வாக, சமூக, பண்பாட்டு துறைகளில் சோழருடைய செல்வாக்கு நிலைத்துவிட்டிருந்தமையைக் காணக்கூடியதாவது. சோழருடைய நேரடியாட்சி மறைந்துவிட்ட பின்னரும் பொலனறுவையின் அரசியல், நிர்வாக, பண்பாட்டு முறைமைகளில் சோழப் பண்பாட்டின் பல அம்சங்கள் செல்வாக்கு செலுத்தி வந்திருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

சோழவம்சத்தினரின் பேரரசுக்கட்டமைவினுள் முதன்முதலாக இலங்கையானது கடல்கடந்த நாடுகளினுள் முதன்மையான நிலையில் சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக 77 ஆண்டுகள் விளங்கிவந்திருந்தது. சோழர் இலங்கையை தமது ஒன்பதாவது மண்டலமாக ஈழமான மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்ற பெயரில் தமது பிரதிநிதியான சோழ இலங்கேஸ்வரன் தலைமையில் நிர்வகித்து வந்திருந்தனர். சோழ இலங்கேஸ்வரனது நிர்வாக மையமாக பொலனறுவையான ஜனநாத மங்கலம் தெரிவுசெய்யப்பட்டு, தலை நகராக்கப்பட்ட நிலையில், சோழரது இலங்கைக்கான அரசியல், நிர்வாக, பண்பாட்டுத்தளமாக தரமுயர்த்தப்பட்டிருந்தது. மாந்தையான இராஜராஜபுரமும், திருகோணமலையும் சோழரது இலங்கைக்கான இராணுவ மையங்களாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டு இராணுவ - கடற்படை நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட மையங்களாக்கப்பட்டிருந்தன. பொலனறுவையிலிருந்து இம்மையங்கள் நோக்கிய இரு பெருந்தெருக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மன்னார்த் தளத்தை நோக்கிச் சென்ற பெருந்தெரு இராஜராஜப் பெருந்தெரு என அழைக்கப்பட்டிருந்தமையினை கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. திருகோணமலையை நோக்கிச் சென்ற பெருந்தெருவின் பெயர் இன்னமும் வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு வராதநிலை காணப்படுகின்றபோதும், முதலாம் இராசேந்திரனுடைய விருதுப்பெயரால் அப்பெருந்தெரு அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.

பொலனறுவையானது (புலநரி) பிற்பட்ட அனுராதபுர காலப் பிற்பகுதியிலிருந்தே அரசியல் - பண்பாட்டு ரீதியில் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கிவிட்டிருந்தது எனலாம் ஏற்கனவே அனுராதபுரத்தில் வந்து முடிசூட்டு வைபவத்தை நிகழ்த்திய பின்னர் பொலனறுவைக்குச் சென்று அங்கிருந்து கொண்டு இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்த இரண்டு சிங்கள மன்னர்களைப் பற்றியும் அறிய முடிவதிலிருந்து அனுராதபுரகாலப் பிற்பகுதியில் பொலனறுவையானது பல்வகையிலும் முக்கியத்துவம் பெறத் தலைப்பட்டிருந்தது என்பதனையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையிலேயே சோழர்களால் பொலனறுவை தலைநகரமாக்கப்பட்டு, அதற்கு ஜனநாத மங்கலம் என்ற பெயரும் சூட்டப்பட்டது.

நிர்வாக முகாமையின் பொருட்டு இலங்கைக்கு ஈழமான மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்ற நாமம் இடப்பட்டிருந்தமையினை சோழருடைய கல்வெட்டுக்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. மும்முடிச் சோழ மண்டலத்திலும் தமது தாய்ப்பேரரசில் வகுக்கப்பட்டு, நடைமுறைப்படுத்திய நிர்வாக வலைப் பின்னலை ஒத்த வகையிலேயே நிர்வாக முறைமைகளையும், அரசியல் பூட்கைகளையும் வகுத்து, நெறிப்படுத்தியிருந்தனர். நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் கீழ் மும்முடிச் சோழமண்டலமானது வள நாடுகளாகவும், இறைப்பற்றுக் களாகவும், சிற்றுரர்களாகவும், பேரூர்களாகவும், சதுர்வேதி மங்கலங்களாகவும் வகுக்கப்பெற்று சோழவம்சத்துப் பிரதிநிதியினால் (இலங்கையர்கிறைவனால் / இலங்கேஸ்வரனால்) பரிபாலிக்கப்பட்டிருந்தது. இலங்கையில் அமைந்திருந்த வளநாடுகளுள் அருமொழித் தேவவளநாடு, நிகரிலிச் சோழ வளநாடு, பரகேசரி வளநாடு, ராஜராஜ வளநாடு, ராஜேந்திர சிங்க வளநாடு, விக்கிரம சோழ வளநாடு என்பன சாசனங்கள் வாயிலாக அறியப்பட்டுள்ளன யாகும். குளவம்சத்தில் இப்பெயர் மரபுகள் எவையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. நகரங்களையும், கோயில் களையும், வீதிகளையும் அமைத்தபோது சோழப் பேரரசர்கள் தமது மயமாக்கல் கொள்கையினைப் பிரயோகித்திருந்த மையினைக் காண முடிகிறது. மாதோட்டமான இராஜராஜபுரம், புலநரியான ஜனநாதபுரம், மண்டலகிரியான நித்திய விநோதபுரம், கந்தளாயான இராஜராஜச்சதுர்வேதி மங்கலம், பதவியாவான ஸ்ரீபார்வதிபுரம் நல்லூரான ஜனநாதபுரம் (?) பூநகரியான பொன்னேரிராஜபுரம் (?) என்பன நகரங்களுக்கும், ஐநாற்றுவன் வளவு, சோழங்கன் புலம் (சோழகங்கன்), ஆதித்தியன்புலம், கங்குண்டான் (கங்கை கொண்டான் கிராமம்), வீரணன் கல் (வீராணன் கல்) எனக் கிராமங்க ளுக்கும், இராஜராச ஈஸ்வரம், வானவன்மாதேவி ஈஸ்வரம், இரவிசுல மாணிக்க ஈஸ்வரம், பண்டித சோழ ஈஸ்வரம், உத்தம சோழ ஈஸ்வரம், ஜனநாதேஸ்வரம் (ஜடாநாதேஸ்வரம் - சட்ட நாதீஸ்வரம் - நல்லூர்) எனக்கோவில்களுக்கும் சோழப் பெருமன்னர்களின் விருதுப் பெயர்கள் இடப்பட்டு, அரசியல், பண்பாட்டுத்துறைகளில் சோழமயமாக்கற் கோட்பாடு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டமையைக் காணலாம்.

பிரதான நிர்வாகக் காரியாதிக்காரிப் பிரிவுகளுக்கு சோழவம்சத்து அங்கத்தவர்களே தலைமைதாங்கினர். படைநடவடிக்கைகளுக்குரிய தலைமை அதிகாரிகளும், இறைசேகரிப்பிற்குரிய தலைமை அதிகாரிகளும், வணிக கணங்களின் தலைவர்களுமாக எல்லோரும் சோழவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இப்பின்னணியில் நோக்கும் போது பல கிராமங்களை ஒன்றிணைத்த வகையில் நிர்வகிக்கப்பெற்ற கோயிற் பற்றுக்களின் தலைமையதிகாரியும் சோழவம்சத்தைச் சேர்ந்தவராகவே தொழிற்பட்டிருந்தார் என்பது புலனாகின்றது. (பிற்பட்ட காலத்தில்

ஒல்லாந்தர் தோம்புகளை வரைந்த போது கோயிற்பற்றுக்களை முதன்மையாகக் கொண்டு கிராமங்களை வகுத்திருந்தமைக்கு சோழர்களுடைய அந்நிர்வாக முறைமையே அடிப்படையாக அமைந்தது.)

சோழ நிர்வாகம் தொடர்பான, கல்வெட்டுக்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரிகள் சிலரின் பெயர்களை இங்கு நோக்குவதும் பொருத்தமாகின்றது. நல்லூருடையார், பஞ்சந்திவாணன், ஈழக்குருகுலத்தரையர், சோழப் பல்லவராயர், மங்கலப்பாடியார், வெள்ளான், தாழிக்குமரன், ஜயபுரி நாடாள்வான் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். மாதோட்டத்தில் கோயிலொன்றைக் கட்டிய சோழ நிர்வாகியை கல்வெட்டுக்கள் தாழிக்குமரன் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அநுராதபுரத்தில் இருந்து சோழ நிர்வாக அலுவல்களை ஒழுங்குபடுத்திய நிர்வாகியாக ஜயபுரிநாடாள்வார் குறிப்பிடப்படுகின்றார். ஈழத்தின் மீது படைநடாத்தி வந்து, சிங்கள மன்னனை வெற்றிகொண்டு அதனை சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக ஆக்கிய படைத்தளபதியாகக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுபவன் அதிகார(ம்)த் தண்ட நாசகனார் (நாயகனார்) என்பவனாவான். (பிற்காலத்தில் ஒல்லாந்தர் கால இலங்கையில் அதிகாரம் என்ற விருதுகொண்ட நிர்வாகிகள் நியமிக்கப் பெற்றமையை நோக்குதல் இன்றியமையாதது.) உள்ளூர் சோழநிர்வாக முறைமைகளில் சபா, ஊர், நகரம் என்ற மன்றங்கள் தொழிற்பட்டிருந்தமையை இலங்கையிலும் காணமுடிகிறது. சபா பிராமணர்கள் வாழ்ந்துவந்த கிராமங்களை உள்ளடக்கியவகையில் அவர்களுடைய நலன்களைக் கவனிப்பதற்காக இயங்கிய உள்ளூர் கிராமிய மன்றமாகும். ஊர் என்பது பிராமணர் அல்லாத மக்கள் வாழ்ந்த கிராமியக் குடியிருப்புக்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மன்றமாகும். நகரம் என்ற மன்றம் பெருமளவுக்கு உள்ளூர் - வெளியூர் வாணிப நடவடிக்கைகளை நிர்வகித்த வணிக அங்கத்தவர்களை (நகரத்தாரை) உள்ளடக்கிய ஒரு நிறுவனமாகும். இவ்வூர் மன்றங்களுக்குரிய நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களின் தெரிவு குடவோலை முறைமூலம் நடாத்தப்பட்டது. கந்தளாய்க் கல்வெட்டில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள செய்திகள் ஊடாக நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான நிர்வாக முறைமைகளைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. கொட்டியாரப் பகுதியிலிருந்து ஐந்து கிராமங்களின் வருவாயும், பூநகரி, இலுப்பைக் கடவையிலிருந்து இலுப்பைப் பால், மலர்வகை என்பனவும் தஞ்சைப் பிருகதீஸ்வரர் கோயிலுக்கு அனுப்பப்பட்டு வந்த செய்திகளை சாசனச்சான்றுகள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இலங்கையில் சோழமன்னர்களுடைய நாணயங்கள் குறிப்பிடத்தக்களவில் கிடைத்துள்ள வகையில், சோழப்பேரரசர்கள் இங்கு பின்பற்றியிருந்த பொருளாதாரப் பூட்கைகளையும் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

குளவம்சம் குறிப்பிடுவது போன்று சோழர் இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்திகளுக்கு **குந்தகமாக** நடந்து கொண்டார்கள் என ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. நீர்ப்பாசன விவசாய முயற்சிகளுக்கு ஆக்கபூர்வமாக சோழ நிர்வாகிகள் பங்களித்துள்ளமையை இலங்கையிற் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற சோழர் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கந்தளாய்ச் சாசனத்தின் வாயிலாக ஈழத்தில் சோழர் மேற்கொண்ட நீர்ப்பாசன விவசாய அபிவிருத்தி முயற்சிகளைக் காணமுடிகிறது. நீர்ப்பாசனத் தொழினுட்பங்கள் இக்காலத்தில் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் வளர்ச்சிபெற்றிருந்தன. தமிழகத்தில் இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட **வீராணம் ஏரியே** உலகில் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பாசன ஏரிகளுள் மிகப்பெரியதாகும். எனவே இலங்கையிலும் பல நீர்ப்பாசன நிறுவனங்கள் சோழர்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அவை இன்னும் உரியமுறையில் அடையாளம் காணப்படவில்லை என்றே குறிப்பிடமுடியும். கந்தளாய்ச் குளத்தின் புனரமைப்பிலும், நீர்விநியோகக் கால்வாய் அமைப்பு முறைகளிலும், அதன் நுட்பங்களிலும் சோழ - திராவிட பொறிமுறையாளரின் பங்களிப்பு இணைந்திருந்தது என்பதனை எவருமே மறுக்கமுடியாது. **கோணேசர் கல்வெட்டு** என்ற இலக்கியமும், திருக்கோணேஸ்வரம் கோயில் தொடர்பான தோம்புகளும் அச்செய்திகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் சோழர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கிணறுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமராட்சி கிழக்கில் **கௌத்தன் துறையில்** அமைக்கப்பட்டிருந்த சோழர்காலக் கிணறு ஒன்று வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளது. இக்கிணறு முழுவதும் சுட்ட செங்கற்களால் சுட்டிமுடிக்கப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதே போன்று வடமராட்சி வதிரியில் சோழர்கால நீர்ப்பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட **சுடுமண்குளாய்கள்** கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை தமிழகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சோழர்காலச் சுடுமண் குழாய்களைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. எனவே குளவம்சம் இலங்கையிலிருந்து சோழர் பெருந் தொகையான செல்வங்களை குறையாடிக்கொண்டு சென்றனர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளபோதிலும் அது படையெடுப்புக் காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவமாகவே கொள்ளவேண்டும். சோழருடைய ஆட்சியின் கீழ் இலங்கை உட்படுத்தப்பட்டதும் இங்கு பொருளாதார விருத்தி தொடர்பான விவசாய - பாசனத்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஈழத்தில் தென்னைப் பயிர்ச்செய்கையை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர்கள் சோழர்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. வீரராசேந்திரன் காலத்திற்கு முன்னரே தெங்குப் பயிர்ச்செய்கையை தமிழ்நாடும் இலங்கையும் கண்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் வீரராசேந்திரனின் திருமுகூடல் கல்வெட்டில் தெங்குநெய்யினால் (தேங்காய் எண்ணெய்) திருவிளக்கிடும் முறை முதன்முதலாக குறிப்பிடப்படுவதனைக் காண்கிறோம்.

இலங்கையில் சோழ ஆட்சியாளர் மேற்கொண்ட பொருளாதார - வள நடவடிக்கைகளில் வாணிப நடவடிக்கைகளே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. இலங்கையிலுள்ள ஒவ்வொரு நகரத்திலும் வாணிபக் குழுக்கள் இயங்கி வந்திருந்தன. நானாதேசியர், திசை ஐயாயிரத்து ஐநூற்றுவர், வீரவளஞ்சியர், வலங்கையர், இடங்கையர், வெற்றிலைக்காய் வாணிகர் ஆகியோர் இலங்கையின் முக்கியமான நகரங்களிலிருந்து இயங்கிய வணிக கணங்களாகும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் வடமராட்சி கோட்டைத் தெருவில் (கோட்டுத்தெரு) நானாதேசியர் இருந்து வாணிபம் செய்திருந்தமையை அவர்களது நாணய வெளியீடு ஒன்றின் மூலம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளமுடிகிறது. இந்நாணயத்திலுள்ள இருக்கும், நிலையிலுள்ள காளிதேவியின் உருவம் அம்பாந்தோட்டையிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நானாதேசிகளின் வெண்கலப்பதக்கமொன்றிலுள்ள காளிதேவியைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. இப்பதக்கத்திலேயே நானாதேசிகள் சகை, எனத் தமிழ்வரிவடிவில் பொறித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஐநூற்றுவன் வளவு வும் அவ்வளவிற்குள் அமைந்து காணப்படும் ஜம்புநாதேஸ்வரம் என்ற சிவன் கோயிலும் வணிக கணமொன்றினுடைய நடவடிக்கைகள் யாழ்ப்பாண நகருடன் தொடர்புபட்டிருந்த வகையை எடுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன. வேளைக்காரர் என்ற வணிககணத்தினர் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிப நடவடிக்கைகளுக்கும்ப்பால், அரசியல் அடிப்படையில் இராணுவப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதனை இலங்கையிற் கிடைத்த பிற்காலத்தமிழ்ச் சாசனமொன்றினால் (வேளைக்காரர் கல்வெட்டு - பொலனறுவை) உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளமுடிகிறது.

ஏறத்தாழ ஒருநூற்றாண்டுக்கால சோழராட்சியினால் இலங்கையின் சமய, பண்பாட்டுத்துறைகளில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமும், செல்வாக்கும் ஏற்பட்டமையினைக் காணமுடிகிறது. இந்துசமயமானது பௌத்தமதப் பண்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த இலங்கைத்தீவில் வேர்விட்டு வளர்ச்சிபெற்றது. அரச மதமாக இந்துசமயம் அமைந்ததன் பின்னணியில் பிராமணிய செல்வாக்கு நிலைகள் பல துறைகளிலும் ஏற்பட்டமையைக் காணமுடிந்தது. அரண்மனை நடவடிக்கைகளிலும் கிரிகை முறைகளிலும் இந்துமதமும், பிராமணியமும் முதலிடம் பெற்றிருந்தன. இலங்கையின் பௌத்தமத கட்டிட, சிற்ப ஓவியக்கலை மரபுகளில் இந்துமதமானது பெரும் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியது. தமிழ்ப்பௌத்த விகாரைகள் கட்டப்பட்டன. சந்திரவட்டக் கற்கலையில் புதியமாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இலங்கையின் வெண்கல சிற்ப வார்வை மரபுகளில் இந்துமதப் புதிய பதிவுகளை - முத்திரைகளை பதித்துக் கொண்டது. சோழர் கலைப்பாணியில் பௌத்த, இந்து வெண்கலப் படிம

மரபுகள் வளர்ச்சிபெற்றிருந்தன. தனித்துவமானதும், பிரத்தியேகமானதுமான வெண்கலப் படிமங்களின் தோற்றத்தினை இக்கால இலங்கையில் காணமுடிந்தது. சைவ, வைஷ்ணவ, பௌத்த அவலோகிதீஸ்வர வெண்கலப்படிமங்கள் ஏராளமாக வார்த்தப்பட்டன. தமிழக - இலங்கை கூட்டுவாரகைக் கலைமரபு ஒரு நிய பரிமாணத்தை அடைந்து கொண்டது எனலாம். நாகபட்டின பௌத்த வெண்கலப் படிம மரபுகளையொத்த வெண்கலப் படிமங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் பொலனறுவையிலிருந்தும் யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடையிலிருந்தும் மீட்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை தற்போது அனுராதபுர அரும்பொருட்காட்சிச் சாலையில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையில் சோழர் இந்து மதத்துடன் ஏனைய மதங்களையும் ஆதரித்தனர். சூளவம்சம் சோழரினால் பௌத்த சமயம் நலிவுற்றது எனக் குறிப்பிடுகின்றபோதிலும், சாசனமூலங்கள் பௌத்த சமயத்திற்குச் சோழர் ஆற்றிய பணிகள் பற்றி விரித்துரைக்கின்றன. தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கரையோரத்தில் நாகபட்டினத்தில் சூடாமணி பன்ம விகாரத்தை அமைத்ததோடு பல கிராமங்களையும் அதற்கு இறையிலியாக வழங்கிய தன்மையை சோழராட்சிக் காலத்தில் காண்கின்றோம். இதேபோன்றே இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரத்தில் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வெல்கம் விகாரை என அழைக்கப்பட்ட இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி (நாதனார் கோயில்) அமைக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். இங்கிருந்து அகழ்வாய்வுகளின் மூலம் நாகபட்டின பாணியில் அமைந்த பௌத்த வெண்கலப் படிமங்கள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழமன்னர்கள் சைவ சமயத்தை ஆதரித்தவர்களாகக் காணப்பட்ட நிலையில், எல்லா நகரங்களிலும் சிவன்கோயில்களையே கட்டுவித்தனர். இலங்கையிலும் இவ்வாறு பல கோயில்கள் சோழர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டன. மாதோட்டம், திருகோணமலை, பொலனறுவை, நல்லூர், பூநகரி, சாவகச்சேரி, உருத்திரபுரம் ஆகிய மையங்களில் பல சிவன் கோயில்களை அவர்கள் அமைந்திருந்தனர். பொலனறுவையில் சோழர்களால் அமைக்கப்பட்ட சிவன் கோயில் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம் என அழைக்கப்பட்டது. தமிழகத்தில் தஞ்சையில் அமைக்கப்பட்ட பிருகதீஸ்வரர் ஆலயப்பாணியை ஒத்த வகையில் மிகச்சிறிய அளவில் பொலனறுவையில் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம் அமைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. வைணவ ஆலயங்களையும், பார்வதி கோயில்களையும், சூரியன் கோயில்களையும் சோழமன்னர் அமைந்திருந்தனர். பொலனறுவையில் மட்டும் ஐந்து வைணவ ஆலயங்களும் ஒரு காளி கோயிலும் சோழ மன்னர்களால் கட்டுவிக்கப்பட்டன. நான்கு சிவன் கோயில்கள் உட்பட அங்கு மொத்தமாக 10 இந்துக் கோயில்கள் சோழர் காலத்திற்குரியனவாக அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பூநகரிக்கண்மையில் உள்ள மண்ணித்தலையில் அமைக்கப்பட்ட சிவன் கோயில் சோழர்பாணியில் காலத்தால் முற்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக முதலாம் பராந்தகனுடைய கட்டிடக்கலைப் பாணியைத் தழுவிதாகவே இக்கோயிலின் தூண் அமைப்பு, சுருவறை, விமானம் என்பன காணப்படுகின்றன. கோமுகியின் அமைப்பு சதுர ஆவுடையார் என்பன முதலாம் பராந்தகனது கோயிற் கட்டிடக்கலைப் பாணியை நினைவு கூர வைக்கின்றன. இதேபோன்றே நல்லூரில் உள்ள சட்ட நாதேஸ்வரர் ஆலயமும் முதலாம் பராந்தக சோழனால் அமைக்கப்பெற்றுப் பின்னர் முதலாம் இராஜராஜனால் பெருப்பிக்கப்பட்டு கட்டுவிக்கப்பட்டது என்பதனை சான்றுகள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இக்கோவிலின் இடிபாடுகளுள் இருந்து மீட்கப்பட்ட புராதன எண்கோணச் சதுர ஆவுடையார், மற்றும் செங்கட்டிகள் இக்கோவிலின் தோற்ற காலத்தினை நிர்ணயம் செய்வதற்கு உதவுகின்றன. யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலிருந்து மீட்கப்பட்ட சோழர்காலத் தமிழ் சாசனம் ஒன்று, நல்லூரான ஈஸ்வரமுடையார்க்கு அவ்வூர் சாத்தன் வழங்கிய சாவா மூவாப் பேராடுகள் பத்து என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து சோழர்காலத்தில் நல்லூரில் சிவன்கோயில் ஒன்று இருந்துள்ளது என்பது புலனாகிறது. அத்தகைய ஒரு கோயிலாக யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் எல்லைக்கோயிலாக குறிப்பிடப் பட்டுள்ள சட்டநாதேஸ்வரர் அமைந்துள்ளது என்பதனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு பல தொல்லியற் தடையங்கள் அண்மைக் காலங்களில் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தென்னிந்தியாவில் வளர்ச்சியடைந்து வந்த திராவிடக் கட்டிடக்கலை மரபின் தாக்கத்தினை சமகால இலங்கையிலும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சோழர் காலத்தின் பின்பும் பொலனறுவையின் கட்டிட, சிற்பக்கலை மரபுகளிலும், நாணய வெளியீடுகளிலும், வழிபாட்டு மரபுகளிலும் சோழப் பண்பாட்டின் தாக்கத்தினைக்காண முடிந்துள்ளது. திராவிடச் சிற்பிகள், கட்டிடக்கலைஞர்கள் பொலனறுவைக்காலம் முழுவதிலுமே இலங்கையின் கட்டிட சிற்பக்கலை மரபுகளுக்குப் பங்களித்திருந்தனர் என்பதற்கு பொலனறுவையிலுள்ள பாண்டிய மரபிலமைந்த முதலாம் சிவதேவாலயம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். பொலனறுவை, கந்தளாய், பதவியா ஆகிய பண்பாட்டு மையங்களிலிருந்து ஏராளமான சிற்பங்கள் கல்லிலும், வெண்கலத்திலும், சுடுமண்ணிலும் செய்யப்பட்டுள்ள நிலையில் மீட்கப்பட்டுள்ளன. இவையாவும் கொழும்பு தேசிய அரும்பொருளகத் திலும், அனுராதபுர அரும்பொருளகத்திலும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டு உள்ளன. நடராஜர் வெண்கலச் சிலைகள் அம்மன் சிலைகள், சைவநாயன்மார் சிலைகள், விநாயகர் சிலைகள், விஷ்ணு சிலைகள் போன்றன அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இலங்கையிற் கிடைத்த நடராஜர் சிலைகள் தொடர்பாக அறிஞர் பலரும் வியந்து மதிப்பிட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

நடனக்கலையும் இசைக்கலையும் சோழர்கால இலங்கையில் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. பரதநாட்டியக் கலையின் முத்திரைகள் சிலவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் நாட்டிய சிற்பங்களும் பொலனுறவையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த முதலாம் விஜயபாகு கந்தளாயில் கட்டிய விஜயராஜ ஈஸ்வரம் என்ற கோவிலில் நடனக்கலையை நிகழ்த்தியிருந்தான் என அவனது தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. தஞ்சை பிருஹதீஸ்வரர் கோவிலில் பூசை வழிபாடுகள், மற்றும் பல்வேறு தேவைகளுக்காக 400 தேவ அடியார்கள் இருந்து சேவையாற்றியமை போன்று பொலனுறவையில் வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்திலும் தேவ அடியார்கள் உடனிருந்து பல்வேறு சேவைகளை வழங்கினர் எனவும் ஊக்கிக் இடமுண்டு.

தமிழ்மொழி சோழர் கால இலங்கையின் நிர்வாகத்தில் பிரதானமான பங்கினைப் பெற்றிருந்தது. இலங்கையில் தமிழ்மொழி குறிப்பிடத்தக்க ஓரிடத்தினைப் பெற்றிருந்தது என்றால் அது சோழர்காலத்திலேயே ஆகும். வணிக கணங்கள் இலங்கை முழுவதிலும் பரந்து இருந்து தமது வாணிப நடவடிக்கைகளை தமிழ்மொழியின் செழிப்புடன், முத்திரைகளுடன் மேற்கொண்டிருந்தனர். அம்பாந்தோட்டையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வெண்கலப் பதக்கம் ஒன்று நானாதேசிகள் சகை என்ற வாசகத்துடன் கண்டெடுக்கப்பட்டமையானது வணிக கணங்கள் தென்னிலங்கை வரை தொழிற்பட்டிருந்தன என்பதனை உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது. சோழர் காலத்தின் பின்னரும் தமிழ்மொழியானது பொலனுறவைக்கால சிங்கள மன்னரால் வளர்க்கப்பட்டது என்பதும், சிங்கள மன்னர் பயன்படுத்தியிருந்த நிர்வாகச் சொற்களில் ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்றொடர்களும் கலந்து இடம் பெற்றிருந்தன என்பதும் தெளிவாகின்றது. முதலாம் விஜயபாகு, மகாபராக்கிரமபாகு, நிசங்க மல்லன் ஆகியோர் தமிழ்மொழியில் பல கல்வெட்டுக்களைப் பொறிப்பித்திருந்தனர் என்பதும் பின்னர் நாம் அறிந்தவையே.

முதலாம் விஜயபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசியல் நிர்வாகத் துறைகளில் தமிழ்மொழி தனித்துவமான ஓரிடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. விஜயபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்தில் கடமையாற்றியிருந்த தமிழ் இலிகிதர்கள் பற்றிய பெயர்கள் தனித்துவமாக ஒரு நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதிலிருந்து தனி ஓர் இலாகா தமிழ் மொழிக்கென அமைக்கப்பட்டிருந்தமையை அறிகின்றோம். புராதன காலம்தொட்டு பெருகிவந்த தமிழ் மக்களது எண்ணிக்கை சோழப் பேரரசர்களின் ஆட்சியின் கீழ் மேலும் பெருக்கமடைந்து காணப்பட்டது எனலாம். இக்காலம் தொடங்கி தமிழ் மக்கள் இலங்கையில் தனித்துவமான ஒரு சமூகக் குழுமமாக வாழத் தொடங்கினர் எனலாம். ஏனெனில் இலங்கையில் தமிழர் பண்பாட்டுக் கான வலுவான ஓர் அடிப்படையை அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுத்

துறைகளில் ஈட்டிக் கொடுத்துதவியர்கள் சோழப் பேரரசர் என்றால் அது மிகையாகாது. இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் நிலமானிய அமைப்பு முறையிலான ஒரு சமூக உருவாக்கத்தினை ஈட்டிக்கொண்டு வாழத் தொடங்கிய காலமும் பொலனறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்ட சோழராட்சிக் காலமேயாகும். **அதிகாரி அல்லது அதிகார் அல்லது அதிகாரம்** என்ற நிலத்தோடு தொடர்புடைய பதவிப் பெயரைக் கொண்ட சிறப்புவாய்ந்த **சோழநிர்வாகிகள்** நிலச்சுவாந்தராக மாற்றமடைந்து சென்று டச்சுக்காரர் காலம் முழுவதிலும் சமூகத்தில் பெரும் செல்வாக்கும் பெற்றுக் காணப்பட்டிருந்த **மணியகாரர்** சமூகமாக தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினர் திகழ்ந்தமைக்கு அடிப்படையாக சோழ நிலமானிய முறைமையே தொடக்கமாக விளங்கியது.

பாகம் II

பொலனறுவைக் காலம் சிங்கள மன்னராட்சியும்

அரசின் மேனிலையாதிக்கமும்

இலங்கையில் சோழரின் அரசியல் மேலாதிக்கத்திற்கெதிரான எதிர்ப்பியங்கள் உருகுணையை மையமாகக்கொண்டு வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளன. அநுராதபுரத்தில் இறுதியாக ஆட்சிபுரிந்த சிங்கள மன்னனான ஐந்தாம் மகிந்தன் சோழநாட்டிற்கு கைதியாகக் கொண்டுசெல்லப்பட்டு, அங்கேயே இறந்தான். அவன் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் இலங்கையில் சோழருக்கெதிரான எதிர்ப்பியங்கள் வெளிப்படவில்லை. கி.பி. 1029இல் ஐந்தாம் மகிந்தன் இறந்தமையைத் தொடர்ந்து உருகுணையில் பல கலவரங்கள் நிகழ்ந்தன. சோழரது அரசியல் மேலாதிக்கத்திற்கெதிரான எதிர்ப்பியங்களை வெற்றிகரமாக நடாத்துவதற்கு உருகுணையின் புவியியல் நிலையும் சாதகமாகவே அமைந்தது.

ஐந்தாம் மகிந்தனின் மகனான **கசபன்** என்பவன் தனது அரசியல் உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்திருந்தான். இவ்விளவரசனுக்கு உதவியாக கீர்த்தி, புத்ததாசன் என்போர் உடன் செயற்பட்டனர். இளவரசன் மிகவும் பாதுகாப்பான ஒரு சூழ்நிலையிலேயே வளர்க்கப்பட்டான். இதே காலத்தில் இளவரசனைத் தேடிக் கைது செய்வதற்காக பொலனறுவையிலிருந்து ஒரு படையெடுப்பினை சோழ அதிகாரிகள் மேற்கொண்டிருந்தனர். இருந்தும், சோழப்படையெடுப்பில் இருந்து இளவரசன் தப்பித்ததோடு மட்டுமல்லாது, உரோகணையின் அரசிருக்கையான கதிர்காமக்குன்றுப் பகுதியில் உள்ள ஒரு பாதுகாப்பு அரணினுள் இளவரசன் பாதுகாப்பாக வளர்க்கப்பட்டான். உரோகணையில் ஆட்சியதிகாரத்தினைப் பெற்றுக்கொண்ட கசபன் தனது பெயரை

விக்கிரமபாகு என மாற்றிக்கொண்டிருந்தான். கி.பி. 1047வரை விக்கிரமபாகுவின் ஆட்சி உரோகணையில் நீடித்திருந்தது. அடிக்கடி சோழருடைய படை நடவடிக்கைகள் உரோகணப் பரப்பினுள் ஊடுருவிய போதும் அப்பிரதேச புவியியல் - இயற்கையமைப்புக்கள் சோழருக்குப் பாதகமாகவே அமைந்து காணப்பட்டிருந்தன. விக்கிரமபாகுவிற்குப் பிறகு சோழருக்கெதிரான எதிர்ப்பியங்களை வழிநடத்திச் சென்றவனாக மகாகல கீர்த்தி என்பவன் காணப்பட்டான். தொடர்ந்து மூன்று வருடங்களாக உரோகணையின் தலைமைத்துவத்தினை மகாகல கீர்த்தியே தாங்கி வழிநடத்தியிருந்தான். இதன் பின்னர் சோழருடைய படையெடுப்பு ஒன்றுக்குள் அகப்பட்ட நிலையில் அவன் தற்கொலை செய்துகொண்டதாக அறிகின்றோம். இந் நிகழ்வினைத் தொடர்ந்து விக்கிரம பாண்டியன் என்பவன் ஒரு வருடகாலம் உருகுணையின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை களத்துறையில் இருந்து நிர்வகித்திருந்தான். சோழருடைய படையெடுப்பு ஒன்றிற்குள் அகப்பட்ட நிலையில் இவன் தனது மணிமுடியை இழந்தான். தொடர்ந்து வீரசலாமேகன் (4 ஆண்டுகள் ஆட்சியுரிமை), பராக்கிரம பாண்டியன், ஸ்ரீ வல்லப மதனசாகன் ஆகியோர் ஆட்சியுரிமையை நிலைநாட்டியிருந்த போதிலும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சோழப்படையெடுப்பின்போதும் கொல்லப்பட்டனர். இதன் பின்னர் சிறிது காலம் உருகுணையில் சோழரது அரசியல் மேலாதிக்கம் நீடித்திருந்தமையும் காணமுடிந்தது. கீர்த்தி என்ற இயற்பெயரையுடைய விஜயபாகு உருகுணையில் பலம்வாய்ந்த எதிர்ப்பியங்களை உருவாக்கும் வரைக்கும் சோழரது அரசியல் மேலாதிக்கம் அங்கு காணப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

விஜயபாகுவும் விடுதலை இயக்கமும் :

கீர்த்தி என்ற பெயருடன் குறுநில விவசாயி ஒருவனுடைய மகனாகவே விஜயபாகு இளமைக் காலத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டான். இவனுடைய தந்தையின் பெயரை மொகல்லானன் என சூளவம்சம் தருகின்றது. கீர்த்தியின் உதவியாக புத்தராஜ என்பவன் இருந்து வந்தான். கீர்த்தியின் இளமைக்கால வாழ்வு பற்றிய தகவல்களை "பனாகடுவச் செப்பேடுகள்" தருகின்றன. சூளவம்சமும் கீர்த்தி என்ற இளமைப் பெயரையுடைய விஜயபாகு பற்றிய பல தகவல்களைத் தருகின்றது. கி.பி. 1055இல் கீர்த்தி தனது அரசியல் வாழ்வினை ஆரம்பித்திருந்தான். கதிர்காமத்தினை தலைநகரமாகக் கொண்டு இவன் தனது 18ஆம் வயதில் அரசியல் பணிகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்திருந்தான். சோழர்களுடைய தொடர்ச்சியான படையெடுப்புக் களுக்கு ஈடுகொடுக்கு முகமாக கதிர்காமத்திலிருந்து தனது நடவடிக்கைகளை மசித்தபத்தலடு தம்பலகமம் முதலிய இடங்களுக்கு மாற்றிக் கொண்டிருந்தான். தம்பலகமத்தில் இருந்து அரசியல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட

சமயத்தில் பர்மா, தென்னிந்தியா போன்ற வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பு களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டான்.

கி.பி. 1068இல் இராஜரட்டையில் சோழராட்சிக்கெதிராக வரிகொடா இயக்கங்கள் வலுப்பெற்றிருந்தன. விவசாயிகளும், பொதுமக்களும் தத்தம் வரிகளைச் செலுத்துவதில்லை என்ற ஓரணியில் திரண்டு, சோழருக்கெதிரான போக்குடையவர்களாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். சமகாலத் தமிழகத் திலும் விவசாயிகளும், பொதுமக்களும் அரசாங்கத்திற்கெதிரான வரிகொடா இயக்கங்களை நடாத்தி வந்திருந்தனர். இந்நிலையைப் பயன்படுத்தி இலங்கையிலும் அவ்வாறான ஒரு போக்கு உருவாக்கப்பட்டது. இந்நிலையைப் பயன்படுத்தி இராஜரட்டையில் சோழருடைய ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்கு உருகுணை ஆட்சியாளர் முயன்றனர். ஆனால் சோழப் பேரரசனான வீரராஜேந்திரன் தனது பெரிய படை ஒன்றினை அனுப்பி மீண்டும் இராஜரட்டையை சோழருடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்திருந்தான்.

கி.பி. 1070இல் சோழப்பெரும் பேரரசில் பெரும் நெருக்கடிநிலை ஒன்று ஏற்பட்டது. சோழ அரசனான அதிராஜேந்திரன் தலைநகரில் ஏற்பட்ட சூழப்பத்தின் விளைவாகக் கொல்லப்பட்டான். இவ்வரசியல் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி சோழப் பேரரசின் பல பாகங்களிலும், குறிப்பாக பேரரசின் விளிம்புப் பகுதிகளில் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. இதனைப் பயன்படுத்தி கீழைச்சாளுக்கிய மரபினைச் சேர்ந்த, தாயாதி உறவினனான முதலாம் குலோத்துங்கன் சோழசிம்மாசன உரிமையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையில் முதலாம் குலோத்துங்கன் கடல்கடந்த நாடுகள் மீது அக்கறைகாட்டாது, தொண்டை மண்டலத்திற்குள்ளேயே சோழப் பேரரசினை நிலைநிறுத்துவதற்கு முயற்சிசெய்து கொண்டிருந்தான். இச்சூழ்நிலையை நன்கு பயன்படுத்திய கீர்த்தி என்றழைக்கப்பட்ட விஜயபாகு இலங்கையில் சோழர் ஆட்சியாளருக்கெதிராகப் போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வெற்றியும் பெற்றுக்கொண்டான்.

முதலாம் விஜயபாகுவின் ஆட்சிக்காலம் இலங்கையில் ஓர் இனத்துவேஷம்மிக்க காலமாக மிளிர்ந்ததா? இல்லையா? என்பது தொடர்பாக பல வாதப்பிரதிவாதங்களுமுண்டு. ஆனால் எமக்கு கிடைத்த வரலாற்று ஆவணங்கள் பலவும் அவ்வாறான ஒரு சமூகச் சூழல் காணப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதனையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. விஜயபாகுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் பனாகடுவச் செப்பேட்டில் தமிழ் எழுதுவினைஞர் பற்றிய பல குறிப்புக்கள் வருகின்றன. சோழமன்னர்கள் பயன்படுத்தியிருந்த வேளைக்காரப் படைகளை விஜயபாகுவும் பயன்படுத்தியிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். கந்தளாயிலிருந்த பிராமணக் குடியேற்றமான

“சதுர்வேதிமங்கலம்” “விஜயராசச் சதுர்வேதி மங்கலம்” எனவும், அங்கிருந்த சிவன்கோவில் “விஜயராஜ ஈஸ்வரம்” எனவும் பெயர்மாற்றம் பெறுவதனையும் காண்கின்றோம். எனவே இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த சோழமயமாக்கத்தினை நீக்கி, சுதேச அரசியலாதிக்கத்தினை மீட்டெடுப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் அரசியல் நடவடிக்கையாகவே விஜயபாகுவின் அரசியல் நடவடிக்கைகள் அமைந்தனவொழிய இனரீதியானதோ அல்லது மதரீதியானதாகவோ அது அமையவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சூளவம்சத்தின் 50ஆம் அத்தியாயத்தில் உள்ள நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் செய்யுட்கள் விஜயபாகு தொடர்பாக பனாகடுவச் செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களை உறுதிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. பனாகடுவச்செப்பேட்டுச் சாசனத்தில் விஜயபாகுவிற்கு போராட்ட காலத்தில் உதவிசெய்திருந்த சில அதிகாரிகளுக்கு சில சலுகைகளும் நிலத்தானமும் மானியமாக வழங்கப்பட்டமையும் உறுதிப்படுத்துவதற்காக விஜயபாகுவினால் பொறிக்கப்பட்டது.

பனாகடுவச் செப்பேட்டின் பொறிப்பு முறையை நோக்கும் போது சோழர் காலத்தில் பிரஸஸ்திச் (மெய்க்கீர்த்தி) சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்ட முறையைத் தழுவியுள்ள தன்மையைக் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது. ‘செல்வத்தையும் மூலதனத்தையும் தம்மிரு தேவியர்களாகக் கொண்டு’ அப்பிரஸஸ்திப் பொறிப்பு ஆரம்பிக்கின்ற தன்மையை நோக்கும்போது சோழர்காலப்பாணி பொலஹுவைக்காலத்தில் எந்தளவிற்குச் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்பதனைக் காணலாம். இச்செப்பேட்டுச் சாசனத்தைப் பொறித்தவர் அத்வரலியனதேவ(ன்) என்பவராவர். “ஒரு குடைக்கீழ் கொணர்ந்து”, “ஒரு இலங்கைத்தீவு” என்ற சொற்பதங்கள் இச்செப்பேட்டுச் சாசனத்தில் இடம்பெறுகின்ற முறையைக்கொண்டு நோக்கும்போது விஜயபாகுவே சிங்கள மன்னர்களுள் முதன்முதலாக உரோகணை உட்பட முழு இலங்கையையும் அரசியல், நிர்வாக அடிப்படையில் ஒன்றிணைத்தவனாவான் என்பது தெளிவாகின்றது. மகுருகுலத்தரையண்டு என்ற தமிழ் மகனே விஜயபாகுவின் சிறந்த படைத்தலைவனாக செயற்பட்டிருந்தான் என்பதையும் வீரராசேந்திரனின் திருமுக்கூடற் கல்வெட்டின் மூலமாக அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. பனாகடுவச் செப்பேடும் அதனை உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

சோழருடைய பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு இலங்கையில் எவ்விதம் பரவிக்கொண்டது என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவதாகவே பனாகடுவச் செப்பேடுகள் காணப்படுகின்றன. சோழப் பேரரசினை முன்மாதியாக வைத்து பொலஹுவையில் எல்லாவகையான நடவடிக்கைகளையும் சிங்கள

மன்னர் பின்பற்றுவதனையே விஜயபாகுவின் ஆட்சிக்காலம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. "ஸ்வஸ்திஸ்ரீ" எனத் தொடங்கும் இச்சிறிய மெய்க்கீர்த்தி "லங்காதீபத்தை" கஷ்வாகு வம்சத்துடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறியிருப்பது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவுள்ளது. சோழமன்னர் நிலைமகளையும் போர்ச்சயப் பாவையையும் தழுவி இன்புறுவது போன்று பனாகடுவச் செப்பேட்டில் விஜயபாகு "லங்காதீபத்தை தழுவி இன்புறுவதாக" எடுத்துக் கூறப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அநுராதபுரத்திற்கும் விஜயபாகுவிற்கும் பாரம்பரியத் தொடர்புகள் இருந்திருக்கின்றது என்பதனை எடுத்துக்கூறுவதற்காகச் சூளவம்ச ஆசிரியர் தம்மகீர்த்திதேரர் அதற்கெனத் தனி அத்தியாயத்தினையே ஒதுக்கி விடுகிறார். விஜயபாகுவின் அரசியலுரிமையை அநுராதபுர இராச்சியத்துடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவதற்காகவே அவனது முடிசூட்டு வைபவம் அநுராதபுரத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். கீர்த்தியின் இளமைக்கால வாழ்வு முறைகளையும், இன - சனத்தொடர்புகளையும் அநுராதபுர இராச்சியத்துடன் இணைத்துக் கூறியிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

கீர்த்தியின் படைகள் இரண்டாக வகுக்கப்பட்டு உருகுணையில் இருந்து பொலனறுவையை நோக்கி கிழக்குக்கரையோரமாகவும், மகாவலிகங்கைக் கரையோரமாகவும் அனுப்பப்பட்டது. தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து சோழப் பேரரசனால் அனுப்பப்படும் மேலதிக படைகள் மாந்தையில் வந்து இறங்குவதனைத் தடுப்பதற்காக மற்றொரு படைப்பிரிவு மாந்தைத்துறை முகத்திற்கும் அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனுக்கு இலங்கையில் தனது மேலாதிக்கத்தினை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணமும், அவகாசமும் இருந்திருக்கவில்லை போல் தெரிகிறது. சோழகுலோத்துங்கன் தொண்டை மண்டலத்தில் மட்டும் தனது தாயாதி வழிவந்த அரசியலுரிமையை நிலைநாட்ட விழைந்தான். இச்சமயமே விஜயபாகு இலங்கையை சோழரது அரசியலாதிக்கப்பிடியிலிருந்து விடுவிக்க ஏற்ற சந்தர்ப்பமாகவும் அமைந்தது. இந்நிலையில் கி.பி. 1070ஆம் ஆண்டில் விஜயபாகு இலங்கை முழுவதற்கும் மன்னனாக முடிசூடிக்கொள்ள முடிந்தது. புராதன நகரான அநுராதபுரத்தில் முடிசூட்டு வைபவத்தை நிகழ்த்திய பின்னர், சோழரால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பொலனறுவையையே தனது தலைநகரமாக விஜயபாகு தெரிவுசெய்து, நிர்வாக ரீதியில் இலங்கை முழுவதனையும் ஓரணிப்படுத்தினான்.

கி.பி. 1070இல் இலங்கை முழுவதற்கும் மன்னனாக முடிசூடிக் கொண்டான். பின்னர் விஜயபாகு தனது வெளிநாட்டுக் கொள்கைத் திட்டங்களை வகுத்து, அவற்றைச் செயற்படுத்தினான். தென் இந்தியாவிலும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் சோழப் பேரரசு ஆதிக்கத்துக்கெதிரான

பகையரசுகளுடன் உடனடியாக நட்புறவு கொண்டு, தனது தொடர்புகளை வலுப்படுத்திக் கொண்டான். பாண்டியர், கலிங்கர், மேலைச்சாளுக்கியர் ஆகியோருடன் அரசியலடிப்படையிலான தொடர்புகளை வலுப்படுத்திக் கொண்டான். விஜயபாகு தனது சகோதரியான **மித்தாவை** பாண்டிய இளவரசன் ஒருவனுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தான். கலிங்க இளவரசியான **திரிலோகசந்தரி** விஜயபாகுவின் மனைவி ஆனாள். சமகாலத்தில் மேலைச்சாளுக்கியப் பேரரசனான 6ஆம் விக்கிரமாதித்தியனுடன் தொடர்பு கொண்டான். இதன் பின்னர் விஜயபாகு அழிந்து போன - சேதமுற்ற கட்டிடங்கள், நீர்ப்பாசன நிறுவனங்கள் போன்றனவற்றை புனருத்தாரணம் செய்யும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டான். தலைநகரான பொலனறுவையை சகல துறைகளிலும், வழிகளிலும் அழகுபடுத்துவதற்கும், அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் இம்மன்னன் ஒத்துழைப்பு நல்கினான். உருகுணையை சகல விதத்தாலும் கட்டுப்படுத்துவதற்கேற்ற ஒரு மையமாக பொலனறுவை அமைந்ததன் காரணமாகவே பொலனறுவை இராசதானி தலைநகராக வலுப்படுத்தப்பட்டது.

சோழர்காலநிர்வாக முறையையே விஜயபாகு பின்பற்றினான். விஜயபாகு தன்னுடைய சகோதரரான **வீரபாகுவை தக்கிண தேசத்தில்** உபராஜனாக நியமித்தான். இளைய சகோதரரான **ஜயபாகுவை** உரோகணையின் நிர்வாகப் பொறுப்பிற்கு அதிபதியாக்கினான். இந்நிர்வாகப்பதவி "**ஆதிபாத**" என அழைக்கப்பட்டது. "**ஆபா**", "**மாயா**", "**யுவராஜா**" ஆகிய பதவிப் பெயர்கள் பொலனறுவைக்கால அரசியல் முக்கியத்துவம் வகித்தன. "**மாயா**" என்ற பதவி முதன்முதலாக மாயரட்டைக்குப் பொறுப்பான ஆள்பதிக்குரியதாக விஜயபாகு காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழராட்சிக்காலத்தில் பௌத்தசமயம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்க வில்லை என்றபோதும் அச்சமயமானது அதன் வளர்ச்சியில் சோபையை இழந்திருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. விஜயபாகு ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் பௌத்த விகாரைகளிலும், பௌத்த சங்கத்திலும் குருமார்களுக்கான, நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த "**உபசம்பத**" ச் சடங்கினை மீண்டும் ஆரம்பித்து வைத்தான். பர்மாவிற்கு சமயத் தூதுக்குழு ஒன்றினை அனுப்பி அங்கிருந்து பௌத்த குருமாறை வரவழைத்து இலங்கையில் "**உபசம்பத**" சடங்கினை நடாத்துவதற்குரிய ஏற்பாடுகளை விஜயபாகு மேற்கொண்டிருந்தான். இக்காலத்தில் பர்மாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே நெருக்கமான வாணிப, சமய பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் இருந்து வந்தன. பொலனறுவையில் புதிதாக பௌத்த **தந்ததாதுக்** கோயில் ஒன்று கட்டுவிக்கப்பட்டது. இது **ஹட்டதாகே** என அழைக்கப்பட்டது. இதனைவிட சமனலகந்தவில் அடியார்களுக்கென மடம் ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. புனித பாதச் சுவட்டுக்கு ஏழுவகையான நவரத்தினங்கள் தானமாக வழங்கப்பட்டன.

விஜயபாகுவின் பின்னோர் - மகாபராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சித் தொடக்கம் வரையுள்ள அரசியல் வரலாறு

வேளைக்காரர் கல்வெட்டானது பொலன்னறுவையில் வீற்றிருந்து இலங்கை முழுவதனையும் ஒரு குடைக்கீழ் கொணர்ந்த வகையில் 55 வருடகாலம் விஜயபாகு ஆட்சிபுரிந்தமையை எடுத்துக்கூறுகின்றது. சூளவம்சத்தின் 60ஆம் அத்தியாயத்திலுள்ள 24 ஆம் பாட்டில் விஜயபாகு மேற்கொண்ட வெளிநாட்டுத்தொடர்புகள் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. வேளைக்காரர் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ள விஜயபாகுபற்றிய செய்திகளும் சூளவம்சம் குறிப்பிடும் செய்திகளும் பெருமளவிற்கு ஒத்ததன்மையாக இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சூளவம்சத்தின் 61ஆம் அத்தியாயத்தில் விஜயபாகுவிற்குப் பின்னர் பொலன்னறுவையரசின் ஆட்சியாளர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

விஜயபாகுவின் மறைவின் பின்னர் சங்கத்தாரும் மந்திரி - பிரதானிகளும், மித்தா என்பவளும் ஒன்றுகூடி ஜயபாகு என்பவனுக்கு ஆட்சியதி காரத்தினை வழங்குவதனைக் காணலாம். சிங்களப் பாரம்பரிய வாரிசரிமைக் கோட்பாட்டின்படி ஒரு மன்னனிடமிருந்து அவனது தம்பிக்கே அடுத்த இளவரசுப் பட்டமும், ஆட்சியரிமையும் செல்வது மரபு. ஆனால் சோழ மரபில் மன்னனிடமிருந்து அவனது மூத்த மகனுக்கே இளவரசுப் பட்டமும், அரசியல் வாரிசரிமையும் செல்வது வழக்கமாகும். இங்கு மித்தாவும், பௌத்த சங்கத்தாரும் இதற்குமுன் இருந்த வழக்கினை மீறி, மீண்டும் அநுராதபுரகால அரசியல் வாரிசரிமைக் கோட்பாட்டினை நிலைநிறுத்து வதனைக் காண்கின்றோம். விஜயபாகுவின் சகோதரன் விக்கிரமபாகுவிற்கு (உரோகணையின் ஆள்பதிக்கு) எதிராக மித்தாவும், சங்கத்தாரும் சூழ்ச்சி செய்து, ஜயபாகுவை ஆட்சியாளனாக நிர்ணயம் செய்தமையானது அரசியல் வாரிசரிமை தொடர்பான கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினையே குறிப்பிட்டு நிற்கின்றது. விக்கிரமபாகு தனது வாரிசரிமையை நிலைநிறுத்து வதற்காக உரோகணத்திலுள்ள மகாநாககுல என்ற மையத்திலிருந்து பொலன்னறுவையை நோக்கி படை நடாத்திவரும் வழியில் ஜயபாகுவின் படைகளை புத்தசால மாவட்டத்திலுள்ள பணிசுபுத்த என்ற கிராமத்தில் சந்திக்க வேண்டியவனானான். இங்கு நடைபெற்ற போரில் விக்கிரமபாகு வெற்றியடைந்தபோதும் மீண்டும் மீண்டும் ஆறு தடவைகளாக அப்படையெடுப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டியவனாகவிருந்தான். ஆறாம் முறை பங்கவெலக என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் தனது இறுதி வெற்றியை ஈட்டிய நிலையில் விக்கிரமபாகு பொலன்னறுவைக்குச் சென்று தலைநகரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். விக்கிரமபாகு தனது அரசியலரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக உதவிசெய்த சகோதரர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் மானியமாக பல கிராமங்களையும், வயல்களையும் நிந்தமாக

வழங்கினான். ஸ்ரீவல்லபனுக்கு அட்டசசகசவையும், கீர்த்தி ஸ்ரீமேவனுக்கு மகாநாககுல வையும், இன்னொரு சகோதரனுக்கு துவாதச சகச வையும் மானியமாக விக்கிரமபாகு விளங்கினான். அரசியலுரிமையை பெற்றுக் கொள்ளும் ஓர் ஆட்சியாளன் அனுராதபுரம் சென்று முடிசூட்டு வைபவத்தை நிகழ்த்திய பின்னரே பொலனறுவையில் இருந்து ஆட்சி நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பது மரபு. ஆனால் விக்கிரமபாகுவைப் பொறுத்தவரையில் அவ்வாறான ஒரு நிகழ்வு இடம்பெறவில்லை. அபிடேகம் பெறாமல் இராசரட்டையில் ஆட்சி செய்யமுடியாது. ஆனால் விக்கிரமபாகுவின் ஆட்சி பொலனறுவையில் எவ்வாறு நீடித்தது? பக்கம் பக்கமாக ஜயபாகுவின் 8ஆம், 23ஆம், 24ஆம், 29ஆம், 35ஆம், 38ஆம், 40ஆம், 43ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் இதுவரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவையாவும் பொறிப்பு முறையில் திராவிடப் பண்புகள் நிறைந்தவையாகக் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலத்தில் பாண்டிய, கேரள, கலிங்க செல்வாக்கு பொலனறுவையரசில் ஏற்பட்டிருந்தமையே அவ்வாறான சாசனப் பொறிப்புக்களுக்குரிய காரணமாகும் விக்கிரமபாகு - ஜயபாகு கூட்டாட்சியைத் தொடர்ந்து வீரபாகு - ஜயபாகு கூட்டாட்சி தொடர்ந்தமையைக் காணமுடிந்தது. வீரபாகுவினுடைய ஆட்சிப் பிரதேசத்தில் அவனுடைய பெயர்ப் பொறிப்புக்குப் பதிலாக ஜயபாகுவின் பெயரே இடம்பெற்றிருந்தது. சூளவம்சம் வீரபாகு என்பவனை மானாபரணன் என அடையாளம் காட்டி நிற்கின்றது. வீரபாகு தக்கணத்தில் ஆட்சி செய்யும் போது பட்டாபிடேம் செய்துகொள்ளாதபடியாலேயே ஜயபாகுவின் பெயரில் ஆட்சியாண்டு பொறிக்கப்பட்டது என்பது வெளிப்படையாகின்றது. அனுராதபுரத்தில் பட்டாபிடேகம் செய்தவரே மஹாராஜா, எனையோர் ராஜா என்ற கருத்துநிலை அக்காலப் பொலனறுவை அரசியலில் பலம் பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

விக்கிரமபாகுவிற்கும், வீரபாகுவிற்கும் எந்தவொரு கல்வெட்டும் ஆட்சியாண்டினையும், விருதுப்பெயர்களையும் தந்திருக்காத நிலையில் ஜயபாகுவிற்குப் பின்னர் கஜபாகுவின் ஆட்சியாண்டு இல்லாது அம்மன்னனது விருதுப் பெயர்கள் பொறித்த கல்வெட்டுக்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன. கஜபாகுவின் விருதுகள் பெருமாளர் எனவும் தேவ தேவர் எனவும் இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். கஜபாகுவின் கடைசிக் கல்வெட்டில் "சூர்யவம்சாபிதாவ கஜபாகுநேவர்" எனப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. "சலாமேகன்" என்ற விருதுப் பெயர் ஒன்றும் கஜபாகுபவிற்கு உரியது என ஆய்வாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். சூளவம்சத்தில் 77ஆம் அத்தியாயத்தின் முதலாம் செய்யுளில் கஜபாகு தனது இறுதி நாட்களில் தனது தலைநகராக கங்காதடாகவைக் கொண்டிருந்தான் (தற்காலக் கந்தளாய்) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கது.

இரண்டாம் கஜபாகு என வரலாற்றில் குறிக்கப்படும் இம் மன்னனின் ஆட்சிக்காலமானது பொலனறுவைக்கால இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இந்து மதத்தோடு தொடர்புடைய விருதுகளும், ஆட்சி முறைகளும், பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு காலப் பகுதியாக இக் கஜபாகு மன்னனின் ஆட்சிக்காலம் அமைந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. கஜபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் பொலனறுவையில் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கு நிலைகள் மிகவும் கூடிக் காணப்பட்டிருந்த தன்மையை வரலாற்றுச் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. “லங்கேஸ்வரதேவர்”, “தேவர்” (தேவயன் வஹன்ஸ) “பர்வத்பதியாசீர் வீரமகாவிஷ்ணு”, “நாராயனனையொத்த ஒரு மன்னன்”, “நவநிதிகளைப் பெற்ற குபேரன்” என்றெல்லாம் கஜபாகுவின் சாசனப் பொறிப்புக்களில் பெயர்த்தொடர்கள் இடம்பெறுவதனைக் காணலாம்.

சூளவம்சத்தில் கஜபாகு விற்குரிய யதார்த்தமான இடத்தினை அந்நூலாசிரியர் கொடுத்திருக்கவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது. அதே நேரத்தில் விக்கிரமபாகு, வீரபாகு, கஜபாகு ஆகியோருக்கு ஆட்சியாண்டோ அல்லது சிம்மாசனப் பெயரோ பொறிப்புக்களில் குறிக்கப்படாது அவர்களுக்கு முந்திய ஜயபாகுவின் ஆட்சியாண்டினை உபயோகித்து இவர்களுடைய செய்திகள் பொறிக்கப்பட்டதன் மர்மம், நோக்கம் இன்னும் வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு வரவில்லை. பட்டாபிடேகம் தரிக்காமல் பட்டத்தையோ, ஆட்சியாண்டினையோ பொறிப்புக்களில், பட்டயங்களில் கொடுக்கமுடியாது என்பது ஒரு கருத்தாகவுள்ளது. கஜபாகுவைப் பொறுத்த மட்டில் சூளவம்ச ஆசிரியரும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்காததற்கு உண்மையான காரணம் அம்மன்னன் முழுக்க முழுக்க இந்து சமயத்தை ஆதரித்தும், இந்துக் கோயில்களுக்கு ஆதரவளித்ததுமே ஆகும். திருக்கோணாசல புராணத்திலும், தக்கண கைலாச புராணத்திலும் கந்தளாபுடன் மிகநெருங்கிய தொடர்புடைய ஒரு மன்னனாக கஜபாகு எடுத்துக் கூறப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். கந்தளாய் பற்றிய தோற்றமோ அல்லது திருக்கோணாமலை பற்றிய கதைகளோ இன்று நிலைத்திருக்காத ஒரு நிலையிலும் கஜபாகு பற்றிய உண்மைக்கதைகள் இந்துமரபில் இற்றைவரை நிலைத்துள்ளமையை நாம் நோக்கவேண்டும். சூளவம்சத்தில் 70ஆம் அத்தியாயத்தில் 53ஆம் செய்யுளில் “பிறநாடுகளில் இருந்து கூடாத மதத்தினரையும் சேர்த்துக் கொண்டு இராசரட்டையில் நிரப்பி வைத்திருந்தார் (கஜபாகு) அதனைக்கேட்டு பராக்கிரமபாகு ஆத்திரமடைந்தார்” எனக் கஜபாகுவைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. இதிலிருந்து மறைமுகமாக மதச்சார்பான எதிர்ப்பியக்கம் பொலனறுவைக் காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. இறுதியில் கஜபாகுவுக்கு எதிராக மாண்பரணனின் தலைமையில் திருக்கோணமலைப் பகுதிக்கு

அனுப்பிய படையைத் தாக்கிய செய்திகூட தக்ஷணகைய புராணம், சூளவம்சம் ஆகிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

முதலாம் மகாபராக்கிரமபாகுவும் பொலனறுவையரசின் மேலாதிக்கமும்

கஜபாகுவிற்கும் பராக்கிரமபாகுவிற்கும் இடையே இருந்த விரோதத் தன்மையை நீக்குமுகமாக பௌத்த சங்கத்தார் அப்பிரச்சினையில் தலையிட்டு அவ்விரு மன்னர்களுக்குமிடையே ஓர் ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர். அவ்வொப்பந்தம் சங்கமுல விகாரைக் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டது. அவ்வொப்பந்தமாவது “மகாசம்புத்தர் வழிவந்த மன்னர் சூரியகுல வழித்தோன்றல்களின் பரம்பரையில் உதித்த கஜபாகு, பராக்கிரமபாகு ஆகியோர் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டை செய்யாமலும் ஒருவருடைய எதிரி மற்றவருடைய எதிரியுமாவர் என்ற இணக்கப்பாட்டிலும், யார் முதலில் இறக்கின்றாரோ அவருக்குப் பின்னே இருப்பவருக்கும், அவரது வாரிசுகளுக்குமே இந்நாட்டின் அரசியலுரிமை செல்லுபடியாகும் என்றும், இவ்வொப்பந்தத்தை யாரும் மீறி நடந்தால் அவர் பௌத்த மும்மணிகளை மீறியவர்களாகக் கருதப்படுவர்” என்றும் அவ்வொப்பந்தம் வரையப்பட்டது. சங்கமுல விகாரைக் கல்வெட்டானது பராக்கிரமபாகுவின் அரசாட்சியின் ஆரம்பம் தொடர்பாகவும் பௌத்த சங்கம் உரிய நேரத்தில் தலையிட்டு இரு மன்னர்களையும் சமாதான வழிக்குக் கொணர்ந்ததோடு, ஓர் அமைதியான அரசியலாட்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சி பற்றியும், அரசுக்கும், மதத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்வதற்கு உகந்த சான்றாக விளங்குகின்றது. வழமையாக இடம்பெறும் சூரியனும், சந்திரனும் என்ற குறியீட்டிற்குப் பதிலாக இக்கல்வெட்டில் சூரியனும் நட்சத்திரமும் இடம்பெற்றிருப்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர்சமமாக உள்ளது.

பராக்கிரமபாகுவின் வரலாற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு எமக்குப் பெருந்தொகையான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. பூஜாவலிய, சூளவம்சம், சாசனப் பொறிப்புக்கள், நாணயங்கள், கட்டிடங்கள் என்பன அவையாகும். சாசனங்களுள் தெவனகலக்கல்வெட்டு, ஸங்கமுல விகாரைக் கல்வெட்டு, பொலனறுவைக் கல்விகாரைக் கல்வெட்டு, நயினாதீவு தமிழ்க்கல்வெட்டு, பல்லவராயன் பேட்டைச்சாசனம், திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டு இராமேஸ்வரம் கல்வெட்டு என்பன மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தனவாகும்.

சூளவம்சம் : பராக்கிரமபாகுவின் காவியம்

சூளவம்சம் முதலாம் பாகம் மகாநாமதேரர் இயற்றிய மகாவம்ச நூலின் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்ட நூலாகும். சூளவம்ச நூல் ஓர் ஆசிரியரால் ஒரே

வகையான இலக்கிய நடையில் ஒரே காலத்தில் எழுதி முடிக்கப்பட்ட வரலாற்று இலக்கியமல்ல. இந்நூலில் மூன்று முக்கிய பாகங்கள் உள்ளன. இதில் முதலாம் பாகம் மகாநாமதேரரால் மகாவம்சம் கூறிமுடிக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பித்து (மகாசேன மன்னனுடைய மகனான கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகவர்ணனுடைய ஆட்சியுடன் ஆரம்பித்து) முதலாம் பராக்கிரமபாகு வினுடைய ஆட்சியாண்டோடு முடிவடைகின்றமையைக் காணலாம். முதலாம் பாகத்தில் 38ஆம் அத்தியாயத்தில் தொடங்கி 85ஆம் அத்தியாயம் வரை உள்ளடக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். இப்பாகத்தினைத் தொகுத்து எழுதியவர் தம்மகீர்த்திதேரர் என்ற பௌத்த பிக்குவாகும். இப்பாகத்தின் காவியத்தலைவனாக முதலாம் பராக்கிரமபாகுவையே தர்மகீர்த்திதேரர் கொண்டுள்ளார். இக்காவியப்பகுதியை சூளவம்சத்தில் 62ஆம் அத்தியாயத்திலிருந்து தொடங்கி 79ஆம் அத்தியாயம் வரையுள்ள 18 அத்தியாயங்களில் தர்மகீர்த்திதேரர் அமைந்துள்ளார். தர்மகீர்த்திதேரர் இயற்றிய இக்காவியமானது மகாநாமதேரர் இயற்றிய துட்டகாமணி காவியத்தினைவிட பலவழிகளாலும் சிறப்புவாய்ந்ததாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குக் காரணம் வடஇந்தியாவில் காவிய இலக்கியத்துறையில் ஏற்பட்ட அகீத வளர்ச்சிப்போக்கு ஆகும். தர்மகீர்த்திதேரரின் காலமளவில் வடமொழிக் காவிய இலக்கியமானது பெருமளவிற்கு வளர்ச்சிபெற்றுக் காணப்பட்ட தன்மையின் அடிப்படையில் அவரும் பராக்கிரமபாகு காவியத்தினை சொல்லலங்காரம் நிறைந்த நிலையில் இயற்றியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

இந்நிலையில் தர்மகீர்த்திதேரர் இயற்றியுள்ள பராக்கிரமபாகு காவியமானது அக்காவியச் சிறப்பிற்கேற்றவகையில் அங்கு ஆசிரியர் கூறிச் செல்லும் வரலாற்றுச் செய்திகள் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டுள்ள மையைக் காணலாம். பராக்கிரமபாகுவின் வாழ்வும், பணிகளும் பெருமளவுக்கு மிகைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் இவ்வாசிரியரால் கூறப்பட்டுள்ளது. பராக்கிரமபாகு காவியப் பரப்பின் முதற்பாகத்தில் ஆசிரியர் வருணிப்பதுபோல அச்சம்பவங்கள் உண்மையில் நிகழ்ந்தனவல்ல என்பதனை இலகுவில் எவருமே உய்த்துணர்ந்து கொள்ளமுடியும். பலமுரண் பாடான செய்திகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக தொகுத்துக் கூறப்பட்டிருப்பது நடந்திருக்கமுடியாத சம்பவங்களை ருசுப்படுத்துவதாக உள்ளது.

பராக்கிரமபாகுவை ஓர் இலட்சிய புருஷனாக மாற்றுவதற்கு தர்மகீர்த்தி தேரர் பல வழிகளில் முயற்சி செய்துள்ளமை இக்காவியப் பகுதியில் தெளிவாகின்றது. இதற்காகத் தான் பயன்படுத்திய வரலாற்றை பல வழிகளிலும் திரித்தும், மறைத்தும், வரலாற்றைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு குறைபாடுடைய காவியத்தையே இயற்றியுள்ளார். ஆதலால் பராக்கிரமபாகு பற்றிய நம்பகமான வரலாற்றை அக்காவியப் பரப்பிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமெனில், பிற ஆதாரங்களிலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றுடன் ஒப்பிட்டும்,

சாசன மூலாதாரங்களுடன் ஒப்புநோக்கி, வேறுபடுத்தியும் பார்க்கவேண்டிய நிலை உண்டாகிறது.

இந்தியப் பிற மூலாதாரங்களுள் சாசன ஆதாரங்கள் வாயிலாக பராக்கிரமபாகு மன்னனின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளைப் பற்றியும் சிறப்பாக பராக்கிரமபாகு தென்னிந்தியாவுடனும், பர்மாவுடனும் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இலங்கையில் கிடைத்துள்ள சிங்களக் கல்வெட்டுக்களுள் **ஸங்கமுல விகாரைக் கல்வெட்டு**, **தெவன கலச் சாசனம்** என்பன பராக்கிரமபாகுவின் உள்நாட்டு அரசியல் நடவடிக்கைகளை வெளிப்படுத்தும் சாசன மூலங்களாக உள்ளன. தென்னிந்திய சாசன மூலங்களுள் இரண்டாம் இராஜாதிராஜ னுடைய ஆர்ப்பாக்கம் கல்வெட்டு, பல்லவராயன் பேட்டைச்சாசனம், திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டு, மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் திருவிடை மருதூர்க் கல்வெட்டு போன்றனவும், பர்மாவில் கிடைத்துள்ள (சிறிது பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த) கல்யாணிக் கல்வெட்டுக்களும் பராக்கிரம பாகுவின் பிறநாட்டுத் தொடர்புகளைப் பற்றியறிய உதவும் சான்றுகளாக உள்ளன.

இலங்கையில் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக்குச் சிறிது காலத்தின்பின் எழுதப்பட்ட சிங்கள நூல்கள் சில பராக்கிரமபாகுவின் நடவடிக்கைகளை அறிவதற்கு ஓரளவிற்கு உதவியுள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை யாகவுள்ளவை (1) பூஜாவலிய, (2) இராஜவலிய, (3) ராஜரத்னாகரய, (4) நிகாய சங்கிரஹய ஆகியவைகளாகும். இவற்றுள் பராக்கிரமபாகுவைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட செய்திகளை நோக்கும்போது அவை தர்மகீர்த்திதேரரால் குளவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மகாபராக்கிரமபாகுவின் காவியப்பரப்பில் கூறப்பட்டுள்ளனவற்றிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டமைத்துள்ளமையைக் காணலாம்.

குளவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பராக்கிரமபாகு காவியத்தினைப் பொதுவாக மூன்று பிரதான பகுதிகளாகப் பிரித்து ஆராயலாம். முதலாம் பகுதியில் பராக்கிரமபாகுவின் பிறப்புத் தொடங்கி, இராசரட்டை மன்னனாக அவன் பொலனறுவையில் ஆட்சி நடாத்துவது வரை உள்ள வரலாற்றைக் கூறும் பாகமாகும். இரண்டாம் பகுதியில் பராக்கிரமபாகு இலங்கையின் சக்கரவர்த்தியாக அவன் நடாத்திய ஆட்சியின் வரலாறு எடுத்துக் கூறப் பட்டுள்ளது. மூன்றாம் பகுதியில் பராக்கிரமபாகு வெளிநாடுகளில் நடாத்திய யுத்தம் பற்றிய வரலாறு கூறப்படுகிறது.

பராக்கிரமபாகு பிறந்திருந்தபோது இலங்கையின் அரசியல் முறைமையானது மூன்று முக்கிய பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இராசரட்டை, தக்கிணதேசம், உரோகணம் என்பவையே அவையாகும்.

பொலனறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு இராசரட்டையில் அக் காலத்தில் விக்கிரமபாகு மன்னனின் மைத்துனனான **மானாபரணன்** என்பவன் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்தான். உரோகணத்தில் கீர்த்தி ஸ்ரீமேவன் என்பவனின் ஆட்சி நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. பராக்கிரமபாகு தக்கிண தேசத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த **மானாபரணன்** என்பவனுக்கு மகனாகப் பிறந்திருந்தான். இவன் பிறந்து சிறிது காலத்தின் பின் **மானாபரணன்** இறந்ததும், உரோகணத்தில் ஆட்சிசெய்து கொண்டிருந்த கீர்த்தி ஸ்ரீமேவன் தக்கிண தேசத்தின் மன்னனாகப் பதவியேற்றுக் கொண்டான். பராக்கிரமபாகுவின் தந்தை இறந்தபின் அவனும், சகோதரியும், தாயாகிய ரத்னாவதியும் உரோகணத்துக்குச் சென்று, அங்கு வாழ்ந்து வந்தனர். சமகாலத்தில் இராஜரட்டையில் விக்கிரமபாகு இறக்க, 2ஆம் கஜபாகு மன்னன் பதவியேற்றான். இப்பின்னணியிலேயே பராக்கிரமபாகுவின் அரசியல் வாழ்வு உரோகணத்திலிருந்து உருவாவதைக் காண்கின்றோம்.

பராக்கிரமபாகுவிற்கும் அவனது மாமனான கீர்த்தி ஸ்ரீமேவனுக்கும் இடையே இருந்த தொடர்புகள் பற்றி சூளவம்ச ஆசிரியர் குறிப்பிடும்போது சற்று மிகைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் எடுத்துக்காட்டப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். பராக்கிரமபாகுவிற்கும் கீர்த்தி ஸ்ரீமேவனுக்கும் இடையே இருந்த உறவு **அன்பு நிறைந்த** உறவாக சூளவம்சத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அப்படியான உறவு நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காக பராக்கிரமபாகுவைச் சந்தித்த போதெல்லாம் கீர்த்தி ஸ்ரீமேவன் **பெருங்களிப்படைந்தான்** என ஆசிரியர் வர்ணிக்கின்றார். ஆனால் அந்த வரலாற்றைச் சிறிது ஆராய்ந்தால் பராக்கிரமபாகுவின் பிறப்பில் காணப்பட்ட பல குறைபாடுகள் வெளிப்படும். பராக்கிரமபாகுவின் செயற்பாடுகள் மிகத் தெளிவாக அவனிடமிருந்த நன்றியற்ற தன்மையை வெளிக்காட்டுகின்றன. அவ்வியல்பினைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்திய ஒரு சம்பவமாக எமக்குக் கிடைத்த விடயம் ஒன்று மாமனது சேனாதிபதியை கொலை செய்தமையாகும். பராக்கிரமபாகுவிற்கும் மாமனுக்கும் இடையில் திட்டவட்டமாகப் பெருமளவிற்கு பகைமையுணர்வே காணப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. பராக்கிரமபாகு மாமனது அரண்மனையை விட்டு வெளியேறியபோது அவனை கைது செய்வதற்காக **கீர்த்தி ஸ்ரீமேவன்** தன் படைகளை அனுப்பி வைத்தான். இச் செய்திகளை சூளவம்ச ஆசிரியர் நடைபெற்ற சம்பவமாகக் கூறினாலும், அவற்றிற்கு அவர் கொடுத்துள்ள விளக்கங்கள் எல்லாம் குறைபாடுடையதாகவே காணப்படுகின்றன. தான் **இலட்சியபுருஷனாக** தேர்ந்தெடுத்த பராக்கிரமபாகு நன்றியற்ற ஒருவனாகவோ, பேராசையுள்ள ஒருவனாகவோ வாசகர்களுக்கு தென்படக்கூடாது என்பதே சூளவம்ச ஆசிரியரின் பெருநோக்கமாக இருந்துள்ளது. அதனால் இப்படியாக சம்பவங்கள் பலவற்றிற்கு **தர்மகீர்த்திதேரர்** விளக்கம் கொடுக்கையில்

அவற்றினை பராக்கிரமபாகுவிற்குச் சாதகமாகவே மாற்றியமைப்பதினைக் காண்கின்றோம். அரண்மனையை விட்டுச் சென்ற பராக்கிரமபாகுவை கைது செய்வதற்காக மாமன் படையை அனுப்பிய சம்பவமமானது பராக்கிரமபாகு மேல் அவர் கொண்டிருந்த அன்பும் கருணையினாலுமே அவனைப் பாதுகாக்கவென சூளவம்ச ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதே போலத்தான் கஜபாகுவிற்கும் பராக்கிரமபாகுவிற்குமிடையே நடைபெற்ற போராட்டங்களின் முடிவுகளைக் கூறும்போது பராக்கிரமபாகுவிற்குச் சாதகமான முறையிலேயே ஆசிரியர் விளக்கமளித்துள்ளார். இவ்விருவருக்கிடையிலான போரின் முடிவில் **பெளத்த சங்கத்தார்** தலையிட்டதுடன், ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்துவதற்கும் அடிப்படையாக செயற்பட்டுள்ளனர். **இந்த உடன்படிக்கையானது** பராக்கிரமபாகுவிற்குச் சாதகமான **உடன்படிக்கை** எனவும், அவ்வாறு பெளத்த சங்கத்தார் தலையிடாது விட்டிருந்தால் **பராக்கிரமபாகு கஜபாகுவை இலகுவாகத் தோற்கடித்திருப்பான்** என்றும் சூளவம்சம் விவரிக்கின்றது. ஆனால் இந்த உடன்படிக்கை பற்றி எமக்கு சிங்களக் கல்வெட்டு ஒன்றிலிருந்தும் அறிய முடிகின்றது. அக்கல்வெட்டு **ஸங்க முக விகாரைக் கல்வெட்டு** என அழைக்கப்படுகின்றது. **ஸங்கமுவ விகாரைக் கல்வெட்டினை** நோக்கும் போது இப்போரானது கஜபாகுவிற்கோ, அல்லது பராக்கிரமபாகுவிற்கோ சாதகமான முறையில் நடைபெறாது, நீடித்துக்கொண்டு சென்றதையும், அதனால் பெளத்த சங்கத்தார் அதில் தலையிட்டு, **அப்போரை நிறுத்தி வைத்து**, இருவருக்குமிடையே ஒரு சாதகமான முறையை ஏற்படுத்தக் கூடியவாறு, ஓர் உடன்படிக்கையை செய்திருந்தனர் என்பதே உண்மையாகும். இச்சம்பவத்தை சூளவம்ச ஆசிரியர் திரித்துக் கூறியமைக்கான காரணம் கஜபாகுவை **ஒரு தரங்குறைந்த பாத்திரமாக்குவதற்கும்**, **பராக்கிரமபாகுவை** நிகரற்ற ஒரு தலைவனாகச் சிருஷ்டிப்பதற்கும் ஆகும்.

பிறநாட்டுப் போர்களும் விளைவுகளும் : சூளவம்சமும், சாசனங்களும் தரும் தகவல்கள் : ஓர் ஒப்பீடு

பராக்கிரமபாகு காவியத்தின் மூன்றாம் பாகம் தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் பராக்கிரமபாகு மேற்கொண்ட போர்கள் பற்றிய விபரத்தினை எடுத்துக் கூறுகின்றது. பிறநாட்டுப்போர் பற்றிய இப்பாகம் பராக்கிரமபாகுவிற்குச் சாதகமான நிலையிலேயே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் எமக்குக் கிடைத்த சமகாலக் கல்வெட்டுக்களின் உதவியினால் **காவியத் தலைவனின்** குறைபாடுகளைக் கண்டு, உண்மையான வரலாற்றை சிறிதளவாவது அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. பராக்கிரமபாகு நடாத்தியிருந்த பிறநாட்டுப் போர்கள் இரண்டு வகையில் உள்ளடக்கப்படுகின்றன. ஒன்று **பர்மிய மன்னனுடன்** நடாத்தப்பட்ட போர் பற்றிய பிரிவு, மற்றையது

பாண்டிய அரசின் எழுச்சியை தென்னிந்தியாவில் தடுப்பதற்காக நடாத்திய போர் ஆகியனவாகும்.

சூளவம்சத்தில் கொடுக்கப்பட்ட வரலாற்றின்படி கி.பி. 1164/65 இல் பர்மிய இராச்சியத்தில் ஒன்றாகிய அருமணத்திற்கு (ராமந்ரு) பராக்கிரமபாகு படையனுப்பி அவ்விராச்சிய **அலவுங்ளித்து** என்ற மன்னனைத் தோற்கடித்து, கொல்வித்தான் என அறிகின்றோம். இந்தப் படையெடுப்பிற்கு கான காரணங்களும் சூளவம்சத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன: **ஒன்று** சிங்கள வர்த்தகர்களுக்கும், தூதர்களுக்கும் **அலவுங்ளித்து** மன்னன் செய்த இன்னல்கள், **இரண்டு** இலங்கையிலிருந்து சென்ற வர்த்தகர்களை பர்மிய மன்னன் ஏமாற்றிவிட்டிருந்தமை, **மூன்று** இலங்கையிலிருந்து கம்போடிய இராச்சியத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்த சிங்கள இளவரசியை **அலவுங்ளித்து** மன்னன் கைப்பற்றியமை ஆகியனவாகும்.

இக்காரணங்களுக்காக பராக்கிரமபாகு இரு தளபதிகளுடைய (தமிழ்திகாரி ஆதித்தன், கீர்த்தி) தலைமையில் அருமணத்திற்கு படையெடுப்பிரிவொன்றினை அனுப்பி வைத்தான். அங்கு இடம்பெற்ற போராட்டத்தின் போது **அலவுங்ளித்து** மன்னன் கொல்லப்பட்டு, ஈழத்துப் படையினர் வெற்றிவாகையுடன் இலங்கை திரும்பின என சூளவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. ஆனால் அருமணத்தின் வரலாற்றை நோக்கும்போது இப்படியான ஒரு போராட்டமோ அல்லது இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையில் அந்நாட்டு மன்னன் இறந்தது பற்றியோ எவ்விதக் குறிப்புக்களும் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பராக்கிரமபாகுவிற்கும் **அலவுங்ளித்து** வுக்குமிடையே எவ்விதமான தொடர்புகளும் இருந்ததற்கான சான்றுகளோ, குறிப்புகளோ அருமணத்தில் கிடைக்கவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இருந்தும் எமக்கு இச்சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற ஒரு கல்வெட்டுப் பொறிப்பு இலங்கையில் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சாசனம் **தேவனகலக்கல்வெட்டு** என அழைக்கப்படுகின்றது. இச்சாசனத்தில் படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்ற தளபதியான **கீர்த்திக்கு** கைமாறாக பராக்கிரமபாகு கொடுத்த **நிலமானியத்தைப்பற்றிக்** குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆகையினால் தேவனகலக் கல்வெட்டுச் சான்றாதாரத்தின் படி பராக்கிரமபாகு பர்மாவுக்குப் படையெடுத்திருந்தான் என்றும், அப்படையெடுப்பிற்குத் தலைமை தாங்கிச்சென்ற ஒரு தளபதியாக **கீர்த்தி** / **கித்தி** என்பவன் விளங்கினான் என்றும், அவன் அப்படையெடுப்பிலே சில வெற்றிகளை ஈட்டியிருந்தான் என்றும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. அவ்விதத்தில் **பர்மிய வரலாற்று ஏடுகளில்** இப்போர் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்காவிடினும், அவ்வாறான ஒரு போராட்டம் நடைபெற்றது உண்மை எனக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அவ்விதத்தில் சூளவம்சத்தில் பர்மியப் படையெடுப்புத் தொடர்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வரலாற்றில்

அடிப்படையுண்டு. ஆனால் அப்போராட்டத்தின் தன்மை பற்றி சூளவம்சம் கொடுத்திருக்கின்ற தகவல்கள் மிகவும் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவே உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது வர்த்தகக் காரணங்களுக்காக பர்மாவிற்கும், இலங்கைக்குமிடையில் பகைமை உருவாகியதன் காரணத்தினால், இங்கிருந்து படைகள் அங்கு அனுப்பப்பட்டு, சில துறைமுகங்களை பர்மியக் கரையோரத்தில் தாக்கிய பின் திரும்பியிருக்கக்கூடும். ஆனால் சூளவம்சம் குறிப்பிடுவது போல் “அது ஒரு பெரும் படையெடுப்பு எனவும், அதனால் அலவுங்ளித்து மன்னன் கொல்லப்பட்டான்” என்று கொள்வதோ பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை.

இதே போன்றுதான் தென்னிந்தியப் படையெடுப்பும், அதன் வெற்றியும் பற்றி சூளவம்சம் விபரிப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனால் தென்னிந்தியப் படையெடுப்பினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளைக் குறிப்பிடும் தென்னிந்தியச் சாசனங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. ஆகையினால் சூளவம்சம் குறிப்பிடும் தென்னிந்தியப் படையெடுப்பின் தன்மை, அதன் விளைவுகள் போன்றவற்றை ஒப்பிட்டு ஆராய முடிகின்றது. பராக்கிரமபாகு தென்னிந்தியாவில் ஒரு பேரரசு தோன்றுவதனைத் தடுப்பதற்காக இதுவரையில் சிங்களருக்கும், பாண்டியருக்குமிடையே உள்ள உறவைப் பயன்படுத்தி சோழவம்சத்தவரைத் தாக்குவதில் ஈடுபட்டு வந்திருந்தான். தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட பாண்டிய வாரிசுரிமை போராட்டமே அதற்கான சந்தர்ப்பத்தினையும் வழங்கியிருந்தது. பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் சோழப்பேரரசு பெருமளவிற்கு தளர்ச்சியடைந்த வல்லரசாகக் காணப்பட்டிருந்தாலும், அதனைவிடப் பிறிதொரு பேரரசு தென்னிந்தியாவில் இன்னும் தோற்றம் பெறாமல் இருந்தது. அவ்வாறாக ஒரு பேரரசாக எழுச்சி பெறுவதற்குரிய பலதரப்பட்ட சாத்தியக் கூறுகளும் தென்னிந்தியாவில் பாண்டிய இராச்சியத்தைப் பொறுத்தவரையில் காணப்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாயிற்று. இதனால் பாண்டிய இராச்சியத்தினை எழுச்சி பெறவிடாமல் தடுப்பதற்கு ஒரு புறத்தில் இலங்கையரசும், மறுவளமாக சோழ இராச்சியமும் அக்கறை செலுத்திக்கொண்டிருந்தன. இக்காரணத்தினாலேயே இவ்விரு நாடுகளும் பாண்டிய நாட்டின் உள்ளக - அரசியல் விவகாரங்களில் கவனஞ் செலுத்தியதோடு, பாண்டிய நாட்டில் தலைதூக்கும் வாரிசுரிமைப் போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டு வந்தன.

பராக்கிரமபாகு காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் இளவரசர்களான குலசேகர பாண்டியனும், பராக்கிரமபாண்டியனும் அரசபதவியைப் பெறுவதற்காகப் போராட்டம் நடாத்தினர். குலசேகர பாண்டியனுக்கு சோழவரசும், பராக்கிரமபாண்டியனுக்கு இலங்கையரசும் அரசியல் உரிமையைப் பெறுவதற்காகப் படையுதவியை அளித்தன. சூளவம்சத்தில் இவ்வரலாறு

தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். பாண்டிய அரசன் பராக்கிரமபாண்டியன் இலங்கையரசனை **மன்றாட்டமாக** உதவும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் என **சூளவம்சம்** குறிப்பிடுகின்றது. தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவனின் துன்பத்தினைத் துடைத்தொழிக்காவிட்டால் தனது கொள்கைக்குப் பொருந்தாது என்று கூறி, உடனடியாக **"இலங்காபுரன்"** என்ற படைத்தளபதியின் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையெடுப்பினை பராக்கிரமபாகு தென்னிந்தியா மீது மேற்கொண்டான். இப்படையானது பாண்டிநாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் **பத்திற்கு** மேற்பட்ட போர்களை நடாத்தியதாக சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. இப் **பத்துப்** போர்கள் பற்றிய வர்ணனை மிக விரிவாக சூளவம்சத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். இப்போர்களின் விளைவுகள் பற்றி சூளவம்சம் தெளிவாக எவற்றையும் குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. போர்களின் போது கைப்பற்றப்பட்ட தென்னாட்டு வீரர்கள் **கழுவேற்றப்பட்டனர்** என்றும், வேறு தமிழ்ப் படையினர் **அழிந்த தூபிகளைத் திருத்துவதற்காக** இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டனர் என்றும் சூளவம்சம் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளது. அத்துடன் பராக்கிரமபாகுவின் **ரூபகார்த்தமாக** பாண்டிய நாட்டில் ஓர் இடத்திற்கு அவனது பெயரைச் சூட்டினர் என்றும் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. தென்னிந்தியா முழுவதிலும் பராக்கிரம பாகுவின் படைத்தளபதியான **இலங்காபுரன்** வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியாக ஈட்டினான் என சூளவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும், தென்னிந்திய சாசன மூலங்கள் வேறு வகையான போர்ச் செய்திகளைத் தருவதனைக் காண்கின்றோம்.

தென்னிந்தியாவில் பராக்கிரமபாகுவின் படைகள் **பத்து இடங்களில்** மேற்கொண்ட போர்களும், வெற்றியும் தொடர்பாக சூளவம்சம் குறிப்பிடும் தகவல்கள், வர்ணனைகள் என்பன மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்களாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மையில் இரண்டொரு போர் நடவடிக்கைகளில் ஈட்டப்பட்ட வெற்றிகளையே திரும்பத் திரும்ப சூளவம்சம் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. இவ்வெற்றிகளின் தளமாக எடுத்துக் காட்டப்படும் **இடப்பெயர்கள்** மிகத் தெளிவாக இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. போர்களின் போது கைப்பற்றப்பட்ட இடங்கள் திரும்பத் திரும்ப ஒரே இடமாகவே காணப்படுகின்றன. இதனால் சூளவம்ச ஆசிரியர் இலங்காபுரனின் இரண்டொரு போர்களின் வெற்றியை மிகைப்படுத்திய நிலையில் வர்ணனைகள் வாயிலாக அவற்றைப் **பத்துப் போர்களாகக்** காட்ட முயற்சித்துள்ளார் எனலாம். இல்லாவிடில், ஒரு மையம் அடுத்த கணத்தில் எதிரிப்படைகளால் மீட்கப்பட்ட நிலையில், மீண்டும் மீண்டும் இலங்காபுரனால் கைப்பற்றப்பட்ட முறையையே அவ்வர்ணனைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

தென்னிந்திய சாசனங்களுள் ஆர்ப்பாக்கம் கல்வெட்டானது இலங்கைப் படையானது பாண்டிய நாட்டில் பெற்ற வெற்றியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்காபுரன் தலைமையில் சென்ற படையானது பாண்டிய நாட்டினை வெற்றிகொண்ட பின்னர் சோழநாடுமீது படையெடுத்துச் சென்ற செய்தியை இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் சோழநாட்டில் இலங்காபுரன் படைகள் வெற்றியை ஈட்டவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டின்படி சோழப்படைகளால் சிங்களப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு “பாண்டிநாடு ஈழநாடு ஆகாதபடி” தடுக்கப்பட்ட செய்தியை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. சோழ நாட்டிற்குள் ஈழப்படைகள் எதிர்நோக்கிய தோல்வியைத் தொடர்ந்து, சோழப்படைகள் பாண்டிய நாட்டிற்குள் ஊடுவியதோடு மட்டுமல்லாது, பாண்டிய நாட்டில் ஈழப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்ட மையங்களை சோழப்படைகள் திரும்பவும் கைப்பற்றிக் கொண்டன. அது மாத்திரமன்றி பாண்டிய நாட்டினுள் சோழருடைய படைகளும், குலசேகரனுடைய படைகளும் இணைந்து இலங்காபுரன் தலைமையிலான ஈழப்படைகளைத் தோற்கடித்ததோடு, தொடர்ந்து முன்னேறிச் சென்று மதுரையில் இலங்கைத் தளபதியான இலங்காபுரனின் பிரதிநிதியான பராக்கிரம பாண்டியனை அகற்றியதோடு, தளபதியான இலங்காபுரனின் தலையைக் கொய்து மதுரைக்கோட்டை வாயிலில் தைப்பித்தும் விட்டிருந்தனர்.

சூளவம்சத்தில் இலங்காபுரனின் வெற்றிகள் கூறப்பட்டாலும், பல வருணனைகள் நிறைவு பெறாமல், தொடர்ச்சியில்லாமல், சொல்லப் பட்டிருக்கின்ற முறையைப் பார்க்கும்போது ஈழப்படைகள் இறுதியில் தென்னிந்தியாவில் சந்திக்க நேர்ந்த தோல்விகளை மறைப்பதற்கு சூளவம்சத்தில் முயற்சி எடுக்கப்பட்டது போல் தோன்றுகின்றது. இலங்கையில் இருந்து துணிச்சலாக தென்னிந்தியாவிற்குள் புகுந்த ஈழப்படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிய இலங்காபுரனுக்கு இறுதியில் என்ன நேர்ந்தது என்பதனையிட்டு சூளவம்சம் எதையுமே குறிப்பிடாமல் விட்டமையானது, அப்படைகளுக்கு இறுதியில் தோல்வியே கிடைத்தது என்பதனைக் காட்டுகின்றது. பாண்டிய இளவரசனான பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு இறுதியில் என்ன நேர்ந்தது என்பதனைக் கூட சூளவம்சம் எதையுமே குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் சூளவம்சத்தின் காவியத் தலைவனான பராக்கிரமபாகுவின் தளபதிக்கு நேர்ந்த தோல்விகளை வெளிப்படையாக சூளவம்ச ஆசிரியர் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தயங்கியமையே ஆகும்.

சூளவம்சத்தின் இறுதிப் பாகத்தில் பராக்கிரமபாகுவின் சமயத் தொண்டுகளும், பொருளாதாரத்துறையில் அவனால் ஈட்டப்பட்ட சாதனைகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

குளவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இப்பாகமானது அதற்கு முன் கூறப்பட்டுள்ள வரலாற்றுப்பாகங்களிலிருந்து பெருமளவிற்கு மாறுபட்டுள்ளது எனலாம். இப்பாகத்தில் தர்மகீர்த்தி தேரர் தன்னை ஒரு தேரராகவே வெளிப்படுத்தக் கூடியவகையில் பராக்கிரமபாகுவின் சமயப் பணிகளை விபரித்துள்ளார். பராக்கிரமபாகுவின் காவியப் பகுதியை விட, இப்பகுதிக்கு பிரத்தியேகமான முக்கியத்துவத்தினை தர்மகீர்த்தி தேரர் இங்கு கொடுத்துள்ளமையைக் காண்கின்றோம். இலங்கைத் தீவில் ஆட்சிசெய்த வேறெந்த மன்னனும் ஆற்றியிருக்காத பங்களிப்பினைப் பொருளாதாரத்துறை பொறுத்தும் பராக்கிரமபாகு மன்னன் ஆற்றியிருந்தான் என்பதனையும் தர்மகீர்த்தி தேரர் நன்கு அறிந்திருந்தார். பராக்கிரமபாகுவின் சாசனங்களை மதிப்பீடு செய்யும்போது அவனுடைய அதியுயர்ந்த தொண்டாகக் காணப்படுவது சமயத் தொண்டோ அல்லது வெளிநாடுகளின் மீது அவன் மேற்கொண்ட படையெடுப்புக்களோ அல்லாமல் நீர்ப்பாசன விவசாயப் பயிர்ச் செய்கைப் பொருளாதார ஈட்டத்திற்கும், வெளிநாட்டு வாணிபத்துக்கும் அவன் வழங்கிய ஆதரவும், பணியுமே மேலோங்கியதாகக் காணப்படுவதனை அவதானிக்கலாம். இக்காரணத்தினாலேயே இப்பாகத்தில் தர்மகீர்த்தி தேரர் தாம் பிக்குவாக இருந்த காரணத்தினால் மன்னனது சாசனங்களை மதிப்பிட்டு, அவனது பணிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தபோது அவரை இயல்பாகவே ஈர்த்த பணியாக அமைந்தது பராக்கிரமபாகு மன்னனின் சமயப் பணியே ஆகும். இப்பாகத்தில் ஆசிரியர் கூறிச் செல்லும் வரலாறானது பெருமளவிற்கு உண்மையான வரலாற்றுப் பாகமாக அமைந்துள்ளது. இதில் பராக்கிரமபாகு கட்டுவித்த பௌத்த கட்டிடங்கள், விகாரைகள், பிரிவேனாக்கள், மடங்கள், வழங்கியதானங்கள், மானியங்கள் என்பன எல்லாம் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சமநலகந்த (சிவனொளிபாதம்) விற்கு வழங்கிய தானங்கள், இராமேஸ்வரத்திற்கு வழங்கிய நன்கொடைகள் போன்றன சாசனங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இராமேஸ்வரக் கோவிலின் ஒரு பகுதி மகாபராக்கிரமபாகுவினால் கட்டப்பட்டது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாபராக்கிரமபாகுவின் 30ஆம் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஹலபதவிஹாரைக் கல்வெட்டானது (Galapataviharai Rock inscription) அவன் ஆற்றியிருந்த சமயப் பணிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ் விகாரையைக் கட்டி முடித்த பின்னர், அவ்விகாரைக்கென விகிரஹங்கள், போதிமரங்கள் என்பன வழங்கிய பின்னர் அங்கு வசிக்கும் பிக்குமார்களுக்கு என நிலத்தானமும் வழங்கப்பட்டமையை இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. தெங்குப் பொருட்கள் (தேங்காயிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய், துருவல் போன்றவை) முதன்முதலாக தானமாக வழங்கப்பட்ட பொருட்களுடன் இணைத்துக் குறிப்பிடப்படுவதனையும் காண்கின்றோம்.

இலங்கையிள் தென்மேற்குப் பகுதியில் தென்னை, கமுகு என்பன இக்காலத்தில் பயிரிடப்பட்டு, பயன்படுத்தப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதனைப்ே இக்கல்வெட்டுக் காட்டுகின்றது. திரத்தனாய வத்த இடத்தில் அமைக்கப்பட்ட தெங்கு தோட்டம் பற்றிய குறிப்பும் இக்கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது.

இக் குறிப்பிட்ட விகாரைக்கென மூன்று வகையான அடிமைகள் பணிக்கென அமர்த்தப்பட்டிருந்த செய்தியைக்கூட இக்கல்வெட்டுத் தருகின்றது. தென்னிந்தியக் கோயில்களில் காணப்பட்ட கோவிலடிமை போன்று பௌத்த விஹாரைகளின் அடிமைமுறை பேணப்பட்டிருக்கவில்லை. பௌத்தக் கோட்பாட்டிற்கும் அது முரணானது. ஆனால் இக்குறிப்பிட்ட விகாரையில் பல தமிழ் அடிமைகள் பள்ளிப் பணியாற்றினர். மூன்று வகையான அடிமைகள் இவ் விகாரையில் தொண்டு புரிந்தனர். (1) பரம்பரையடிமைகள் (2) விலைக்கு வாங்கப்பட்ட அடிமைகள் (3) விகாரையின் பணத்தினைக் கொண்டு வாங்கப்பட்ட அடிமைகள் என்பனவே அவையாகும். சூளவம்சத்தில் இலங்காபுரனின் தலைமையில் சென்ற படகுகள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து போரின்போது கைப்பற்றப்பட்ட பல தமிழ் வீரர் இலங்கையில் சேதமடைந்த விகாரை களைத் திருத்துவதற்காகச் சிறைப்படிக்கப்பட்டு கொண்டுவரப்பட்டனர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பொலனறுவையில் பல வகையான கட்டிடங்கள் இக் காலத்தில் கட்டியெழுப்பப்பட்டன. "பராக்கிரமபாகு நகர்" என்று சிறப்பித்துக் குறிப்பிடுமளவிற்கு பொலனறுவையானது புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்கியது. தந்ததாழ்வினை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்காக தலைநகரில் வட்டவடிமான பௌத்த ஆலயம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இப்பௌத்த கோவில் ஜெதவனராம என அழைத்துச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. லங்காதிலக கல்விகாரை, பொத்தக் விகாரை முதலியன அவனால் அமைக்கப்பட்ட ஏனைய விகாரைகளாகும். அனுராதபுரத்தில் இடிந்து - அழிந்துபோன பல விகாரைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. வட்டகாமணி காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து வந்த பௌத்த சங்கப் பிளவுகளைக் களைந்து, சங்கத்தை பராக்கிரமபாகு ஒற்றுமைப்படுத்தினான். பௌத்த புனித மையங்களுக்கான புனித பிரயாணங்களை ஏற்படுத்தி வைத்தான். ஸ்ரீபாதவிற்குச் செல்லும் அடியார்கள் தங்கும் மடத்தினைச் சீர்திருத்தி, விசாலமாக்கி, பல நிலைகளிலும் பௌத்தசங்கத்திற்கும், மதத்திற்கும் அவனால் தொண்டாற்றப்பட்டது.

பொருளாதாரத்துறை அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளிலும் பராக்கிரமபாகு மிகுந்த அக்கறை காட்டியிருந்தான் "மழைநீரில் ஒரு சிறு துளியேனும் மனிதத் தேவைக்குப் பயன்படு முன்னர் கடலில் கலத்தல் தகாது" என்ற

கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த நிலையில் அதனை நடைமுறைப்படுத்தியும் வைத்த பெருமை பராக்கிரமபாகு மன்னனையே சாரும். தெதுறு ஓயாவை அணைகட்டி மறித்து ஒரு பெரும் நீர்த்தேக்கத்தையே உருவாக்கி வைத்தான். இதுவே பராக்கிரம சமுத்திரம் என அழைக்கப்பட்ட பெரிய வாவியாகும். தெதுறு ஓயாப் பரப்பின் முகத்துவாரப் பகுதியில் காணப்பட்ட சதுப்பு நிலங்களை மீட்டெடுத்து அவற்றை பயிர்ச்செய்கைக்கேற்ற, குடியிருப்பதற் கேற்ற நிலங்களாக மாற்றித் தந்த பெருமையும் பராக்கிரமபாகுவையேசாரும். இப்பகுதியில் சிறிய - சிறிய கட்டிடங்களையும் அமைத்துக் கொடுத்து அங்கு ஒரு நகராக்கம் தோன்றுவதற்கும் வழிசமைத்துக் கொடுத்தான். (பொலனறுவையின் வீழ்ச்சியின் பின் தம்பதேனியா தலைநகராக எழுச்சி பெறுவதற்குரிய பின்னணியும் இதுவாகவே அமைந்தது.) இம்மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட அந்நகரம் பராக்கிரமபுரம் என அக்காலத்தில் அழைக்கப் பட்டது.

இலங்கைத் தீவிலுள்ள முக்கியமான துறைமுக நகரங்கள் யாவும் செப்பனிடப்பட்டு, வெளிநாட்டு வாணிப நடவடிக்கைகளுக்காக வழங்கப் பட்டன. துறைமுக ஒழுங்கு விதிகள் பின்பற்றப்பட்டன. நயினாதீவிலுள்ள ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு அவ்வொழுங்கு விதிபற்றியே குறிப்பிடுவதனைக் காண்கின்றோம். நாடு முழுவதிலும் பரந்தளவில் கண்டுபிடிக்கப்பெற்றுள்ள பராக்கிரமபாகுவின் **நாணயங்கள்** அக்கால வாணிப நடவடிக்கைகளின் விஸ்தீரணத்தினையும், பொருளியல் ஈட்டத்தினையும் வெளிப்படுத்தும் ஊடகங்களாக உள்ளன.

பாகம் III

கலிங்கர் காலப் பொலனறுவையரசின் மேனிலையாதிக்கம்

முதலாம் பராக்கிரமபாகு கி.பி. 1186ஆம் ஆண்டில் மரணமடைந்த பின்னர் தொடங்கி கி.பி. 1235ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள ஐம்பது ஆண்டுகள் உள்ளடக்கப்பட்ட பொலனறுவையரசின் வரலாறானது இலங்கை வரலாற்றில் தனித்துவமான ஓர் அலகாக இடம்பெறுவதனைக் காணலாம். பொலனறுவை அரசின் இறுதிக் காலகட்டமாக இக்காலப்பகுதி அமைவதோடு பொலனறுவைக்காலப் பண்பாட்டில் டல்வேறு சமூகத்தவர்கள் பங்களித்த ஒரு தனித்துவமான காலப்பகுதியாகவும் அமைவதனையும் காண்கின்றோம். பெருமளவிற்கு அரசியலில் குழப்பங்கள் நிறைந்த ஒரு காலப்பகுதியாக இக்காலம் விளங்கியமையால் பொலனறுவை இராசதானியின் தளம்பல் நிலைக்கும், படிப்படையாக அது வீழ்ச்சியடைந்து செல்வதற்கும் உரிய முன்னிகழ்வுகள் இடம்பெற்ற ஒரு காலகட்டமாகவும் இக்கலிங்கர் காலப்பகுதி விளங்கியது.

பொலன்னறுவையில் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவிற்குப் பின்னர் (1186 - 1236) உள்ள ஐம்பது வருட காலங்களுள் ஆட்சிசெய்த 15 ஆட்சியாளர்களுள் 10 பேர் கலிங்கநாட்டுத் தொடர்புடையவர்களாக விளங்கினர். இலங்கை உடனான கலிங்கத் தொடர்பு மிக நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் பொலன்னறுவைக் காலப்பகுதியில் கலிங்க மரபினைச் சேர்ந்த அல்லது கலிங்க வம்சமும் சிங்கள வம்சமும் இணைந்தமையால் உருவான ஆட்சியாளர்களது அரசியல் மேலாதிக்கம் பொலன்னறுவையில் கி.பி. 1186க்குப் பின்னர் ஏற்பட்டது. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவிற்குப் பின்னர் அவனது சகோதரியின் மகனான 2ஆம் விஜயபாகு பொலன்னறுவையில் அரசனானான். இம் மன்னன் தனது அரசியலுரிமையை தாய்வழியே கோரியதாகத் தெரிகின்றது. மேலும் அவன் தான் விஜயன் மரபிலே வந்த ஒருவனாகவும் குறிப்பிட்டுக்கொள்வதனைக் காணமுடிகிறது. இம் மன்னன் ஓர் இணக்கக் கொள்கையை முன்வைத்து அரசனாகிய போதிலும், 6ஆம் மகிந்தன் இவனைக் கொன்று, பொலன்னறுவையில் தன்னை மன்னனாகப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டான். இம் மன்னனது ஐந்துநாட்கள் ஆட்சியின் பின் 1187இல் நிசங்கமல்லன் அரசைக் கைப்பற்றி ஒன்பது வருடங்களுக்கு ஆட்சி செய்தான் (1187 - 1196.)

இலங்கையில் ஆட்சிசெய்த மன்னர்களுள் நிசங்கமல்லனும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒருவனாவான். இவனுடைய வரலாறானது சூளவம்சத்தில் 9 செய்யுட்களில் மட்டும் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கலிங்க மரபில் வந்த ஆட்சியாளர்களுள்ளே தலைசிறந்தவனாக விளங்கிய நிசங்கமல்லனின் வரலாற்றை விரிவாக அறிந்துகொள்வதற்கு பெருந்தொகையான சாசனச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. அவையாவும் பெருமளவிற்கு மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்களாகவே காணப்படுகின்றன. இச்சாசனங்களுடாக நிசங்கமல்லனுடைய வரலாற்றை நோக்கும்போது அக்காலத்தில் கலிங்கருக்கு இலங்கையில் இருந்த எதிர்ப்புணர்வுகள் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன. கலிங்க நாட்டவர்க்கிருந்த எதிர்ப்புணர்வுகளை நிசங்கமல்லன் தனதாக்கிக் கொள்வதனையும் அவனது சாசனங்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

“கீர்த்தி நிசங்க மல்லன்” என்ற பெயருடன் கலிங்க நாட்டிலுள்ள சிங்கபுரம் என்ற இடத்திலிருந்து வந்தவனாக இம்மன்னன் காணப்பட்டான். இம்மன்னனது தகப்பனது பெயர் ஸ்ரீ ஜயகோபமஹாராஜா, தாய் பார்வதிதேவி ஆவர். நிசங்கமல்லன் கலிங்க நாட்டுப் பிரதான அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லன் என்பதும், 2ஆம் விஜயபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் உபராஜனாக இருந்தவன் என்பதும் புலனாகிறது. இம்மன்னன் தனது கல்வெட்டுக்களில் தான் கலிங்கநாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டதாகக் கூறிக்கொள்வதனையும் காண்கின்றோம். பொலன்னறுவையில் இவன்

மன்னனாக முடிசூடுவதற்கு முன்னர் நிர்வாகத்தில் சில முக்கிய பதவிகளை வகித்து, முடிக்குரிய இளவரசனாக விளங்கிப் பின்னர் மன்னனாக முடிசூடிக் கொண்டிருந்தான் என்பதும் புலனாகிறது.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் கலிங்கவம்சத்தைச் சேர்ந்த ஆட்சியாளர் களையும், ஆட்சியையும் ஏனையோர் விரும்பவில்லை. ஒரு புறத்தில் சிங்கள அரசமரபைச் சேர்ந்தவர்கள் கலிங்கரை எதிர்த்தனர், அதேவேளையில் தென்னிந்திய பாண்டிய மரபினைச் சேர்ந்தவர்கள் தமது ஆட்சியுரிமையை பொலனறுவையில் நிலைநாட்டுவதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தனர். இதனால் பிற்காலப் பொலனறுவை இராசதானியில் **பாண்டியர் - கலிங்கர் - சிங்களவர்** என்ற முத்தரப்பினரிடையேயும் ஆட்சியுரிமையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கான வாரிசுரிமைப் போட்டி நிலவி வந்தமையை அவதானிக்க முடிந்தது. பொலனறுவையரசின் ஸ்திரமற்ற தன்மைக்கும் இதுவே காரணமாகவும் அமைந்தது.

நிசங்கமல்லன் தன்னுடைய சாசனங்களில் தான் விஜயன் மரபினைச் சேர்ந்தவன் எனவும், அதனால் தனக்கு இலங்கையில் அரசவுரிமை உண்டென்றும், இலங்கையில் கலிங்க வம்சத்தவர்களை மக்கள் ஆதரிக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்திக் குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். **“இலங்கை எனப்படும் கன்னியினுடைய தலைவனாக வழிவழி உரிமை பெற்றவன் தானே”** என்று தம்புள்ளக் கல்வெட்டில் நிசங்கமல்லன் குறிப்பிட்டிருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இதே சாசனத்தில் நிசங்கமல்லன் **‘தன்னுடைய குடிகள் கோவிக் குலத்தவர்களை ஆதரிக்க வேண்டாம்’** எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளான். **கல்பொத்தச் சாசனத்தில் அரசர்கள் தெய்வம்** என்றும் (மனித வடிவில் தெய்வம் என்றும், அவர்களுக்கு எதிராகச் செய்யப்படும் துரோகம் மன்னிக்கப்பட முடியாதவை எனவும் குறிப்பிடுகின்றான். மேலும் பௌத்தரானவர்களும், விஜயமரபைச் சேர்ந்தவர்களுமான கலிங்கருடைய உரிமை நியாயமானது என்றும், அவர்களையே மக்கள் ஆதரிக்கவேண்டும் என்றும் பௌத்தரல்லாத சோழரை ஆதரிக்கவேண்டாம் என்றும், மற்றவர்கள் சட்ட பூர்வமான உரிமையற்றவர் என்றும் அதே கல்வெட்டில் நிசங்கமல்லன் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் உரோகணையில் குழப்பங்கள் நிகழ்ந்து வந்தன. அதேவேளையில் மன்னன் மக்களை கிளர்ச்சி செய்யவேண்டாம் என அறைகூவல் விடுத்ததையும் காண்கின்றோம். நிசங்கமல்லனது ஆட்சிக் காலத்தின்போது எழுதப்பட்ட சிங்கள நூலான **சாதுசரி தோயம்** என்னும் நூலின் முன்னுரையில் **உலகில் பெரிய குழப்பங்கள் நிலவினாலும் தன்னுடைய நூலை தடையின்றி எழுத முடிந்தது** என ஆசிரியர் குறிப்பிட்டதிலிருந்து அக்காலத்தில் நிசங்கமல்லனுக்கு எதிராக நிகழ்ந்த

குழப்பங்களை அனுமானித்துக் கொள்ளமுடிகிறது. நிசங்கமல்லன் எல்லா விதமான நெருக்கடி நிலைகளையும் சமாளித்த வண்ணம் இலங்கையின் முழுப் பகுதியையும் ஒன்றுபடுத்தி, ஆட்சி புரிந்தமையைச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவன் தனது இராச்சியத்தின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சுற்றுலாச் சென்று, மக்கள் குறைநிறைகளைக் கேட்டறிந்து, மக்கள் சேவையை முன்னெடுத்துச் சென்றமையைக் காண்கின்றோம். நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் தர்மசாலைகளை நிறுவி யாத்திரிகர்களது தேவைகளை நிறைவு செய்தான். மன்னன் தனது பிறந்த நாட்களின்போது துலாபாரக் கொடைகளை (மன்னனது எடைக்குச் சமமான திரவியக் கொடைகளை) புனித மையங்களில் வைத்து வழங்கியிருந்தான்.

சமயத்துறையிலும் மிகுந்த பற்றுள்ள வகையில் பல பணிகளை இம்மன்னன் ஆற்றினான். இவனால் அமைக்கப்பட்ட ரங்கொத் விகாரை பௌத்த கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் தனித்துவம் மிக்கதாக இன்றுவரை மிளிர்கின்றது. தம்புள்ள குகையினுள் இம் மன்னனால் பல ஓவியங்கள் தீட்டுவிக்கப்பட்டன. ரத்னாவலீ சேத்தியமான மகாவிகாரையை பதுக்கியும், திருத்தியும் அமைத்தான். இவனது காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஏனைய பௌத்த கட்டிடங்களுள் ஜம்புக்கோள விகாரை, வட்டதாகே, ஹட்டதாகே என்பன மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மன்னன் பௌத்த சங்கத்தில் வாழ்ந்த ஒழுக்கமற்ற மதகுருமாரை நீக்கியதுடன், பௌத்த சங்கத்தினைப் புனிதப் படுத்தும் சடங்குகளையும் ஆற்றுவித்தான்.

நிசங்கமல்லன் பௌத்த மதத்திற்கு மாத்திரமன்றி, இந்து மதத்திற்கும் ஆதரவு அளித்திருந்தான். இந்து சமய நிறுவனங்கள் பலவற்றிற்கு அவன் மானியங்களை வழங்கினான். கந்தளாயில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பார்வதி சத்திரத்திற்கு பல வகையான தானங்களை வழங்கினான். அச்சத்திரத்தில் நிகழ்ந்த இசை - நடன நிகழ்ச்சிகளை பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தான் எனவும் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கந்தளாய் சிவன் கோவிலில் நவக்கிரஹ சாந்தியையும் நிசங்கமல்லன் செய்வித்ததாக அறிகின்றோம். தென்னிந்தியாவில் இராமேஸ்வரத்தில் இந்துக் கோவில் ஒன்றை அமைத்து அதற்கு நிசங்கேஸ்வரம் எனப் பெயரிடுவித்தான் எனவும் அறிகின்றோம். அண்மையில் கிடைக்கப்பெற்ற அல்லைச் செப்பேடுகளின்படி நிசங்கமல்லன் தென்னிந்தியா மீது படையெடுத்துச் சென்று போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தான் என அறிகின்றோம். ஆனால் சில கற்சாசனங்கள் தென்னிந்தியாவிற்கு இவன் பயணம் மேற்கொண்டதாகவே குறிப்பிடுகின்றன. இராமேஸ்வரத்தில் கிடைத்த இம் மன்னனது சிங்களக் கற்பீடச் சாசனம் அச்செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

சமனலைக்கு யாத்திரையாகச் சென்று அங்கு அமைக்கப்பட்ட புனித மேடையே (பாதத்தினை) தங்கத்தினாலும், பட்டுப் பதாகைகளினாலும்

அலங்கரித்து, வெள்ளி, பொன் ஆகியவற்றைத்தானமாக நிசங்கமல்லன் அளித்தான். நிசங்கமல்லன் கண்டிய மன்னரைப் போன்றே முதலில் சைவனாக இருந்து, பின்பு பெளத்தனாக மாறியிருந்தமையால் குளவம்சம் அம் மன்னனைப் பற்றிச் சிறப்பாக எவற்றையும் குறிப்பிடவில்லை. குளவம்சத்தின் 80ஆம் அத்தியாயத்திலுள்ள 18ஆம் செய்யுளில் அவனது பெளத்த சமயத் தொண்டுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

நிசங்கமல்லன் பொருளாதார, நிர்வாகத்துறைகளில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தான். வருடாவருடம் பூரணை நாட்களில் மக்களுக்கு பல கொடைகளை வழங்கி, பொருளாதார ரீதியில் மக்களை தன் வசப்படுத்துவதற்கு பல முயற்சிகளை இம் மன்னன் மேற்கொண்டிருந்தான். மக்கள் செலுத்திய வரிச் சமையைக் குறைப்பதற்காக சில வரிகளை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு நீக்கி வைத்தான். தூர்ந்துபோன பல குளங்களையும், கால்வாய்களையும் திருத்தியமைத்து நீர்ப்பாசன பொருளியல் ஈட்டத்திற்குப் பெரும் பணியாற்றினான். பெருங்குளமொன்றைத் திருத்தியமைத்ததன் பின்னர் நிசங்க சமுத்திரம் என அதற்குப் பெயரிடுவித்தான். (இது பராக்கிரம சமுத்திரமாக இருக்கலாம் என வரலாற்றாசிரியர்களால் நம்பப்படுகிறது.) பாண்டிவிஜயக்குளம் என்ற புதிய நீர்ப்பாசனக் குளம் நிசங்கமல்லன் ஆட்சிக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டதாகும்.

நிசங்கமல்லனது ஆட்சிக் காலத்துப் பொருளாதார நிலையைப்பற்றி அவனது கல்வெட்டுக்கள் விபரிப்பதனையும் காணமுடிகின்றது. அநுராதபுரத்தில் ருவான்வலிசாயவுக்கும் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டில் (E.Z., Vol. I, No3, 13ஆவது கல்வெட்டு) மறைமுகமாக சமகாலத்து பொருளாதார நிலைபற்றிக் குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். முன்னே இருந்த பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிமுறையை நிசங்கமல்லன் கண்டிப்பதோடு, தற்காலப் பொருளாதார நிலையில் ஏற்பட்ட அவலத்திற்கு அவனே அடிப்படைக் காரணம் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளான். இக்கூற்றிலிருந்து மகாபராக்கிரமபாகு காலத்து பொருளியல் நிலைமகளிலிருந்து நிசங்கமல்லன் காலத்தில் பெரிதும் மாறுபட்ட ஒரு நிலையே காணப்பட்டிருந்தது என்பது உறுதியாகின்றது. அளவு கடந்து, சட்டத்திற்கு மாறாக, தண்டனைகள் பலவற்றை மக்களுக்கு வழங்கி, பொதுமக்களைப் பெரிதும் கஷ்ட நிலைமைக்குள் ஆக்கினான் என நிசங்கமல்லன் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இக்காலத்தில் வறுமைநிலை நீடித்திருந்தமையை நன்கு உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. பொன், வெள்ளி, நாணயங்கள், உடுப்புக்கள், ஆபரணங்கள் போன்றவற்றை துலாபாரக் கொடைகளாக மக்களுக்கு நிசங்கமல்லன் வழங்கிய நிலையின் பின்னணியும் அதே வறுமை நிலைதான் என்பதனை நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். வறுமை நிலை காரணமாக நாட்டில் களவு அதிகரித்திருந்தமையை நிசங்கமல்லன் குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு

நோக்கத்தக்கது. நிசங்கமல்லனுடைய ஆட்சியானது வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டுசென்ற பொலனறுவை இராச்சியத்தினை தடுத்துவைத்த ஒன்றாக அமைந்திருந்தாலும், பொலனறுவையின் வீழ்ச்சியை தவிர்க்க முடியாததாகவே அமைந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வரிப் பழுவினால் மக்கள் மிகவும் துன்புற்றிருப்பதை இந்தக் கல்வெட்டு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதனால் அடுத்து வரும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மக்கள் வரி செலுத்தத் தேவையில்லை என நிசங்கமல்லன் பிரகடனம் செய்தான். முன்பு சேனைப் பயிர்ச்செய்கைக்குக்கூட பராக்கிரமபாகு வரிகளை அறவிட்டிருந்தான் என்பதனையும் இச்சாசனம் குறிப்பிட்டுள்ளது. எனவே பராக்கிரமபாகுவின் பல நடவடிக்கைகள் பொலனறுவையின் தளர்ச்சிக்கும், வீழ்ச்சிக்கும் அடியிட்டுக் கொடுத்திருந்தன என்பதனை நிசங்கமல்லனுது கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நிசங்க மல்லன் தனது ஆட்சிக் காலத்தில் வெளிநாடுகளுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தான். மைசூர், நெல்லூர், வங்காளம், கலிங்கம், பர்மா, கம்போடியா முதலிய நாடுகளுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தான். இலங்கைக்கும், தென் கிழக்காசிய நாடுகளுக்குமிடையிலான வர்த்தக நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்த வண்ணமிருந்தன. ஜாவா, மலேசிய நாடுகளுடனான வர்த்தகம் வலுவடைந்து காணப்பட்டது. பிற்காலத்தில் ஜாவாவிலிருந்து ஏற்பட்ட சந்திரபானுவின் படையெடுப்புக்கள் அதே வர்த்தக மார்க்கங்களைப் பயன்படுத்தியே இலங்கையை வந்தடைந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. நிசங்கமல்லனுது செப்பு நாணயங்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு உள்ளிட்ட இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் மீட்கப்பட்டுள்ளமை குறப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் நிசங்கமல்லனின் ஆட்சிக் காலத்தினை நோக்கும் போது இலங்கையை ஆண்ட பிரதானமான ஓர் அரசன் என்ற வகையிலும், இலங்கையின் பெருமன்னர் வரிசையில் நிசங்கமல்லனுக்கும் பங்குண்டு என்ற வகையிலும் பொலனறுவையின் இறுதிப் பெருமன்னனாக அவன் காணப்படுகின்றான்.

நிசங்கமல்லனுக்குப் பின்னர் இலங்கை அரசியலில் அடிக்கடி குழப்பம் ஏற்பட்டு வந்தமையினைக் காணமுடிந்தது. பிற்பட்ட காலத்தில் பொலனறுவையில் இருந்து ஆட்சி புரிந்த ஆட்சியாளர்களுள் சில பெண் அரசிகளும் உள்ளடங்குவர். கல்யாணவதி, லீலாவதி என்போர் அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கோராகும். கல்யாணவதி நிசங்கமல்லனுது மனைவியாவார். லீலாவதி 2ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் மனைவியாவார். கி.பி. 1215இல் ஏற்பட்ட மாகனது ஆட்சி மாற்றத்துடனும் பொலனறுவை இராசதானி வீழ்ச்சியடைந்தது எனலாம். 1236 வரை கலிங்க மாகனது ஆட்சி

பொலனறுவையில் (21 ஆண்டுகள்) நீடித்திருந்தது. மாகனுடைய அடக்குமுறை பற்றி சூவம்சம் மிகக்கடுமையாக விமர்சித்துள்ளது. இதுவரையில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அந்நியர் படையெடுப்புக்களின் போது, பலவீனமடைந்த சிங்கள ஆட்சியாளர்கள், மன்னர்கள் இராசரட்டையிலிருந்து விலகிச் சென்று ரோகணையில் அடைக்கலம் புகுந்து, பின்னர் தம்மை வலுப்படுத்தியதன் பின்னர் மீண்டும் இராசரட்டைக்குச் சென்று தமது ஆட்சியுரிமையை நிலைநாட்டி வந்தமையைக் கண்டுள்ளோம். ஆனால் மாகனது ஆட்சிக்காலத்தில் அது வாய்ப்பாக அமையவில்லை. அவ்வாறான சூழ்நிலை உருவாவதற்குச் சிறிது காலம் எடுத்தது. மாகனது இராணுவ அரண்கள் இராசரட்டையின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மையங்களில் நிறுவப்பட்டிருந்தன. கதிர்காமம் உள்ளிட்ட ரோகணைப் பகுதியும் மாகனது இராணுவ கட்டுப்பாட்டுக்குள் இக்காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது. இதனால் இதுவரையில் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கட்டிக்காத்து வந்திருந்த இராசரட்டைப் பிரதேசம் வளர்ச்சி குன்றி, வீழ்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. மக்களும் பல்வேறு காரணங்களுக்காக இராசரட்டைப் பிரதேசத்தை விட்டு இடம்பெயரத் தொடங்கினார்கள்.

**ஔாசாடட நாகரிகத்தின் வீழ்ச்சியும்
தென்மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு நோக்கிய
உரசியல் பண்பாடும் புலப்பெயர்ச்சியும்**

“இடப்பெயர்வு என்பது குடித்தொகை மீள்பரம்பலை ஏற்படுத்தும் செயற்பாடு எனலாம், இம்மீள்பரம்பலானது குடித்தொகைப் பண்டுகளுக்கும் அங்கு காணப்படும் வளங்களின் பரம்பலுக்கும் இடையிலான வேறுபட்ட பண்டுகளுடன் தொடர்பு கொண்டது. அதாவது இடப்பெயர்வானது சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டின் விளைவாக உந்தப்படும் செயல்முறை எனவும் கூறிக்கொள்ளலாம். வளவாய்ப்புக்களைப் பெறல், தொழிற் படையில் இணைதல், கைத்தொழில் நடவடிக்கையில் ஈடுபடல், வேலைவாய்ப்பு, கல்வி, சுகாதார - மருத்துவ வசதிகள் போன்றவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும்முகமாக மீள்பரம்பலை ஏற்படுத்துஞ் செயற்பாட்டையே இடப்பெயர்வு என அழைப்பர்”

- Dr. கா. குகபாலன்

குடித்தொகை கோட்பாடுகளும் பிரயோகங்களும்

இராசரட்டை நாகரிகத்தின் வரலாறானது நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பத்துடன் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதார முறைமையுடன் இணைந்து காணப்பட்ட வாழ்வுமுறையைப் பற்றியதாகும். அநுராதபுரம், பொலனறுவை ஆகிய அரசியல் பண்பாட்டு மையங்களின் முகாமைத்துவத்தின் தொழிற்பாட்டில் இந்நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்ப முறையானது வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. ஆர்னல்ட் ரொயின்பீ (Arnold Toynbee) பேராசிரியர் ஜோசப் நீடம் (Prof Joseph Needham) ஆகியோர்களை ஒருங்கே ஈர்த்தெடுத்த வகையில் இலங்கையில் நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பமுறை வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. உலக வரலாற்றிலே சீனாவிற்கு அடுத்தபடியாக இரண்டாவது நிலையில் இலங்கையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறை நுட்பங்கள் அமைந்தன எனப் பேராசிரியர் ஜோசப் நீடம் தனது நூல்களிலே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அந்தவகையில் தென்னாசியாவில் மிகப்பெரிய அளவிலான நீர்ப்பாசனப் பொறிமுறை நுட்பங்களுடன் இராசரட்டையில் அதன் வலைப்பின்னல் அமைக்கப்பட்டிருந்த தன்மையை பிரித்தானியத் தொல்லியலாளரும், இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்களும் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அவ்வகையான நீர்ப்பாசனவியல் வலைப்பின்னலின் அதி உச்சமான வளர்ச்சி பொலனறுவைக் காலப்பகுதி இலங்கையிலேயே அமைந்து கொண்டிருந்தது என்றால் அதில் வியப்பேதும் இருக்கமுடியாது. தென்னிந்தியாவில் சோழப்பேரரசு காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய ஏரியாகிய வீராணம் ஏரி மனித உழைப்பின் திறனை, தொழினுட்பத்தை இற்றை வரைக்கும் பறைசாற்றி நிற்கின்றது. இதேபோன்றே இலங்கையிலும் சோழர்களுடைய மேலாதிக்கத்தினைத் தொடர்ந்து வளர்ச்சிபெற்றுச் சென்ற நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பத்தின் விளைவாக உருவான பராக்கிரம சமுத்திரம் இலங்கையரின் தொழினுட்பத்திறனை இற்றைவரைக்கும் உலகிற்குப் பறைசாற்றிய வண்ணம் இருப்பதைக் காணலாம். இந்தளவிற்கும் அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தது இலங்கை மக்களின் நீர்ப்பாசனவியலைத் தழுவினெழுந்த பயிர்ச்செய்கையைக் கொழுகொம்பாகக் கொண்ட ஜீவனோபாய வாழ்வுமுறையாகும். கி.மு. 800 ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்த இந்த வாழ்வுமுறை முதலில் அநுராதபுரத்தின் தலைமையின் கீழும், பின்னர் பொலனறுவையரசின் நிலமானியக் கட்டமைப்பின் கீழும் உன்னத நிலையை எய்தியவகையில் வளர்ச்சியடைந்து சென்று, பின்னர் கி.பி. 1215க்கும் 1236க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் மாகனின் கொடுங்கோல் ஆட்சியுடன் வீழ்ச்சியடைந்து, மறைந்தொழிந்தது. 21 வருடகால மாகனின் கொடுங்கோலாட்சியின் விளைவாக இராசரட்டை மக்களால் கைவிடப்பட்டு, காடடர்ந்த பூமியாக மாறிற்று எனச் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.

விக்கிரஹங்களை நிலத்தின் கீழ் தலைகீழாக வைத்துப் புதைத்துவிட்டே சென்றிருந்தார்கள் என்பதனை அண்மைக்கால அகழ்வாய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. பொலனறுவையில் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்து வெண்கல விக்கிரஹங்கள் யாவும் தலைகீழும், பீடம் மேலுமாக வைக்கப் பட்டுப் புதைக்கப்பட்ட நிலையைக் காட்டுகின்றன. எனவே மக்கள் அவ்விடப் பெயர்ச்சியை ஒரு தற்காலிக இடப்பெயர்ச்சியாகவே கருதியிருந்தனர் எனக் கொள்ளமுடிகிறது. ஆனால் அவ்விடப் பெயர்வினை நிலையான இடப்பெயர்வாக மாற்றிக் கொடுக்க உதவிய காரணிகள் யாவை? என ஆராய வேண்டும்.

கலிங்கமாகனுடைய ஆட்சியோடு பொலனறுவை வீழ்ச்சியடைந்தது. ஆனால் பொலனறுவையின் வீழ்ச்சிக்கு கலிங்கமாகனுடைய படையெடுப்பு மட்டும் காரணமாக இருந்திருக்கவில்லை என்பது தெளிவு. கலிங்க மாகனுடைய 21 வருட கால அடக்கு முறையாட்சியைப்பற்றி மிகவும் வன்மையாக சூளவம்ச ஆசிரியர் கண்டிக்கின்றார். ஒருவேளை மாகன் பௌத்த சங்கத்தினரை நன்கு துண்டித்து காரணத்தினால் சூளவம்ச ஆசிரியர் அவனை நன்கு வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கக் கூடும். பொலனறுவையின் வீழ்ச்சியைப் பற்றியும் தம்பதெனியாவின் எழுச்சியைப் பற்றியும் ஆராய்ந்த வரலாற்றாசிரியரான லியனகமகே என்பவர் மாகனைப்பற்றி சூளவம்சம் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் தவறானவை என்றும், அவனைப் பற்றிய ஆய்வினை மறுமதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டிப்பது நோக்கத்தக்கது. மாகன் வீரசைவனாக இருந்துள்ளமையால் பௌத்த சங்கத்திற்கும் அவனுக்குமிடையே இயல்பாகவே பகைமை உணர்வு இருந்திருக்கக்கூடும் என லியனகமகே கருதுகிறார். சூளவம்சம் குறிப்பிடுவது போல மாகன் கொடூர அரசியல் வாதியல்ல என்றும் லியனகமகே குறிப்பிடுகின்றார். எவ்வாறு மாகனுடைய ஆட்சி இருந்திருப்பினும், பொலனறுவையின் வீழ்ச்சியை முற்றுப்பெற வைத்த நிகழ்வாக அவனது படையெடுப்புக்கள் அமைந்திருந்தன என்றால் அதனை எவருமே மறுக்கமுடியாது. அவ்வாறாயின் பொலனறுவை இராசதானியின் சிதைவிற்கு வழிகோலியிருந்த காரணிகளையும் இங்கு ஆராய்வது பொருத்தமாகின்றது.

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் அரசியல், பொருளாதார நடவடிக்கைகள் இலங்கையின் பெருமதிப்பினை உயர்த்தியதாக அமைந்திருந்தாலும், குறிப்பாக அவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வெளிநாட்டுப் போர்களின் விளைவாக பொலனறுவையின் பொருளாதார வளம் பெருமளவிற்குப் பாதிப்புற்றிருந்தது. தென்னிந்தியாவில் அம் மன்னனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர் போர்களினால் பெருந்தொகையான இலங்கை வீரர்கள் மடிந்தனர். பராக்கிரமபாகு தனக்கேற்பட்ட வெளிநாட்டுப் போர்ச்

செலவுகளை ஈடுசெய்யும் வகையில் உள் நாட்டில் மக்கள் மீது விசேடமான பல வரிகளை விதித்தான். பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் பொலனறுவை அரசு செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கினாலும், வெளிநாட்டுப் போர்களினால் அச்செழிப்புநிலை பெரிதும், பாதிக்கப்பட்டது. விசேடமாக பர்மியிப்போர் முறையில் கையாளப்பட்ட கடற்படைக் கட்டுமான நடவடிக்கைகளுக்காக ஏராளமான பொருள் விரயமானதாகக் கூறப்படுகிறது. ஒரு சிறிய (இலங்கைத்) தீவு அரசினால் கடற்படை நடவடிக்கைகள் கொண்டு வெளிநாடுகளில் போர்முறைகளில் ஈடுபடுவது செல்வ விரயத்திற்கே வழிவகுக்கும் என்பதை பராக்கிரமபாகு காலப் பொருளியல் நிலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

முதலாம் பராக்கிரமபாகு தனது ஆட்சிக்காலத்தில் பின்பற்றிய நிர்வாக ஒருமுகப்படுத்தும் கொள்கையினால் இலங்கைத்தீவு முழுவதிலும் ஒரு மைய ஆட்சிமுறை ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது உண்மையே. ஆனால் பராக்கிரமபாகுவின் பின் பொலனறுவையில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் அநேகமாகப் பலவீனர்களாகவே விளங்கியமையால் பராக்கிரமபாகு பின்பற்றியிருந்த நிர்வாக ஒருமுகப்படுத்தும் கொள்கை பெருமளவிற்குப் பலவினமடைந்தே சென்றது எனலாம். நிசங்கமல்லன் காலத்தில் ஓரளவிற்கு இலங்கைத்தீவு முழுமைக்குமான நிர்வாக முறைமை அமுல் நடத்தப் பட்டிருப்பினும், ஏனையோரது ஆட்சிக்காலங்களில் நாடு பிளவுபட்டே காணப்பட்டது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. உள்நாட்டில் தோற்றம் பெறும் கலவரங்களையும், குழப்பங்களையும் அடக்கியாளும் திறமையுள்ள மன்னர் தோன்றாத காரணத்தினால் நாட்டில் சீர்குலைவு ஏற்பட வாய்ப் பாயிற்று. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்திற்குப் பின்னர் மூன்று பிரதான குழப்பநிலைகள் ஏற்பட்டன. (1) சிங்களப் பிரதானிகளும், (2) தென்னிந்தியக் கட்சியினரும், (3) கலிங்க வம்சத்தினரும் தத்தம் ஆட்சி உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக கலவரங்களிலும் குழப்பங்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் தமக்குச் சார்பான அரசனையும், அரசாங்கத் தையும் அமைப்பதற்காக அடிக்கடி மோதல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தத்தமக்கு சார்பான அரசனைப் பதவியில் அமர்த்துவதற்காக இக் குழுக்கள் அடிக்கடி மோதல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இக் குழுக்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பொலனறுவையரசின் சிதை விற்கும், ஸ்திரமற்ற நிலைக்கும் இட்டுச்சென்றது. பராக்கிரமபாகு, நிசங்கமல்லன் ஆகியோருக்குப் பின்னர் (1186 - 1236) உள்ள 50 ஆண்டுக் காலங்களாக இந்நிலையே பொலனறுவையரசில் நீடித்து வந்தது. இம்மூன்று குழுக்களும் பௌத்த சங்கத்தின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்காத காரணத்தினால் மதவடிப்படையிலும் பல பிளவுகள் அங்கு தோற்றம் பெறுவதற்குக் காரணமாக விளங்கின.

வலிமையான மன்னர் ஆட்சிக்கு வருகை தரமுடியாதிருந்த காரணத்தினால் தளபதிகளே அடுத்த அரசியல் வாரிசுகளை நிர்ணயம் செய்யும் ஒரு

உலகில் பெருநதிப் பள்ளத்தாக்குகளை அண்டியே புராதன நாகரிக வாழ்வு பரிணமித்தமையை நாம் காண்கின்றோம். இவ்வாறு நதிப்பள்ளத் தாக்குகளை மருவிய வகையில் நாகரிக வாழ்க்கைமுறை உதயமானதற்கு அடிப்படைக் காரணியாக விளங்கியது மிகையுற்பத்தியை இலகுவாகக் கொடுக்கக்கூடிய வண்டல் மண்வளம் பரந்து காணப்பட்ட மையே ஆகும். நைல்நதிப் பள்ளத்தாக்கின் மருங்கில் இன்று காணப்படும் பரந்த சகாராப் பாலைவனமானது நாகரிக காலத்தில் (கி.மு. 3000) வளம் கொழித்த பசும் வயல்களாகளாகக் காணப்பட்டிருந்தன என்பது தொல்லியல் அகழ்வாய்வு களிநூடாகக் கண்டு கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும். யூப்பிரட்டீஸ் - ரைகிஸில் நதிகளுக்கிடையேயான பரந்த வளமான வண்டல்மண் பரப்பிலே உருவான மேலதிக உற்பத்தியின் (Surplus Production) விளைவாக 20க்கும் மேற்பட்ட நகரங்கள் உருவாக்கிக் கட்டப்பட்டன (Urbanization). தென்னாசியப் பரப்பில் இந்துநதிப்பள்ளத்தில் கூட 10க்கும் மேற்பட்ட நகரங்களை அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் தொல்லியலாளர்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் வரண்ட வலயத்தினுள் அமைந்து காணப்படும் இராசராணிப் பிரதேசமே இத்தகைய நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பமுறையுடன் கூடிய பயிர்ச்செய்கை வாழ்வுமுறையைத் தோற்றுவித்திருந்தது. மகாவலிகங்கை, மல்வத்துஓயா, வளவகங்கை, கிரிண்டிஓயா ஆகிய நதிப்படுக்கைகளை மையமாகக் கொண்டே இங்கு நீர்ப்பாசன நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பிராந்தியத்தில் ஒருபருவம் வரட்சியாகவும், ஒருபருவம் மழைக்காலமாகவும் விளங்கிய தன்மையின் அடிப்படையில், கிராமியச் சிறுகுளங்களாக இருந்த சிறுநீர்த் தேக்கங்கள் காலப்போக்கில் பெருங்குளங்களாக மாறிப் பின்னர் பெருநீர்த் தேக்கங்களாகவே உருமாறிக் கொள்வதனையும் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை என்பன வரண்ட வலயத்தினுள் அமைந்து காணப்பட்டதன் காரணமாகவே இப்பிரதான பண்பாட்டு நகரங்களில் பாரிய அளவிலான கட்டிடக்கலை மரபுகளும், பண்பாட்டு மரபுகளும் ஈட்டப்பட்ட மேலதிக உற்பத்தியை அடித்தளமாகக் கொண்டு மேலோங்கிய நிலையைப் பெற்றது எனலாம். விவசாயப் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மேலதிக விளைச்சலின் ஒரு பாகம் நகரநிர்மாணம், நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களின் பராமரிப்பு, கலையாக்கங்கள், விழாக்கள் போன்றவற்றிற்கு பயன்படுத்தப் பட்டது. இப்பின்னணியிலேயே இராசராண்டை நாகரிக வாழ்வு பரிணமித் திருந்தது. இத்தகைய மேலதிக உற்பத்தியானது (உபரி உற்பத்தியானது) எப்பொழுது முறிவடைகின்றதோ அன்றிலிருந்து நாகரிக வாழ்வில் தளர்ச்சி ஏற்பட்டு, வீழ்ச்சியடைவதனைக் காணலாம். இயற்கையிலுள்ள வளங்கள், உறுப்புக்கள் என்பன மனிதனுடைய தொழினுட்ப ஆற்றலின் அடிப் படையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, மனித வாழ்விற்கு பயன்படுத்தப்படும்

போதே நாகரிகம் தோற்றம் பெறுகின்றது என ஆர்னல்ட் ரொயீன்பி குறிப்பிட்டிருந்தமையை (Challenge and Response Theory) இராசரட்டை நாகரிகத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பது மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

அநுராதபுர காலத்திலிருந்து அதிகரித்து வந்திருந்த குறைகள், கால்வாய்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப நெல், மற்றும் தானிய உற்பத்திகளும் அதிகரித்து வந்தமையைக் கண்டுகொள்ளமுடிந்தது. நாட்டில் பஞ்ச நிலைமை ஏற்படாமல் பாதுகாத்து வந்த இந்நீர்ப்பாசன நிறுவனங்கள் பொலனறுவைக் காலத்தில் மிகப் பாரிய அளவிலான தொழிநுட்ப உதவியுடன் வளர்ச்சி பெற்றதோடு, நாட்டின் விவசாய - உணவு உற்பத்தியில் மிகப் பாரிய அளவிலான சாதனையை ஏற்படுத்துவதற்கேதுவாகவும் அமைந்தது எனலாம். இதனாலேயே பொலனறுவைக் காலமானது ஒரு குட்டிப் பேரரசாகத் திகழ்வதற்கேற்ற அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் பலத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டது எனலாம். பௌத்த இந்துப் பண்பாட்டினடியாகத் தோற்றம் பெற்ற எண்ணற்ற செம்பு விக்கிரஹங்களினதும், பஞ்சலோகத்திலான உலோகச் சிற்பங்களினதும் வெளிப்பாட்டினை இப் பொலனறுவைக் காலப் பகுதியிலேயே அதிகளவில் காண்கின்றோம். உலோக வார்ப்புத் தொழிநுட்பமே இக்காலத்தில் மிகவும் உச்சமான நிலையில் வளர்ச்சிபெற்று விட்டிருந்தது. இதற்கான காரணம் நீர்ப்பாசனவியல் தொழிநுட்பவியலின் அடியாக ஈட்டப்பட்ட மேலதிக உற்பத்தி விளைச்சலே எனில் அது மிகையான கூற்றாக அமையாது. இவ்வாறான நாகரிக வாழ்வு திடீரென வீழ்ச்சியடைந்து, மறைந்து போனமைக்குரிய காரணம் யாது? எவ்வாறு இந்த நாகரிகம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, மனித செயற்பாடுகள், தொழிநுட்ப நடைமுறைகள் விலக்கப்பட்டு, இயற்கையின் அறைகூவல் மேலோங்கக் காரணமாகியது? மல்வத்து ஓயா, மகாவலிகங்கை என்பன மனித தொழிநுட்ப உத்திகளினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, நீர் தேக்கி, பசுநீர்ப்பாசனம் செய்து, பேருற்பத்தியை ஈட்டிய இராசரட்டையின் சிறப்பினை தோப்பவாவி, பராக்கிரமசமுத்திரம், கந்தளாய்க்குளம், கட்டுக்கரைக்குளம் (இராட்சதக் குளம்) என்பன வெளிப்படுத்தியிருந்த நிலையை தலைகீழாக மாற்றிய சூழ்நிலை எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டது? ஏன் இராசரட்டைப் பிராந்தியம் கைவிடப்பட்டது? மக்களது வாழ்வினை அச்சுறுத்திய புதிய அபாயம் எவ்வாறு, ஏன், எப்போது தோற்றம் பெற்றது? அதாவது இராசரட்டையில் மனித முயற்சிகளைத் தளர்ச்சியடைய வைத்த காரணிகள் யாவை? மனித முயற்சிகள் தளர்ச்சியடைந்தமை காரணமாகவே மீண்டும் இயற்கை மக்களை வெற்றி கொண்டது எனலாம். இதுவே இராசரட்டை நாகரிகத்தின் சீர்குலைவிற்குரிய பிரதான காரணியாகும். ஏறத்தாழ 1500 வருடங்களுக்கு மேலாக தமது வாழ்வுப் புலமாகக் கொண்டிருந்த இராசரட்டையை மக்கள் கைவிட்டுச் சென்றார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் தமது வாழ்வுப் புலத்தினைக் கைவிட்டுச் செல்கையில் தாம் வழிபட்ட பௌத்த, இந்துக் கோயில்

போக்கு பொலனறுவையில் ஏற்பட்டிருந்தது. தளபதிகள் தத்தமது செல்வாக்கினை நன்கு மக்கள் மத்தியில் பிரயோகித்த வண்ணம் அரசாங்கத்தின் திறைசேரிப்பிரிவினைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொணர்ந்திருந்தனர். இதனால் படைவீரர்களுக்கும், அரசு நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களுக்குமான வேதனத்தை வழங்குவதில் பல இடர்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு ஸ்திரமற்ற அரசியல் நிலை காரணமாகவும், பலவீனமான மன்னர்களுடைய நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும் பொலனறுவையின் இறுதி ஐம்பது வருட காலங்கள் தலைநகரில் குழப்பங்களும், அரசியற் கொலைகளும் மலிந்து காணப்பட்டன.

“குலினர்கள்” என்றொரு வகுப்பைச் சேர்ந்த உத்தியோகத்தர்கள் தத்தமது கடமைகளைத் தொடர்ந்து ஆற்றுவதற்குரிய சாதகமானநிலை பொலனறுவையில் காணப்படாததன் காரணத்தினால் எல்லா வகையான நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களும் பராமரிப்பார் இன்றி செயலிழக்க ஆரம்பித்தது. கலிங்கு, துருசு, அணைக்கட்டு, சுருங்கை ஆகியனவற்றைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பராமரித்து வந்த இக்குலினர்களை வேதனம் கொடுத்து அவர்களது கடமைகளைச் சரிவர ஆற்றுவிக்கக்கூடிய சூழலை இறுதி ஐம்பது வருடகாலப் பொலனறுவை இழந்துவிட்டது என்றே குறிப்பிட வேண்டும். இதனால் குளங்கள், கால்வாய்கள் என்பன நீர் விநியோகமின்றி, தாவரங்களினாலும், இயற்கைக் கழிவுப்பொருட்களினாலும் நிரம்பப்பெற்று செயலிழந்து நின்றன - இந்நிலையில் மலேரியா நோய் தீவிரமாக இராசரட்டையில் பரவி மக்களைப் பீடித்து வந்தது. இந்நிலையே இராசரட்டையை விட்டு மக்கள் இடம்பெயரக் காரணமாகியது எனலாம். ஆனால் அண்மைக்காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் மலேரியா நோய் மக்களின் இடம்பெயர்விற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கமுடியாது என்றே கொள்ளப்படுவதனைக் காணலாம். இக்குறிப்பிட்ட நோய் மிக நீண்ட காலமாக இராசரட்டையில் மக்களைக் பீடித்து வந்திருந்தாலும் சுகாதாரக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்து வந்தமையை காணமுடிந்தது. சுதேச வைத்திய மருத்துவ முறைகளும், வைத்தியர்களும் மக்களுக்காற்றிய சேவையிலிருந்து விடுபட்டமையாலுமே மலேரியா நோய் தனது தீவிரத்தை வெளிப்படுத்தி இருக்கவேண்டும் என வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். எனவே மக்கள் தமது வாழ்வு மையங்களை ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் விரும்பியோ - விரும்பாமலோ - கைவிட்டு இடம்பெயரவேண்டிய ஒரு பேராபத்து நேர்ந்துள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

இலங்கைக்குப் பௌத்தமதம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 1200 வருடங்கட்கு மேலாக நாட்டின் பயன் தருநிலங்கள், வளங்கள் என்பது பௌத்த சங்கத்தின் சொத்துக்களாக மாற்றமடைந்து வந்துள்ளன. விவசாய நீர்ப்பாசன ஈட்டத்தினை பெருமளவிற்கு உள்வாங்கும் (ருசுரும்) ஒரு

பிரதான நிறுவனமாக இப்பெளத்த சங்கம் தொடர்ந்தும் இயங்கி வந்துள்ளது. நிலமானியச் சமூக அமைப்பின் பிரதான ஓர் அங்கமாகக் காணப்பட்ட இப்பெளத்த சங்கத்தினது சமூகத்தின் மீதான ஆதிக்கம், கட்டுப்பாடுகள், அரசியல் செல்வாக்குகள், பொருளாதார அழுத்தங்கள் மதகுருமாரின் ஒழுக்கங்கள் - நடவடிக்கைகள் என்பன காரணமாக இராசரட்டை மக்களின் வாழ்வில் பிறிதொரு வாழ்க்கை மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தத் தூண்டியிருந்தது என்றும் குறிப்பிடலாம். ஏனெனில் பொலனறுவை வீழ்ச்சியடைய முன்னரே பொலனறுவை இராசதானியில் **கடும்பஞ்சம், வறுமை, களவு** என்பன காணப்பட்டிருந்த தன்மையை நிசங்கமல்லனின் கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்வதன் அடிப் படையில் பெளத்த சங்கமும் சொத்துடமையும் மக்களின் இவ்வாறான ஒரு வாழ்வியல் அவலத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்திருக்கக்கூடும், இருந்திருக்கவேண்டும். ஆகையினாலேயே நீர்ப்பாசனத்துறைகள் வாயிலான உற்பத்திமுயற்சிகள் மக்களால் திடீரெனக் கைவிடப்படுவதனையும், நாட்டின் கடற்கரையோரப் பிராந்தியங்களில் - துறைமுகங்களில் பெருகிவந்த வெளிநாட்டு வாணிபப் பொருளாதார ஈட்டத்தில் - பெளத்த சங்கத்துடன் எவ்வித தொடர்புகளையும் கொண்டிருக்காத இப்பொருளியல் ஈட்டத்தில் மக்கள் படிப்படியாக நாட்டங்கொண்டு வந்தமையினையும் நிசங்கமல்லனது சாசனங்கள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

சிறப்பாக ஈரவலயத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு செய்கை பண்ணப்பட்ட **தென்னைப் பயிர்ச்செய்கையானது** கடற்கரையோர வாணிப நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கமைக்க உதவியதோடு மட்டுமல்லாது, நீர்ப்பாசன விவசாயப் பொருளாதார ஈட்டத்தில் தன்னை இறுகப் பிணைத்திருந்த பெளத்த சங்கத்தின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து இராசரட்டை மக்கள் தம்மை விடுவித்துக் கொள்வதற்கேற்ற ஒரு சிறந்த தருணத்தையும் ஈந்ததாக இக்கால கட்டம் காணப்பட்டிருந்ததனால் வாணிபப் பொருளியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்காக ஒரு பகுதி மக்கள் தென்மேற்கு நோக்கியும், வடக்கு, வடகிழக்கு நோக்கியும் இடம்பெயர்ந்து சென்ற தன்மையைக் காண்கின்றோம். கடற்கரையோர வாணிபப் பெருக்கமும், தென்னைப் பயிர்ச்செய்கையின் செழிப்புமே இராசரட்டை மக்களைக் கவர்ந்து தன்பால் ஈர்த்திழுத்த **புறவிசையாகத்** தொழிற்பட்டிருந்த தன்மையைக் காணலாம். இராசரட்டை மக்களை **அகவிசையாக நின்று** தள்ளிவைத்த நிகழ்வாக அமைந்தது பெளத்த சங்கத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த பெருஞ்சமையும், கலிங்கமாகனது அமைதியற்ற - கட்டாய மதமாற்றத்திற்குள் மக்களை உள்ளெடுத்த அரசியல் நடவடிக்கைகளுமே என்றால் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதில் தவறேதும் இருக்கமுடியாது. முன்னைய காலங்களில் நிகழ்ந்திருக்காதளவில் பொலனறுவைக் காலத்தில் இந்துமதம் அரச ஆதரவை (சோழர்காலத்தை விதிவிலக்காகக் கொண்டு) பெற்றிருந்தது என்றால் பெளத்த சாசனமும், சங்கமும் அவற்றிற்குரிய

அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் சிலவற்றிலிருந்து பிறழ்ந்து விட்டிருந்தன என்பதே அர்த்தமாகும். முன்னைய காலங்களிலும் பார்க்க பரந்த குழுவினரிடம் சிங்கள தனித்துவம் (இக்காலத்தில்) பரவியபோதும் குழுவின அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் பௌத்தர்களாக இருக்கவில்லை என்பதற்குச் சான்றுண்டு. சோழர் ஆட்சியைத் தொடர்ந்து வந்த காலத்திலும், சைவத்தின் செல்வாக்கு நீடித்திருந்தது. அடுத்தடுத்து ஆட்சிசெய்த முதலாம் விஜயபாகு, விக்ரமபாகு, முதலாம் கஜபாகு ஆகியோரின் ஆதரவைச் சைவம் பெற்றிருந்தது. கஜபாகு வெளிநாட்டிலிருந்து “முரண்பட்ட சமயவாதி களைக் கொண்டுவந்தான்” எனவும், அவனது ஆட்சி “எதிர்சமயக் கருத்துக் களின் முட்புதர்களால் நிறைந்தது” எனவும் சூளவம்சம் கூறுகின்றது. (சூளவம்சம் 70:53-4) தமிழ் மரபு கஜபாகு சைவத்திற்கு மாறினான் எனத் தெரிவிக்கின்றது. விக்ரமபாகுவும், கஜபாகுவும் சைவர்களென்றும் கூறப்படு கிறது. மாகனின் படையெடுப்பு பற்றி விபரிக்கும் போது சூளவம்சம் “மேல் மக்களையெல்லாம்” அவன் தவறான நம்பிக்கைகளைத் தழுவ நிர்ப்பந்தித்தான் என்று கூறுகிறது. வியனகமகே, வீரசைவத்திற்கு மக்கள் மாற்றப்பட்டமைக்கு இது ஒரு சான்று எனத் தெரிவித்துள்ளார். 15ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புதுகுணலங்காரய என்ற நூலில் விதாகம மைத்திரேய சைவத்தையும், ஏனைய மதங்களையும் தாக்கும் வேகத்திலிருந்து சிங்களம் பேசும் மக்களிடையே இக்காலத்தில் இம்மதங்கள் செலுத்திய செல்வாக்கை அறியமுடியும்.

இந்தக்காலகட்டம், சிங்களவர் அல்லாதவர்கள் அரசராவதற்கு எதிரான சிங்கள உணர்வின் வளர்ச்சி பற்றி எதையும் தெரிவிக்கவில்லை. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்கும், 18ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழரசர்களும், கலிங்க மன்னர்களும் இலங்கையில் பலமுறை ஆட்சியை ஸ்தாபித்தனர். 12ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆட்சியைப்பெற்ற கலிங்க அரசகுலத்தைச் சேர்ந்த மன்னர்கள் தென்னிந்திய, சிங்கள மன்னர்களால் எதிர்க்கப்பட்டனர். பௌத்த சமய நம்பிக்கை, சத்திரிய அந்தஸ்த்து ஆகியவை அரசனாவதற்கு இன்றியமையாத தேவைகளாகும் என்ற கருத்தை கலிங்க அரசகுலத்தின் முதலாவது மன்னனாகிய நிசங்கமல்லன், கல்வெட்டுக்கள் மூலம் பிரச்சாரம் செய்தான். சாசனத்திற்குச் சொந்தமான இத்தீவை சோழ, கேரள மூலம் கொண்ட, பௌத்தர்கள் அல்லாதோர் ஆட்சி செய்வதற்கு தகுதியற்றோர் என்றும், கோவி சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் அரச பதவியை அடைய நினைப்பது மின்மினிப் பூச்சி சூரியனை வெற்றிகொள்ள நினைப்பது போல அபத்தமானது எனவும் இம் மன்னன் கூறினான். தீவின் அரசனாவதற்குரிய தகுதியை கரண அந்தஸ்துடனும் சமய இணைப்புடனும் தொடர்பான அளவு கோல்களே நிர்ணயிக்கின்றனவன்றி, சிங்களத் தனித்துவம் நிர்ணயிக்கவில்லை என்று நிசங்கமல்லன் வற்புறுத்திக் கூறிய போது அங்கு பௌத்த சங்கத்தாருடைய மரபு மீறப்படுவதை மக்கள்

ஏற்றுள்ளனர் என்பது வெளிப்படையாகின்றது. அதாவது அநீத சொத்துடைய நிறுவனமான பௌத்த சங்கத்தினது மேலாண்மையை வெறுத்து மக்கள் பிறிதொரு மாற்றத்தினைக் கொண்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிறுவனங்களைத் தழுவி தத்தமது வாழ்வினை முன்னெடுத்துச் செல்ல முயற்சித்தமையையே தென்மேற்கு - வடக்கு, வடகிழக்கு நோக்கிய மக்களிடப்பெயர்வுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன எனலாம்.

பொலனறுவையரசின் வீழ்ச்சியை அடுத்து ஏற்பட்ட அரசியல் பிளவுகள் கொண்டகாலகட்டம் இலங்கையின் மக்கட் கூட்டமையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களுக்குச் சான்று பகர்கின்றது. இம்மாற்றங்கள் பற்றி வரன்முறை ஏடுகள் பல சான்றுகளை அளித்தபோதிலும், வரலாற்றாய்வாளர்களின் அக்கறைக்கு அதிகம் உட்படாத **விற்றிபொட் (Vittipot)** போன்ற நூல் களிலேயே இச்சம்பவங்கள் விவரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த தமிழ், மலையாள, கன்னட, துளு, மொழிக் குழுக்கள் மாத்திரமன்றி, தென்கிழக்காசியாவிலிருந்து **ஜாவகர்** போன்ற குழுக்கள் வந்து குடியேறியமைக்கும் சான்றுகள் உண்டு. இக்காலத்து ஜீத்கங்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் இக்குடியேற்றங்கள் பரந்திருந்தமையைத் தெரிவிக்கின்றன. இலங்கையின் இரு பிரதான மொழிக்குழுக்கள் இத்தகைய வேறுபட்ட மொழிக்குழுக்களை நீண்டகாலச் செயற்பாட்டி னூடாகவே உள்வாங்கி இருக்கக்கூடும். **இக்காலத்தில் இங்கு தோன்றிய பல அரசியற் பிரிவுகளில் இரு இராச்சியங்களே முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தன.** ஈற்றில் மத்திய மலைப் பிரதேசத்தில் தனது இராசதானியை அமைக்கும் வரை, இவற்றுள் பிரதானமான அரசு அரசியல் அலைகளால் உந்தப்பட்டு, தலைநகரத்தை அடிக்கடி இடம்மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. மற்றைய முக்கிய அரசு யாழ்ப்பாண இராச்சியமாகும். இங்கு இடம்பெற்ற குடியேற்றங்கள் இப்பகுதி முதன்மையான தமிழ் பேசும் பிரதேசமாக மாறுவதற்கு உதவின.

கலிங்க மாகனுடைய ஆட்சியைத் தொடர்ந்து இரு பிரதான வரலாற்றுப் போக்கினை இலங்கையில் காணமுடிந்தது. (1) தென் மேற்கிலங்கைப் பிராந்தியத்தில் பொருளாதார, சமூக நிறுவனங்கள் படிப்படியாகத் தோற்றம் பெற்று, வன்மையடைந்து வந்திருந்த பின்னணியில் அரசியல், நிர்வாக முகாமைத்துவ மையமும் இராசரட்டையில் இருந்து தென்மேற்கு நோக்கிய இடப்பெயர்ச்சிக்குள்ளாகும் போக்கு. (2) இலங்கையின் வடபகுதியில் தனித்துவமான அரசியல், நிர்வாக, பண்பாட்டு மையம் ஒன்று வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு வரும் நிலை, கி.பி. 1236இல் கலிங்கமாகனுடைய தலைமையில் இராசரட்டையிலுள்ள பெரும்பாலான நிறுவனங்கள் யாவும் சுட்டுப்படுத்தப்பட்டமையைத் தொடர்ந்து அவனுடைய ஆட்சி வட இலங்கையில் நீடித்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதே காலத்தில் சிங்கள அரசு வம்சாவளியினர் தம்பதேனியா, யாப்பகுவ, குருநாகல், டெடிகமை,

கம்பளை, கண்டி என்றவோர் ஒழுங்கில் தமது அரசாட்சியை முன்னெடுத்துச் சென்றமையைக் காணலாம். வடக்கே கலிங்கமாகனது ஆட்சியின் பின்னணியில் வன்னிச் சிற்றரசுகள் பல தோற்றம் பெற்றிருந்த நிலையையும் காணமுடிந்தது. இவற்றுள் தமிழ் வன்னி, சிங்கள வன்னிச் சிற்றரசுகள் கலிங்கமானது மேலாண்மையை ஏற்றிருந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரசியல் பின்னணியிலேயே வட இலங்கையரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டதாக இதுவரையில் தெரிவிக்கப்பட்டு வந்த கருதுகோள் அண்மைக் காலத் தொல்லியல் அகழ்வுச் சான்றுகளின் பின்னணியில் மறுசீரமைக்கப் படவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது. நாகதீபராஜாவினுடைய அரசியல் - வரலாற்று வளர்ச்சியொன்றின் தொடர்ச்சியாகவே வட இலங்கை இராச்சியம் வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது என்பதனை ஆனைக்கோட்டை முத்திரையூடாகவும் (கோவேதன் கந்தரோடையில் உள்ள சங்கம்புலவு என்ற மையத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கலிங்க நாகரி வரிவடிவில் செகராஜசேகர என்ற விருதுப் பெயர் பொறித்த ரிஷபநாயகமொன்றும், சந்திரகாந்த மணிக்கல் ஒன்றில் புடைப்பு முறையில் செதுக்கப்பட்டு கிடைத்த சேது(ரிஷப) வடிவமும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தொடர்ச்சியை கந்தரோடையிலிருந்து நல்லூருக்கு நகர்த்தித் தருவதனைக் காட்டுகின்றன. (கந்தரோடையில் உள்ள நிலச்சுவாந்தர் குடும்பமொன்று இற்றைவரைக்கும் தமது மந்தைகளுக்கு குறிவைக்கும் முறையில் (சேது நாணயத்திலுள்ளது போன்று படுத்திருக்கும் ரிஷபத்தினுடைய வரி வினைக் கொள்வதனை இங்கு குறிப்பிடலாம்.) எது எவ்வாறெனினும் அரசிருக்கை ஒன்று இடம் மாற்றப்பட்ட நிலையில் பேரரசிருக்கையாக (நல்லூர்) மாற்றம் அடைந்த நிகழ்வினை 1236இன் பின்னரே காணமுடிவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டானது இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையைக் குறித்து நிற்கும் காலமாகும். வட இலங்கையில் மாகனுடைய ஆட்சிக்குப் பின்னர் சந்திரபானு என்றொருவன் மலாய் தீபகற்பத்திலிருந்து இலங்கைக்கு படையெடுத்து வந்து, பௌத்த சின்னங்களை அபகரித்துச் சென்றான். இந்நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு எழுச்சிபெற்றது. இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சியானது தென்னிந்திய - இலங்கை வளர்ச்சியில் பல்வேறு வகையான அரசியல், பண்பாட்டு விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் காரணமாகியது. முஸ்லிம் களினுடைய அரசியல், பண்பாட்டுச் செல்வாக்குகள் தமிழ்நாட்டில் வட இந்தியாவிலிருந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாகவும் இக்காலம் அமைந்தது. மாலிக்கபூரின் படையெடுப்புக்களின் தென்னிந்தியா மீதான வருகையும், இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு அப்படையெடுப்புக்களை வரவேற்று, அனுசரித்து தனது தனித்துவத்தினையும் பாதுகாத்து ஒரு பேரரசு முறையை உருவாக்கிய காலப்பகுதியாகவும் இக்காலம் அமைந்தது. வட

இலங்கை மீதான பாண்டியர்களுடைய படையெடுப்புக்களை வழிநடத்தியோர்களாக முஸ்லிம் தளபதிகள் ஈடுபட்டிருந்த காலமாகவும் இக்காலப்பகுதி அமைந்தது. ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய படைத் தளபதிகளில் ஒருவனான ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்பவன் வட இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்து தமிழ் இராச்சியமொன்றை நிறுவினான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது. நல்லூரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு அமைந்த இந்த யாழ்ப்பாண அரசானது முதலில் பாண்டியப் பேரரசரின் கீழ் ஒரு பாதுகாப்பரசாக விளங்கியிருந்தது எனவும் அதன் பின்னர் மதுரைநாயக்கரின் செல்வாக்கினால் அகப்பட்டிருந்து, பின்னர் இராமநாதபுரம் சேதுபதிகளின் ஆட்சிப் பிரதேசத்தின் ஒரு பிரிவாக விளங்கி 15ஆம் 16ஆம் நூற்றாண்டுகளில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்ற பெயரில் கி.பி. 1671 வரை (போர்த்துக்கேசர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றும் வரைக்கும்) சுதந்திர அரசாக விளங்கி இருந்தது.

ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்பவனே முதல்முதலாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வம்ச ஆதிக்கத்தினைத் தொடக்கிவைத்தவன் என்று யாழ்ப்பாண வைபவமாலை குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயர் விருதுப் பெயராக நல்லூரை இராசதானியாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த மன்னர் பரம்பரைக்கு இடப்பட்டு அழைக்கப் பட்டமையினை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை எடுத்துக் கூறுகின்றது. கி.பி. 14ஆம் 16ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கிடப்பட்ட காலத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தனது ஆள்புலத்தினை நன்கு விஸ்தரித்திருந்தது என்பதனையும், இலங்கையின் வடமேற்குக் கரையோரப் பிராந்தியங்களில் யாழ்ப்பாண ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் வாணிகக் கப்பல்கள் காலிவரை சென்று வியாபார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தன என்பதனையும் போர்த்துக்கேய ஆவணங்களிலிருந்தும், இபின்-பட்டுட்டா என்ற அராபிய யாத்திரிகனது குறிப்புக்களிலிருந்தும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளமுடிகிறது. இவ்வாறு வட இலங்கையில் இனம், பண்பாட்டு, மொழியடிப்படையில் தனித்துவமான அரசு ஒன்று பேரரசு நிலையில் விளங்கியிருந்தது என்பதனைக் காண முடிந்துள்ளது.

இதே காலப் பகுதியில் (கி.பி. 13ஆம் 14ஆம் நூற்றாண்டுகளில்) தென்னிலங்கையின் அரசுகளை நோக்கும்போது ஓர் ஸ்திரமற்ற நிலையில் அவை இயங்கி வந்தமையைக் காணமுடிந்தது. தென்னிலங்கையரசுகளின் தலைநகரங்கள் அடிக்கடி மாற்றமடைந்து சென்றமையைக் காணமுடிந்தது. பொலனறுவையின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் தம்பதெனியா தலைநகராகச் சிறிதுகாலம் விளங்கியது. பின்னர் மலையரணான யாப்பகூவ தலைநகரமாக்கப்பட்டது. யாப்பகூவவிலிருந்து குருநாகல், கம்பளை

என்பனவும் அதன்பின்னர் றைகம, கோட்டை ஒருபுறமும், கண்டி மறுபுறமுமாக இலங்கையின் தலைநகர் அந்தஸ்தினைப் பெற்றிருந்தன. கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கண்டி தலை நகராக்கப்பட்டது, 15ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கோட்டை தலை நகராக்கப்பட்டது. இவ்விரு அரசுகளும் அரசியலடிப்படையிலான ஸ்திரமின்மையை தொடர்ச்சியாக வெளிப்படுத்தி நின்றன. போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்து, அதனைக் கைப்பற்றும் வரைக்கும் இந்நிலை நீடித்திருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

தம்பதெனியாவில் ஆட்சிசெய்த மன்னர்களுள் புவனேகபாகு, 3ஆம் விஜயபாகு, 2ஆம் பராக்கிரமபாகு ஆகியோர் ஆளுமைமிக்க மன்னர்களாக விளங்கினார்கள். இராசரட்டையில் கலிங்க மாகனது அரசுக்கெதிராக சிங்கள மக்களை ஒன்று திரட்டி எதிர்ப்புக்களை உருவாக்குவதில் புவனேகபாகு ஓரளவிற்கு வெற்றியீட்டியிருந்தான். இதே காலப்பகுதியில் (கி.பி.13ஆம் நூ.) தென்னிந்தியாவில் 2ஆம் பாண்டியப் பேரரசு உச்ச நிலையில் வளர்ச்சி அடைந்திருந்தது. பாண்டியப் பேரரசர்கள் தமது முன்னோரைப் பின்பற்றி இலங்கை மீதும் படைநடாத்தி வந்தனர். ஐடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும், மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனும் இலங்கை மீதான படையெடுப்பு நடவடிக்கைகளில் மிகவும் வலுவூடன் செயற்பட்டிருந்தனர். இலங்கையில் இருந்த உள்நாட்டு அரசியல் ஸ்திரமின்மையை நன்கு பயன்படுத்திய வண்ணம் பாண்டியத் தளபதியான ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்பவன் இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்து, பௌத்த தந்த தாதுவைக் கவர்ந்து சென்றான். இலங்கையில் இக்காலத்தில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நிலவிக்கொண்டிருந்த ஒரு கருத்துருவமான "யார் தந்ததாதுவை வைத்திருக்கின்றார்களோ அவர்களே சிம்மாசன உரிமையைப் பெற்றவராவர்" என்பது அரசியலில் அடுத்த வாரிசினைத் தீர்மானிக்கின்ற அம்சமாகக் காணப்பட்டது. இதனால் 2ஆம் பராக்கிரமபாகு என்பவன் இந்தியா சென்று அத்தந்ததாதுவை மீட்டுவந்தான் என்று கருதப்படுகிறது. இம்மன்னன் முன்பு பொலனறுவை யிலிருந்தும் ஆட்சி செய்தவன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இம் மன்னனுக்கு "கலிகால சாகித்திய சர்வஞ்ஞான பண்டிதர்" என்ற ஒரு பட்டப்பெயர் கூடக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இம்மன்னன் ஆட்சிபுரியும்போதே சந்திரபானுவின் படையெடுப்பும் இலங்கை மீது நிகழ்ந்தது. ஒரு வேளை சந்திரபானுவுக்கு எதிராகவே இலங்கையரசன் பாண்டியப் பேரரசனுடைய உதவியைக் கோரியிருந்திருக்கக் கூடும். குடுமியாமலைக் கல்வெட்டின் படி சமகாலத்துப் பாண்டியப் பேரரசனான ஒருவன் (ஐடாவர்மன் வீரபாண்டியன்?) இலங்கை மன்னனின் வேண்டுகோளின்படி அங்கு சென்ற தாகவும், அங்கு ஒரு மன்னனைக் கொன்று இன்னொருவனை மன்னனாக்கிய தாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சமகாலத்தில் இந்து சமுத்திரத்தில் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் மேலோங்கிக் காணப்பட்டிருந்தது. தம்பதேனியாவில் ஆட்சி செய்த 2ஆம் புலனேகபாகு வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை ஊக்குவித்த ஒருவனாகக் காணப்பட்டான். இம்மன்னன் எகிப்திய கல்தானுக்கு கி.பி. 1283இல் வாணிகத்துக்குழு ஒன்றினை அனுப்பி வைத்ததாக அறிகின்றோம். ஐரோப்பாவில் சிலுவை யுத்தங்கள் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் கீழைத்தேய வாசனைத் திரவியங்களுக்கு பெரும் கிராக்கி அங்கு ஏற்பட்டிருந்தது. கறுவா, ஏலம், மிளகு, சாதிக்காய் ஆகிய வாசனைப் பொருட்களுக்கு தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பெரும் சந்தை வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தமையைத் தொடர்ந்து, ஈரவலய உற்பத்திப் பொருட்களான கறுவா, ஏலம், மிளகு என்பன தென்மேற்கிலங்கைத் துறைமுகங்களினூடாகத் தென்னிந்தியாவிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இதனால் முன்னர் என்றுமில்லாதளவிற்கு துறைமுகங்களினூடாக ஏற்றுமதி - இறக்குமதிப் பண்டமாற்று வியாபார முறைமை இலங்கையில் வளர்ச்சி கண்டிருந்தது. தென்மேற்கிலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த இவ்வர்த்தக விருத்தி தொடர்பாக வியாபாரக் குடியிருப்புக்களும், துறைமுகத் தொழிலாளர் குடியிருப்புக்களும் அப்பிரதேசத்தில் பல்கிப் பெருகின. அதன் பின்னணியில் அரசில், நிர்வாகமையமான தம்பதேனியாவும் செல்வாக்குப் பெறத்தொடங்கியது எனலாம். இதே காலப்பகுதியில் அதாவது கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில், 14ஆம் நூற்றாண்டாரம்பத்தில் தென்னிலங்கையரசின் அரசியல் ஸ்திரமற்ற நிலை காரணமாக வடபகுதியிலிருந்து சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி தனது வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தைப் பெருக்குமுகமாக இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரமாகத் தெற்கு நோக்கி தனது அரசியல் ஆதிக்கத்தினைப் பெருக்கி வைத்திருந்தான் எனவும், கி.பி. 1344 அளவில் இலங்கை வந்த இபின் - பட்டுட்டா தான் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் கொடிகளைத் தாங்கிய வர்த்தகக் கப்பல்களை காலித் துறைமுகம்வரை கண்டதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

இபின் பட்டுட்டா தான் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி மன்னனை "வந்தள" என்ற இடத்தில் சந்திக்க நேர்ந்ததாகவும், அம்மன்னன் தன்னுடன் பாரசீக மொழியிலேயே சம்பாஷித்ததாகவும், அவ்வாரியச் சக்கரவர்த்திக்கு பல மொழிகள் தெரிந்திருந்தது எனவும், தனது நாளேட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளான். மேலும், யாழ்ப்பாணத்து சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்திகளின் வணிகக் கப்பல்கள் பல தென்னிந்தியாவில் பாண்டிய நாட்டுக் கரையோரமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததையும் தான் கண்டதாக இபின் - பட்டுட்டா குறிப்பிட்டுள்ளான். தொந்திரா என்றழைக்கப்படும் தெய்வேந்திரமுனையிலுள்ள இந்துக்கோயில் ஒன்றில் 100க்கும் மேற்பட்ட பிராமணர்களையும், தேவரடியார்களையும் அவர்கள் கோவிலுக்குப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்ததையும் தான் நேரில் கண்டதாகவும் இபின் - பட்டுட்டா குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. குருநாகல் மாவட்டத்தில்,

தெற்கே கொட்டேகம என்ற இடத்தில் கிடைத்த ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு வெண்பா வடிவில் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். இதுவே சிங்கையாரிய அரசரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் முதலாவது இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டானது கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இம் மன்னனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இரண்டாவது கல்வெட்டு ஒன்று யாழ்ப்பாணம் - நல்லூரில், நாயன்மார்க்கட்டுப் பிள்ளையார் கோவில் திருக்குளத்தினின்றும் மீட்கப்பட்டதாக உள்ளது. இத்தமிழ்க் கல்வெட்டில் “கலி 3025இல் தீர்தங் கொடுக்க, சிங்கையாரினால் அமைக்கப்பெற்றது” எனக் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டின் வாசகம் உள்ளடக்கிய வரிவடிவத்தின் சில பண்புகள் கி.பி. 14ஆம் 15ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட வரிவடிவப் பண்புகளைக் கொண்டிருப்பதும் அவதானிக்கத் தக்கதாகும்.

ஹைகம என்ற இடத்தை மையமாகக் கொண்டு அழகேஸ்வரன் தலைமையில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திக் கெதிரான இயக்கம் உருவாக்கப்பட்டு, தென்னிலங்கையில் யாழ்ப்பாண அரசிற்கிருந்த ஆதிக்கம் முறியடிக்கப்பட்டது. 1415இல் கோட்டை இராச்சியம் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியமையும், பின்னர் அங்கு ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக்காலம் அரசியல், பண்பாட்டு வரலாற்றில் மிகவும் உன்னதமான காலகட்டத்தினைக் குறித்து நின்றது. ஆறாம் பராக்கிரமபாகு காலத்தில் கோட்டையரசில் பலமொழிகளிலும் இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்பட்ட ஒரு நிலைமையைக் காணமுடிகிறது.

கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கை மீது செங்கோ என்ற சினத்தளபதியொருவரின் தலைமையில் படையெடுப்பு ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தது. அப்படையெடுப்பின்போது இலங்கையிலிருந்த அரச குடும்பத்தினர் கைதுசெய்யப்பட்டு, பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டு, சீனாவிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்ட அரச குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த ஓர் இளவரசனே ஆளும் பராக்கிரமபாகு எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கால இந்துசமுத்திர வாணிபத்தில் பாரசீகர், சீனர் என்போர் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதற்கு காலியில் கிடைத்த மும்மொழிக் கல்வெட்டு (தமிழ், பாரசீகம், சீனம்) இதற்குச் சிறந்த ஓர் ஆதாரமாக விளங்குகின்றது. இக்கல்வெட்டு கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்டது எனக் கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களால் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இம் மும்மொழிக் கல்வெட்டில் சீன தேசத்து மன்னன் ஒருவன் காலியில் உள்ள இந்துக் கோவில் ஒன்றுக்கு வழங்கிய தானத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்ற செய்தியைக் காணலாம். அக்கோவில் தெவிநுவரவில் உள்ள ஒரு சிவன் கோவிலாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

இலங்கை முழுவதனையும் இறுதியாக ஆட்சி செய்த சிங்கள மன்னனாக 6ஆம் பராக்கிரமபாகு கருதப்படுவதனைக் காணலாம். இம்மன்னருடைய ஆட்சிக்காலம் பற்றி அறிந்துகொள்ளுவதற்கு ஏராளமான இலக்கியச் சான்றுகளும் சாசன மூலங்களும் உதவுகின்றன. போத்துக்கீச ஆவணங்களிலும் 6ஆம் பராக்கிரமபாகு பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. 6ஆம் பராக்கிரமபாகு காலத்தில் அரசியல் நிலையினை நோக்கும்போது உடரட்ட(கண்டி) உட்பட இலங்கை முழுவதனையும் ஒரு குடைக்கீழ் அரசியல் அடிப்படையில் ஒற்றுமைப்படுத்திய நிலை காணமுடிகிறது. யாழ்ப்பாண அரசினை வெற்றிகொள்ளவேண்டும் என்ற பெருநோக்கம் 6ஆம் பராக்கிரமபாகுவிற்கு தொடர்ந்து இருந்துவந்தது. இதற்காக வன்னிச் சிற்றரசுகளை தன்னடிப்படுத்துவதற்குரிய முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டான். **சுப்புமா குமாரசையன்** (செண்பகப் பெருமாள்) என்ற படைத்தளபதியின் தலைமையில் வன்னிச் சிற்றரசுகளை வெற்றிகொள்வதற்காக வன்னிப் பிராந்தியம் நோக்கி படையெடுப்பினை நடாத்தினான். வன்னிச் சிற்றரசுகள் யாவும் 6ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் அரசியல் மேலாதிக்கத்தினை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியம் நோக்கி அவனது படைகள் **செண்பகப்பெருமாளின்** தலைமையில் முன்னேறின. சமகாலத்து யாழ்ப்பாணத்து அரசனாக விளங்கிய **கனகசூரிய சிங்கை ஆரியன்** செண்பகப்பெருமாளின் படையெடுப்பிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது. அரச குடும்பத்தினருடன் தென்னிந்தியாவிற்கு தப்பிச்சென்றான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலை குறிப்பிடுகின்றது. செண்பகப்பெருமாளின் யாழ்ப்பாணப் படையெடுப்பு கி.பி. 1450இற்கும் 1467இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்று வரலாற்றறிஞர் கொள்கின்றனர். 6ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் முன்னேஸ்வரம், காலி ஆகிய இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

சமகாலத்தில் இவ்வரசன் தென்னிந்திய சோழமண்டல கடற்கரையில் அமைந்துள்ள **அதிவீரராம் பட்டினத்தின்** மீது படையெடுத்துக் சென்று அங்கு ஆதிக்கத்தில் இருந்த குறுநிலத் தலைவனை போரில் வென்றான். இதற்கான காரணம் 6ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் வாணிப கப்பற் தலைவன் ஒருவனுடன் அதிவீரராம் பட்டினத்தின் குறுநிலத் தலைவன் பகை கொண்டமையே எனக் கூறப்படுகிறது. இக்காலத்தில் அதிவீரராம் பட்டினம் முஸ்லீம்களது பிரதான வர்த்தக வர்த்தகக் குடியிருப்பாக மாற்றமுற்று வளர்ச்சியடைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. (ஒருவேளை அதிவீரராம் பட்டினத்திற்கும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குமிடையே இருந்திருக்கக் கூடிய வாணிப, அரசியல் வலுவான பின்ணணியே 6ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் அப்படையெடுப்பிற்குக் காரணமாக இருந்திருக்குமோ எனவும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றத்துடன் இணைத்துக்

கூறப்படுகின்ற அந்தக் கவி வீரராகவனும் அதிவீரராம் பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவனே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.)

6ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் கோட்டை இராச்சியத்தில் இலக்கியமும் கலைகளும் மிகச்சிறந்த வளர்ச்சியை அடைந்திருந்தன. கோட்டையில் இக்காலத்தில் வாழ்ந்த மிகச்சிறந்த புலவர்களுள் தொடக்கமுடைய என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீராகுல என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். பல மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவராக ஸ்ரீராகுலர் விளங்கினார். கோட்டை அரசில் சிறப்புப்பெற்ற பிரிவேணாக்களில் சிங்களம், தமிழ், பாளி, வடமொழி எனப் பல மொழிகளில் இலக்கிய ஆக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஸ்ரீராகுலர் பரஷி சந்தேசய, சேலலிகினி சந்தேசய ஆகிய தூதுப் பிரபந்தகளை ஆக்கினார். இவற்றுடன் காவிய சேகரம் என்ற சிறப்பான நூல் ஒன்றையும் அவர் ஆக்கியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதே காலப்பகுதியிலேயே கோகில சந்தேசய (குயில்விடு தூது) என்ற தூதுப் பிரபந்தம் சிங்கள மொழியில் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலில் சப்புமால் குமாரசையனின் யாழ்ப்பாணத்தின் மீதான படையெடுப்பின் வெற்றிச் சிறப்புக்கள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

6ஆம் பராக்கிரமபாகு காலத்தில் கோட்டை அரசில் பௌத்தக் கட்டிடங்கள் பல உருவாக்கப்பட்டன. கோட்டையிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பல இந்துக் கோயில்களும் அமைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாண நல்லூரில் கந்தசுவாமி கோயிலை அமைத்தவராக பெருப்பித்தவனாக 6ஆம் பராக்கிரமபாகு வைத்து எண்ணப்படுகின்றான். நல்லூர் கோயிற் கட்டியத்தில் இன்றுவரை 6ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் இயற்பெயர் கூறப்படுவதற்கும் அதுவே அடிப்படைக் காரணமாகும். 6ஆம் பராக்கிரம பாகுவிற்குப் பின் இலங்கையில் அரசியல் ஒற்றுமை விரைவாகச் சீர்குலைந்து விட்டது. சப்புமால் குமாரசையன் 6ஆவது புலவேணகபாகு என்ற பெயருடன் கோட்டை அரசனானான். இதன் பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் மிகவும் சுதந்திரமாக விளங்கியது. கனகசூரிய சிங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்தி இக்கால சுதந்திர யாழ்ப்பாணவரசில் அரசேச்சிய மன்னனாவான். கோட்டை அரசில் 9ஆம் பராக்கிரமபாகு ஆட்சியெய்து கொண்டபோதே (1505) இலங்கைக்கும் போத்துக்கீசர் வியாபார நோக்கோடு காலித்துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினார்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

அரசியற் கோட்பாடுகளும்

வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும்

(அந்நாடுகளும், பொலனறுவைக்காலங்கள்)

‘‘வரலாற்றுப் பெருமைகளை வெறுமனே பேசி மகிழ்வதற்கும், நம்மை நாமே பாராட்டிக் கொள்வதற்கும் என வரலாற்றைப் படிப்பதில் எவ்வித பயனும் இல்லை. வரலாற்றின் மூலம் இன்றைய காலகட்டத்திற்கு பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய படிப்பினைகளை சரியாக இனங்கண்டு நிகழ்காலத்தையும் வருங்காலத்தையும் உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு நடவடிக்கைகளை எடுப்பதே இன்றைய யுகத்தின் தேவையாகும். ’’

பண்டைப் பொருளாதாரமும் சமூகமும்

!பொருளியல் நோக்கு,

மலர் 23, இதழ் 7/8. (தேசிய சுதந்திர பொன்விழா வெளியீடு)

இலங்கைத்தீவின் அரச முறைமை, நிர்வாக முறைமை, காலத்திற்குக் காலம் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் என்பன பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு எமக்கு பல்வேறுவகையான வரலாற்று மூலங்கள் கிடைத்திருப்பினும் அவ்விடயங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளோ, வெளியீடுகளோ மிகமிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. Kingship in Ceylon என்ற நூலில் கலாநிதி ஹெட்டியாராய்ச்சி கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதிக்குரிய அரச முறைமை பற்றியும், வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் பற்றியும் ஆராய்ந்துள்ளார். Society in Medieval Ceylon என்ற நூலில் கலாநிதி ஆரியபாலா கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான கோன்மை முறை, நிர்வாக முறை, வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் தொடர்பாகவும் ஆராய்ந்துள்ளார். இவற்றைத்தவிர ஏனைய நூல்களில் ஆங்காங்கே அநுராதபுரக் கால, பொலனறுவைக்கால, தம்பதெனியக்கால நிர்வாக முறைமைகளை இலங்கை வரலாற்று வளர்ச்சி யுடன் தொடர்புபடுத்தி மிகச்சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையையே காண்கின்றோம். இப்பின்னணியில் வரலாற்று மாணவர்களின் பயன்கருதி இவ்வத்தியாயத்தில் இலங்கையின் அரச முறைமையின் தோற்றம், வளர்ச்சி, நிர்வாக வலைப்பின்னல் அமைப்பு, வெளிநாட்டு அரசியற் தொடர்புகள் போன்ற விடயங்கள் தொடர்பாக சுற்று விரிவாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. அண்மைக்காலங்களில் அவ்விடயங்கள் தொடர்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட அரசமுறைமை, மற்றும் நிர்வாக முறைமைகள் பற்றி இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுவதும் அவசியமாகின்றது.

நாகவம்சமும் அரசபதமும்:

அண்மைக்கால வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஆய்வின் முடிபுகள் இலங்கையில் அமானுஸ்யர்களாகக் கருதப்பட்டு வந்த நாகர்களை அரச வம்சத்தவர்களாகக் கொள்ளவைத்துள்ளது. சிரான் தெரணியாகலவின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால இலங்கை பாகம் 1, பாகம் 2 என்ற நூல்களில் அக்கருத்து மிகவும் ஆணித்தரமாக தொல்லியல் அடிப்படையில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. “இலங்கையில் குறுணிக் கற்கால யுகத்தினை முடித்து வைத்து, வரலாற்று யுகத்தினை ஆரம்பித்து வைத்த பெருமை நாகர்களுக்கே உரியது” என்று சிரான் தெரணியாகல தனது நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பது இலங்கையின் கோன்மை பற்றிய வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பத்தினையே ஏற்படுத்தியுள்ளது. கி.மு. 29000ஆம் ஆண்டு தொடங்கி கி.மு. 800ஆம் ஆண்டுகள் வரை இலங்கையில் குறுணிக்கற்காலப் பண்பாடே நிலவியது. கி.மு. 800ஆம் ஆண்டிலிருந்தே பெருங்கற்கால யுகம் இலங்கையில் ஆரம்பமாகியதனை அநுராதபுரத்தில் உள்ள கெடிகே அகழ்வு முடிபுகளும் வட இலங்கையில் கந்தரோடை அகழ்வு ஆய்வு முடிபுகளும் (அமெரிக்கப் பென்சில்வேனியப் பல்கலைக்கழக

தொல்லியல் ஆய்வாளரான விமலா பெக்லியினது கந்தரோடை ஆய்வு முடிபுகளும்) கி.மு. 800ஆம் ஆண்டிலிருந்தே பெருங்கற்காலப் பண்பாடு தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்திருந்தது என்பதனை உறுதிப்படுத்தி உள்ளன. கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்திலும் இலங்கையில் கந்தரோடை, அநுராதபுரம் ஆகிய மையங்களிலும் திராவிட பிராமிச் சாசனங்கள் வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளன என்பதனை உறுதிப்படுத்தும் சாசனச் சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. அண்மையில் தமிழகத்தில் கொடுமணல் என்ற இடத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வின் போது கிடைத்த தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனச் சான்றுகளைப் போன்று 1980ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனைக்கோட்டையில் உள்ள கரையாம்பிட்டி என்ற மையத்தில் அகழ்வு செய்தபோது தமிழ்ப் பிராமிச் சாசன முத்திரை (வெண்கலமுத்திரை) ஒன்று கிடைத்திருந்தது. அதில் இருமொழிகளுக்காக இரு வரைபுகள் கொண்ட வரிவடிவம் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்பட்டது. அவற்றுள் ஒன்று தமிழ்ப்பிராமி ஆகும். கோவேதன் அல்லது கோவேதம் எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள அம்முத்திரை வாசகம் அரசமுறை ஒன்றின் எச்சமாகவே ஆய்வாளர்களினால் நோக்கப்படுகின்றது. தமிழகத்திலுள்ள புகலூர்ப் பிராமிச் சாசனமொன்றில் கோஆதன் செல்லிரும்பொறை மகள் எனக் குறிக்கப்பட்டமையை யொத்து ஆனைக்கோட்டை முத்திரைச் சாசனத்தில் கோவேதன் என்ற அரசமுறை பொறிக்கப்பட்ட தன்மையையே காணமுடிகிறது. பெருங் கற்கால சமப்புதையல் மையமாக ஆனைக் கோட்டையில் இம்முத்திரை மோதிரம் மனித எலும்புக்கூடு ஒன்றின் தலைப்பாகத்திலிருந்தே மீட்கப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பெருங்கற்கால யாழ்ப்பாணத்தின் குமுநிலத் தலைவன் ஒருவனுடைய தாகவோ அல்லது (நாகதீபராஜா எனப் பிராமிச் சாசனங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள) யாழ்ப்பாணத்து அரசனொருவனுடைய எலும்புக்கூடாகவோ அது இருந்திருக்க முடியும் என வரலாற்று ஆசிரியர்களினால் கருதப்படுகின்றது. எது எவ்வாறு இருப்பினும் தென்னிலங்கையில் இதுவரையில் இவ்வாறான செம்பினாலான ஒரு முத்திரை மோதிரம் (தமிழ்ப்) பிராமி வரிவடிவம் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்திருக்கவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்லியல் பின்னணியில் யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்கப் பெற்ற இம் முதற்றரச் சான்றாதாரமானது ஈழத்தில் கோன்மையின் தொன்மையை கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிற்கு இட்டுச் செல்வதாகக் காணப்படுகின்றது.

மகாவம்சத்திற்கூட புத்தருடைய இலங்கைக்கான மும்முறை விஜயம் என்ற அத்தியாயத்தில் இரண்டாவது முறையாக நாகதீபத்துக்கு வருகை தந்த செய்தி குறிப்பிடப்படுகின்றது. இச் செய்தியின் வரலாற்று உண்மைத் தன்மை பற்றிய விடயம் ஒரு புறமிருக்க, புத்தரின் நாகதீப விஜயத்திற்கான காரணமாக இரு நாக அரசர்களான மகோதரன், குண்டோதரன் ஆகிய

இருவரும் சிம்மாசன உரிமைக்காகப் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த போதே கௌதம புத்தர் நாகதீபத்திற்கு விஜயம் செய்து, அவர்களது சண்டையைத் தடுத்து நிறுத்தியதாக மகாவம்சச் செய்தி காணப்படுகின்றது. கௌதம புத்தருடைய நாகதீபத்திற்குகான வருகை பற்றிய செய்தியில் எவ்விதமான வரலாற்று உண்மை காணப்படவில்லை யாயினும், நாகதீப அரசு, சிம்மாசனம் பற்றிய செய்திகளை மகாவம்சத்தி னூடாக அறிய முடிவது என்பது வரலாற்றுண்மை மிக்கதாகும். நாகதீப அரசிருக்கை ஒன்று யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் வலிமைபெற்று வந்துள்ளமையையே இலக்கிய, சாசன செய்திகள் வலுப்படுத்தியுள்ளன. அதனை மேலும் வலுப்படுத்துவதாகவே ஆணைக்கோட்டையில் கிடைத்த செம்பினாலான முத்திரைச் சாசனம் காணப்படுகின்றது. எனவே நாகவம்சத்து அரசிருக்கையாகவே "தீபராஜாவினது" பிரதேசம் (யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு) விளங்கியது என S. பரணவிதான, கா. இந்திரபாலா ஆகியோர் கருதியது யதார்த்தமானது ஆகும். ஆனால் நாகவம்சத்தினரைப் பொறுத்தமட்டில் வடஇலங்கையிலும், தென்னிலங்கையிலும், கிழக்கிலங்கையிலும் தனித்துவமாக செல்வாக்குச் செலுத்தியிருந்த முறைமையை இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் ஊடாகக் காண முடிவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் வெளிப்படுத்தும் அரசமுறை, அரச விருதுகள், ஆட்சிப் புலங்கள் :

கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில், இலங்கையில், பல பிராந்தியச் சிற்றரசுகள் அநுராதபுர அரசுக்குப் பக்கம் பக்கமாக ஒன்றில் அநுராதபுரவரசின் மேலாணைக்குட் பட்ட வகையிலோ அல்லது சுதந்திரமாகவோ இயங்கியிருந்தன. இத்தன்மையை இலங்கையிற் கிடைத்த ஆதிப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கணகாம(ம்), தீபராஜா, மசதிக்க ராஜா, பொக்கணிராஜா, பாசினராஜா, பிட்ட மஹாராஜா, போன்ற பெயர்கள் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையின் பிராந்திய அரசர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன. கணகாம(ம்) என்பது வணிகக் குடியிருப்புக்களைக் கொண்ட (கொடிகாமம் போன்று) ஒரு கிராமத்தினையே குறிப்பிட்டு நின்றது. வணிகக்குழுக்களுக்குரிய தலைவன் ஒருவன் அப்பகுதியை நிர்வகித்து வந்தமையை மிகந்தலையில் கிடைத்த (இல:14, 15 கல்வெட்டுக்கள்) பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. S.பரணவிதான "கண" என்ற பதத்தினை "கிருஷ்ணா" என்ற வடமொழிச் சொல்லின் அடியாக அடையாளம் கண்டுள்ள முறை தவறானது. "கணதெய்யோ" என்ற சிங்களத்திலுள்ள பதம் இற்றைவரைக்கும் கணபதியைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.)

பொக்கணி என்ற பதம் சிறுபாறைக் குன்றுகளினால் உயர்ந்த மேட்டுநிலப் பரப்பினைக் கொண்ட பிரதேசத்தினைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் சொல்லாகும். தமிழில் பொக்கணை என வழங்கும் பதத்திற்கு சமமானது. புளியம் பொக்கணை, கற்பொக்கணை (கந்தரோடை) போன்று இன்று வழங்கும் இடப்பெயர்கள் வரலாற்றுக் காலத்தில் அரச மையங்களாகத் திகழ்ந்துள்ளன. கந்தரோடையில் உள்ள கற்பொக்கணையில் அரச மாளிகைத்திடல் காணப்படுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.) வன்னிப் பிராந்தியத்திலுள்ள பிரதேச ஆட்சியாளர்களை பொக்குணிராஜா அல்லது பொக்கணிராஜா என்று அழைக்கப்பட்ட முறையையே (No. 814) பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பாசினராஜா என்ற பதம் மிகவும் பிரசித்தம் வாய்ந்த ஒரு பிராந்தியத்தினை இலங்கை வரலாற்றில குறித்து நிற்பதனைக் காணலாம். பாசினதேசம் எனப் பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்து வந்த மாகாண நிர்வாக முறைக்கு பாசினராஜாவினது ஆட்சிப்புலமே அடிப்படையை இட்டுக் கொடுத்திருந்தது. இலங்கையில் மிகப் புராதன காலத்திலிருந்து இங்கு அரச முறையும், அரசியல் நிறுவனங்களும் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சிபெற்று வந்திருந்தமையை S.பரணவிதான குறிப்பிட்டு உள்ளார். பாசினராஜாக்கள் தமது விருதுப் பெயர்களை "அயர் (ஐய்யன்) எனக் கொண்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தென்னிந்தியாவில் சோழ வம்சத்தவர்கள் "முத்திரைய்யர்" (முத்திர + ஐய்யர்) எனக் கொண்டிருந்தமை போன்றே பாசினராஜாக்களும் "ஐய்யன்" என்ற விருதுப் பெயர்களைத் தாங்கி ஆட்சிபுரிந்துள்ளமையை பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் (No. 814, 832, 833) நன்கு தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. லொணபி ஐய(ன்) சிவ(ன்) என்ற ஓர் இளவரசன் (Inscription No 29) மிகிந்தலையில் லொணவாபி என்றவோரிடத்தின் ஆட்சியாளனாக விளங்கியுள்ளான். மகாவம்சம் குறிப்பிடும் கிரிகண்ட சிவனுடன் இவ்விளவரசனை S.பரணவிதான அடையாளம் கண்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. லொணவாபிப் பிரதேசத்தின் ஆட்சியாளன் இளவரசன் ஐய(ன்) சிவ(ன்) போன்றே எள்ளன் குளத்து ஆட்சியாளனாக (எள்ளன் + குளம் → எல்லாளன் + குளம்) யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டினுள் எல்லாளன் (பாளி → எலாரா) விளங்கியிருந்திருக்க வேண்டும்.

பூநகரியிலிருந்தும், கந்தரோடையிலிருந்தும் மிக அண்மைக் காலத்தில் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மட்பாண்ட பிராமிச் சாசனங்கள் இப்பிராந்தியத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருந்த அரச குடும்பங்களைப்பற்றி அறிவதற்கு உதவுவதாக உள்ளன. பூநகரியிலிருந்து ப. புலப்பரணத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் மேலாய்வின் போது வேள் என்று தென்பிராமி வரிவடிவில் பொறித்துக் காணப்பட்ட மட்பாண்டம்

கிடைக்கப்பெற்றது. சங்ககாலத் தமிழகத்தில் வேளிர் மரபினர் அரசியலில் பெருஞ்செல்வாக்கு செலுத்தியிருந்தமையை இலக்கிய, நாணயச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. அதிகமான் இளந்திரையன், நெடுமான் அஞ்சி ஆகியோர் வேளிர் மரபில் வந்த சிற்றரசர்கள் ஆவர். இவ்வம்சத்தின் ஒருகிளை பூநகரியிலும் செல்வாக்கு செலுத்தியிருந்தமைக்கான சான்றாக வேள் என்ற வாசகம் பொறித்த மட்பாண்டம் கிடைத்துள்ளது. இலங்கையின் ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் பல "வேலு" என்று பரணவிதானவினால் படிக்கப்பட்டவையாவும் "வேள்" என்றே வாசிக்கப்பட வேண்டும் எனத் தற்காலத்தில் ஆய்வாளர்கள் வற்புறுத்தியுள்ளமையிலிருந்து இலங்கை அடங்கலாக வேளிர் பரம்பரை அரச அதிகாரம் செலுத்தியிருந்தமையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் இலக்கம் 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360 ஆகியன வேள் பரம்பரைபற்றியே குறிப்பிடுகின்றன. 360ஆம் கல்வெட்டுப் பொறிப்பில் வேள் சுமண(ன்) பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும். மகாவம்சத்தில் துட்டகாமணி காவியத்தில் வேலு சுமணன் பற்றிக் குறிக்கப்படுவதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. (ஒளவைக்கு நெல்லிக்கனி வழங்கிய வேளிர் பரம்பரை இலங்கைத் தீவிலும் அதிகாரம் செலுத்தியிருப்பது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.)

தென்பிராமி வரிவடிவில் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்த ஆபதி என்ற வாசகத்துடனான மட்பாண்டம் ஒன்று கந்தரோடையிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையானது இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றிற்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவுள்ளது. ஆபதி என்ற வாசகத்தின் பொருள் தலைவன், பசுக்களுக்குத் தலைவன், அரசன் என விரிவடைந்து செல்வதனைக் காணலாம். புகலூர் சாசனத்தில் இடம்பெறும் கோ. ஆதன் என்பது போன்று கந்தரோடைச் சாசனத்தில் ஆபதி என இடம் பெற்றிருப்பது அரச - நிர்வாக முறைமையொன்றுடன் தொடர்புடையவகையில் முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் ஆபதி எனப் பல்வேறு பொருளில் அப்பதம் கையாளப்பட்டிருப்பதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும். (முதலாம் விஜயபாகுவைக் குறித்த தமிழ்நாட்டு சோழர் கல்வெட்டு ஒன்றில் அம்மன்னனை நரபதி என்று குறித்திருப்பதும் இங்கு எடுத்துக்காட்டத்தக்கது.)

கேகாலை மாவட்டத்திலுள்ள யட்டஹலேன என்ற ஓரிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சிங்கள பிராமிச்சாசனம் (No. 792) ஒன்றில் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களின் நான்கு தலைமுறைகளைக் குறித்த மன்னர்களின் பெயர்களைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. ராஜா துஹத(ர)ன் என்பவனே அவ்வரசவம்சத்தினை ஸ்தாபித்தவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவனுடைய சகோதரரான ஒருவன் "தேவனாம்பிரிய" என்ற விருதுப்பெயர்

கொண்டவனாகக் காணப்பட்டிருந்தான். ராஜா துஹதர(னி)ன் மகன் ஐயன் சிவ(ன்) ஆகும். ஐயன் சிவ(னு)டைய மகன் ஐயன் துஸதர(ன்) ஆவான். இம் மன்னனே அச்சாசனத்தில் குறிப்பிட்ட குகையைத் தானம் செய்த கமணி சிவனுடைய தகப்பனாவான். 786 இலக்கமுடைய வேறொரு சாசனத்தில் இவ்வரச குடும்ப ஸ்தாபகரை ஐய(ன்) துஹதர(ன்) என்றே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. ஆனால் முதற்சாசனத்தில் (No 792) அப்பெயரையுடையவன் "ராஜா" என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு சாசனங்களின்படி நோக்கு கையில் இவ்வரச குடும்பமானது அரச அந்தஸ்திற்குரிய முதன்மையான அதிகாரங்களையும் சலுகைகளையும் (Prerogatives of Royalty) கொண்டிருந்தமை நன்கு தெளிவாகின்றது. இரண்டாம் பிராமிச்சாசனத்தில் உபாஸிகா வேலு (வேள்?) என்பவன் ஐயன் துஹதர(னி)ன் மகனான ஐய(ன்) சிவ(னி)ன் மகனாவான் என அறிய முடிகிறது. இவ்விரு சாசனங்களின் அரசியல் வரலாறு முக்கியத்துவமானது இரு அடிப்படைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று: ராஜா துஹதர(னி)ன் பெயர் இலங்கையின் பாளிமொழி இலக்கியச் சான்றுகள் எவற்றிலுமே இடம்பெற்றிருக்காத நிலையில் இவ்விரு சாசனப் பொறிப்புக் களில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருப்பது. இரண்டு: "தேவநாம்பிரிய" என்று இச்சாசனத்திலும், அதிக எண்ணிக்கையிலான வேறுசாசனங்களிலும் அவ்விருதுப் பெயர் இடம்பெற்றிருக்கும்போது பாளி மொழி வரலாற்று நூலான மகாவம்சத்தில் திஸனுக்கு மட்டுமுரிய விருதுப் பெயராக "தேவநாம்பிரிய" அமைந்திருப்பது. இதனை நன்கு அவதானித்த S.பரணவிதான தேவநாம்பிரிய என்று இச்சாசனத்தில் வரும் விருதுப் பெயருக்குரிய மன்னனான தேவநம்பிய திஸனையும் அடுத்த சாசனத்தில் இடம்பெறும் கமணி என்ற விருதுப் பெயருக்குரிய மன்னனாக துட்டகாமணி மன்னனையும் அடையாளம் கண்டு, சமகால அநுராதபுரி நகரில் எல்லா மன்னனுடைய ஆட்சியையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். எல்லா மன்னன் 44 வருடங்கள் அநுராதபுரத்தினை நிர்வகித்தபோது "கமணி" விருதிற்குரிய துட்டகாமணி மன்னன் சேகாலைப்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்திருக்கவேண்டும் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியையே அவ்விரு சாசனங் களும் தெளிவுபடுத்துவதாக S.பரணவிதான குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விரு சாசனங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தின் இன்னொரு அம்சம் என்ன வெனில் எல்லா மன்னனுடைய சமகாலத்தவனான (துட்ட) காமணியின் குடும்பத்துடன் வேலு(ள்?) குடும்பம் ராஜீயத் தொடர்புகளையும், உறவினையும் கொண்டிருந்தமையாகும். (துட்ட) காமணியின் கொள்ளுப் பேரான மூத்த சிவனுடைய வம்சாவழியில் வேளிர் குலமரபு நன்கு இணைந்து காணப்பட்டிருந்தமையை இவ்விரு சாசனங்களும் எடுத்தியம்பு கின்றன. அநுராதபுர அரசின் கீழ் ஏனைய சிற்றரசுகள் இணைவதற்கு முன் உள்ள காலப்பகுதியில் வேளிர் அரசகுடும்பத்தினர் தமிழ்நாட்டைப் போன்று இலங்கையிலும் நன்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பதே வரலாற்றுச் சிறப்பு ஆகும்.

கீரன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த உள்நூர் ஆட்சியாளர்களும் அரச வம்ச ஆதிக்கத்தில் இலங்கையின் தென்பகுதியில் இருந்தமைக்கான பிராமிச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. உரோகணப் பிரதேசத்திலுள்ள கிரிமகுல் கொல்ல(லை?) என்ற மையத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிராமிச் சாசனம் ஒன்று (No 768) அச்செய்தியைத் தருகின்றது. இச்சாசனத்தில் ஐய(ன்) மகாசிவன் என்பவன் ஐயன் கேரன் (கீரன்) என்பனுடைய மகனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான். S. பரணவிதான கீரன் என்ற பெயரையே கேர(Kera) என எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட மகாசிவனே இச்சாசனத்திலும் குறிப்பிடப்பட்ட ஐயன் மகாசிவன் ஆவான். ஆனால் அவன் அநுராதபுரத்து ஆட்சியாளனாக வருவதற்கு முன்னர் அவனுடைய பெயரும் விருதும் இப்பிராமிச் சாசனத்தில் பொறிக்கப்பட்டதாக S. பரணவிதான குறிப்பிடுகின்றார். மகாசிவனுடைய தந்தையாக இச்சாசனத்தில் குறிப்பிடப்படும் ஐய(ன்) கேர(ன்) என்பனுடைய பெயர் தீபவம்சத்தில் கீர(ன்) என்றே காணப்படுவதாக S. பரணவிதான உறுதிப்படுத்தியுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (தீபவங்ல : Chap. XI, v 6-7) தீபவங்லத்தில் கீரன் மூத்த சிவனுடைய மகனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான். தமிழகத்தில் சமகாலத்தில் ஆட்சியில் விளங்கிய இளங்கீரன், நெடுங்கீரன் போன்றோருடைய சங்ககாலப் பாண்டிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக மூத்த சிவனுடைய வம்சாவழித் தொடர்புகள் காணப்படுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கீரன் என்ற உள்நூர் ஆட்சியாளனின் பெயர் தோற்றமும் அதனையே உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

பிராமிச்சாசனம் இல. 37 முதன்முறையாக தீபராஜா பற்றி அறிமுகப் படுத்துகின்றது. தீபராஜாவினுடைய மகனான மகாம்பி(ன)கா? மிகிந்தலையில் ஒரு குகையைத் தானம் செய்ததாக இச்சாசனம் பதிவு செய்துள்ளது. S. பரணவிதானவின் கருத்துப்படி தீபராஜா என்ற பதத்தின் பொருளானது தீவினுடைய அரசன் என்பதாகும். இப்பொருளில் இலங்கைத் தீவினது அரசன் என்றும் பொருள் கொள்ளமுடியும். ஆனால் சமோக விநோதினி என்ற சிங்கள உரைநூல் ஒன்றில் தீபராஜா என்ற விருதானது நாகதீப ஆட்சியாளனையே சுட்டி நிற்பதனைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டுப் பரப்பினையே நாகதீபம் என்ற பதம் குறித்து நிற்கின்றது.

S. பரணவிதான நாகதீப அரசினுடைய கோன்மை தொடர்பாக பின்வரும் ஐதீகம் ஒன்றினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ் ஐதீகம் இவ்வாறுள்ளது: -

“அநுராதபுரியை ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்த மன்னன் ஒருவன் தனது மனைவிமார்களில் ஒருத்திக்கு அவளுடைய மூத்த மகனுக்கு இந்நாட்டின் அரச பதவியை தனக்குப் பின் தருவதாக வாக்குறுதியளித்திருந்தான். ஆனால் அவ்விளவரசன் கோழிச் சண்டை ஒன்றை போட்டி நிகழ்வொன்றில்

பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஒரு கண்ணின் பார்வையை இழக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய சம்பவம் இடம்பெற்றது. ஆனால் அவ்விளவரசனுடைய தாயார் மன்னன் வாக்குறுதியளித்தபடி தனது மகனுக்கு அரசுப் பட்டம் தரவேண்டும் என வற்புறுத்தினாள். இதனால், அங்கயீனமான இளவரசனை நாட்டின் மன்னாக நியமிப்பதில் உள்ள சிக்கலை அவன் தனது மனைவிக்கு எடுத்துக்கூறியிருந்தும் அவள் அதனை ஏற்க மறுத்து நின்றதோடு, அரசனை கொடுத்த வாக்குறுதியை நடைமுறைப்படுத்துமாறும் வற்புறுத்தி வந்தாள். இதனால் அவளை ஓரளவிற்கேனும் திருப்திப்படுத்து முகமாக **நாகதீபத்திற்கு** ஆள்பதியாக அவ்விளவரசனை மன்னன் நியமித்தான். இம் மன்னனையே **தீபராஜா** என வரலாற்று வரன்முறைகள் குறிப்பிடுகின்றன.” துரதிஷ்டவசமாக அவ்வரன்முறை நூல்களில் அந்த அநுராதபுர ஆட்சியாளனது பெயரோ அல்லது ஒற்றைக் கண்ணையுடைய நாகதீப ஆட்சியாளனது பெயரையோ அல்லது **தீபராஜா** என்ற நிர்வாகப் பதவி அவ்வொற்றைக் கண்ணையுடைய இளவரசனுக்காக மட்டும் உருவாக்கப் பட்டதா அல்லது புராதன காலம் தொட்டே அத்தகைய ஓர் ஆட்சிமுறை நிலவி வந்ததா போன்ற வினாக்களையிட்டு தரவுகள் எவையும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கவில்லை. எவ்வாறெனினும் மிகிந்தலைக் கல்வெட்டின் வரிவடிவ அமைப்பினைக் கொண்டு கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரைக்குமுள்ள காலப்பகுதிக்குரியதென S. பரணவிதான கருதுகின்றார்.

பெரிய புளியங்குளத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டானது (No 338) இரு அரசுகடும்ப திருமணத் தொடர்புகளின் விபரங்களையும் பேரரசனின் பட்டத்து ராணியினுடைய தகப்பனாரது அரசவம்சத் தொடர்புகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது. ராஜா **உதியினுடைய** மனைவியான **அபிஅனூரதி** என்பவள் ராஜாநாகனுடைய மகளாவாள் என்பதும், தீசன் ஐயனுடைய மனைவியான **அபி சவேரா** என்பவள் மஹாதீசன் ஐயன் என்பனுடைய மகளாவாள் என்பதும் (No 556-560) அப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்களினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதே நேரத்தில் **பம்பரஹல** என்ற மையத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டொன்றில் (No 814) **உபாளிக தத்த** என்பவள் ஒரு பிராமணனுடைய மகளாவாள் என்பதும், அவன் **பொக்கணி ராஜா நாகையாவை** திருமணம் செய்திருந்தாள் என்பதும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்தகாலங்களிலிருந்தே பிராமண - சத்திரிய திருமணத் தொடர்புகள் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்தன என்பதனையும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது.

பிராமிக் கல்வெட்டுக்களினூடாக இலங்கையின் கோன்மையுடன் இணைந்த வகையில் தொழிற்பட்டிருந்த நிர்வாகிகளுடைய விருதுப்

பெயர்களையும், நிறுவனங்களையும் அடையாளம் காணமுடிவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பிராமிக்கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெறும் தனிப்பட்டோருடையதும், நிர்வாகிகளதும் பெயர்கள் அவரவர்கள் வகித்திருந்த பதவிப் பெயருடன் இணைத்துக் குறிக்கப்பட்டமையிலிருந்தே அத்தகைய நிர்வாக நிறுவனங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாயிற்று. இவற்றுள் மிகவும் உச்சமானதும் அடிக்கடி இடம்பெறும் பதவிப் பெயராகவும் அமைவது **சேனாதிபதி** என்பதாகும். **செனபதி** அல்லது **செனாபிதி** என்ற பதங்களே சேனாதிபதியைக் குறிப்பதற்கு பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் பயன்படுத்தப் பட்ட சொற்களாகும். கல்வெட்டு இலக்கம் 1161இல் தானம் வழங்கியவரான **மஹரக அபய(ன்)** என்பவர் **செனபதி அசேலய்ய(ன்)** என்பருடைய பேரனாகும் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் பாளிமொழி வரலாற்றுநூல்களில் மஹரக அபய(ன்), செனபதி அசேலய்ய(ன்) ஆகிய இருவரினதும் பெயர்கள் எந்த ஒரு வடிவத்திலும் இடம் பெற்றிருக்காதமையினால் இவ்விருவர்களையும் அடையாளம் காண முடியவில்லை என S. பரணவிதான குறிப்பிட்டுள்ளார். பிராமிச் சாசனம் இலக்கம் 1013இல் பெயர் குறிப்பிடப்படாத **சேனாதிபதி** ஒருவனுடைய மகனாக **படும பத்ம(ன்?)** என்பவன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் சேனாதிபதி பதவியானது **சக்திரிய வம்ச பாரம்பரியம்** கொண்டதாகவோ அல்லது **மரபுரிதியான வம்சத்தொடராகவோ நிலவி வந்ததாக** எண்ணுவதற்கு எத்தகைய சான்றுகளும் கிடைக்கவில்லை. விதிவிலக்காக துட்டகாமணி காலத்துச் சேனாதிபதி பதவியைக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு நிலையும் காணப்படுகின்றது. **மஹாசேனாதிபதி** என்ற விருதில் துட்டகாமணி மன்னனுடைய **தளபதி விருது** அழைக்கப் பட்டது. மகாவம்சடிகா என்ற பாளி உரை நூலின் படி அக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளமுடிகிறது. ஆனால் பிராமிக்கல்வெட்டு இலக்கம் 251இல் திஸ - மஹாராஜாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் **மஹாசேனாதிபதி** ஒருவனுக்கு அம்மன்னன் வழங்கியிருந்த தானக் கொடை பற்றிப் பொறிக்கப் பட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். ஆனால் அச்சேனாதிபதியின் அரசு விருதுகளோ அல்லது அரசவம்சத்துடனான தொடர்புகளோ அச்சாசனத்தில் எடுத்துக் குறிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இதனால் அந்த **திஸ-மஹாராஜா** **விற்கு முன் இருந்தே இம் மஹாசேனாதிபதி** என்ற நிலை காணப்பட்டிருக்க வேண்டும் என வரலாற்று ஆசிரியர்களால் கருதப்படுகிறது. S. பரணவிதான இச்சாசனத்தில் இடம்பெறும் **மஹாசேனாதிபதியை** துட்டகாமணி மன்னனுடன் அடையாளம் கண்டுள்ளார். துட்டகாமணி மன்னன் அநுராதபுர ஆட்சியாளனாக விளங்கிய எல்லாளுக்கு எதிராக **பல சேனாதிபதிகளின் தலைமையில் பல படைப்பிரிவுகளைக்** கையாண்ட மையின் பின்னணியில் **துட்டகாமணியே மகாசேனாதி பதியாக** விளங்கினான் என பரணவிதான விளக்குவதனைக் காண்கிறோம்.

கதிர்காமத்திற்கு அண்மையிலுள்ள போவத்தெகல என்ற இடத்திலிருந்து மீட்கப்பட்ட பிராமிச்சாசனங்கள் (இல. 549, 550, 551) பத்து சகோதர அரசர்கள் (Ten brothers kings) பற்றிய முக்கியமான செய்தியைத் தருகின்றன. இச்சாசனங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஜாவஹ - நாயர் என்ற விருதுப் பெயரானது மலேசியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட / வருவிக்கப்பட்ட படைத்தளபதிகளை குறிப்பிடுவதாக பரணவிதான கருதுகின்றார். உரோகண ஆட்சியாளர்கள் மலேசியாவைச் சேர்ந்த படைப்பிரிவுகளைப் பெற்று தம் நாட்டு பாதுகாப்புக்கடைமைகளில் அவற்றை ஈடுபடுத்தியிருக்க வேண்டும் என அவர் மேலும் வற்புறுத்து கின்றார். எனவே புராதன இலங்கையில் சேனாதிபதி பதவி என்பது மரபுரிமை சார்ந்ததாகவோ, அல்லது ஸத்திரிய கோத்திரத்தைத் தழுவியதாகவோ அமையவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் இலங்கையின் நிர்வாக நிறுவனங்களில் இரண்டாவது பாண்டகாரிகா எனக் குறிக்கப்படும் பண்டகசாலைக் காப்பாளர் / பொறுப்பாளர் பதவி என்பதாகும். பருமகர்கள் என்றழைக்கப்பட்ட பெருமக்களும், ஹமிகர்கள் என்றழைக்கப்பட்ட குளச்சொந்தக்காரர்களுமே பாண்டகாரிகா பதவியைப் பெருமளவிற்கு வகித்தவர்களாக உள்ளனர். பிராமிக் கல்வெட்டு இல: 621இல் மன்னனுக்குக் கீழ் திறைசேரிக் காப்பாளனாக, படகாரிகா நியமிக்கப்பட்ட செய்தி குறிப்பிடப்படுவதைக் காணலாம். இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்ட பாண்டகாரிகா எல்லோரும் அந்நிறுவனத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய உத்தியோகத்தவர்கள் அல்லர். பிராமிச்சாசன இலக்கம் 22இல் பண்டகசாலைப் பொறுப்பதிகாரியாக விளங்கிய அவ்வுத்தியோகத்தர் அதே நிறுவனத்தில் கடமை புரிந்த ஒருவருடைய மகனாவார் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒரேயொரு கல்வெட்டில் மட்டும் இவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய கல்வெட்டுக்களைப் பார்க்கும்போது இப்பதவியானது மரபுவழிவந்ததாக அமைந்திருக்க வில்லை என்பது புலனாகின்றது. பிராமிச்சாசன இலக்கம் 1192இல் படகாரிக (பண்டகசாலைக் காப்பாளன்) அமாத்திய எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். சாசன இலக்கம் 1035இல் படகாரிக என்ற பதவியானது பணித்த (Pranitha) என்ற நிலையினூடாக (வைப்புப்பணம் செலுத்தியதன் ஊடாக) தொழிற்பட்டிருந்தமையை கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இக்கல்வெட்டின் வரலாற்று முக்கியத்துவமானது இரு அடிப்படகையில் இலங்கை வரலாற்றிற்கு உதவுவதாக உள்ளது. அதாவது மன்னனுடைய திறைசேரி இருப்புகளில் இரண்டு வகையான குகைகளின் ஈட்டம் காணப்பட்டது என்பதாகும். ஒன்று: நாளாந்த அரசியல் - வாழ்வு நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கமைப்பதற்கு உதவுவதற்கான ஒரு நிதியீட்டம், இரண்டு அவசரகால நடவடிக்கைகளுக்கான பிறிதொரு நிதியீட்டம். இவை இரண்டும் புராதன

இலங்கையின் நிர்வாக நிதிமுகாமைத்துவத்தில் பேணப்பட்டிருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது. இந்தியாவில் விஜயநகரப் பேரரசிலும் இவ்வகையான நிதி நிர்வாகம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

புராதன இலங்கையின் நிர்வாக நிறுவனங்களுள் “மஹாமாதர்” என்ற பதவிப்பெயரும் ஒன்றாகும். பிராமிக்கல்வெட்டு இலக்கம் 268இ 269 ஆகியனவற்றில் மஹமத்த பாமதத்த(ன்) என்று இடம் பெற்றிருப்பதானது மஹாதிமத்தர்(ர்) என்ற பிராகிருதப் பதத்தின் திரிந்த வடிவமே என S. பரணவிதான கருதுகின்றார். விநயபிடக என்ற பௌத்த குருமாருக்குரிய ஒழுக்கவிதி பற்றிக் குறிப்பிடும் பாளிநூலில் “மஹாமத்த” என்ற நிர்வாக நிறுவனம் பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. மௌரியப் பேரரசில் சிறப்பாக அசோகனது நிர்வாகமுறையில் மஹாமாத்திரர்கள் பிரதான நிர்வாகிகளாக விளங்கியிருந்தமையை கிரனார் பாறைக்கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மூன்று அடிப்படையிலான மகாமாத்திரர்கள் அங்கு கடமையில் இருந்தனர். அவையாவன: - (1) சப்பத்திக்க (Sabbatthika) என்றழைக்கப்படும் சிவில் நிர்வாகத் தொடர்பாளர்கள் (2) வொசாகாரிகள் (Voharikas) என்றழைக்கப்படும் நீதி - நிர்வாகத் தொடர்பாளர்கள் (3) சேனானாயக்கர்கள் (Senanayakas) என்றழைக்கப்படும் இராணுவ உத்தியோகத் தொடர்பாளர்கள் என்பவையே அவையாகும். இவற்றுள் புராதன இலங்கையில் இருந்த பிரிவு சேனானாயக்கர் என்பதே யாகும்.

புராதன இலங்கையின் நிர்வாக நிறுவனங்களுள் அடுத்து பிராமிச்சாசனங்களால் அறியப்படுவது அமாத்திய என்பதாகும். இலங்கைப் பிராமிக்கல்வெட்டுக்களில் அவை அமத்த (Amata) என்றே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பிராமிச்சாசன இலக்கம் 161இல் பெருமகன் ஸகய(ன்) என்பவன் அமாத்தியன் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். சாசனம் 797இல் படகு - அமாத்திய என்பவன் தானம் வழங்கியவனாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். சாசன இலக்கம் 1202இல் மந்திரியான வஹித்தி (வயித்தி?) என்பனுடைய மகன், பேரன் ஆகியோர் அமாத்தியர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். சாசன இலக்கம் 1064இல் அய(இளவரசன்) (அவனது பெயர் : மகாசேன) ஒருவன் ஓர் உபராஜாவினுடைய மந்திரியாகக் கடமையாற்றினான் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாசன இலக்கம் 1192ல் அமாத்திய அஹலிய(ன்) என்பவன் பண்டகசாலைப் பொறுப்பதிகாரியாக விளங்கினான் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வடமொழியில் அமாத்திய எனவும் பாளியில் அமெச்செ (அமைச்சு) எனவும் பழைய சிங்கள மொழியில் ஆமதி எனவும் தமிழில் அமைச்சர் எனவும் குறிக்கப்படும் பதங்கள் ஒரே பொருளையுடைய பல சொற்பிரயோகங்களாகும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் வல்லிபுரக் கோவிலில் கிடைத்த கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பொற்பிராமிச்

சாசனத்தில் அமெச்சே எனக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

ஆதி இலங்கையின் இன்னோர் நிர்வாகத்துறையாக விளங்கிய அம்சம் நகர - குத்தியா (Nagara gutiya) என்பதாகும். சாசன இலக்கம் 1219இல் தானம் வழங்கிய நபரின் பெயர் இல்லாது அவரது உத்தியோகபூர்வ நிறுவனமான நகர குட்ட எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாசன இலக்கம் 230இல் தானம் வழங்கியவரான பெருமகன் தத்த(ன்) என்பவர் நகர-குட்டிய உத்தியோகத்தார் ஆவர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நகர-குட்டிய என்ற பதவிப் பெயரானது பாளிமொழி இலக்கியங்களில் நகர குட்டிக என இடம்பெற்றுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கது. மகாவம்ச நூலின்படி, அநுராதபுரத்தை உருவாக்கி பண்டுகாபயனே நகர-குட்டிக என்று அழைக்கப்பட்ட நகர-பாதுகாவலர் பதவியையும் உருவாக்கி வைத்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகாவம்சத்தின் படி அநுராதபுர தலைநகரின் மெய்ப்பாதுகாவலனாகவே நகர-குட்டிக என்ற நிர்வாகி தொழிற்பட்டிருந்தார் என அறியமுடிகிறது. ஜாதகக் கதைகளிலும் நகர-குட்டிக என்ற பெயர் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் தலைநகரைப் பாதுகாக்கின்ற வீரனை நாகரக என்றும், அவனுடைய மேற்பார்வையின் கீழ் ஸ்தானிகர் என்று அழைக்கப்படும் நகரத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் கடமை புரியும் உத்தியோகத்தர்களும் கடமை புரிந்ததாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அநுராதபுரகால நிர்வாக முறை:

அநுராதபுரகால சிங்கள மன்னர்களுள் பெரும்பாலானோர் இலங்கை முழுவதனையும் தமது ஆளுகைக்குள் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சித்திருந்த போதிலும், அம் முயற்சியானது பெருமளவிற்கு கொள்கையளவிலே இருந்ததொழிய, நடைமுறையில் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. மிகவும் பலம் வாய்ந்த - ஆளுமைமிக்க ஆட்சியாளர் காலத்தில் மட்டும், ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டப் பரப்பிற்குள்ளேயே இலங்கை முழுவதும் ஓராணைக்குள் உட்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வாறான நிகழ்வுகள் மிகவும் அரிதாகவே காணப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அநுராதபுர அரசியல் வரலாற்றில் வம்ச-வாரிசரிமைப் பிரச்சினைகள் அடிக்கடி நிகழ்ந்ததன் பின்னணியில் அக்காலத்தில் வலுவான அரசியல் நிறுவனங்கள் வளர்ச்சிபெற்றிருக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலையும் காணப்பட்டது.

வரலாற்றுக்கால வளர்ச்சியுடன் அநுராதபுரத்தில் காலப்போக்கில் குறிப்பிடத்தக்களவில் நிர்வாக அலகுகள் பல தோற்றம்பெற்று, படிப்படியான பரிணாம வளர்ச்சிப்பாதையில் வலுவடைந்து சென்றிருந்தமையைச் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின்

முதற்காற்பகுதியில் அவ்வாறான நிர்வாக அலகுகளில் மூன்று தனித்துவமான வளர்ச்சியைக் கண்டிருந்தன. சிலாகால மன்னன் (கி.பி. 518-31) தனது மூத்த இரு புதல்வர்களது பொறுப்பில் இரண்டு பிரதான மாகாணங்களை அவரவர் நிர்வாக ஆளுகைக்குக் கீழ் ஒப்படைத்துவிட்டு, எஞ்சிய மூன்றாவது அலகினை தனது நேரடிக்கண்காணிப்பின் கீழ் வைத்திருந்தமையை சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

முதன்முதலாக சிலாகாலன் தனது மூத்த மகனான மொகல்லானனின் பொறுப்பில் தலைநகருக்குக் கிழக்கே காணப்பட்ட பரப்பினையும், இரண்டாவது மகனின் பொறுப்பில் தலைநகருக்குத் தெற்கே காணப்பட்ட தக்கண தேசத்தையும் ஒப்படைத்திருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. சிலாகால மன்னன் இறந்து இருதசாப்த கால எல்லைக்குள் மேலும் நான்கு நிர்வாக அலகுகள் புதிதாகத் தோற்றம் கண்டிருந்தன. உத்தர தேசம் (வடக்கு), பச்சிம தேசம் (மேற்கு), பாசின தேசம் (கிழக்குப் பகுதி), தக்கிண தேசம் என்பவையே அவையாகும். இவை நான்கினுள் தக்கண தேசம் பரப்பால் மிகவும் பெரியதாகும். முதலாம் அக்கிரபோதி மன்னனின் காலத்திலிருந்து தக்கிண தேசத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்புக்கள் மாபா அல்லது மாயா என்பவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. "மாயா" வின் ஆளுமைக்குட் பட்ட பிரதேசமாகையால் அப்பகுதி பின்னர் மாபா மஹபா அல்லது மாயா (மஹயா)ரட்ட என அழைக்கப்பட்டது. இந்நிர்வாகப் (பதவியானது) பிரிவானது அநுராதபுர மன்னனுடைய நேரடி நிர்வாக ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த இராசரட்டைக்கு நேரெதிராக அமைந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனைத் தொடர்ந்து இராசரட்டை நிர்வாகப் பிரதேசத் திற்கு இணையாக உரோகணம்) என்ற தனித்துவமான நிர்வாகப் பிரதேசமும் உருவாக்கப்பட்டது. புராதன இலங்கையின் முப்பெரும் நிர்வாகப் பிரிவு களில் உரோகணம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு நிர்வாக - அரசிருக்கையாகத் திகழ்வதற்குரிய வாய்ப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது.

இலங்கைத்தீவு முழுவதன் நிர்வாக ஒருங்கமைப்புக்கான அரசியல் நடவடிக்கைகளை வலுப்படுத்துவதற்காக அநுராதபுரகால மன்னர்கள் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் குறிப்பாக வலுவடைந்திருந்த உள்நூர்ப் பிராந்திய ஆட்சியாளர்களுடன் கடுமையாக மோத வேண்டியிருந்தது. ஆனால் உரோகணத்தைப் பொறுத்தவரையில் அப்பிரதேச ஆட்சியாளரின் நடவடிக்கைகள் ஏனைய பிராந்திய ஆட்சியாளரின் நடவடிக்கைகளைவிட, தனித்துவமானதும், சுய விருப்பு - வெறுப்புக்களைத் தனித்துவமாக இனங்காட்டக்கூடிய வகையில் அமைந்திருந்தமையையும் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. வம்சாவழி அடிப்படையிலான முரண்பாடுகளும், அரசவாரிசரிமை முரண்பாடுகளும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏற்பட்ட படையெடுப்புக்களும் அநுராதபுரமைய

அரசினை அச்சுறுத்தியிருந்த வேளைகளில் ரோகண நிர்வாக ஆள்புலமே அதற்கான தாக்கத்தணிப்புப் பிராந்தியமாக விளங்கி வந்துள்ளது. அநுராதபுர அரசு நிர்வாக, அதிகாரவரம்பினைக் குன்றாது தொடர்ந்து பாதுகாத்து - நிலைகொள்ள வைத்த ஒரு பிராந்தியமாக உரோகணம் தொழிற்பட்டிருந்தமையை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

உரோகணப் பிரதேசமானது இலங்கையாட்சியாளர்களின் குறிப்பாக அநுராதபுரகால ஆட்சியாளர்களின் முகப்புப்பாலமாக (Bridge head) விளங்கியிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களினால் கவிழ்க்கப்பட்ட அநுராதபுர ஆட்சியாளருக்கும், அரசு குடும்பத்தினருக்கும் புகலிடம் வழங்கும் சிறப்புப் பிரதேசமாகவும், அந்நியர் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த வேளைகளில் அநுராதபுரத்தை மீட்டெடுப்பதற்கு உதவும் முகப்புத் தளமாகவும் அநுராதபுர ஆளுமையில் ஏற்படும் இன - மத - முரண்பாடுகளுக்கு தீர்வு காணப்படும் மையமாகவும் உரோகணம் விளங்கிவந்துள்ளது. இலங்கையின் வரலாற்று வளர்ச்சியின் மிகக்கூடுதலான காலப்பகுதியில் உரோகணத்தின் பங்கு - பணியும் காலத்துக்குக்காலம் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது பிரதான ஆளுகைப் பிரதேசமான அநுராதபுரம் மிகச் சுதந்திரமான நிலையில் இயங்கியபோது உரோகணத்தின் செயற்பாடு ஒருவிதமாகவும், அநுராதபுர அரசு இன்னொரு வம்சத்தினதோ அல்லது ஆக்கிரமிப்பாளரது மேலாதிக்கத்தின் கீழ் விளங்கியிருந்த சமயத்தில் உரோகணத்தின் செயற்பாடு வேறொருவிதமாகவும் அமைந்துகொண்டிருந்தமையைக் காணமுடிந்தது.

உரோகண இராச்சியத்தின் தனித்துவமான செயற்பாடுகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு சிலாகாலானது ஆட்சிக்கால நிர்வாக நடவடிக்கைகளை உதாரணமாக கொள்ளலாம். அதாவது சிலாகாலனது (கி.பி. 518-31) ஆட்சிக்காலம் முழுவதிலும், பின்னர் அவனது வாரிசுகளின் ஆட்சிக்காலங்களிலும் மகாநாகன் என்பவன் உரோகணப் பகுதியின் மேலாண்மையைப் பெற்று விளங்கியிருந்தான். அம்மேலாண்மையானது ரோகணத்தில் முதலில் (Rebel) கிளர்ச்சிக் கலகக்காரன் என்ற அடிப்படையிலும், பின்னர் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆள்பதி என்றவோரடிப்படையிலும் மகாநாகனுக்கு கிடைத்திருந்தது. ஆனால் அநுராதபுரத்தில் மகாநாகன் தன்னை மன்னனாகப் பிரகடனம் செய்த கையோடு (கி.பி. 569-71) உரோகணம் உட்பட இலங்கையின் முழுப்பரப்பினையும் தனது நேரடியானகைக்கு உட்படுத்தி இருந்தான் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இம் மன்னனைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த முதலாம், இரண்டாம் அக்கிரபோதி மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலங்களிலும் உரோகணம் நேரடியாக அநுராதபுரத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தமையைக் காணலாம். ஆனால்

அநுராதபுரத்தில் ஆட்சியதிகாரத்திற்காக கலகங்கள் ஆரம்பித்தவுடன் உரோகணம் தனது கட்டுப்பாட்டை அநுராதபுரத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு, சுதந்திரமான உள்ளூர் ஆட்சியாளரின் தலைமையில் தன்னை நிர்வகித்துக் கொண்டு சென்றமையைக் காணலாம்.

முற்பட்ட அநுராதபுரகால அரசியல் முறையில் இராணுவக் கட்டமைப்பு முறை நடைமுறையில் இருந்தமைக்கான சான்றுகளைக் காண்பது மிக அரிதாக உள்ளது. விதிவிலக்காக ஒரு சிறிய இராணுவக் குழுவினரே மன்னனையும், அரச குடும்பத்தையும், அரண்மனையையும் பாதுகாப்பதற்காக கடமையிலீடுபட்டிருந்தனர் எனப் புலப்படுகின்றது. ஆனால் காலப்போக்கில் வெளிநாட்டு வர்த்தக - அரசியல் தொடர்புகளின் நிமித்தமாக, சிறப்பாகத் தென்னிந்தியத் தொடர்புகளின் விளைவாக அநுராதபுர அரசில் கூலிக்குப் போர்வீரர்களை ஈடுபடுத்தும் வழக்கம் உருவாகியிருந்தது. அநுராதபுரத்தில் ஒரு நிலையான படைக் கட்டமைப்பு கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டளவிலேயே உருவாகியிருந்தது எனக் குறிப்பிட முடியும். தலைநகரில் மத்திய அரசினது ஆணைகளை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய வகையில் அமைந்த “இருப்பான படையமைப்பு” நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் அவை நிலைகொண்டுள்ள தளத்திலிருந்தும் வெகு தொலைவில் உள்ள மாகாண ஆட்சியாளர்களின் விளிம்போரங்களிலேயே கூலிப்படைகள் நிலைகொண்டிருந்த முறையினைக் காணமுடிந்தது. அதே நேரத்தில் அநுராதபுரத்திலிருந்து தொலைவில் அமைந்துள்ள மாகாணங்களில் அவற்றின் நிர்வாக முறைகளை நிரைப்படுத்துவதற்கேற்ற, கட்டுப்படுவதற்கேற்ற பரிபாலன நிறுவனங்கள் எவையும் இக்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அநுராதபுர காலத்திற்குரியதான சாசனங்கள் வாயிலாக சபா அல்லது மந்திரி சபை எனப்படும் ஒரு நிறுவனம் இருந்தமையைப் பற்றி அறிய முடிகின்றது. இச்சபையினது தோற்றத்திற்கு இக்காலத்திற்கும் முன்னர் இருந்த ஒருவகையான நிர்வாக நிறுவன அமைப்புத்தான் அடிப்படையாக விளங்கியிருந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளது. முற்பட்ட காலக் கல்வெட்டுக்களில் இடம்பெற்றுள்ள ஆமத்தி மஹஜா (Amati Mahaja) என்று குறிப்பிடப்பட்ட ஓர் அலகே சபா என்ற அமைச்சரவை உருவாவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்று குறிப்பிடுவதனை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. முற்பட்ட அநுராதபுர காலத்தில் சபா என்ற நிறுவனம் இயங்கிய முறை பற்றியறிய எமக்கு எவ்வகையான ஆதாரங்களும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் வேறு மூன்று வகையான நிர்வாக நிறுவனங்கள் இயங்கியிருந்த முறையைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளக் கூடிய வகையிலான வரலாற்று மூலங்கள் கிடைத்துள்ளமையை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். அந்நிறுவனங்களானவை :

(1) சேனாதிபதி, (2) பண்டக சாலைக் காப்பாளர், (3) அத்தியட்சர் / மஹாமாத்திரர் ஆகியனவாகும்.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்தே இலங்கையில் திட்டமிட்ட, ஒழுங்கான கட்டுக்கோப்புக்குட்பட்டவகையில், படிமுறையதிகாரங்களை உடைய நிர்வாக உத்தியோகத்தர் முறை உருவாக்கப்பட்டது. இந்நிர்வாக வலைப்பின்னல் முறையானது மிகவும் விசாலமானதாகவும், இலங்கையின் கடற்கரையோர மாகாணங்களை உள்ளடக்கிய வகையில், அவற்றின் முக்கியத்துவத்தினை மைய அரசுடன் இணைத்த வகையில் திட்டமிடப்பட்டு உருவாக்கி, நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இந்நிர்வாக வலைப்பின்னல்கட்டமைவுக்குள் பல்வேறு விருதுகளைத் தாங்கிய உத்தியோகத்தர் முறையும் உருவாக்கப்பட்டது. நிர்வாக முகாமைத்துவத்தின் உருவாக்கப்பட்ட காலமும் இக்காலமே. குறிப்பாக நீர்ப்பாசனவியல் தொழிநுட்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அலுவலர்கள் நியமனமும், அவர்களது சிறப்புத் தொழிற்பிரிவிற்சூரிய தொழிற்பாடும் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பூரண வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. இருந்தும் இராசரட்டைக்கு வெளியே இவ்வகையான உத்தியோகத்தவர்களுடைய உண்மையான தொழிற்பாடுகள் நடைமுறைகள் - இயக்கம் தொடர்பாக எத்தகையவொரு சான்றாதாரங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறப்பாக மணிபல்லவம் அல்லது நாகதீபம் என்றழைக்கப்பட்டு வந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின்கண் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து எத்தகைய நீர்ப்பாசனவியல் தொழிநுட்பமுறை வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதனைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு எவ்வகையான சான்றுகளும் கிட்டவில்லை. இதேபோன்று அநுராதபுரத்திற்கும், உரோகணத்திற்கு மிடையே இருந்திருக்கக் கூடிய உறவுத்தொடர்பு நிலைகளை மரபுரிதியான எத்தகையவொரு நிறுவனங்களுமே நிர்வகித்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதற்குப் பதிலாக புரவலர் - இரவலர் முறையிலான உறவுத்தொடர் முறைகளே அவ்விரண்டு பிராந்தியங்களிடையேயும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது ஒரு முக்கியமான கருத்து இவ்வகை உறவின் அடிப்படையிலிருந்து தெளிவாகின்றது என்னவெனில், பொதுப்படையாக மத்திய அரசோ அல்லது மாகாண ஆட்சியமைப்போ பலவீனப்படும் போது பரஸ்பரம் அவ்வாறான இரு பிராந்தியங்களுக்கு மிடையே தொடர்புகள் பாதிக்கப்பட்டும், துண்டிக்கப்பட்டுமிருந்தன என்பதாகும். ஆகவே அநுராதபுரகால சிங்களப் பேரரசின் அமைப்பானது மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட, ஏதேச்சாதிகாரம் மிக்க, ஓர் உயர்ந்த தனியாண்மைமிக்க அரசியல் நிறுவனம் அல்ல என்பது தெளிவாகின்றது. அதற்குப் பதிலாக அநுராதபுரகால அரசானது

சமச்சீர்ப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் சக்திகளை உள்ளடக்கிய வகையிலான, ஒரு சகிப்புத்தன்மை மிக்க, பல் அலகுகளைக் கொண்ட (Particularism) பண்பினை உடைய நிலமானிய அரசியல்முறையைச் சார்ந்ததாகவே காணப்பட்டது. அநுராதபுர கால இலங்கையின் வரலாறு முழுமையிலும் இத்தன்மை நன்கு முழுமையாக விரவிக் காணப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அநுராதபுரகாலச் சிங்களச் சமூகத்தில் பெருமகன் அல்லது பிரமுகர் அல்லது பரமுகர் என அழைக்கப்பட்ட மக்களின் உபகுழுக்களும், குலீனர் என்போரும் பிரத்தியேகமான கௌரவத்திற்கு உரியவர்களாக வாழ்ந்த முறையைச் சாசன ஆராரங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இத்தகைய உப குழுக்களைச் சேர்ந்தோர் சாதாரண கிராமிய மக்களைவிட கல்வியறிவு, எழுத்தறிவு, முகாமைத்துவப் பண்பு முகிர்ந்தவர்களாகக் காணப்பட்டிருந்தனர். கிராமியத் தலைமகனான ஹமிகா (Gamika) என்போரை விஞ்சிய வகையில் பெருமகன், குலீனர் ஆகியோர் உயர்ந்தோர் குழாமாக வாழ்ந்திருந்தனர். இவ் உபகுழுக்களுக்கும், அதிகாரத்திலிருந்து கொண்டிருந்த ஆட்சியாளர்களது குடும்பங்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட திருமண - வம்சத்தொடர்புகளையும் காணமுடிகிறது.

அரசவைகளிலும் நியாயஸ்தலங்களிலும் பெருமகன்களும், குலீனர்களும் அங்கம் வகித்திருந்தனர். இதனால் ஒருவேளை நிலச் சொத்துடமை, நீர்ப்பாசன மேலாண்மை போன்ற உரிமங்களில் அவர்களுக்கு விசேட அந்தஸ்த்தும், அதிகாரங்களும் வழங்கப்பட்டிருந்தன எனலாம். கல்வெட்டுச் சான்றுகள் இத்தகைய செய்திகளை உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன. அநுராதபுரப் பேரரசுக் காலத்திலும், பொலனறுவை இலங்கையின் தலைநகர் ஆக்கப்பட்ட காலத்திலும் இவ்விரு சமூகத்தவர்களும் உள்நாட்டு - வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களாலும், மதப்பிரமுகர்களாலும் கௌரவமாக நன்கு மதிக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அநுராதபுரப் பேரரசுக் காலத்தில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட வம்சவாரிசரிமைப் போராட்ட காலங்களிலும், அரசியல் ஆட்சி மாற்றகாலங்களிலும் மிகக் கூடுதலாக நன்மையைப் பெற்ற உபகுழுக்களாக இவ்விரு வர்க்கத்தினரும் காணப்பட்டனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் இவர்களது சமூகத்தின் மீதான செல்வாக்கு நிலையும், பேரம் பேசும் சக்தியுமானது ஆட்சியிலிருந்த அதிகார வர்க்கத்தினருக்கெதிராக இராணுவ பலத்தினை பிரயோகிக்கக் கூடியளவிற்கு மேலோங்கியிருந்தமையினையும் கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

நிலக் கொள்கையும் வரிவசூலிப்பு முறையும் :

K. M. de சில்வாவினுடைய இலங்கை வரலாறு பற்றிய அண்மைக்கால வெளியீட்டில் அநுராதபுர கால மன்னர் பின்பற்றியிருந்த நிலக்கொள்கையை ஐரோப்பிய மானிய சமூககாலத்தில் அம்மன்னர் பின்பற்றியிருந்த நிலமானிய

அமைப்புமுறையுடன் ஒப்புநோக்கி எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். W. I. சிறீவீர என்பவர் மேற்கொண்ட இலங்கை வரலாறு பற்றிய ஆய்வு முடிபுகளின்படி அனுராதபுர கால, பொலன்னறுவைக் கால ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடித்த நிலக்கொள்கையானது அப்பேரரசு அமைப்புக்குள் அகப்பட்ட நிலம் முழுவதற்கும் ஒரே நிலவுடமையாளனாக மன்னனே விளங்கினான் என்பதாகும். K. M. de சில்வாவும் அவரது கூற்றினை ஏற்றுக்கொண்டு, பேரரசின் எல்லைக்குள் அகப்பட்ட வகையில் காணப்பட்ட நிலங்களுக்கு மன்னனே “உரித்தாளனாக” விளங்கினான் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். “அனுராதபுரப் பேரரசு” காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது செய்துமுடிக்கப்பட்ட “அரசின் நிலத்தானங்கள்” பற்றிய உத்தியோக பூர்வப் பிரகடனங்கள் திட்டவட்டமாக தனி மனிதருடைய நிலத்தின் மீதான உரிமத்தினை, சொத்துடமையைக் கொண்டிருந்ததையே வெளிப்படுத்தி நின்றன. எந்தவொரு சாசனப் பட்டயத்திலும் தனிமனிதன் ஒருவனுக்கு நிலத்தைப் பராதீனப்படுத்த வேண்டி, அரசனுடைய ஆணையை முதலில் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்றோ எவ்விடத்திலும் குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. இதற்கு முரணான வகையில் மன்னனானவன் படிப்படியாகத் தானம் வழங்குவதற்காக “சொத்துக்களை” தனியாரிடமிருந்து விலைக்குப் பெற்றுக்கொண்டிருந்த செய்திகளையே பல சாசனங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

புராதன இலங்கையில் மன்னன் மேற்கொண்ட தனது மக்களுடைய பாதுகாப்புக்கும், பின்னர் விதித்திருந்த வரிமுறைகளுக்கும்மிடையே எவ்விதமான தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வரிவிதிப்பு முறையானது பேரரசினுடைய நன்செய் நிலங்களிலிருந்து உற்பத்தியை மேற்கொள்ளுமுகமாகவும், நிலத்தின் மீதான தனது கட்டுப் பாட்டினை மன்னன் இழந்து விடாதபடி வைத்திருப்பதற்காகவுமே மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பேரரசினுடைய மரபுகளுக்கும் வழமைகளுக்கும் மேலாக, மன்னனுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களே நிலத்தின்மீதான வரிவிதிப்பு முறையின் அளவினையும் காலத்தினையும் தீர்மானித்த காரணிகளாக அமைந்தன.

போஜகபதி (Bojakapathi) என்று சாசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட வரிமுறையானது நீர்ப்பாசனக் குளங்களிலிருந்தும் நீர்ப்பாசனக் கால்வாய்களில் இருந்தும் நெல் வயற்பிரப்பிலிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரிகளாக அமைந்தன. அவைபெருமளவிற்குப் பண்டமாகவே அறவீடு செய்யப்பட்டன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய ஒரு நிலையானது சிலவேளைகளில் அரசுக்கு ஆற்றிய சேவையின் நிமித்தம் ஒரு கைம்மாறாக தனிமனிதன் ஒருவனுக்கு மன்னனால் வழங்கப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக் கைமாறு தானமாகவும் வழங்கப்பட்டது. பௌத்த சங்கங்களுக்கும் இவ்வகைப்பட்ட தானங்கள் மன்னனால் அடிக்கடி

மேற்கொள்ளப்பட்டமையைச் சான்றுகள் உறுப்படுத்துகின்றன. நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கள் பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்திருக்காத ஒரு நிலையிலுள்ள அருராதபுர காலச் சமூகமொன்றில் தண்ணீரானது மிகவும் பெறுமதிமிக்க "ஒரு பண்டப் பொருளாக" கருதப்பட்டிருக்கும் என்பதில் எவ்விதச் சந்தேகமும் எழமுடியாது. **வபி-கமிஹா** (Vapi-hamika) என்ற குளச் சொந்தக் காரருடைய குளத்திலிருந்து கால்வாய்நோக்கி விடப்படும் நீர் பிறிதொருவரால் வாங்கி விற்கப்பட்ட நடைமுறையையும், பின்னர் நெல்வயற் செய்கையாளன் நீர்வரியையும், நிலவாடகையையும் பற்றிய செய்திகளைச் சாசனங்கள் தருகின்றன. பிற்பட்ட மிகப்பெரிய நீர்ப்பாசன நிறுவனங்களினதும், கால்வாய்கள் பலவற்றினதும் பராமரிப்பாளன், அதிபதி, புனரமைப்பாளன் என்ற வகையில் மன்னன் அந்நீரைப் பயன்படுத்து வோரிடமிருந்து லெவி (Levy) யாக வரிகளைப்பெற்றுக் கொண்டிருந்தான். இவ்வகையான வரிமுறைகள் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரைக்கும் **டகபதி** (dakapathi) எனச் சாசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட மையைக் காண்கின்றோம். **நீர்வரி** என்ற வகையில் விவசாயிகளிடமிருந்தும், நீரைப் பல்நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தியவர்களிடமிருந்தும் சேகரிக்கப்பட்டு மன்னனுக்கும், சிறுகுளச் சொந்தக்காரருக்கும் வழங்கப்பட்ட அவ்வரியையே **டகபதி** என்ற சொற்பிரயோகம் குறித்து நின்றது. கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இத்தகைய **கொடுப்பனவுகள்** இலங்கையில் உள்ள சாசனங்களில் **தியதேதம்** (Diyadedum) எனவும் பொலன்னுவைக் காலத்தில் அது **தியட்டம்** எனவும் குறிப்பிடப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம். பிற்காலச் சோழர் சாசனங்களில் பூச்சி, **அட்டம்** எனக்குறிக்கப்பட்ட பதங்கள் வரிமுறையைக் குறிக்கப்பயன் படுத்தப்பட்டவை என்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

டகபதி என்ற வரிமுறைக்கும் மேலதிகமாக, குடியிருக்கும், பயிர்ச் செய்கைக்குட்படுத்தப்படும் நிலங்கள் யாவற்றிலிருந்தும் மன்னன் வரி ஒன்றினை அறவிட்டிருந்தான். மக்கள் குடியிருப்புக்கு உதவாத சதுப்பு நிலங்கள், காட்டர்ந்த பகுதிகள் போன்றன மன்னனது **சொத்துடமை** எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வாறான நிலங்கள் மக்கள் வாழ்க்கைக்கோ, அல்லது பயிர்செய்கைக்கோ ஏற்ற இடமாக ஆக்கப்பட்ட பின்னர் தனிப்பட்டோருக்கும், சமய நிறுவனங்களுக்கும் **தானமாகப்** பிரகடனம் செய்வித்து அவை மன்னனால் அவனுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கேற்ப தனிப்பட்டோருடைய சொத்துடமையாக மாற்றப்பட்டன. அரசினால் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு மீள்விக்கப்பட்ட சதுப்பு நிலங்கள், உப்புத்தரவைகள், காட்டர்ந்த நிலங்கள் யாவும் மன்னனுடைய ஏகபோக சொத்துடமையாக விளங்கின. இவை பல சந்தர்ப்பங்களில் பன்முக நோக்கில் மன்னனுக்கும் அரசுக்கும் பயன்பட்டிருப்பதனையும் சாசன ஆதாரங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. புதிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை அரசு

புதிய நிலங்களில் மேற்கொள்ளும்போதும், தனது குடிசைகளுடைய நெருக்கமான குடியிருப்புக்களை மேலும் விஸ்தரித்துச் செல்லும்போதும், உள்நாட்டு, அந்நிய, இயற்கைப் போராட்டங்கள், அழிவுகள், வெள்ளப் பெருக்குகள், படையெடுப்புக்கள் காரணமாக மக்கள் இடப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டபோதும் அவ்வாறான புதிய நிலங்கள் மக்களது பயன்பாட்டிற்கு காகவும், அரசினது நகரக்கட்டுமானங்களுக்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம். கைவிடப்பட்ட நிலங்கள், சொந்தக்காரர் அற்ற நிலங்கள், போன்றவை மைய அரசினுடைய அல்லது அரசனுடைய சொத்துக்களாகக் கருதப்பட்டன. அதாவது பேரரசின் எப்பாகத்திலும், எங்கெங்கே நிலம் பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தப்படவில்லையோ, அல்லது நிலம் பயன்படுத்தப்படவில்லையோ அங்கெல்லாம் மன்னனால் காடு வளர்க்கவும், மிருகங்களை வளர்க்கவும், சுரங்கங்களான தங்கம், இரத்தினக்கல், உப்பு போன்றவற்றை வெட்டவும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் மக்கள் தமது குடியிருப்புக்களையும், பயிர்ச்செய்கைத் தொழிலையும் ஆரம்பிப்பதற்காக நிலத்தினை மன்னிடமிருந்து கொள்வனவு செய்யவேண்டும் என்ற பொருளாக அமைந்து விடாது.

நீர்ப்பாசனவியல் தொழிநுட்பமுறையின் அகீத வளர்ச்சியுடன் இலங்கையில் "தனியார் சொத்துடமை" முறையானது நன்கு வளர்ச்சிபெற்று வந்தமை கவனத்தை ஈர்க்கின்ற ஒரு பிரதான அம்சமாக மாறிற்று. கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட சாசன மூலங்களில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் பமுனு (Pamunu) அல்லது பரவெணி (பரவணி) ஆகிய பதங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பெற்றுவந்த சொத்துடமைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சமய நிறுவனங்களும், புனித மையங்களும் அரசு பீடங்களிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட நன்கொடைக்குரிய சொத்துக்களே பமுனு என்ற பதத்தினால் குறிக்கப்பட்டது. தனிப்பட்ட மக்கள் இச் சொத்துடமையை மூன்று வழிகளினால் ஈட்டியிருந்தார்கள். அவையாவன (1) அரசு கொடைகள் (2) கொள்வனவு (3) பரம்பரையாகப் பெற்ற சொத்துடமை ஆகியவையாகும்.

அநுராதபுர காலத்தில், இலங்கையில், அரசு சேவையில் கடமையாற்றியிருந்த உத்தியோகத்தர்களுக்கு சம்பளம் எவ்வடிவில், எவ்வாறு வழங்கப்பட்டிருந்தன என்பதனையிட்டு தெளிவான ஆதாரங்கள் எவையும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இருந்தும் அவ்வுத்தியோகத்தர்கள் தங்கள் துறைகளில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சேகரித்த வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை தங்கள் தங்கள் ஊதியத்திற்காக எடுத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பது மட்டும் புலப்படுகின்றது. ஆனால் அவர்கள் இவ்வாறு தொழிற்பட்டமையிலிருந்து அவர்களை

வருமானவரி சேகரிக்கும் உத்தியோகத்தர்கள் என நாம் கருதிவிடமுடியாது. ஆனால் இந்த வருமான வரிச்சேகரிப்பு முறையானது பெருந்தொகையான பணப்பழக்கம் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுவதனைத் தடுக்க காரணமாகியது எனலாம், அல்லது கடமைபுரிந்தமைக்கான மாத வேதனைத்தைப் பெருந்தொகையான காசாக பண்டங்களின் உற்பத்தி மிகவும் அரிதாகக் காணப்பட்ட பருவ காலங்களிலேயே அரசாங்க சேவைக்கான ஊழியத்தினை அரசு பணமாக கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. அநுராதபுர கால ஆட்சியாளர்களின் நிர்வாக அலகுகளில் கடமைபுரிந்த உத்தியோகத்தர்கள் அரசு பணிக்கும், சேகரிக்கப்படுகின்ற வருமான வரிமுறைக்கும், அதன் திரட்சிக்குமிடையே எவ்விதமான தொடர்புகளும் இருந்திருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் அநுராதபுர அரசுக்காலம் முழுவதிலுமே அரசாங்க சேவையிலும், அரண்மனையிலும் அதிகரித்த நிலையில் சேவையில் அமர்த்தப்பட்டு வந்த உத்தியோகத்தர்களின் எண்ணிக்கையானது தம்மை பிரபுக்கள் சமூகமாக உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதனாலாகும்.

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து அநுராதபுரகால அரசியல், நிர்வாக முறைகளிலும், நிலைகளிலும் பலமாற்றங்கள் உருவாகின. அரசாங்க சமய நிறுவனங்களிலும், அரசு நிர்வாக சேவைகளிலும் கடமையாற்றிய உத்தியோகத்தர்களுக்கு திவெல் (Divel) என்று குறிப்பிடப்படும் சொத்துடமை மானியமாக / தானமாக / ஜீவிதமாக வழங்கப்பட்டமையை சாசனவாதாரங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. திவெல் என்ற சொத்துடமை முறையானது வழங்கப்பட்ட சேவைக்காக, அக்குறிப்பிட்ட உத்தியோகத்தர் இறக்கும் வரைக்கும் அல்லது அவரது சேவையைப் பெற்றிருந்த நிறுவனத்தால் செய்துகொள்ளப்பட்ட உறுதி ஒப்பந்தம் (Will) வரைக்கும் அக்குறிப்பிட்ட சொத்துடமையை வாழ்க்கை ஜீவனோபயத்துக்காக பயன்படுத்தமுடியும் என்பதனைக் குறித்துநின்றது. அதாவது திவெல் என்ற இச்சொத்துடமையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வருமானத்தை முன்பு வேறொருவர் அனுபவித்திருந்தார் என்பதாகும்.

அரசாங்க நிறுவனங்களில் கடமைபுரிந்த உத்தியோகத்தர்களது அந்தஸ்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கேற்ப வழங்கப்பட்ட திவெல் சொத்து உடமையின் மதிப்பும் கூடிக்குறைந்திருந்தது. மிகவும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் கடமைபுரிந்த உத்தியோகத்தர்கள் மிகவும் பெறுமதிமிக்க திவெல் அளவினைக் கொண்டு ஜீவித்திருந்தனர். இவ்வாறு வருமான ஈட்டம் தரக்கூடிய சொத்துக்களை சொத்துடமையாகப் பெற்ற முறையானது இரண்டு அடிப்படைகளில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஒன்று: கடமை புரிந்த உத்தியோகத்தர்களுக்கான ஊதியக் கொடுப்பனவுகளின் நிமித்தம் திவெல் வழங்கப்பட்டமை, இரண்டு : நிலத்திலிருந்து ஈட்டப்பட்ட

வருமானத்தை உற்பத்தியாளர்களின் கைகளிலிருந்து அரசு உத்தியோகத்தர்களது கைக்கு மாற்றுவது என்பது. இந்நிகழ்வு கிராமிய தோட்டத்துறைகளை மறைமுகமாக மைய அரசுடன் இணைத்து வைக்கின்ற ஒரு புராதன நிர்வாகச் செயற்பாடாகவும் அமைந்தது என்றால் அதில் வியப்பேதுமில்லை. இவ்வாறு நிலத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வருமான ஈட்டம் அரசு உத்தியோகத்தர்களது கைக்கு மாற்றப்பட்டு அரசனது திறைசேரிக்கு நிதிவலுவூட்டப்பட்டமையைக் காணலாம். இதனை விடமேலும் தனித்தனியாக ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் நேரடிவரியையும் அரசு பெற்றிருந்தது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பொலனறுவைக் கால அரசியல் முறைகள்:

அநுராதபுரகால அரசியல், நிர்வாக முறைகளின் வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியாகவே பொலனறுவைக்கால அரசியல் முறைகள் அமைந்திருந்தாலும், அநுராதபுர காலக் கோன்மையின் பின்னணியில் பௌத்த மதம் மட்டுமே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்பதனை மறந்து விடலாகாது. அநுராதபுர காலப் பிற்பகுதியில் பௌத்தமததலங்களின் கீழ் ஏராளமான நன்செய், புன்செய் நிலங்கள் தேவாலகமாகவும், நிந்தகமாகவும் சென்றடைந்தமை காரணமாக உற்பத்திமுறையில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தேறின. பௌத்த மடாலயங்களின் மேற்பார்வையில் நிலத்தை உழுது பயிரிடுவோர் திருப்திகரமான வாழ்க்கையை ஓட்ட முடியாத ஒரு சூழ்நிலை உருவாகி இருந்தமையே பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலத்தில் ஏற்பட்டுக்கொண்ட விவசாயிகளின் குழப்பங்கள் எடுத்துக்காட்டின. இலங்கையின் அரசியல், நிர்வாக முறைகளைப் பிற்பட்ட அநுராதபுரகாலத்தில் சீர்குலைவடையச் செய்யுமளவிற்கு விவசாயிகளினுடைய குழப்பங்கள், கலவரங்கள் நிகழ்ந்திருந்தன. இதுவே இன்னொருவிதத்தில் அநுராதபுரகால அரசியல், நிர்வாக, பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறைக்கும் ஒரு முடிவினைத்தேடிக்கொடுத்திருந்தது எனக் குறிப்பிடலாம். விவசாயிகளினுடைய இந்தக் கிளர்ச்சியின் நேரடி விளைவானது அநுராதபுரத்தில் தங்கியிருந்த கூலிப்படைகளினுடைய மாபெரும் கிளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்துத் தந்திருந்தது. இதனால் ஐந்தாம் மகிந்தன் தலைநகரான அநுராதபுரத்தை கைவிட்டு ஓடவேண்டிய ஒரு நிலையும் உருவாகியது. எது எவ்வாறெனினும் மன்னர் பிரதானிகளிடையே காணப்பட்ட முரண்பாடுகளும், இக்கலவரங்களும் இலங்கைமீதான சோழ மன்னனுடைய படையெடுப்புக்களை தடுத்து நிறுத்துவதற்குப் பதிலாக, மேலும் சாதகமான பல சூழ்நிலைகளையே உருவாக்கிக் கொடுத்திருந்தமையைக் காண்கின்றோம்.

பொலனறுவைக்கால அரசியல்முறை, நிர்வாகமுறைகள் பற்றிப் படிப்பதற்கு எமக்கு ஏராளமான சாசனச்சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இக்கால கட்டத்திற்குரியதாகக் கிடைக்கப்பெற்ற சாசனப்பதிவுகளில் பொலனறுவைக்

காலப்பகுதிக்குரிய நிர்வாகிகள் பற்றிய சிறப்புத்தகவல்கள் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்துள்ளன. மன்னனாலும், சமய நிறுவனங்களினாலும் வழங்கப்பெற்ற **கொடைகள்** பற்றிய சாசனங்களில் பொறிக்கப்பட்ட **விதிகள்** இக்காலகட்ட சமூகவழமை, அந்தஸ்து, பதவிநிலைகள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. **பிரதான அரச கருமவினை புரியும் உத்தியோகத்தர்** (செயலாளர்), **அரசனுக்கு உடனுதவும் மெய்ப்பாதுகாவலர்களின் தளபதி** ஆகியோரது பெயர்கள் இவ்வகையான சாசனங்களில் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. இவ்வகையான அரச உயர் உத்தியோகத்தர்களது அந்தஸ்தினைக் காணும்போது இக்காலத்தில் **அரசபிரபுக்கள்** பெற்ற அநீத முக்கியத்துவத்தினை அச்சாசனங்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்பதனையே காண்கின்றோம்.

பொலனறுவைக் கால அரச உயர் உத்தியோகத்தர்களது விருதுப்பெயர்கள் யாவும் **"ராஜா"** என்ற விருதியுடன் முடிவடைகின்ற முறையைக் காண்கின்றோம். இது பொலனறுவைக்கால கட்டத்திற்கு மட்டுமேயான ஒரு சிறப்பம்சமாகும். கல்வெட்டுச் சான்றுகளில் **பிரித்திரதன்** (Pirittiradun) **மங்குளராட்**, **பாண்டிராட்** என்ற உதாரணங்களைக் காண்கின்றோம். பாளிமொழி இலக்கியங்களில் **சோழராஜா** போன்ற உதாரணங்களைக் காண்கின்றோம். எனவே அரச உத்தியோகத்தர்களது பெயர்களுடன் **"ராஜா"** என்று முடிவில் இடம்பெறும் வழக்கமானது பொலனறுவைக்கால பிரபுக்களின் உயர் அந்தஸ்தினையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பின்னர் **உபராஜா**, **யுவராஜா** என அரச குடும்பத்தவர்கள் அழைக்கப்பட்ட முறைமையிலிருந்து பிற்பட்ட பொலனறுவைக் காலத்தில் இப்பிரபுக்கள் சமூகம் வளர்ச்சி பெற்றுச் சென்றமுறையையே கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

பொலனறுவைக்கால அரச பதவிகளிலும், நிர்வாக முறைகளிலும் பிரபுக்களுக்கிருந்த **செல்வாக்கு நிலை அதிகாரம்** என்பன அதிகரித்துக் காணப்பட்டிருந்தன. **பமுணு** என்றழைக்கப்பட்ட **பரம்பரை பரம்பரை யாகக் கொண்டிருந்த ஏராளமான நிலச்சொத்துக்களுக்கு உடமையாளன்** என்ற வகையிலும் அப்பிரபுக்கள் சமூக அந்தஸ்த்தில் கூடிக்காணப்பட்டிருந்தனர். இரு பிரபுக்களான **கித்தி(Kitti)** புத்த (Buddha) ஆகியோர் **யுவராஜா கல்ஸியப்பனுக்கு** உரிய நேரத்தில் வழங்கிய உதவிக்காக இரு கிராமங்களையே அவ்விளவரசன் மானியமாக வழங்கிய செய்தியை கல்வெட்டு ஒன்று தருகின்றது. மேலும் இக்காலத்தில் பிரபுக்கள் **பிரிவேனாக்களை** (கல்விச்சாலைகளை) அமைக்கும்போது அரச பல நிலத்தானங்களை அப்பிரிவேனாக்களுக்கு வழங்கி நிதிவளமூட்டுவதையும் காண்கின்றோம்.

பொலனறுவைக் காலத்தில் பிரபுக்களுக்கும் நிலவருமான முறைகளுக்கும் மிடையே மிகநெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்தமையைச் சாசன சான்றுகள்

எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பிம் (Bim) என்று குறிப்பிடப்படும் பதமானது சித்னறு பிம், கலுன்னறு பிம் என்று குறிப்பிடப்படுவது போன்று நிலவருமான ஈட்டத்தைச் சேகரிக்கும் முறைக்குள்ள நிர்வாக முறையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இராணி லீலாவதியுடன் இணைந்து தளபதி பராக்கிரம என்பவன் அரசு நடாத்தியபோது, தளபதி கலுன்னறு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என ததாவம்சம் என்றநூல் குறிப்பிடுகின்றது. அதேநேரத்தில் முதலாம் விஜயபாகுவின் அம்பகமுல கல்வெட்டில் கலுன்னறு பிம் ஐயன் நடவன் எனக் குறிப்பிடப்படுவதையும் காணலாம். ஆதலால் ததாவம்சம் குறிப்பிட்ட கலுன்னறு வம்சமும் இச்சாசனம் குறிப்பிட்ட கலுன்னறு பிம் மும் ஒரே பொருள் குறித்தவை என்பது புலனாகின்றது. கல்யாணவதியின் ருவான்வலிசாயவிலுள்ள கற்பலகைச் சாசனம் ஒன்றில் பிரிவத்து பிம் விஜயணவன் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தலதா பூஜாவலிய என்ற நூலில் அதே பெயர் பிரிவத்து கண எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் பிம் என இங்கு குறிக்கப்பட்ட பதமானது வம்சம் என்ற பொருளை உணர்த்து வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. இவை யாவும் பொலனறுவைக்கால நிலப்பிரபுத்துவக் குடும்பங்களின் இருப்பினையே உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

சோழப்படையெடுப்பினைத் தொடர்ந்து வந்த பொலனறுவைக்காலப் பகுதியின் அரசியல் நிலையானது முடியரசாட்சி என்ற முறையிலிருந்து நீங்கி, ஏதேச்சாதிசாரம் மிக்க தனியாட்சியுரிமையுடைய அரசமைப்பாக மாற்றம் பெற்றுக்கொண்டது. சோழருடைய ஆதிக்கத்துக்கெதிராக பொலனறுவைக் காலப் பகுதியில் இலங்கையில் எழுச்சிபெற்ற எதிர்ப்பியக் கங்களின் தன்மையானது இதற்கு முன்னர் தோற்றம் பெற்றவற்றிலிருந்து முற்றிலுமே மாறுபட்டதாக அமைந்தது. இராசரட்டை முன்பு படையெடுப்பாளர்களுடைய கையில் இருந்த சமயங்களில், அநுராதபுர மன்னன் பிறிதோரிடத்திலிருந்து தனது ஆட்சியுரிமையை நிலைநாட்டி நகர்த்திச் சென்றமையைக் காண்கின்றோம். ஆனால் பொலனறுவைக்காலத்தில் அரசியல் நிலை அவ்வாறிருக்கவில்லை. கி.பி. 1017இன் பின் சிவில் நிர்வாக உத்தியோகத்தர்கள். ஆகியோர் அதிகாரங்களைத் தங்கள் கைகளுக்கு எடுத்துக் கொண்டது மாத்திரமல்லாது அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அதிகாரத்திற்காக சண்டையிட்டும் கொண்டனர். சேனாபதிசித்தி, மகாலனகித்தி, லோக, கேசதாது கஸ்யப்ப, ஆகியோர் இவ்வாறு பொலனறுவைக்காலத்தில் அரசியல் அதிகாரங்களைத் தங்கள் தங்கள் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டோராவர். இவர்களை விட வேறும்பலரும் உதாரணமாக ரவிதேவ, கால புத்தராஜ, மக்காகூட்டுறவின், கித்தி ஆகியோர் இளவரசன் கித்திக்கு (கீர்த்திக்கு) அந்நியர் ஆட்சியை நாட்டிலிருந்து வேறுப்பதற்குரிய ஆதரவை வழங்கியவர்களாகத் தொழிற்பட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். முதலாம் விஜயபாகு இலங்கையிலிருந்து சோழருடைய மேலாண்மையை

நீக்குவதற்கு உதவிய இரு பிரபுக்களாகக் காணப்பட்டவர்கள் புத்த ராஜாவும் தேவமல்லனுமாவர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியாக சோழரை பல பிரச்சினைகளின் மத்தியிலும் நாட்டிலிருந்து அப்புறப்படுத்திய கையோடு மன்னன் எதிர்நோக்கிய முக்கியமான பிரச்சினை நிர்வாக முறைகளை திருப்பி ஒழுங்கமைக்கும் முறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களாகும். சோழர் இலங்கையை வெற்றிகொள்ள முன் இருந்த காலகட்டத்தில் இருந்தே சீர்குலைவுற்றிருந்த இந்த நிர்வாகப் பின்னடைவினைச் சீர்திருத்தி அமைப்பது என்பது ஒரு மாபெரும் சவாலாக மன்னனுக்குப்பட்டது. உருகுணையிற் கூட நிர்வாக முறைமைகள் தளர்வடைந்து காணப்பட்டன. அங்கு கூட பிரபுக்களின் செல்வாக்கும் மிதமிஞ்சிக் காணப்பட்டது. எனவே பிரபுக்களின் நிர்வாகமும், செல்வாக்குமே பொலனறுவைக்கால அரசியலில் காணப்பட்ட சிறப்பம்சமாகும். மன்னன் பிரபுக்களின் தயவில் தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்த சூழ்நிலை பொலனறுவைக்காலப் பகுதியில் மேலோங்கிக் காணப்பட்டிருந்தது.

இராசரட்டையிலிருந்து சோழருடைய மேலாணை நீக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே முதலாம் விஜயபாகு மன்னன் இலங்கையரசின் நிர்வாக முறைகளைச் சீர்திருத்தியமைக்க முயன்றிருக்கக் கூடும். ஏறத்தாழ 77 ஆண்டுகள் இலங்கையின் நிர்வாக யந்திர அமைப்பானது இந்துமதக் கோட்பாட்டின் பின்னணியில் அமைந்த மனுதரம் முறைப்படி சோழப் பேரரசர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்ட முறையிலிருந்து திடீரென புராதன பௌத்த சிங்கள நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்குள் இலங்கையை உட்படுத்த வேண்டிய ஒரு முகாமைத்துவ நோக்கு முதலாம் விஜயபாகுவின் மனதில் தோற்றம் பெற்றிருக்கக் கூடும். இதனால் ஏராளமான புதிய நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களை மத்திய அரசு பொறுத்தும், மாகாண ஆட்சியமைப்பும் பொறுத்தும் நியமித்திருக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்குட்பட வேண்டியிருந்த நிலை முதலாம் விஜயபாகுவிற்கு ஏற்பட்டது. இந் நிலையில் புதிய நிர்வாகிகளைத் தெரிவு செய்யும்போது அவர்களது தகைமை, முகாமைத்துவத்திறன், ஒழுக்கம் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்களில் விஜயபாகு மிகவும் அக்கறையுடன் கவனம் செலுத்தினான். அவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்ட உத்தியோகத்தர்களிடம் நாட்டு மக்களிடமிருந்தும், நன்செய் நிலங்களிலிருந்தும் நாட்டுச் சூழ்நிலை, வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை ஆகியனவற்றுக்கேற்ப வரிகளைச் சேகரிக்குமாறு விஜயபாகு ஆணையிட்டிருந்தான். துர்ரதிஷ்டவசமாக சூளவம்சத்தில் இத்தகைய குறிப்புகள் இடம்பெற்றிருக்காததும் கவனத்திற்கு உரியது. விதிவிலக்காக சூளவம்சத்தில் அவனது தீவிரகட்டுப்பாட்டிற்குள் நீதிபரிபாலன விடயங்களைக் கொண்டுவந்த விபரங்கள் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். விஜயபாகுவின் அம்பகமுவக்கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ள அரசு உத்தியோகத்தர், பிரபுக்கள், மற்றும் குறிப்பிட்ட

பதவி நிலைகள் போன்றன பற்றிய விபரங்களின் முன் தொடர்ச்சியை பிற்பட்ட அநுராதபுர காலத் தூண்கல்வெட்டொன்றில் காணமுடிவ திலிருந்து எவ்வாறு விஜயபாகு காலத்தில் பொலனறுவையில் புராதன அநுராதபுர கால சிங்கள நிர்வாக முறை மீண்டும் அறிமுகப்பட்டது என்பதனைக் கண்டுகொள்ள முடியும். (இருப்பினும் சோழர்கால மத்திய உள்நூராட்சி நிர்வாக முறைகளில் சிலவற்றை இலங்கையில் அவர்களது மேலாதிக்கம் அற்றுப்போன நிலையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்த முறையினை சாசன மூலங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன.)

அதிகரித்து வந்த பிரபுத்துவ மேலாதிக்கத்தின் நன்மதிப்பினையும், அரசியல் அதிகாரத்தினையும் வீழ்ச்சிடைந்து வந்த அநுராதபுர இறுதிக்கால முடியரசமைப்பு முறை பெற்றத்தவறிவிட்டிருந்த காரணத்தினால், சோழரது மேலாதிக்கத்தின் கீழ் பொலனறுவையில் தனித்துவமான முறையில் முடியாட்சி அமைப்புமுறை அதிசக்தி வாய்ந்ததாக மாற வாய்ப்பாயிற்று. இந்நிலையில் சோழ வல்லரசாதிக்கத்தினை எதிர்த்து நிற்குமளவிற்கு இராசரட்டையில் பிரபுத்துவ முறை அதிக சக்தி வாய்ந்ததாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இந்நிலையில் இலங்கையில் சோழர்கால அரசியல், நிர்வாக, முகாமைத்துவ நடவடிக்கை களில் பிரபுக்கள் இணைந்து செயற்பட்டிருந்திருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை அருகிப் போயிருந்திருக்கும் என்பது வெளிப்படை. கலிங்கநாட்டு வம்சத் தொடர்புகளின் அனுபவநிலை கூட பிரபுக்களின் அதிகாரத்தை அரசியலில் இருந்து கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கும் முறையை விஜயபாகு விற்கு பெற்றுக்கொடுத்திருக்கும் என்பதும் தெளிவாகின்றது. இதனால் இராசரட்டை தவிர்ந்த உரோகணை, மலையரட்ட, தக்கிண தேசங்களில் விஜயபாகுவிற்கு எதிராக எழுச்சிபெற்ற பிரபுக்களின் கிளர்ச்சியை அவனால் எளிதில் அடக்கி வெல்லமுடிந்தது. இராசரட்டையில் சோழராட்சிக் காலத்திலேயே பிரபுக்கள் நன்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, அவர்களது அரசியற் தலையீடுகள் வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தமையினால் விஜயபாகுவிற்கு இராசரட்டையிலிருந்து பிரபுக்களின் எதிர்ப்புக்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் ஏற்படவில்லை.

முதலாம் விஜயபாகுவின் மரணத்திற்குப் பின் இலங்கையின் கோன்மை முறையில் பக்கம் பக்கமாக இருநிறுவனங்கள் தொழிற்பட்டுச் சென்றிருந்த முறையினைக் காணலாம் அதாவது இரட்டைத் தன்மையுள்ள கோன்மை முறை இரு அரசியற் தலைநகரங்களிலிருந்து தொழிற்பட்டிருந்த முறையையே காண்கின்றோம். இவ்வாறான கோன்மை முறைக்கு பௌத்த, இந்து மதங்கள் பின்னணியாக இருந்து செல்வாக்குச் செலுத்தியிருந்தன. ஒரு புறத்தில் பௌத்த சங்கத்தினரது பேராதரவைப் பெற்று, ஒரு மன்னன்

உத்தியோக பூர்வமாக முடிசூட்டப்பட்டு ஆள்பதியாக பிரகடனப் படுத்தப்படும் அதே நேரத்தில், பௌத்த சங்க ஆதரவற்ற நிலையில் இந்துமதச் செல்வாக்கினுள் அகப்பட்ட முறையில் முடிசூடாமலேயே பிறிதோரிடத்திலிருந்து நாட்டினை நிர்வகிக்கின்ற முறையும் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம். இக்கால கட்டத்தில் பொறிக்கப் பட்டுக் கிடைத்த ஏராளமான சிங்கள, தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் அத்தன்மையைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. ஆட்சியாண்டு (Regnal Year) பொறித்த கல்வெட்டுக்கள், ஆட்சியாண்டு பொறிக்கப்படாத கல்வெட்டுக்கள் என்ற இருவகைச் சாசனப் பதிவுகள் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட இரட்டைத் தன்மையைத் தெளிவாக்கியுள்ளன. சிங்கள முறையில் அமைந்த கோன்மையின் பிரதானமானவோர் அம்சம் என்னவெனில் சகோதர வழிவந்த வாரிசரிமைக் கோட்பாடு ஆகும். அநுராதபுரகால அரசியலில் இத்தகைய கோன்மை முறையே கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் பொலனறுவைக் காலத்தில் சோழப் பேரரசின் கீழ் 77 ஆண்டுகள் இலங்கை அதன் மேலாணையை ஏற்றிருந்ததன் விளைவாக கோன்மை முறையில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தமை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. "தந்தைக்குப் பின் மூத்த தனயன்" என்ற கோட்பாடே சோழராட்சிக்காலக்கோன்மை முறையாக விளங்கியது. அந்நிலையானது பொலனறுவையில் சிங்கள மன்னராட்சிக் காலத்திலும் செல்வாக்குப் பெற்ற ஓரம்சமாகவே காணப்பட்டிருந்தது என்பதனை முடியாட்சி முறைமையின் அவ் விரட்டைத் தன்மை எடுத்துக் காட்டு கின்றது.

முதலாம் விஜயபாகு இறந்தவுடன் மைய அரசின் உயர் நிர்வாகிகளும், பௌத்தசங்கமும் இணைந்து விஜயபாகுவின் சகோதரரான ஜயபாகுவை நாட்டின் இறைமைமிக்க மன்னனாக நியமித்திருந்தனர். ஆனால் விஜயபாகு உயிரோடு இருந்த காலத்தில் அவனால் "உபராஜா" வாக நியமிக்கப் பட்டிருந்த மானாபர்ணனை (முதலாம் விஜயபாகுவிற்கும் சிங்கள இளவரசியான மித்தாவிற்கும் பிறந்தவன்) நாட்டின் ஆள்பதியாக நியமிக்க வேண்டும் என்று உயர் பிரபுக்கள் குழாம் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தன. மானாபர்ணனின் மூத்த சகோதரரான விக்கிரமபாகுவை உயர் பிரபுக்கள் நாட்டின் ஆள்பதியாக நியமனம் செய்வதற்கு விரும்பாதிருந்துள்ளமைக்கான ஒரே காரணம் அவன் முதலாம் விஜயபாகுவிற்கும் கலிங்க இளவரசி ஒருத்திக்கும் பிறந்தவன் எனக் கருதப்பட்டமையினாலாகும். உண்மையில் தாய்வழிவந்த மரபுரிமையின் அடியாகவே சகோதர வாரிசரிமை முறை இதற்கு முன்னர் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்திருந்தாலும் கூட, பொலனறுவைக்கால சிங்கள மன்னர்கள் கடைப்பிடித்த கோன்மைக் கோட்பாடானது வழமையிலிருந்து மாறுபட்டதாகவே அமைந்திருந்தது.

கலிங்க நாட்டுத் தொடர்புகள் இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு விடயங்களில் பல பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியிருந்தமைக்கு பொலனறுவைக்கால அரசியல் நிகழ்வுகள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். (பொலனறுவைக்கால இலங்கையின் கோன்மைக் கோட்பாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், அக்காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த இலங்கையின் அரசியல், நிர்வாகப் பண்பாட்டு விடயங்களில் அதிகளவு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. அவ்வழியே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கும் கலிங்கத்துக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை தொல்லியற்சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்தி உள்ளன.) பொலனறுவைக்கால அரசியலில் சிறப்பாக அரசவை நடவடிக்கைகளில் கலிங்கநாட்டுப் பிரபுக்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கிக் காணப்பட்ட வகையில் விக்கிரமபாகுவிற்கான ஆதரவு அங்கு கூடிக் காணப்பட்டிருந்தது. இப்பின்னணியே பௌத்த சங்கத்தாரது ஆதரவை விக்கிரமபாகு இழந்துவிடக் காரணமாக அமைந்திருந்தது. விக்கிரமபாகுவிற்கு ஏற்பட்ட இதே நிலைதான் பின்னர் கஜபாகு விற்கும் ஏற்பட்டது. சூளவம்சம் கஜபாகுவை ஒரு "பிறழ்நெறிக்காரன்" என்றும், இராசரட்டையை "இந்துமதத்தினால் நிறைத்து வைத்திருந்தான்" என்றும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பௌத்தமதமும், இந்துமதமும் தத்தம் அடிப்படைகளில் நின்று நிலைபெற்று, இரட்டை முடியாட்சி முறையை பொலனறுவைக்கால இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு பிரயத்தனம் செய்திருந்தமையை நாம் காணலாம். சிங்களப் பிரதானிகளும், கலிங்கப் பிரதானிகளும் முறையே பௌத்த சங்கத்தினதும், இந்துமத நிறுவனங்களினதும் அரசியல் வாண்மையை நிலை நிறுத்துவதற்காக பொலனறுவைக்காலத்தில் போட்டியிட்டுக் கொண்டமுறையையே இவ்விரட்டை முடியாட்சி முறை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. முதலாம் மகாபராக்கிரமபாகுவின் சிம்மாசனத்துக்கான (ஆட்சிக்கான) வருகையுடன் ஓரளவிற்கு அக்கோன்மையின் அவ்விரட்டைத் தன்மையானது செயலிழந்து போனது எனலாம். இந்து மதத்தினை விட அரசாங்க மதமாக பௌத்தமதம் மீண்டும் புத்துயிர்ப்புப் பெற்ற ஒரு காலமாகவும் பொலனறுவையில் மகாபராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக் காலம் அமைந்தது எனலாம்.

மகாபராக்கிரமபாகுவின் அரசியல் பூட்கைகள் அம்மன்னனுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டிருந்த பூட்கைகளில் இருந்து முழுவதுமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. சிறப்பாக நாட்டிலுள்ள பிரபுக்களின் நிலை தொடர்பாக மகாபராக்கிரமபாகு மன்னன் கடைப்பிடித்திருந்த கொள்கைகள் யாவும் இதற்கு முன்னர் அவர்களால் அரசியலில் ஏற்பட்ட தாக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மறுசீரமைக்கப்பட்டவையாகக் காணப்பட்டன. சமுதாயத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அப்பிரபுக்களை முற்று முழுதாக நசுக்கிவிடாமல், அரச நிறுவனங்கள் மீதும், நிர்வாக அலகுகள் மீதும்

அப்பிரபுக்களுக்கிருந்த வரம்பற்ற அதிகாரங்களை மிகவும் இராசதந்திரமாக மாகாபராக்கிரமபாகு மன்னன் நீக்கிவிட்டிருந்தான். அதே நேரத்தில் இலங்கை முழுவதனையும் ஓராணைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய தனது நீண்டநாள் அபிலாஷை நிறைவேறும் பட்சத்தில் அப் பிரபுக்களினுடைய ஆகரவு என்றும் தேவை என்பதனையும் மகாபராக்கிரமபாகு மன்னன் உணர்ந்திருந்தான். அதே நேரத்தில் அவன் தனது காலம், சக்தி, மூலவளம் முதலியனவற்றை சிறிது சிறிதாக இலட்சியப்படுத்தப்பட்ட தனது அரசியல் நோக்கினை எய்துவதற்காக செலவு செய்யும் வழிகளில் தனக்கு ஆதரவாக பிரபுக்கள் இருந்து கொள்வதற்கேற்ற வழிவகைகளையும் ஏற்படுத்தி யிருந்தான். சூளவம்சம் அவனது அரசியல் சாணக்கியத்தினை 69ஆவது அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் புகழ்ந்து குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். தக்கிண தேசத்தின் ஆட்சியாளனாக அம்மன்னன் இருந்தவேளையில் தனது அரசியல் நோக்கினை எய்துவதற்குத் தேவையான படையணிகளையும், பொருளாதார ஈட்டத்தினையும் அடைவதில் பிரபுக்களை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான் எனச் சூளவம்சம் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. சூளவம்சம் இம்மன்னனைப் பற்றி புகழ்ந்துரைப்பது போன்று, பொலனறுவைக்கால ஆரம்ப மன்னர்களைப் போன்றில்லாமல் பராக்கிரமபாகு தனது அரசியல் பகுப்பு முறையில் திடமானதும், மிகுந்த விழிப்புடனும், எதிர்பார்க்கக்கூடாது செயலாற்றியிருந்த முறையினைக் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது. அந்நோக்கத்தினை அடைவதற்காக பொலனறுவைக் காலப் பிரபுக்கள் சமூகம் முழுவதனையும் நன்முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்ட பெருமையும் அம்மன்னனையே சாரும். சூளவம்சம் மேலும் குறிப்பிடுவது போன்று “பேரரசன் தனது அரண்மனை வளாகத் தினுள் தனது (அரசியலில்) பல மக்களையும் (Sons) சகோதரர்களையும் (Brothers) பேரன்மார்களையும் (GrandSons) சிறப்பு வாய்ந்த மேன்மக்கள் குடும்பங்களிலிருந்து தெரிந்தெடுத்து வளர்த்தான்” என்ற வாசகத்தினை நோக்கும்போது மகாபராக்கிரமபாகுவின் நிர்வாக முகாமைத்துவம் எளிதில் தெளிவாகின்றது. மேலும் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகையில் “அவர் (பராக்கிரமபாகு) தன்னளவில் தனது அரசாங்கத்தில் கடமைபுரியும் எல்லா ஊழியர்களினதும் உள்ளத்துணர்வை தனது மேன்மைமிக்க கம்பீரமான, முழுமையான ஆளுமையினால் கொள்ளைகொண்டு விட்டார்.” என்று வியந்து சொல்வதிலிருந்து அம்மன்னனுடைய அரசியல், நிருவாக ஆளுமைத்திறன் தெளிவாகின்றது. இம்மன்னனுடைய ஆளுகைக்குப் பின்னர் பொலனறுவைக்கால மானவம்ம வம்சத்தின் ஆட்சியும் தர்க்கரீதியான ஒரு முடிவினை அடைந்து கொண்டது. வளர்ச்சிபெற்று வந்த பிரபுத்துவநிலையின் செல்வாக்கினைக் கட்டுப்படுத்தி, நாட்டைப் பரிபாலிக்கின்ற நிர்வாகத்திறனை அம்மன்னனுக்குப் பின்னர் எவருமே பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனால் கலிங்கத்தொடர்பின் விளைவாய் ஏற்பட்ட

அரசியல் வாரிசாக வந்த நிசங்கமல்லன் என்பவன் பொலனறுவையரசின் கோன்மை முறையைச் சிறிதுகாலம் நெறிப்படுத்தியவனாகக் காணப்பட்டான். இம்மன்னனது ஆட்சிக்காலத்தில் கோன்மை தொடர்பாக பல கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன. "கோவி" குலத்தினர் அரசபதவியை அடைய எடுத்த முயற்சிகளுக்கு இம்மன்னன் ஆப்பு வைத்தான். நிசங்கமல்லனின் கல்லாணைகள் முழுவதிலுமே அக்கால அரச கோட்பாடுகளைப் பொறித்து வைத்து மக்களை அரசியலில் "சாந்தப்படுத்துகின்ற" வழிமுறைகளைக் கையாண்ட வகையையே நாம் காண்கின்றோம். அவ்வழியே புராதன இலங்கையில் பௌத்தசங்கத்துடன் இணைந்திருந்த அரசபதமானது நீர்ப்பாசனவியல் பயிர்செய்கைப் பொருளாதார ஈட்டத்தினை படிப்படியாக இழந்து வந்து, இறுதியில் இராசரட்டையில் வாழ்ந்திருந்த மக்களுடைய நன்மதிப்பினையும், ஆதரவினையும் முற்றுமுழுதாக இழந்த நிலையில் அம்மக்கட் கூட்டத்திலிருந்தே அந்நியப் படுத்தப்பட்டு தனித்து விடப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். தென்மேற்கு - வடக்கு, கிழக்கு நோக்கிய மக்களிடப் பெயர்வுகள் நீர்ப்பாசன ஈட்டத்தினடியான பௌத்த சங்கத்தின் மேலாண்மையை அம்மக்கள் கைவிட்டுச் சென்றமையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது எனலாம். புராதன இலங்கையின் கோன்மைமுறையும் அந்நிகழ்வுடன் வீழ்ச்சியுறுவதனைக் காணலாம்.

இலங்கையின் அரசபதத்தின் தோற்றம் பற்றி ஆராய்ந்த S. பரணவிதான முதலில் காமணி என்ற விருதுப் பெயருடனேயே இலங்கையின் அரசபதம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அக்கருத்தினை நிலை நிறுத்தும் வகையில் வடஇந்தியாவுடன் இலங்கை கொண்டிருந்த அரசியல் உறவுகளின் நிமித்தம் அசோகப் பேரரசன் இலங்கையின் அரசபதத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தான் என அவர் சாசன, இலக்கிய மூலங்களை ஆதாரம் காட்டி உறுதிப்படுத்தியுள்ளமையைக் காணலாம். தீசனான இலங்கை மன்னனுக்கு அசோகன் தேவானம்பிய என்ற விருதுப் பெயரினை குடுமாறு அனுப்பிவைத்த நிகழ்வு இந்திய அரசொன்றினால் இலங்கையரசு வலுவூட்டப்பட்ட முறையையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்பது அவரது வாதமாகும்.

இந்தக் கால கட்டத்திலிருந்து கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் இலங்கையில் பல்வேறு தகைமையையும் வேறுபட்ட வம்சப் பாரம்பரிய முடைய மன்னர்கள் சிம்மாசன உரிமையைப் பெற்று அரசாங்கத்தினை நிறுவிச் சென்றிருப்பதனைக் காணலாம். கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவு வரைக்கும் மோரிய லம்பகண்ண வம்சாவழிகளுக்கிடையே நிலவிய அரச அதிகாரத்திற்கான போட்டியுணர்வினைக் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. இதன் பின்னர் உள்ள காலத்தில் சிங்கள மன்னர்களுக்கும் கலிங்க வம்சத்தைச் சேர்ந்த

மன்னர்களுக்குமிடையே அரச அதிகாரம், அரச கோட்பாடு தொடர்பான உரிமப் பிரச்சினைகள் நிலவின. கலிங்க மன்னனான நிசங்கமல்லனது ஆட்சியின் இறுதியில், அதாவது 12ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் கலிங்க - பாண்டிய தேச திருமணத் தொடர்புகள் இலங்கையுடன் மிக நெருக்கமான வகையில் காணப்பட்டதன் நிமித்தம் இலங்கையின் அரசபதம் தொடர்பாக வாரிசுரிமை அடிப்படையிலும், அரச கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலும் கருத்து மோதல்கள் நிகழ்ந்திருந்தன. பொலனறுவைக்கால சிங்கள மன்னர்களதும், சிங்களப் பிரதானிகளதும் அரசியல் வாழ்வில் இந்திய இளவரசர்களும், இளவரசிகளும் பெரும் பங்கெடுத்துக் கொண்டமையைக் காண முடிந்தது. ஆனால் முதலாம் பராக்கிரமபாகு காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்திருந்த அரச குடும்பங்களினதும், அரச பிரதானிகளதும் மனநிலையானது அரசபதம் என்ற கோட்பாட்டைப் பொறுத்த வரையில் மிகவும் வேறுபட்டதாகவே காணப்பட்டது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் துடுக்கான, தேசிய உணர்வு மிகுந்தோராகக் காணப்பட்டனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்ததோடு இலங்கையின் செங்கோலை தமது தலைவர்களின் கையில் திணித்ததோடு, இலங்கையைத் தமது வம்ச வாரிசுகளுக்கான (அரசியல்) வேட்டையாடும் தளமாகவும் பயன்படுத்தினர். லீலாவதி இராணியின் கற்பலகைச் சாசனமொன்றைப் பற்றி விளக்குகையிலேயே S. பரணவிதான இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர் அச்சாசனம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கி.பி. 1186இல் முதலாம் பராக்கிரமபாகு இறந்தவுடனேயே பொலனறுவையில் கலிங்க வம்சாவழியினருக்கும் சிங்கள வம்சாவழியினருக்குமிடையே ஓயாத போராட்ட அலைகள் சிம்மாசன உரிமைக்காக எழுந்தன. குளவம்சம்கூட அப்போராட்டம் தொடர்பாக பல செய்திகளைத் தந்துள்ளது. முதலாம் பராக்கிரமபாகுபின் தாயாரான இராணி ரத்னாவலீ தனது மகளான மித்தாவை தனது மைத்துனனான ஸ்ரீவல்லபனுடைய மகனான மானாபர்ணனுக்கு திருமணம் செய்துகொடுக்க மறுத்துவிட்டார். காரணம் மானாபர்ணன் முதலாம் விஜயபாகுவின் வழிவந்த பாண்டு மன்னன் பரம்பரையினன் என்பதற்காகவாகும். இந்நிலையே தலைநகரில் அரசியற் கொலைகளுக்கும், அரண்மனைப் புரட்சிகளுக்கும் வித்திட்டன. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு பொலனறுவையில் நிசங்கமல்லனுடைய சகோதரரான சாஹஸமல்லனுடைய ஆட்சி தொடங்கியது. கி.பி. 1200ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 23ஆம் நாள் புதன்கிழமையன்று சாஹஸமல்லன் சிம்மாசன மேற்றப்பட்டான். கித்தி என்ற சேனாபதி லீலாவதி என்ற இராணியின் ஆட்சியை இடை நிறுத்தியே சாஹஸ மல்லனை அரியணை ஏற்றினான். சிறிது காலத்தில் சேனாதிபதி ஆயஸ் மந்த(ன்) என்பவன் அம்மன்னனை அரியணையின்றும் இறக்கி இராணி கல்யாண

வதியை சிம்மாசன மேற்றினான். இந்நிலையானது பொலனறுவையில் சங்கபோதி வழிவந்த லம்பகண்ண மரபினனான மூன்றாம் விஜயபாகு ஆட்சிக்கு வரும் வரைக்கும் தொடர்ந்தது.

G. C. மெண்டிஸின் கருத்துப்படி கி.பி. 4க்கும் 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு மிடையே இலங்கையின் அரசபதம் பற்றிய கோட்டிபாட்டில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருந்தன என எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. அதாவது இக்காலகட்டத்தினுள் மன்னர் சாதாரண மக்களைப் போன்றவர்களாக எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருக்கவில்லை, பதிலாக அரசர்கள் போதிசத்துவர்கள் ஆவர் எனப்பட்டது. நான்காம் மகிந்தனுடைய ஜெதவனராமா கற்பலகைச் சாசனமானது “செல்வம் மிகுந்த லங்கா தீபத்தின் மன்னர்களாக வருபவர்கள் போதிசத்துவர்களே” என குறிப்பிடுவதனை அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதே அரசபதம் பற்றிய கொள்கையை கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் ஆட்சிக்கு வந்த நிசங்கமல்லனுடைய பிரித்தானக மண்டப (Pritidana mandapa) கற்பலகைச் சாசனத்திலும் எடுத்துக் கூறப் பட்டிருப்பதனை மெண்டிஸுள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அக்கல்வெட்டில் நிசங்கமல்லன் குறிப்பிடுவதாக, “இவ்வுலகையும் மதத்தினையும் தன்பிள்ளையைப் பாதுகாக்கும் பெற்றோர்போல் பாதுகாக்கின்ற மன்னர் தம் உள்ளத்தினையும், உடலினையும் அப்புனிதமான காரியத்திற்காக வழங்கியிருப்பதானது போதிசத்துவரைப் போன்றது என நான் என்னுள் உணர்கின்றேன்.” கல்பொத்த விகாரைக் கல்வெட்டில் நிசங்க மல்லன் மேலுமொருபடி முன்சென்று அரசபதத்தினைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது சமத்துவ நோக்குக் கொண்டு ஒழுக்குகின்ற மன்னன் ஒருவனை (மக்கள்) புத்தரை வரவேற்பது போல் (பத்தி சிரத்தையுடன்) நோக்க வேண்டும். எனவே இலங்கைக் கோன்மைக் கோட்பாடானது கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் புத்தருடைய அல்லது போதிசத்துவருடைய புனித நிலைக்கு ஈடாக வைத்து எண்ணப் பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. அதாவது மன்னர்கள் மிகவும் நல்லொழுக்கம் நிரம்பியவர்களாகவும் “புனிதம்” மிக்கவர்களாகவும், மக்களைப் “பாதுகாக்கும்” உளநலமும் உடல்நலமும் உடையவர்களாகவும், கருணை உள்ளம் கொண்டோராகவும் விளங்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப் பட்டிருந்தனர்.

கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியிலும் மேலே கூறப்பட்ட அரசபதம் பற்றிய கோட்பாடே கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தமையைக் காணலாம். சூளவம்சம் (8835), ராஜ-ரட்னாகரய (P.47), நிக்காய சங்கிரஹ ஆகிய பாளி இலக்கிய நூல்களில் இதே அரசபதம் பற்றிய கோட்பாடு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். இந்நூல்களில் ஒரு மன்னன் போதிசத் விஜயபாகு என விளித்துக் கூறப்பட்டமையிலிருந்து அக்கோட்பாடு நன்கு தெளிவாகின்றது. சூளவம்சம் அதிகாரம் 86இல் 7ஆம்

செய்யுளில் நான் ஒரு புத்தராக இருப்பேன் (I will be Buddha) என இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு விளித்துக் கூறியதாக அச் செய்தி குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இலங்கையின் தொடக்ககால அரசியலில் மன்னன் சாதாரண பிரஜைகளுள் ஒருவனாக வைத்து எண்ணப்பட்டிருந்தான், பின்னர் அரசபதம் பற்றிய தோற்ற எண்ணக்கருக்கள் நீண்ட காலமாக மறக்கப்பட்ட ஒரு நிலையில், மன்னனுக்கு மிகவும் கூடுதலான அதிகாரங்களும், செல்வாக்கு களும் கூடிக்காணப்பட்டிருந்த வேளையிலேயே அரசபதம் பற்றிய பல்வேறு வகையான கருதுகோள்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதனாலே தான், மென்டிஸின் கூற்றுப்படி, மன்னனை கடவுளாகக் காண்கின்ற ஒரு மரபு இக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. “மனிதவடிவில் நடமாடும் தெய்வமாக மன்னன் காணப்படுகின்றான்” என இந்துக் கோட்பாடுகளில் கூறப்படுகின்ற முறையைப் பின்பற்றியே சி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரும் அரசபதம் பற்றிய கோட்பாடு அமைந்து கொண்டது. நிசங்கமல்லனுடைய வடவாயில் கற்பலகைச் சாசனம் ஒன்றில் உலகில் மனித வடிவில் பெற்றோர் (கடவுள்கள்) பிள்ளைகளுக்கு எப்படியோ அவ்வாறே மன்னர்களும் மனித வடிவில் காணப்படும் (மக்களுடைய) கடவுள்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ள மையை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். அம் மன்னனது இன்னொரு கற்பலகைச் சாசனத்தில் (கல்பொத்த) அம் மன்னன் குறிப்பிடுவதாவது “மன்னர்கள் மனிதர் வடிவில் தோற்றமளித்தாலும் கூட அவர்கள் மனிதவடிவிலுள்ள தெய்வீக வடிவங்கள், ஆதலால் மன்னர்களை கடவுளர்களாக மதிக்க வேண்டும்” என்று திரும்பத் திரும்ப மன்னனையும் கடவுளையும் ஒப்பிட்டு இணைத்துக்கூறி மக்கள் மத்தியில் பிரச்சாரப்படுத்துவதனைக் காணும் போது, ஒரு புதிய (அரசபதம் பற்றிய) சிந்தனையை மக்கள் மத்தியில் வலுப்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி என்பதனை நன்கு கண்டுகொள்ள முடிகிறது. பொலனறுவைக் காலத்தில் இந்து மதமும் மகாயன மதமும் செலுத்தியிருந்த செல்வாக்கின் ஒரு விளைவே இத்தகைய தெய்வீக கோட்பாட்டின் பிறப்பும், வளர்ச்சியு மாகும்.

“மக்களுடைய நலன்களையும், செழிப்பு நிலைகளையும் பாதுகாக்கின்ற அத்தியாவசியமான பொறுப்பு மன்னனுக்குரியது” எனக் கருதப்பட்டது. சாஹஸ மல்லனுடைய கற்பலகைச் சாசனமொன்றில் அக்கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டு உள்ளமையைக் காணலாம். “ஒரு பேரரசன் இல்லாத பேரரசானது மாலுமியில்லாத நாவாய் ஒன்றினைப் போலவும், சூரியன் இல்லாத பகல் பொழுதைப் போலவும் மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருக்காது” என்று அச்சாசனத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதனை நோக்கும் போது அக்கருத்து நன்கு புலனாகிறது. நிசங்கமல்லன் சாஹசமல்லனுக்கு முன்னரே அக்கருத்தினை தனது சாசனமொன்றில் வலியுறுத்தியுள்ளமையையும் காண்கின்றோம். அரசன் இன்றி (ஒரு நாட்டில் பிரஜைகள்) வாழமுடியாது (உரிமையில்லை.) அவ்வாறு அரசன் இல்லாதபட்சத்தில் அவனால்

நியமிக்கப்பட்ட ஒருவன், அவனும் இல்லாத பட்சத்தில் ஓர் இளவரசனோ, அதுவும் தவறும் பட்சத்தில் ஓர் இளவரசியோ கட்டாயமாக அப்பேரரசுக்கு நியமிக்கப்பட வேண்டும். பௌத்தமதம் சாராத சோழ, கேரள மற்றும் நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களை அப்பதவிக்குத் தெரிவு செய்யக்கூடாது.” இவ்வாறு நிசங்கமல்லன் தனது வடக்கு வாயில் கற்பலகைச் சாசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காணலாம். மேலும் அச்சாசனத்தில் நிசங்கமல்லன் “நாட்டுக்கு ஒரு மன்னனுடைய அதிமுக்கிய தேவையை” விபரிக்கும் போது, “மக்கள் குறைந்தபட்சமாக ஒரு பேரரசனுடையதோ அல்லது மன்னனுடையதான பாதக்குறட்டினை யாவது அரசனின் குறியீடு ஆக வைத்து மதிக்கவேண்டும்” என்று கூறியிருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. மேலும் அம்மன்னன் “கொவி குலத்தவர்கள் அரசபதவியை விரும்புவது ஒரு (கறுப்புக்) காகம் ஒரு (வெள்ளை) அன்னத்தினைப் போன்றும், ஒரு கழுதை குதிரையைப் போன்றும், ஒரு மின்மினிப் பூச்சி சூரியனைப் போன்றும் பிரகாசிக்க முயற்சிப்பதனை ஒக்கும்” என அச்சாசனத்தி லேயே குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. இக் கூற்றானது, S. பரணவிதான கருதுவது போன்று தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து பொலனறுவைக்கால இலங்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தியிருந்த அரசவம்சத்தினர்க்கும், சிங்கள (கொவிக்குல) அரசவம்சத்தினர்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த அரசபதவிக்கான - அரச அதிகாரத்திற்கான உட்பகையையே பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம்.

அநுராதபுரகால, பொலனறுவைக்கால இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் ஓர் அரசனுடைய பிரதான கடமையாக கருதப்பட்ட அம்சமானது புத்தசாசனத்தைப் பாதுகாப்பதாகும். அதற்காக மன்னன் கௌதமபுத்தர் பரிந்துரைத்த நற்குணங்களையுடையவனாக அர்த்த சௌஷமும் ஆத்ம சௌஷமும் நிரம்பப் பெற்றவனாக விளங்க வேண்டும் எனவும் கற்பிக்கப்பட்டான். இதனால் மன்னர்கள் தஸராஜ மார்க்கத்தை தழுவி ஒழுக வேண்டியவர்களானார்கள். பொலனறுவையில் உள்ள வேளைக்காரரின் கற்பலகைச் சாசனத்தில் புத்தசாசனத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக தம்மை மன்னன் நியமித்ததாக அவ்வணிக கணத்தினர் குறிப்பிட்டுள்ளமையை இங்கு நினைவு கூரல் பொருத்தமானதாகும். “மன்னன் அகில உலகின் பாதுகாவலனாகவும், பெற்றோராகவும் கருதப் பட்டான், ஆதலால் சமூக நலன்களை விருத்திசெய்வதற்கும், உலகமக்களை எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்கும் உரிய பொறுப்பினை மன்னன் கொண்டுள்ளான். மன்னன் சட்டங்களையும், அதிகாரங்களையும் பாதுகாப்பவன் மாத்திரமல்லாமல், இயற்கையழிவுகளுக்கும், துன்பகரமான நிகழ்வுகளுக்கும் அவனே பொறுப்பாளியாவான்” இதனாற்போலும் அநுராதபுர கால முடிமன்னர்களுள் ஒருவனான சங்கபோ என்பவன் “வானத்திலிருந்து பூமியைநோக்கி மழையைப் பொழிவித்தான்” என்ற ஓர் ஐதீகம் இற்றைவரை நிலவுகின்றமையைக் காணலாம்.

கோன்மையின் கோத்திரம் (Descent of Kingship)

முற்பட்ட அநுராதபுர மன்னர் பரம்பரையானது இந்தியாவில் பேரரசர்கள் கோரியது போன்று சூரியவம்சம், சந்திரவம்சம் (Solar Dynasty, Lunar Dynasty) என்று ஒரு போதும் குறிப்பிட்டுக் கூறிக்கொண்டதில்லை என மென்டிஸ் கருதுகின்றார். ஆனால் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பிற்பட்ட அநுராதபுர கால இறுதி மன்னர்களும், பொலனவைக்கால மன்னர்களும் தம்மை சூரிய, சந்திர கோத்திர வழிவந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டுக் கொள்வதனைக் காண்கின்றோம். கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இலங்கை மன்னர் படிப்படியாக சூரிய வம்சத்திலிருந்து தனது பரம்பரை தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதனை வெளிப்படுத்தி வந்தமையினைக் மென்டிஸ் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இது ஒருவேளை இந்தியப் புராணமரபின் செல்வாக்கினால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதனையும் மென்டிஸ் அவதானித்துள்ளார். ஐந்தாம் கஸ்ஸபன் தன்னுடைய கல்வெட்டு ஒன்றில் ஷத்திரிய பரம்பரையில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததான ஒக்காகா (okkaka) வம்சத்தில்தான் தோன்றியவன் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளான். நான்காம் மகிந்தன் கூட தன்னுடைய கற்பலகைச் சாசனத்தில் அவ்வாறே குறிப்பிட்டுள்ளான். கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு அப்பாலும் இதே தன்மை தொடர்வதனை இலக்கிய மூலங்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுதான் எழுதிய காவிய சிலுமின (Kaviya - Silumina) என்ற நூலில் தன்னை சந்திர குலத்து வழித்தோன்றல் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளான். ஆனால் ஆய்வாளர் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு சூரியகுல வழித்தோன்றல் என்பதனால் அவனை காவிய சிலுமின என்ற நூலின் ஆசிரியராகக் கொள்ள முடியாது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எது எவ்வாறெனினும், இக்காலப் பரப்பில் இலங்கையில் ஆட்சிசெய்த மன்னர்கள் தம்மை ஒன்றில் சூரிய வம்சத்தவராகவோ அல்லது சந்திர குலத்தவராகவோ கொள்வதனைக் காண்கின்றோம்.

மகாவம்சத்தில் மானவர்வமனே (கி.பி. 676) முதன்முதலாக மஹாசம்மத வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கோரியிருப்பதனைப் போன்று சூளவம்சத்தில் இரண்டாம் கஸ்ஸபன் அதே வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் குறிப்பிடுவதனையும் காண்கின்றோம். ஆறாம் புவனேகபாகுவின் கற்பலகைச் சாசனமொன்றில் (கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு) அவன் தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது தான் மகாபாரக்கிரமபாகுவின் மகன் ஆவன் எனவும் தனது தந்தை சூரிய குலத்திலுதித்த மஹாசாமத்த என்ற பெருமை வாய்ந்த குலத்தினன் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சித்தாமலங்காரய என்ற நூலில் மஹாசாமத்த தொடர்பான ஐதீகம் ஒன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது சூரிய கடவுளருடைய மகனாக மஹாசாமத்த எடுத்துக் கூறப்படுவதனைக் காணலாம். இந்த ஐதீகமானது பௌத்தமல்லாத ஒரு மரபிலிருந்து தோற்றம் பெற்றிருந்தது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசவாரிசுரிமைக் கோட்பாடு

புராதன இலங்கையில் அரசமரபுக் கொண்ட வாரிசு உரிமை திட்டவாத்தமான விதிகளைக் கொண்டிருந்திருக்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது. ஓர் அரசனின் ஆட்சியுரிமம் ஆனது திடீர் திடீர் என முற்றுவிக்கப்பட்டதாகவே அநுராதபுர அரசியலில் காணமுடிந்தது. பெருமளவிலான மன்னர்கள் தமது ஆட்சியுரிமத்தினை சேனாபதிகளிடம் இழந்திருந்த வரலாற்றையே அநுராதபுரகால அரசியல் வரலாற்று அனுபவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இருந்தும் இதற்கு விதிவிலக்கான சில சம்பவங்களும் அநுராதபுரகால, பொலனறுவைக்கால அரசியல் நடவடிக்கைகளின் போது இடம் பெற்றிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

வில்லியம் கைசர் அவதானித்துள்ளதன் படி அரசுக்கு அடுத்து வரவேண்டிய வாரிசு நாட்டை ஆட்சி செய்யும் மன்னனிடமிருந்து அவனது அடுத்த சகோதரனுக்கே உரியது எனக் காணலாம். துரதிஷ்டவசமாக அம்மன்னனுக்கு உடன்பிறந்த சகோதரன் ஒருவன் இல்லையாயின் மட்டுமே அரசு ஆட்சியுரிமமானது இன்னொரு பரம்பரையைச் சென்றடையும். கைசர் குறிப்பிட்டுள்ள இந்த உதாரணங்கள் யாவும் மூன்றாம் மகிந்தனது ஆட்சிக்காலத்திற்கும் நான்காம் மகிந்தனது ஆட்சிக் காலத்திற்கும் (கி.பி. 797 - கி.பி. 956) இடைப்பட்ட கால அரசியல் சம்பவங்களாக உள்ளன.

ஆனால் அநுராதபுரகால மன்னர்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் தத்தமது ஆண் மக்களினதும், ஏனைய தம் உறவினரதும் உதவியையும், நம்பிக்கையையும் அடுத்து வரவேண்டிய அரசியல் வாரிசுரிமை தொடர்பாக நாடியிருந்தமைக் கான சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. சாசனப் பதிவுகளில் இக்குறிப்பிட்ட அம்சத்தைக் காட்டும் தகவல்கள் பதியப்பட்டிருக்காவிடினும், பெருமளவிலான இலக்கியங்களில் அச்செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையினைக் காண்கின்றோம். பொலனறுவைக்காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களிலும் பெருமளவிற்கு அரச வாரிசுரிமை நடைமுறையானது தகப்பனிடமிருந்து (மூத்த) மகனுக்குச் சென்றதாகவே உள்ளது. இதற்கான ஒரு பின்னணி யாகவும், வலுவாகவும் அமைந்த அரச முகாமைத்துவ முறையை இலங்கையில் சோழப்பேரரசர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் அரசியல், நிர்வாக முகாமைத்துவக் கொள்கைகளில் அவர்களது செல்வாக்கு நிலைத்து விட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தேர்வுமுறையும் அரசபதமும்

அநுராதபுர, பொலனறுவைக்கால முடியாட்சிமுறையானது பெருமளவுக்கு வம்ச பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருப்பினும், சில சந்தர்ப்பங்களில் தேர்வுமுறை மூலமோ அல்லது நியமனமுறை மூலமோ அரசு

முறையை ஏற்படுத்தியிருந்தமைக்கான சான்றுகளையும் காணமுடிந்தது. சிறப்பாக **பெளத்த சங்கத்தினரான பெளத்தப் பிக்குமாரும்** பிரபுக்களும், உயர் நிர்வாகிகளும் ஒன்று கூடி, ஆலோசித்து மன்னனைத் தெரிவு செய்த சம்பவங்களும் இலங்கை வரலாற்றுப் போக்கில் காணப்படுகின்றன. மகாவம்சத்தில் அரசன் தூலாதன(ன்) என்பவனை **சதாதிஸ்ஸ மன்னன்** இறந்தபோது, பேரவை உறுப்பினர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து **தூபராமாவைச் சேர்ந்த பிக்குமார்களுடைய அனுசரணையுடன் அரசனாகத் தெரிந்தெடுத்து**, அபிடேகம் நடாத்தி சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி வைத்தனர். (MV 33, 17) இச்சம்வமானது மூத்தமகன் **லாஞ்சதிஸன்** இருக்கத்தக்கதாக இவனுடைய இளைய சகோதரனான தூலாதனனை தெரிவுசெய்த ஒரு முறையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. தூலாதனனைப் பொறுத்தவரையில் அரச நிர்வாக முகாமைத்துவத்திற்கேற்ற **தகைமை** காணப்பட்டிருக்காவிடிலும், பெளத்த சங்கத்தாரதும், பிரபுக்களதும் ஏகோபித்த செல்வாக்கினுள் அகப்பட்டநிலையில் அவனுக்கு மன்னனாகும் வாய்ப்பு தெரிவுமூலம் எட்டியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்கூட இவ்வகையான சம்பவங்கள் பொலனறுவையில் நிகழ்ந்துள்ளன. சூளவம்சத்தில் இத்தெரிவு தொடர்பான விபரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. கி.பி. 1114 இல் **முதலாம் ஜெயபாகு** பேரவை உறுப்பினர்களாலும், பெளத்த சங்க உறுப்பினர்களாலும், ஒன்றுகூடி, ஏகமனதாக, உரோகணத்தில் நிர்வாகப் பொறுப்பில் அமர்த்தப்பட்டிருந்த **ஆதிபாதா**வுக்கு **தலைநகரில் மன்னன் காலமான செய்தி தெரிவிக்கப்படாமலேயே** யுவராஜாவிற்கு **லங்காவின் பேரரசனாகப் பட்டங்கட்டி**, முடிசூட்டியும் வைத்தனர் (CV. 61.1) நிசங்கமல்லனுடைய கல்பொத்தச் சாசனம் கூட **“மன்னனது தெரிவு”** பற்றியே குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் பெளத்த சங்க உறுப்பினர்களாலேயே தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தான். எனவே மன்னனைத் தேர்ந்து எடுப்பதில் பெளத்தசங்க அங்கத்தவர்களுக்கு அதிகாரமும், செல்வாக்கும் மிதமிஞ்சி இருந்த சம்பவங்கள் இலங்கை வரலாற்றில் காண்கின்றோம். **“புத்த சாசனத்தை பாதுகாப்பவன் மன்னன்”** என்ற ஓர் அடிப்படைக் கொள்கையின் பயனாகவே மன்னனுடைய தெரிவு விடயத்தில் பெளத்த சங்கமானது பெரிதும் அக்கறை காட்டியிருந்தது என கொடறிந்ரன் குறிப்பிடுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அபிடேகம் :

அநுராதபுர, பொலனறுவைக்கால முடியாட்சி முறைமையின் ஓர் அம்சமாகவே **அபிடேகமுறையும்** விளங்கியது. **பட்டாபிடேகம்** எனவும் குறிப்பிடப்படும் இச்சடங்கானது **சத்திரியவம்சத்தினரின் மரபுகளுள்** மிகவும் முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்பட்டது. அபிடேகம் பற்றிய முதலாவது

தெளிவான வரலாற்றாதாரத்தினை அசோகப் பேரரசன் இலங்கை மன்னனான தீசனுக்கு அனுப்பிவைத்த பட்டாபிடேகத்திற்கான அன்பளிப்புப் பொருட்கள் பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுவதிலிருந்தும், "தேவநம்பிய" என்ற விருதினை அவ்வபிடேகத்தின் போது சூடிக் கொண்ட முறைமையிருந்தும் பெற்றுக் கொள்கின்றோம். வம்சத்த பாஹாசினி என்ற பாளிமொழி உரை நூலில் பட்டாபிடேகம் பற்றிய மிகவிரிவான செய்திகள் கொடுக்கப் பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். கங்கையிலிருந்து மூன்று பொற்சங்குகளுக்குள் நிரப்பிக் கொண்டுவரப்பட்ட புனித நீரினால் சத்திரியவம்சத்தைச் சேர்ந்த புனித கன்னிப் பெண் ஒருத்தி மன்னனாக முடிசூட நியமனம்பெற்ற அல்லது உத்தேசிக்கப்பட்டவருக்கு நீராட்டி விடுவதுடன் ஆரம்பிக்கும் இவ்வைபவம் பிராமணிய புரோகிதர்களினால் விதிப்படி நடாத்தி முடிக்கப்பட்டது. மகாவம்சத்தில் மிகவும் சுருக்கமான முறையில் அபிடேகத்துக்குத்தேவையான பொருட்கள் பற்றிய விபரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. "ஒரு சாமரை (a Fan), அரசசின்னம், ஒரு வாள், நிழற்குடை (a Parasol), காற்குறடு ஒரு சோடி, ஒரு தலைப்பாகை, காதுக்குண்டலங்கள் ஒரு சோடி, கழுத்து மாலைகள், ஒரு கெண்டி, மஞ்சள் சந்தணக்கட்டை, பட்டுத்துண்டு, அத்தர் வாசனை எண்ணெய் (Unguent), சிவத்தமண்பூற்றுமண், கங்கையிலிருந்து கொணரப் பட்ட புனிதநீர் / அனோதத்த ஏரிநீர், புனித ஒலியைத்தரும் மங்களகரமான வெண்சங்கு, அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்து, இளமை இதழ் விரியும் கன்னிகை ஒருத்தி, தங்கத் தாம்பாளங்கள், திரைபோட்ட (a litter) அரசகட்டில், திவ்விய மூலிகைகளினால் தயாரிக்கப்பட்ட நைவேத்தியம், 6000 பாரம் மலையரிசி (இது பஞ்சவர்ணக்கிளிமூலமாக வருவிக்கப்பட்டது) என்பன அவ் அபிடேகப் பொருட்களாகும். பொலனறுவைக் காலத்திலும் முதலாம் விக்கிரமபாகு அவ்வகையான பொருட்களை முடிசூட்டு வைபவத்திற்காகக் கொண்டிருந்தான் என சூலவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. வெண்கொற்றக்குடை ஜாதகங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்திலிருந்தே பட்டாபிடேக வைபவங்களுக்காக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தமையைக் காண்கின்றோம். பொலனறுவைக் காலத்தில் முடிசூட்டு வைபவத்திற்கென அரண்மனைத் தொகுதியில் தனித்துவமான ஒரு மண்டபம் (பாசாத) கட்டப் பட்டிருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. முதலாம் விஜயபாகு அவ்வாறு முடிசூட்டு வைபவத்திற்கென ஒரு பாசாதத்தினை (மண்டபத்தினை) கட்டியிருந்தான். அத்தோடு விஜயபாகு தன்னளவில் பட்டாபிடேக மரபுகள், முறைகள் போன்றவற்றை நன்கு தெரிந்திருந்த ஒரு மன்னனாவான் என்பதும் முறிப்பிடத்தக்கது.

பட்டாபிடேகமானது கோன்மைக் கோட்பாட்டில் இரு வழிகளில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அவையாவன ஒன்று: உத்தியோகபூர்வ - அரசாங்க முத்திரையைப் பொறிப்பிப்பதற்கும், மன்னனுடைய பெயரைத்

தீட்டுவதற்குமான அதிகாரத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வது, இரண்டு: மக்களின் மேலானையை மன்னனும், அரச குடும்பமும் பெற்றக்கொண்டதற்கான அளவீடு என்பவையே அவையாகும். ஒரு வம்சத்தினுடைய ஆட்சியுரிமை மற்றொரு வம்சத்திற்கு மாற்றமடையும் போது அரச சின்னங்கள், வம்சப் பொக்கிஷங்கள் ஆகியனவும் அபிடேசு நிகழ்வு ஒன்றினூடாகவே கைமாற்ற மடைவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பொலனறுவைக்கால இலங்கையரசியலில் நிலவியிருந்த இரு மன்னர் முடியாட்சி முறை ஏக காலத்தில் இருந்தபோது அபிடேசுச் சடங்கு பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தின் விளைவுகளையும் நன்கு கண்டுகொள்ள முடிந்திருந்தது. குறிப்பாக ஆட்சியாண்டு பொறித்த கல்வெட்டுக்கள் யாவும் பட்டாபிடேசும் பூண்ட மன்னனது பெயரிலும் ஆட்சியாண்டு குறிப்பிடப்படாத சாசனப் பொறிப்புக்கள் சமகாலத்தில் அவ்வரசனுக்கு இணையாக ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த மற்றொருவனுடையதாக இருந்ததனையும் கண்டு கொள்ள முடிந்தது.

அநுராதபுர, பொலனறுவைக்கால மன்னர் கடைப்பிடித்த வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள்

இலங்கைத் தீவின் புராதன வரலாற்று வளர்ச்சியில் மிகவும் தாக்கத்தினையும், செல்வாக்கினையும் ஏற்படுத்தி நின்ற ஓர் அம்சம் இராச்சியத்திற்கு இராச்சியம் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளேயாகும். வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்ற பதமானது புராதன காலத்தில் ஒரே நாட்டுக்குள்ளேயே காணப்பட்டிருந்த பல்வேறு தனித்துவமான அரச குடும்ப ஆட்சியாளர் களுக்கிடையே கடைப்பிடிக்கப்பட்ட அரசியற் கோட்பாடுகளாகும். தீபகற்ப இந்தியாவில் பெருநதிகள் எவ்வாறு பல வெளிநாடுகளை உருவாக்கியிருந்ததோ அதே போன்றே இலங்கைத் தீவிலும் பெருநதிகளால் பல வெளிநாடுகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. வட இந்தியாவில் ஆட்சிசெய்த அசோகப் பேரரசன் தனது அயல் நாடுகளாகக் குறிப்பிட்டிருந்த வெளிநாடுகளின் வரிசையில் “சேர, சோட, பாடா, சத்தியபுத்திரோ, கேரள புத்திரோ, தம்பப்பம்ணி” என தனது 2ஆம் 13ஆம் கிரீனார் பாறைப் பிரகடனத்தில் பொறிப்பித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குரிய சமுத்திரகுப்தனின் அலாஹாபாத்தூண் பிரஸஸ்திச் சாசனத்திலும் குப்தப் பேரரசிற்கு வெளியே காணப்பட்ட நாடுகளின் பெயர்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் நாகதீபமும், பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் ஒரு வெளிநாடு என்ற அடிப்படையிலேயே தென்னிலங்கை ஆட்சியாளர்களால் தமது ஆட்சிக்காலம் முழுவதிலுமே வைத்து எண்ணப்பட்டு, ஆட்சிக் கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தமையை சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

மத்திய காலத்து சிங்கள மன்னர் தம்மை பெருமளவிற்குத் “தென்னிலங்கைக்கோன்” என்றே சாசனங்களில் பதிவு செய்து குறிப்பிட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். யாழ்ப்பாணத்து அரசர் பெருமளவிற்கு **வடவாரியார் கோன்** என்றே இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டு, அழைக்கப்பட்டிருந்தமையும் காணலாம். “**வடவாரியர் கோன் யாழ்ப்பிரமதத்தன்**” என்றொரு மன்னன் சங்ககாலத் தமிழகத்திற்கு விஜயம் செய்து, தமிழ்ப் பாக்கள் பலவற்றை யாத்திருந்தான் என்பதற்கும் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன (குறுந்தொகை - 184ஆம் பாடல்) கம்பனை ஆட்சியாளன் அழகக்கோனார் யாழ்ப்பாண ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் சரக்குக் கப்பல்கள் புத்தளத்திலிருந்து காலித்துறைமுகத்திற்கு வருவதனைத் தடுக்க முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருந்தான் எனவும் அறிகின்றோம். இச்சம்பவங்கள் யாவும் இலங்கைத் தீவிற்குள்ளேயே புராதன காலத்திலிருந்து **வெளிநாடுகள்/அயல்நாடுகள்** இருந்து வந்துள்ளன என்பதனையே வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றன. இந்நிலையானது **ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களிலேயே** மாற்றமடைந்து மிகவும் வலிமையான மன்னர்களின் ஆளுகையின் கீழ் ஓரணிப்படுத்தப்பட்டதற்கான சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. தீபகற்ப இந்திய வரலாற்று அனுபவங்களையொத்து இலங்கையிலும் அந்நிலை காணப்பட்டிருந்தது எனலாம்.

புராதன இலங்கையின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் இரண்டு அடிப் படைகளில் உருவாகியிருந்தன எனலாம். அவையாவன: ஒன்று: வர்த்தகத்திற்காக தரை கடந்தும், கடல் கடந்தும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி இருந்தமை, இரண்டாவது இழந்த சிம்மாசனவுரிமையை மீட்டெடுப்பதற்காக அல்லது வம்சத்தகராறு தீர்ப்பதற்காக தரைகடந்தும், கடல் கடந்தும் சென்று நட்பு நாடுகளிடம் படையுதவி கோரியிருந்தமை என்பனவாகும். இத்தன்மைகளை பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் தொடங்கி பாதுகாப்பரசாக பிற வலிமைமிக்க ஆட்சியாளர்களின் உதவிகளைக் கோரியிருந்தமை வரைக்கும் இலங்கையின் புராதன சமூக - அரசியல், பண்பாட்டு அனுபவங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

கதிர்காமத்தினை (மகாகமை) தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த ஆட்சியாளர்கள் மலேசியா, ஜாவா ஆகிய கடல் கடந்த வெளிநாடுகளிலிருந்து படையுதவிகளைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதனை பிராமிச் சாசனங்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. கதிர்காமத்தில் **பஞ்சவர் ஆட்சிமரபு** ஒன்று புராதன காலத்திலிருந்து மத்திய காலத்தின் இறுதி வரைக்கும் நின்று நிலைத்திருந்தமையை சான்றுகளுடன் தென்னிந்தியப் பாண்டியர் அரச மரபுடன் ஒப்புநோக்க முடிகிறது. கதிர்காமம், கந்தரோடை இவை இரண்டு மையங்களும் பெருங்கற் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியின் பின்னணியில் உருவாகி

வளர்ச்சிபெற்ற ஆதித்திராவிட அரசியல் பண்பாட்டுத் தொன்மைகளை பிறப்பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகளுடன் ஒருங்கே கொண்டிருப்பதனையும் காணமுடிகின்றது.

அநுராதபுரகால மன்னர்கள் அரசியல் அடிப்படையில் எத்தகைய வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்திருந்தனர் என்பது பற்றித் தெளிவாக அறிந்துகொள்வதற்கு நம்பகமான சாசனச்சான்றுகள் எவையும் கிடைத்திருக்கவில்லை. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் அநுராதபுர ஆட்சியாளர்கள் பொதுவாக வட இந்தியாவுடனும், கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் அவர்கள் தீபகற்ப இந்தியாவுடனுமே தமது தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர் எனக் கொள்ளமுடிகிறது. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் அம்மன்னர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த தொடர்புகள் பெருமளவிற்கு வர்த்தக - மத அடிப்படையிலானவையாகவும், கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து ஏற்படுத்திக்கொண்டவை அரசியல் அடிப்படையில் ஆனவையாகவும் அமைந்திருந்தன எனக் குறிப்பிடலாம்.

வர்த்தகத் தொடர்பின் நிமித்தமாக ஏற்பட்ட உறவுகள் தற்செயலாக அரசியலாதிக்கத்தினையும் பெற்று இருந்திருக்கக்கூடிய சம்பவங்களும் அநுராதபுரத்தில் ஏற்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதிகமாக ஆராயப்படாத அநுராதபுரத்து ஆட்சியாளர்களது வரலாற்றுப் பரப்பாகக் காணப்படும் சேன(ன்), குட்டக(ன்), அசேல(ன்), எல்லாள(ன்) போன்றோரை பெருமளவிற்குக் குதிரை வியாபாரிகளாகக் கொள்ளும் முறையே வரலாற்றாசிரியர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்றது. இவர்களுடைய தாயகபூமி அநுராதபுரத்திற்கு அருகில் உள்ள அயல்நாடு ஒன்றாகத்தான் விளங்கியிருந்தது என்பது தெளிவாக இருந்தபோதும், பலர் அதனைத் தீபகற்ப இந்தியப்பரப்பினுள் வைத்து நோக்குகின்றார்கள். உண்மையில் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் புராதன வடிவமான நாகதீபம் அல்லது மணிபல்லவமே அம்மன்னர்களுடைய தாயக இருக்கையாகும் என்பது அண்மைக்காலத் தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புக்களின் பெறுபேறுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. குதிரை முகம் நீங்கிய மையமான மாவிட்டபுரமும் கிரிமலையும் இணைந்த அரசிருக்கையே சேன(ன்), குட்டக(ன்) ஆகியோரின் தாயகம் என்பது தற்போது தெளிவாகின்றது. "சேந்தான்" குளம் எனத் தற்போது அழைக்கப்படும் மையமே சேனன் என்பவரின் அரசிருக்கை என்பது இன்னும் உறுதிப்படுத்தப்படாத செய்தியாக உள்ளது. எல்லாளனின் தாயகம் வடமராட்சி, உடுப்பிட்டியிலுள்ள "எள்ளன் குளம்" என்ற மையமாகும். இப்பின்னணியில் பார்க்கும்போது நாகதீபத்திலிருந்தே இவ்வரசர்கள் சென்று, அநுராதபுர இராச்சியத்தில் அரசியல் அதிகாரத்தினைப் பெற்று, ஆட்சியமைத்திருந்தார்கள் எனலாம்.

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து இலங்கையின் தலைநகரான அநுராதபுரத்திற்கு மிகவும் அண்மித்தவகையில், தென்னிந்தியாவில் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு பல்லவர்கள் பேரரசு அமைப்பு பொன்றை ஏற்படுத்தினார்கள். முதன் முறையாகப் பேரரசு அமைப்பு ஒன்று தமிழ் நாட்டில் உருவாக்கப்பட்டவுடன் தவிர்க்க முடியாதபடி அநுராதபுரகால இலங்கையும் காஞ்சியுடன் நேரடியான அரசியற் தொடர்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டியேற்பட்டது. மானவர்மனுடைய ஆட்சியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அத்தொடர்புகள் அரசியலடிப்படையில் வளர்ந்து சென்று, பின்னர் தென்னிந்தியப் பேரரசு ஒன்றின் மேலாதிக்கத்தினுள் இலங்கையையும் தவிர்க்க முடியாதபடி இணைத்துவிட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். சோழர்கால இலங்கை வரலாறு அதனையே எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சோழர்களது 77 ஆண்டுக்கால அரசியல் மேலாதிக்கமானது இலங்கை அரசியல், நிர்வாக, பண்பாட்டு வரலாற்றில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்திவிட்டிருந்தமையை நாம் ஏற்கனவே படித்துள்ளோம். சோழராட்சிக்குப் பின் பொலனறுவையிலிருந்து ஆட்சிசெய்த சிங்கள மன்னர்கள் தவிர்க்கமுடியாதபடி கன்னட, கலிங்க, பாண்டியத் தொடர்புகளின் நிமித்தமாக அரசியலில் தத்தம் ஆதிக்கவுரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு தென்னிந்திய அரசியற் கோட்பாடுகளையே நடைமுறையில் பின்பற்றி இருந்தமையைக் காண்கின்றோம். 1236இல் ஏற்பட்ட கலிங்கமாகனின் படையெடுப்பானது அத்தகைய அரசியற் தொடர்புகளின் ஓர் உச்சமான கட்டத்தினையே குறிப்பிட்டு நின்றதெனலாம்.

அநுராதபுரகால மன்னர் வரிசையும் கால ஒழுங்கும்

பெயர்	காலம்	தலைநகரம்
விஜயன் (Mythical King)	கி.மு. 543 -	தம்மன்னநுவர
உபதிசன்	கி.மு. 505 - 504	உபதிசநுவர
பாண்டுவாசுதேவன்	கி.மு. 504 - 474	உபதிசநுவர
அபயன்	கி.மு. 474 - 454	உபதிசநுவர
உண்ணாட்டுக் கலகம்	கி.மு. 454 - 437	
பண்டுகாபயன்	கி.மு. 437 - 367	அநுராதபுரம்
மூத்தசிவன்	கி.மு. 367 - 307	அநுராதபுரம்
தேவனம்பியதீசன்	கி.மு. 307 - 266	அநுராதபுரம்
உதியன்	கி.மு. 266 - 256	அநுராதபுரம்
மகாசிவன்	கி.மு. 256 - 246	அநுராதபுரம்
சூரதிசன்	கி.மு. 246 - 236	அநுராதபுரம்
சேனன் + சூட்டகன்	கி.மு. 236 - 214	அநுராதபுரம்
அசேலன்	கி.மு. 214 - 204	அநுராதபுரம்
எல்லாளன்	கி.மு. 204 - 164	அநுராதபுரம்
சூட்டகாமணி	கி.மு. 164 - 140	அநுராதபுரம்
சத்தாதிசன்	கி.மு. 140 - 122	அநுராதபுரம்
துலத்தநாகன்	கி.மு. 122	அநுராதபுரம்
லைமினிதிசன்	கி.மு. 122 - 112	அநுராதபுரம்
சலுன்	கி.மு. 112 - 106	அநுராதபுரம்
வட்டகாமணி	கி.மு. 106 - 77	அநுராதபுரம்
மகாகுலநாகன்	கி.மு. 77 - 63	அநுராதபுரம்
சோரநாகன்	கி.மு. 63 - 51	அநுராதபுரம்
சூடதிசன்	கி.மு. 51 - 48	அநுராதபுரம்
அனுலா	கி.மு. 48 - 42	அநுராதபுரம்
மகலாந்தகதிசன்	கி.மு. 41 - 19	அநுராதபுரம்
பட்டியதிசன்	கி.மு. 19 - 09	அநுராதபுரம்
மகாதாலிய	கி.பி. 09 - 21	அநுராதபுரம்
அட்டகைமுனு	கி.பி. 21 - 30	அநுராதபுரம்
கினிஹிரிதல்ல	கி.பி. 30 - 33	அநுராதபுரம்
சுலபனாய	கி.பி. 33 - 34	அநுராதபுரம்
சீவலி	கி.பி. 34 -	அநுராதபுரம்
எல்லுன்	கி.பி. 34 - 40	அநுராதபுரம்
சந்தமுன	கி.பி. 40 - 49	அநுராதபுரம்
யட்டலகதிசன்	கி.பி. 49 - 56	அநுராதபுரம்
சுபோ	கி.பி. 56 - 62	அநுராதபுரம்

வசுபன்	கி.பி. 62 - 106	அநுராதபுரம்
வங்கநாசிகள்	கி.பி. 106 - 109	அநுராதபுரம்
கஜபாகு	கி.பி. 109 - 131	அநுராதபுரம்
மகாநாமன் I	கி.பி. 131 - 137	அநுராதபுரம்
பட்டியதிசன்	கி.பி. 137 - 161	அநுராதபுரம்
சூளதிசன்	கி.பி. 161 - 179	அநுராதபுரம்
சுன்ன	கி.பி. 179 - 181	அநுராதபுரம்
குடநாமன்	கி.பி. 181 - 182	அநுராதபுரம்
சிறீநாகன் I	கி.பி. 182 - 201	அநுராதபுரம்
வைரதிசன்	கி.பி. 201 - 223	அநுராதபுரம்
அபசென்	கி.பி. 223 - 231	அநுராதபுரம்
ஸ்ரீநாகன் II	கி.பி. 231 - 233	அநுராதபுரம்
விஜயன் II	கி.பி. 233 - 234	அநுராதபுரம்
சங்கதீசன்	கி.பி. 234 - 238	அநுராதபுரம்
ஸ்ரீ சங்கபோ	கி.பி. 238 - 240	அநுராதபுரம்
கொடபாயன்	கி.பி. 240 - 261	அநுராதபுரம்
தாதுதிசன்	கி.பி. 261 - 275	அநுராதபுரம்
மகாசேனன்	கி.பி. 275 - 302	அநுராதபுரம்
கீர்த்தி ஸ்ரீ மகாவர்ணன்	கி.பி. 302 - 330	அநுராதபுரம்
தாதுதிசன் II	கி.பி. 330 - 339	அநுராதபுரம்
புத்ததாச	கி.பி. 339 - 368	அநுராதபுரம்
உபதிசன் II	கி.பி. 368 - 410	அநுராதபுரம்
மகாநாமன் II	கி.பி. 410 - 432	அநுராதபுரம்
சோத்திசேன	கி.பி. 432 -	அநுராதபுரம்
வைமினிதிசன் II	கி.பி. 432 - 433	அநுராதபுரம்
மித்தசேனன்	கி.பி. 433 - 434	அநுராதபுரம்
பாண்டு	கி.பி. 434 - 439	அநுராதபுரம்
பாரிந்த	கி.பி. 439 - 442	அநுராதபுரம்
குட்டபாரித்த	கி.பி. 442 - 458	அநுராதபுரம்
தாத்திய	கி.பி. 458 - 461	அநுராதபுரம்
பிட்டிய	கி.பி. 461 -	அநுராதபுரம்
தாதுசேனன்	கி.பி. 461 - 479	அநுராதபுரம்
காசியப்பன்	கி.பி. 479 - 497	சிகிரியா
மொஹல்லான	கி.பி. 497 - 515	அநுராதபுரம்
குமாரதாச	கி.பி. 515 - 524	அநுராதபுரம்
கீர்த்திசேனன்	கி.பி. 524 - 533	அநுராதபுரம்
மாடசீவன்	கி.பி. 533 -	அநுராதபுரம்
உபதிஸ்ஸ III	கி.பி. 533 - 537	அநுராதபுரம்

சீலாகாலன்	கி.பி. 537 - 547	அநுராதபுரம்
தப்புலன் I	கி.பி. 547 -	அநுராதபுரம்
மொஹல்லான II	கி.பி. 547 - 567	அநுராதபுரம்
குடகீர்த்தி ஸ்ரீமேகவர்ணன்	கி.பி. 567 - 586	அநுராதபுரம்
மகாநாகன்	கி.பி. 586 - 589	அநுராதபுரம்
அக்கிரபோதி I	கி.பி. 589 - 623	அநுராதபுரம்
அக்கிரபோதி II	கி.பி. 623 - 633	அநுராதபுரம்
சங்கதிசன் II	கி.பி. 633 -	அநுராதபுரம்
புனமொஹல்லான	கி.பி. 633 - 639	அநுராதபுரம்
அஸிக்ககாக	கி.பி. 639 - 640	அநுராதபுரம்
ஸ்ரீ சங்கபோ II	கி.பி. 648 - 665	அநுராதபுரம்
தலுப்பியதிஸ்ஸ	கி.பி. 665 - 677	அநுராதபுரம்
காளியப்பன் II	கி.பி. 677 - 686	அநுராதபுரம்
தப்புலன் II	கி.பி. 686 - 693	அநுராதபுரம்
தலுப்பிய திஸ்ஸ II	கி.பி. 693 - 702	அநுராதபுரம்
ஸ்ரீ சங்கபோ III	கி.பி. 702 - 718	அநுராதபுரம்
வல்பிட்டி வசிட்ட	கி.பி. 718 - 720	அநுராதபுரம்
சத்தாதன்	கி.பி. 720 -	அநுராதபுரம்
மஹலைபமு மாவதனாமா	கி.பி. 720 - 726	அநுராதபுரம்
காளியப்பன் III	கி.பி. 726 - 729	அநுராதபுரம்
அக்கிரபோதி III	கி.பி. 729 - 769	பொலன்னுவை
அக்கிரபோதி IV	கி.பி. 769 - 775	பொலன்னுவை
மகிந்து I	கி.பி. 777 - 795	பொலன்னுவை
அக்கிரபோதி V	கி.பி. 795 - 800	பொலன்னுவை
மகிந்து II	கி.பி. 800 - 804	பொலன்னுவை
அக்கிரபோதி VI	கி.பி. 804 - 815	பொலன்னுவை
தப்புலன் III	கி.பி. 815 - 831	பொலன்னுவை
அக்கிரபோதி VII	கி.பி. 831 - 838	பொலன்னுவை
சேனன் I	கி.பி. 838 - 858	பொலன்னுவை
காசியப்பன் IV	கி.பி. 858 - 891	பொலன்னுவை
உதயன் I	கி.பி. 891 - 926	பொலன்னுவை
உதயன் II	கி.பி. 926 - 937	பொலன்னுவை
காசியப்பன் V	கி.பி. 937 - 954	பொலன்னுவை
காசியப்பன் VI	கி.பி. 954 - 964	பொலன்னுவை
தப்புலன் IV	கி.பி. 964 -	பொலன்னுவை
தப்புலன் V	கி.பி. 964 - 974	பொலன்னுவை
உதயன் III	கி.பி. 974 - 977	பொலன்னுவை
சேனன் III	கி.பி. 977 - 986	பொலன்னுவை

உதயன் IV	கி.பி. 986 - 994	பொலன்னறுவை
சேனன் IV	கி.பி. 994 - 997	பொலன்னறுவை
மகிந்தன் III	கி.பி. 997 - 1013	பொலன்னறுவை
சேனன் V	கி.பி. 1013 - 1023	பொலன்னறுவை
மகிந்தன் IV	கி.பி. 1023 - 1059	அநுராதபுரம்

பொலன்னறுவைக்கால மன்னர் வரிசையும் கால ஒழுங்கும்

விஜயபாகு I	கி.பி. 1071 - 1126	பொலன்னறுவை
ஜயபாகு I	கி.பி. 1126 - 1127	பொலன்னறுவை
விக்கிரமபாகு I	} கி.பி. 1127 - 1153	பொலன்னறுவை
கஜபாகு II		
பராக்கிரமபாகு I	கி.பி. 1153 - 1186	பொலன்னறுவை
விஜயபாகு II	கி.பி. 1186 - 1187	பொலன்னறுவை
மகிந்தன் V	கி.பி. 1187 -	பொலன்னறுவை
கிர்த்தி நிசங்க	கி.பி. 1187 - 1196	பொலன்னறுவை
வீரபாகு	கி.பி. 1196 -	பொலன்னறுவை
விக்கிரமபாகு II	கி.பி. - -	பொலன்னறுவை
சோடகங்க	கி.பி. 1196 - 1197	பொலன்னறுவை
லீலாவதி (மு.முறை)	கி.பி. 1197 - 1200	பொலன்னறுவை
சாஹஸ்ரமல்லன்	கி.பி. 1200 - 1202	பொலன்னறுவை
கல்யாணவதி	கி.பி. 1202 - 1208	பொலன்னறுவை
தர்மாசோகதேவ	கி.பி. 1208 - 1209	பொலன்னறுவை
லீலாவதி (இ.முறை)	கி.பி. 1209 - 1210	பொலன்னறுவை
லோகேஸ்வரன்	கி.பி. 1210 - 1211	பொலன்னறுவை
லீலாவதி (மூ.முறை)	கி.பி. 1211 -	பொலன்னறுவை
பராக்கிரமபாகு II	கி.பி. 1211 - 1214	பொலன்னறுவை
மாகன்	கி.பி. 1214 - 1235	பொலன்னறுவை

இடப்பெயர்வுக்கால மன்னர்கள் வரிசை

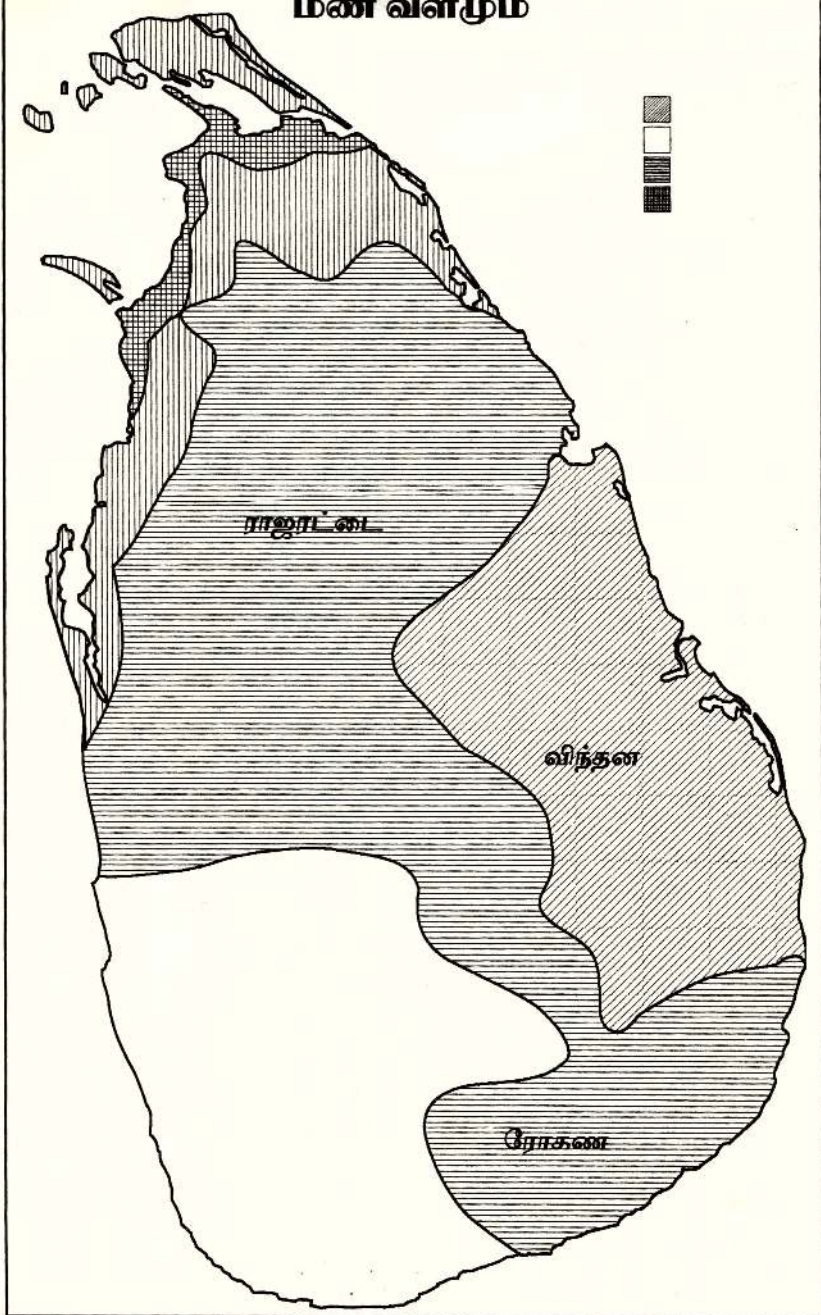
விஜயபாகு III	கி.பி. 1235 - 1266	தம்பதெனியா
பராக்கிரமபாகு III	கி.பி. 1266 - 1031	தம்பதெனியா
(பண்டித பராக்கிரமபாகு)		
விஜயபாகு III	கி.பி. 1301 - 1303	பொலன்னறுவை
புவனேசபாகு I	கி.பி. 1303 - 1314	யாப்பகுவ
பராக்கிரமபாகு IV	கி.பி. 1314 - 1319	பொலன்னறுவை
புவனேசபாகு II	கி.பி. 1319 - 1321	குறுநாகல்
		(வரஸ்திசேலபுர)

பராக்கிரமபாகு V புவனேகபாகு III விஜயபாகு IV புவனேகபாகு IV	}		குறுநாகல்
		கி.பி. 1347 - 1361	கம்பளை (கங்கசிறீபுர)
பராக்கிரமபாகு VI விக்கிரமபாகு III புவனேகபாகு I விஜயபாகு VI பராக்கிரமபாகு VII (வீர பராக்கிரமபாகு) ஜயபாகு I புவனேகபாகு VII பராக்கிரமபாகு VIII பராக்கிரமபாகு IX வரோதய சிங்கை ஆரியன் ஜெயவீர சிங்கை ஆரியன் குணவீர சிங்கை ஆரியன் கனக சூரிய சிங்கை ஆரியன் சிங்கை பரராசசேகரன்		கி.பி. 1361 - 1371 கி.பி. 1371 - 1378 கி.பி. 1378 - 1398 கி.பி. 1398 - 1410 கி.பி. 1410 - 1462 கி.பி. 1462 - 1464 கி.பி. 1464 - 1471 கி.பி. 1471 - 1485 கி.பி. 1405 - 1505 கி.பி. 1454 - 1460 கி.பி. 1460 -	கம்பளை பேராதனை கம்பளை கம்பளை கோட்டை கோட்டை கோட்டை கோட்டை நல்லூர் நல்லூர் நல்லூர் நல்லூர் நல்லூர்

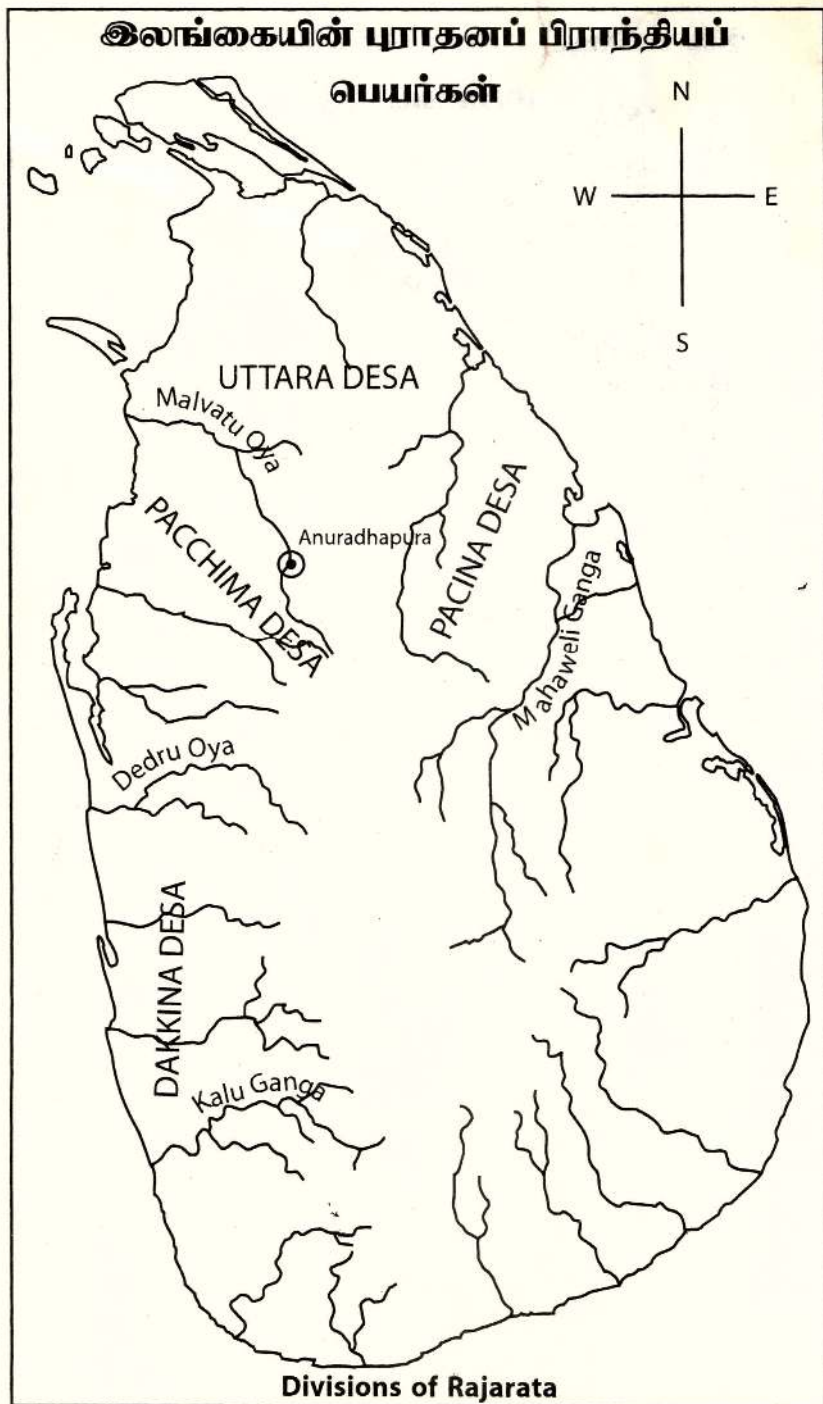
இந்நூலாக்கத்திற்குப் பயன்பட்ட உசாத்துணை நூல்கள்

1. Ariyapala, M. B., **Society in Mediaeval Ceylon**, Colombo 1968.
2. **Ceylon Historical Journal** Vol IV, Nos. 1, 2, 3, 4, 1955
3. Codrington, H. W., **A Short History of Ceylon**, London 1926.
4. **Culavamsa**, Translated by W. Geiger, P.T.S. Oxford University Press, Vol. I: 1929; Vol. II: 1930.
5. Deraniyagala. S., **Prehistory of Sri Lanka**, VOL. I & II, Dept. of Archceology, Colombo 1992.
6. Hettiarachchy, Tilak., **History of kingship in Ceylon**, Colombo 1972.
7. **History of Ceylon** University of Ceylon, Vol. I Part I & II Ed. by. Editerzin, Chief: Prof H. C. Ray. Colombo 1959 & 1960
8. **Mahavamsa** Translated by W. Geiger, P. T. S. London 1934
9. Paranavithana, S., **Inscriptions of Ceylon**, VOL. I: Early Brahmi Inscriptions, Dept. of Archceology, 1970.
10. Paranavitana, S. **Inscriptions of Ceylon**, VOL II: Later Brahmi Inscriptions, Dept of Arehacology, 1970
11. Perera, Horace L. H. & Ratnasabapathy, M. **Ceylon and Indian History**, Colombo 1954
12. Phillips, D. **Historians of India**, Pakistan and Ceylon 1956
13. Mendis, G. C.; 1966, **Problem of Ceylon History**, Colombo
14. Codrington, H W.; **Ceylon Coins and Currency Series A**. Colombo 1924. Reprint in 1975.
15. தாப்பர், நோமிலா **வரலாறும் வக்கிரமும் மொழிபெயர்ப்பு :** ஞா. வானமாமலை, சென்னை 1973.
16. **Archaeological Survey of Ceylon**, Annual Reports of the department of Archaeology, Colombo.

இலங்கையின் வரள்வலய பிரதேசமும்
மன் வளமும்

இலங்கையின் பூராதனப் பிராந்தியப்
பெயர்கள்

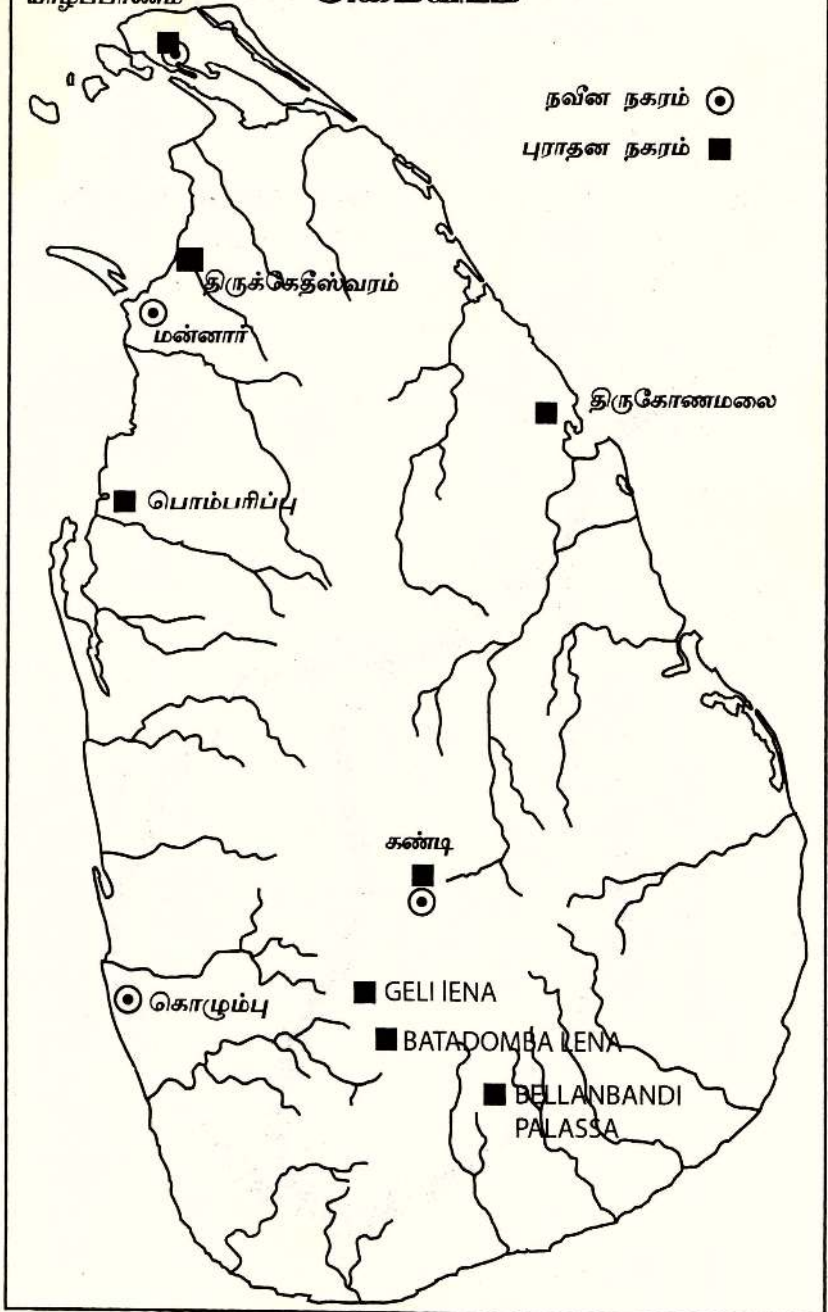

Divisions of Rajarata

இலங்கையின் புராதன நவீன நகரங்களின்

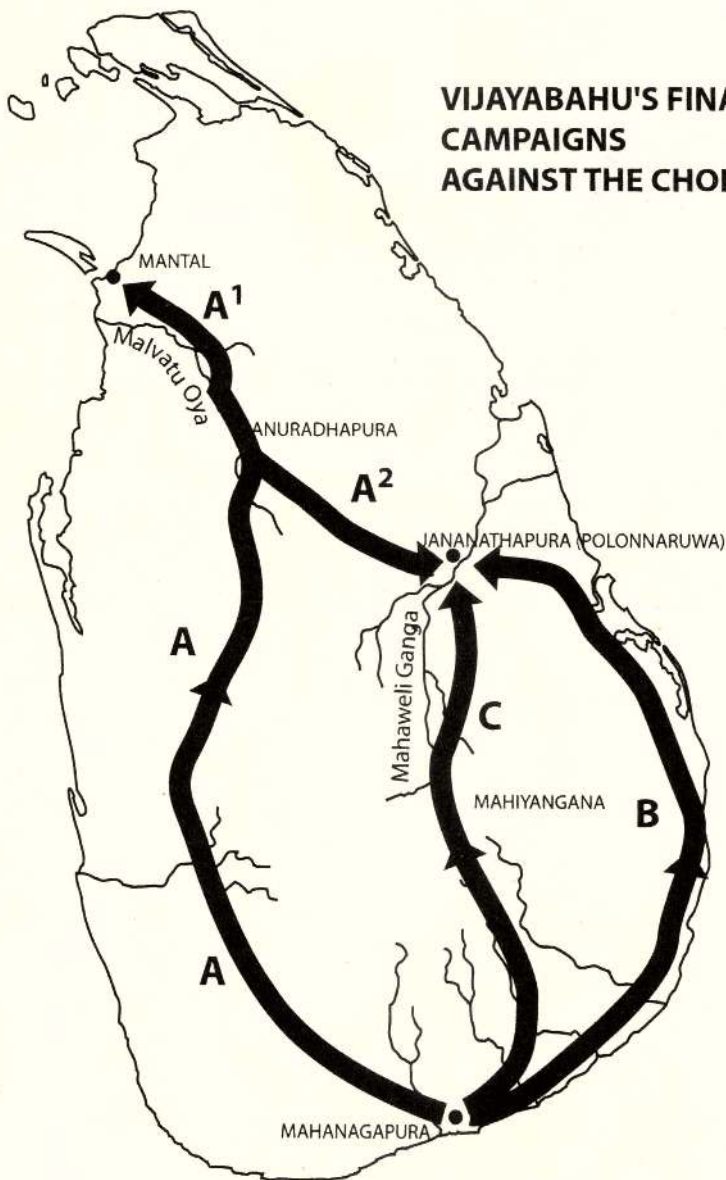
யாழ்ப்பாணம்

அமைவிடம்

சோழருக்கெதிராக விஜயபாகு மேற்கொண்ட
படையெழுச்சிப் பாதைகள்

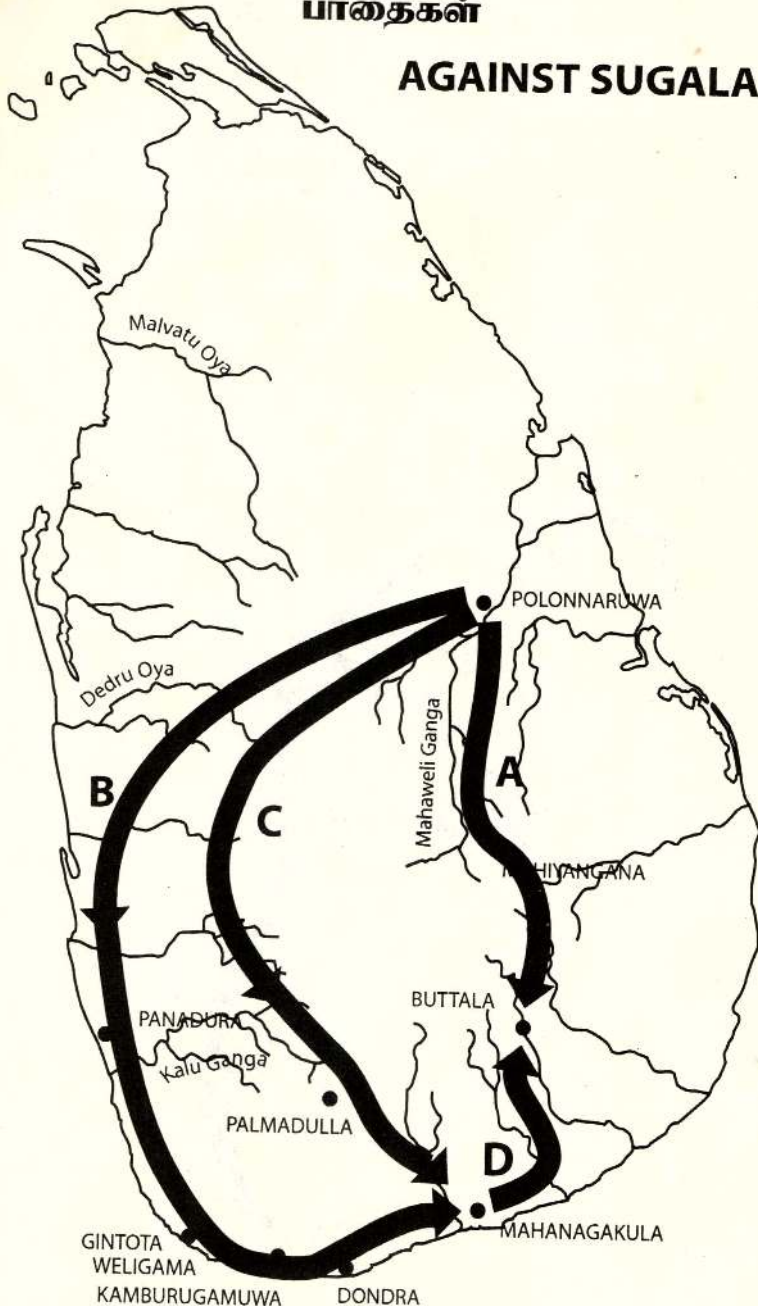
VIJAYABAHU'S FINAL
CAMPAIGNS
AGAINST THE CHOLAS

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் படையெழுச்சிப்

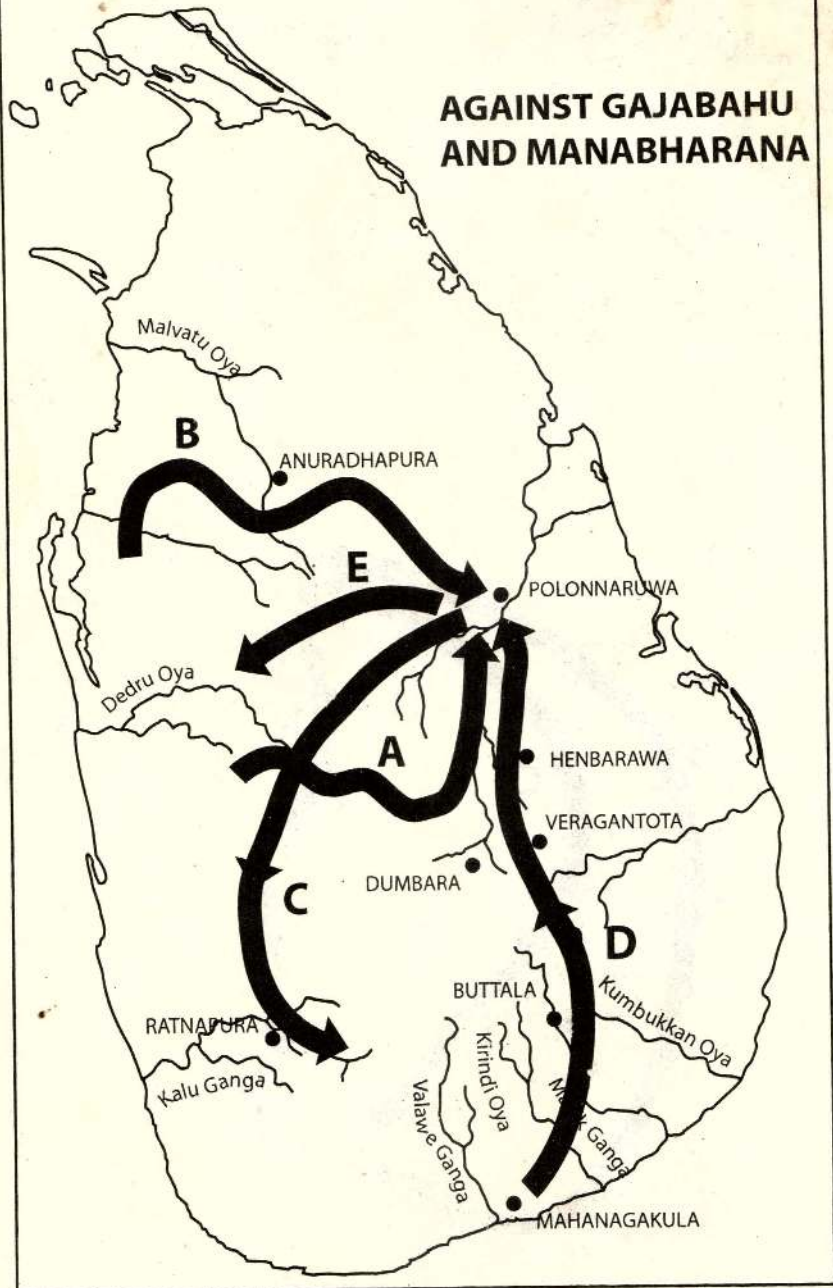
பாதைகள்

AGAINST SUGALA

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின்
படையெழுச்சிப் பாதைகள்

AGAINST GAJABAHU
AND MANABHARANA

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

00518

518

PRINCIPAL
 K. SASTHIRIKOOLANKULAM G. T. M.S.
 SASTHIRIKOOLANKULAM
 VAVUNIYA

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

செல்லையா கிருஷ்ணராசா MA

இவர் யாழ். பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை முதுநிலை விரிவுரையாளராக இரு தசாப்தங்களாகக் கடமையாற்றுகின்றார். வடமராட்சியில் உள்ள நலிண்டில் கிராமத்தில் 10.10.1953இல் பிறந்த இவர் தனது கல்வியை யாழ்/மெதடிஸ்தரிஷன் கலவன் பாட சாலையிலும் யாழ்/நெல்லியடி மத்திய மதா விக்தியாலயத்திலும் பெற்றார். 1975இல் யாழ். வளாகத்தில் முதல் தொ. பி. முனைவர் வரிசையில் பேராசிரியர்கள் கா. இந்திரபால, வி. சிவசாமி, ச. சத்தியசீலன், சீலன் சதிரகாமர், கைவாசபதி ஆகியோரின் வழிகாட்டலின் கீழ் ஒருவராக இணைந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொண்டார். 1979இல் வரலாற்றுப் பாட நெறியில் சிறப்புக் கலைமாண்புப் பட்டத்தினைப் பெற்று, தொடர்ந்து அதே பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறை உதவி விரிவுரையாளராக இணைக்கப்பட்டார். பின்னர் இந்தியாவிலுள்ள மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தில் 1981-83 காலகட்டத்தில் பட்டப்பின் படிப்பினை நிரைவு செய்தார். இக்காலத்தில் விஜயநகரப் பேரரசின் தலைநகராக விளங்கிய ஹம்பியில் இடம்பெற்ற அகழ்வாய்வுப் பணிகளிலும் பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். அத்துடன் 1980/81 களில் யாழ். பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறையினால்

மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆணைக்கோட்டை அகழ்வாய்வுகளின்போது இவர் பங்காற்றியமையம் நினைவுசுவரத்தக்கது. 1987இல் இவர் மேற்கு வங்கம் சாந்தி நிகேதனிலுள்ள விஸ்வபாரதி பல்கலைக்கழகத்தில் தனது காலநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வு முயற்சிகளைப் பேராசிரியர் NC Ghosh இன் வழிகாட்டலின் கீழ் மேற்கொண்ட போதிலும் நாட்டுநிலைமை காரணமாக அவ்வாய்வு இன்னும் முற்றுப் பெறாத நிலையில் உள்ளது.

இவ்வாசிரியர் ஏராளமான தொல்லியல் எச்சச் சான்றுகளையும் ஆவணங்களையும் தனது சேகரிப்பில் கொண்டுள்ளார். யாழ்ப்பாண நங்கையரின் அணிகலன்கள், தொல்லியலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பண்பாட்டுத் தொன்மையும், இலங்கை வரலாறு ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியருமாவார். பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள இவர் தொல்லியல்-பண்பாட்டுப் பொருட்காட்சிகள் பலவற்றையும் ஒழுங்கு செய்து நடாத்தியுள்ளார். இவரது கத்தரோடை மீதான தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகளின் முடிபுகள் தொடர்பாக சேர் ஐராவதம் மகாதேவன், ஆ. தேவராசா, பேராசிரியர் S. பத்மநாதன் ஆகியோரது யாராட்டுதல்களை இவர் பெற்றுக் கொண்டாரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் சமாதிலிங்கம் சத்தியசீலன் PhD வரலாற்றுத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்

விலை : ரூபா 400.00

ISBN 955-1037-02-2

9 789551 037024